ELIZABETH ADLER

Találkozzunk Provence-ban!

A *Toszkánai nyár* és a *Velem Velencében* szerzőjének új sikerkönyve

ULIKSZ

ELISABETH ADLER

Találkozzunk Provence-ban!

Cselszövés, kaland, romantika...
Egy felejthetetlen családi találkozó

Annabelle-nek és Ericnek

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, most is hálás köszönet ügynökömnek és barátnőmnek, Anne Sibbaldnak, valamint a Janklow & Nesbit cég munkatársainak, akik olyan jól a gondomat viselik. Köszönet szerkesztőmnek, Jen Enderlinnek, aki egyszerűen a legjobb. Richárdnak, férjemnek, számtalan okból kifolyólag. És persze Victor és Carmen Bacigalupe-nak; Francesca Bowyernek; Warren és Betty Formannek; Bill és Sandy Phillipsnek; Ross és Barbara Salamone-nak - azoknak a barátaimnak, akiknek a szeretetét mindennél többre értékelem.

A múltam nem az enyém immár;
Az idő fürgén tovaszállt,
Illékony álom csak, mi megmaradt,
Kép, mi lustán fönnakadt
Az emlékezet fogasán.

John Wilmot,
Rochester grófja:
Szerelem és élet(1680)

Prológus

Marten-de-Provence-ban sohasem történnek nagy változások. A kávéház teraszán a székek most nem bádogból vannak, hanem műanyagból, a napellenző színe kék lett a régi zöld helyett, de a Café des Colombes ma is ugyanolyan, mint régen, még mindig az a Jarré család működteti, amelyik évtizedekkel ezelőtt megnyitotta, és a menü az elmúlt harminc év alatt mit sem változott. Az ívelt árkád alatt most is ott van Allier boltja; a csinosan elrendezett rekeszekben friss gyümölcs- és zöldséghalmok illatoznak a kézzel írt árcédulák mögött. A kő ivókút vízköpőjéből a megszokott lustasággal csordogál a víz, az árnyékban kutyák heverésznek, mellettük svájcisapkás bácsikák üldögélnek a faragott padokon, bütykös ujjaikkal görcsösen markolják a sétapálcájukat, úgy figyelik sohasem változó, mégis tovatűnő világukat. Bár a kis templom faláról hámlik a rózsaszín vakolat, az ajtaja most is nyitva áll; lépcsőjén éppen egy sárga nyári ruhás asszony kapaszkodik felfelé, karján színpompás virágcsokor. Még a szagok sem változnak az aprócska faluban; a levegőben sült csirke, kávé, szárított kakukkfű, érett dinnye illata és lószag keveredik.

A chateau köré emelt napsütötte kőfal egészen a főteret körbefutó fasorig kíséri az utat, addig a pontig, ahonnan az apró házakkal szegélyezett keskeny utcácskák indulnak a forró sziklákkal borított hegyoldal felé. A hegy legmagasabb pontján, a falu tetején még mindig Ott terpeszkedik sziklába mélyen benyúló falaival a Saint-Sylvestre, az ódon erőd. Amolyan művészparadicsomként szolgál manapság, ahol nyaranta a levendulatengerben elnyúló egykori monostor falai között zenei fesztivál várja a kulturális turizmus szerelmeseit, és ahol az idő múlására ma is csengő-bongó kongással emlékeztet az ódon rézharang.

A chateau-t körülölelő ösvény mentén ezüstös nyárfák imbolyognak; egymásba kapaszkodó ágaik zöld sátrat vonnak az út fölé, ahonnan aranytallérokként csillannak meg a sűrű lomb résein

áttörő napsugarak. Az épület bejáratát őrző régi kőpilléreken a térségben uralkodó szél, a misztrál évszázados rohamai megtépázták ugyan a griffmadarak testét, ám alattuk, a hatalmas kovácsoltvas kapu mögött, ma is dárdaegyenes ciprusokkal szegélyezett kocsifelhajtó vezet a Chateau des Roses Sauvages méltóságos tömbje felé.

A balra elnyúló pázsit távoli pontján, az elszórtan bókoló fák árnyékában ezüstösen csillog egy tó vize, majd, mint egy lágy színekkel festett, ősrégi freskó, a hegyoldal lebegő bíborban játszó, sziklás hátteréből, a csipkézett ormok közül előbukkan maga a chateau.

Az esti napsugarak olvadt aranyszínnel vonják be az épületet; tetején mintha hullámzó táncot lejtenének az egymásba kapaszkodó zsindelyek. A virágos teraszon csordogáló szökőkút hangja andalító zeneként hat a teraszra boruló gesztenyefák árnyékában. Nyáron természetesen mindig nyitva állnak a hatalmas teraszajtók, utat engednek a frissítő szellőnek, ahogy valamikor réges-régen a vendégek előtt is feltárultak.

Rafaella Marten egyedül álldogál a chateau napsütötte előcsarnokában. Odakinn felhangzik egy madár trillázó éneke, aztán minden elcsendesedik. Az idős hölgy botjára támaszkodva bámulja az elébe táruló varázslatot, az alléé évszázados gesztenyefáit, a fasor végében csillogó tavat és a fantasztikus japán hidat, amelyet még a dédapja épített a part és a tóban zöldellő kis sziget közé. Forró nyári éjszakákon, még fiatal lányként, Rafaella gyakorta átsétált a szigetre, és a figyelő tekintetek elől elrejtőzve meztelenül elnyúlt a kis nyári lakban, átadta nyugtalan testét a könnyű szellő lágy fuvallatainak.

„ Ó... ifjúság - gondolja Rafaella, és elmosolyodik az emléken -, amikor nem ismertünk lehetetlent... régen volt, mennyire rég...!"

Meleg van, a kopott parketta mégis hidegnek tűnik a talpa alatt. Rafaella még ma is szívesen jár mezítláb. Cigányos, élénkvörös szoknyája gazdag hullámokban kíséri lépteit.

Ugyanezt a szoknyát viselte azon az emlékezetes napon is, amikor élete nagy szerelmével találkozott. Aki persze nem a férje volt.

Szomorú pillantással végigméri magát a hall falát díszítő hosszú, aranykeretes rokokó tükrökben; tekintete végigsiklik laza kontyban összefogott, ezüst hajzuhatagán, ráncos pergament idéző bőrén, erős orrán, amely fiatal lányként is arrogáns külsőt kölcsönzött neki, és

az alatta húzódó, valamikor lágy, telt ajkakon. Csak a szeme maradt a régi, hosszú pilláival és annak a Földközi-tengernek a kékjével, amely a háztól alig néhány mérföldnyire görgeti tarajos hullámait, és amelynek vizében valamikor réges-régen a nyár minden egyes napján megmerült.

Rafaella most egyedül él a chateau-ban, ahol egyetlen társa és legkedvesebb barátja, Haigh, az angol komornyik gondoskodik róla. Haigh rövid, sovány végtagjaival leginkább japán kakasra emlékeztet; arca sovány, beesett, akár egy szegénységben sínylődő angol utcagyereké. Több mint ötven éve áll a Marten család szolgálatában, és csaknem annyi idős, mint Rafaella.

Nincs semmi, amit Haigh ne tudna Rafaelláról. Ott volt, amikor a lány életerős, ifjú parancsnokként irányította apró birodalmát: a chateau-t és az oldalában elnyúló szőlőültetvényt. Mellette állt jóban-rosszban. Rafaellának sohasem voltak előtte titkai.

Valamikor gyereknevetés visszhangzott a ház falai között; az úszómedence körül hatalmas csobbanások és boldog sikolyok verték fel a csendet, a teniszpálya vörös salakján labda pattogott, a koktélos poharakban csilingelő táncot járt a jég, és a lemenő nap vörös tüzeket gyújtott a hegyoldal hófehér sziklakiszögellésein.

Most azonban csukva állnak az ajtók, spaletták mögé bújnak a szobák, a szép, régi bútordarabokat védőhuzat fedi. A család régen felbomlott, szétszóródott a nagyvilágban, tönkretette őket a többnyire pénz és nők miatt kirobbant számos botrány - és egy titokzatos haláleset.

Rafaella a botjára támaszkodva fülel a múlt hangjaira. Valahol hangosan ketyeg egy állóóra. Az ablak üvegtáblái között felzümmög egy csapdába esett darázs. A levegőben lebegő magányt csak kevéssé szelídíti a virágillat, azé a vadrózsáé, amelyről valamikor a chateau-t elnevezték.

Rafaella úgy érzi, a chateau haldoklik. Nehezen viseli a magányt. Hiányzik neki a fiatalságból áradó energia, a szeretet és a nevetés. Családra lenne szüksége, amelyik a múlton túllépve új életet hozna az öreg falak közé.

Végül, mint aki pontosan tudja, mit kell tennie, átballag az épület hátsó részébe. Közben odafüttyent a kutyáinak, s azok nagy karomkopogás közepette már rohannak is hozzá. Elöl egy testes, barna-fehér berni pásztor, amelyiknek Rafaella a Louis nevet adta lecsüngő fülei és a francia királyokra emlékeztető szomorú ábrázata

miatt. A nyomában ott lohol Mimi, a miniatűr fekete pudli. Méreteit tekintve csupán a töredéke Louis-nak, de úgy tűnik, erről nem vesz tudomást. A két eb kutyaévekben számítva csaknem annyi idős, mint Rafaella.
- Gyertek, gyermekeim - mondja nekik az asszony mosolyogva, mert a szíve mélyén csakugyan gyermekeinek érzi őket, s a kutyák úgy szeretik, ahogy gyermekei sosem szerették. - Itt az ideje, hogy tegyünk valamit.
Bemegy a szobájába, és leül az íróasztala mögé. Louis lihegve mellé zöttyen, Mimi pedig, mivel teljesen elbűvöli a frivolan vörösre festett lábkörmök látványa, hevesen nyaldosni kezdi gazdasszonya lábfejét. Rafaella előhúzza a fiókból a nagy, krémszínű, négyszögletes lapokat, amelyeknek a tetején sötétkék betűkből megformázva ott domborodik a Château des Roses Sauvages, Marten-de-Provence felirat. Aztán fogja a tollát, és reszketeg kezével írni kezd.

ELSŐ RÉSZ

A meghívás

A szenvedély betegség. Sötét kór.
Féltékennyé teszi az embert.
Nincs benne sem fény, sem harmónia.

Georges Simenon

1

Franny Marten észre sem vette, amikor a meghívó, amelyről még csak nem is sejtette, hogy egy csapásra meg fogja változtatni az életét, július legutolsó napján megérkezett Santa Monica-i házának postaládájába. Nyugtalan gondolatai ugyanis távolban élő szerelme, Marcus körül jártak, akivel aznap estére beszélt meg találkozót. A férfi azt mondta: „Beszélnünk kell." Hát akkor beszéljünk, felelte Franny, és belemosolygott a telefonba, ám Marcus azt válaszolta, hogy így nem lehet, nem megfelelő a pillanat, és egyébként is, amit mondani akar, azt személyesen kell előadnia. Franny most azon rágódott, nem volt-e valami vészjóslatú felhang a szavak mögött.

Kilépett munkahelye, a Házi Kedvencek Klinikája kapuján, és ahogy ilyenkor mindig, most is visszapillantott a válla fölött, hogy lássa, tényleg ott van a neve az ajtón. Még mindig beleborzongott a nehéz munkával kiérdemelt névtábla látványába, amelyen a neve alatt ott állt, hogy diplomás állatorvos, ugyanakkor belesajdult a szíve, ha arra gondolt, hogy az édesapja már nem láthatja ezt. Pedig mennyire büszke lett volna, ha tudja, hogy Franny ilyen remekül megállta a helyét, miután tizenhét évesen, az apja halálát követően teljesen egyedül maradt a nagyvilágban. Büszke lett volna rá, ha látja, milyen sokat küszködött a diplomáért. Hol gyerekekre vigyázott, hol takarított vagy felszolgált, bármilyen munkát elvállalt, hogy egyről a kettőre jusson, de így is csak nagy nehézségek árán tudta végigcsinálni az egyetemi éveket.
Külsőre Franny a szőke kaliforniai típust testesítette meg, de a lelke mélyén mindig megmaradt annak a kisvárosi lánynak, aki volt. Tíz év telt el azóta, hogy egyébként teljesen üres zsebében a frissen megszerzett állatorvosi diplomával beült egy ütött-kopott autóba, maga mögött hagyta Oregont, és elindult, hogy új életet kezdjen. Sikeres karrierről, szerelemről, házasságról álmodott, és persze gyerekekről meg családról. A legnagyobb reményeket a családhoz fűzte, mert az olyasmi volt, amiben neki nem lehetett része sohasem. Felsóhajtott, ahogy az álmaira gondolt. Eddig csak a karrierrel kapcsolatos rész vált valóra. Bár négyből egy talán nem is olyan rossz arány.
Kinyitotta a poros, fehér Explorer Sport ajtaját, és ahogy megcsapta az autó utasterében felgyülemlett forró levegő, megrándult az arca. Bekapcsolta a légkondicionálót, a rádiót a Szerelem hullámhossza nevű csatornára állította, aztán a dübörgő zene hangjaira beindította a motort, és elhajtott a Main Street felé. Persze mint mindig, most is pokoli volt a forgalom. Amikor az egyik közlekedési lámpa pirosa megállította, lehajtotta a napellenző tükrét, és belepillantott. Felforrósodott, festetlen arc nézett vissza rá; vastag, rendetlen copfjából kiszabadultak a szőke tincsek. A fáradtság sötét bíborszín keretet rajzolt keskeny vágású szeme köré, amelynek vízkékjét valószínűleg norvég édesanyjától örökölte. Szörnyen nézett ki, és tudta, hogy ezt Marcus nem fogja szó nélkül hagyni. Mert Marcus már csak ilyen volt -mindig rátapintott a gyenge pontjaira.
Szeme világoskékjén, szőkeségén és nevén túl Franny nem sok mindent kapott J. D. Salingerért rajongó skandináv anyjától. Csupán

hároméves volt, amikor az asszony „jobb lehetőségeket" keresve egyszerűen lelépett, magára hagyta férjét és kisgyerekét. Néhány év múlva, amikor meghalt, a fiatal, magányos Franny még csak nem is sajnálta. Nem érzett iránta semmit. A bűntudat, hogy nem törődött vele, csak később támadt fel benne, amikor idősebb lett. De hát még csak nem is ismerte, és az anyja sem kereste soha a találkozástővele. Teljesen más volt, amikor az édesapja halt meg. Akkor letaglózta a fájdalom. A társát, barátját veszítette el, a kősziklát, amelyre rárakhatta élete minden terhét - ettől fosztotta meg egy váratlan autóbaleset. Valahogy mégis megtalálta magában az erőt a folytatáshoz, úgy, ahogy azt eltervezte, hiszen az apja is így akarta volna. S amit az emberek láttak, amikor megpillantották a szőke kisvárosi állatorvosnőt, az közel sem volt azonos azzal, amit a felszín takart. A csinos külső ugyan lágy réteggel vonta be a kőkemény páncélt, amelyet a megpróbáltatások tettek acélossá, de attól az még ott volt. És Frannynek szüksége is volt rá, mert csak annak révén tudta visszaverni az élet támadásait.

Felsóhajtott, és visszaterelte gondolatait arra a csodaszép német juhászkutyára, amelynek az életét aznap megmentette - csak el ne kiabáljam, istenem, hallgasd meg imámat, nincs rosszabb, mint a hiábavaló reménykedés. A kutya után a kétségbeesett gazdiba is életet kellett lehelnie - egy nyúlánk lábú, jellegzetesen Los Angeles-i lányba, aki szürke, testhez simuló biciklisnadrágot viselt, s hozzá rövid pólót, amely alól kilátszott aranykarikával átfúrt köldöke.

- Pár pillanat alatt történt az egész - zokogta a lány. - Kirohant egy labda után, jött az autó, és csak azt láttam, hogy repül. A kocsi még csak nem is lassított. Senkim sincsen rajta kívül. - Franny papír zsebkendővel felitatta a lány könnyeit, forró kávéval kínálta, és vigasztalóan átölelte a vállát. Jószívű, mások baját mindig átérző természete arra késztette, hogy mindenkit meghallgasson, és segítsen, ha tud, erre sohasem sajnálta az időt, amiből így éppen önmagára nem jutott. Előre tudta, hogy vacsora után Marcus minden rosszallása ellenére vissza fog menni a kórházba, hogy megnézze, rendben van-e a kutya. Sőt, ha szükséges, egész éjszaka ott marad. Ő már csak ilyen volt.

Hosszan tartó araszolás és idegeskedés után végre ráfordult a Montanára, majd nemsokára lekanyarodott egy árnyékos mellékutcába, és megállt az 1930-as években épült kicsi, Craftsman-stílusú ház előtt, amelyben lakott. Ez volt az első igazi

otthona. Vagyis még nem lett teljesen az övé, mert a bankkal osztozott rajta, de bármilyen kicsi volt is, az ütött-kopott albérleti szobák és sivár városrészek után, amelyeket az egyetemi évek alatt megengedhetett magának, valóságos palotának látta.
A házat keskeny, kövezett járda választotta el az úttól. Két oldalán puha pázsit húzódott, lombzöldre festett falait barna csík keretezte. Négy lépcsőfok vezetett a bejárat előtti bájos kis tornácra, ahol pompásan megfért volna egy hintaszék, az a fajta, amelynek mélyedéssel ellátott karján az ember biztonsággal elhelyezhet egy poharat, és felbillenthető végén megpihentetheti a lábát, de Frannynek soha nem volt elég spórolt pénze arra, hogy ilyesmit vegyen.
Keresett egy parkolóhelyet, beállt, majd fürgén kiugrott a kocsiból. A postaládájánál megállt, hogy kimarkolja belőle a szokásos számlákat, szórólapokat és katalógusokat, de nem tűnt fel neki a francia bélyeggel ellátott, krémszínű boríték. Kettesével vette a tornácra vezető lépcsőket, és mindössze két további lépésre volt szüksége ahhoz, hogy a bejárati ajtóhoz érjen, de közben most is, mint mindig, megbotlott abban a meglazult padlóban, amelyet időtlen idők óta szándékában állt megjavítani. Ismételten megállapította, hogy mennyire veszélyes, és ismét megfogadta, hogy a hétvégén csinál vele valamit.
Sajnos bármennyire szerette is az állatokat, se saját kutya, se saját macska nem várta haza, egyszerűen azért, mert nem töltött otthon annyi időt, amennyit egy állat igényelt volna. Pedig a barátságos vakkantások és dorombolás nélkül túlontúl csendesnek tűnt az aprócska ház. A konyhapultra dobta a postát, az előző napi mirelitvacsora dobozáról letépett kartontető és az agyagkancsókban kókadozó virágok közé. A hét hat napján rendetlenség uralkodott a házban. A hetedik napon (általában vasárnap, mikor máskor?)
Franny kitakarított. Most azonban még csak szerda volt, és minden a feje tetején állt; az olvasatlan könyv- és újsághalmok tetején piszkos kávéscsészék díszelegtek, a fürdőszoba felé szanaszét hajigált ruhadarabok mutatták az irányt. Ezt a nyomot követte most Franny, és máris újabb darabokkal tetézte a dicstelen kupacokat. Pedig nem volt trehány, a rend nála csupán idő kérdése volt, csak hát éppen időből volt neki a legkevesebb.
Arra is alig maradt ideje, hogy lezuhanyozzon és magára kapjon valamit - egy farmert, egy szűk fehér felsőt, az óceán hűvösétől

borzongató éjszakai levegőre gondolva egy vállkendőt, egy türkizkék szandált és azt a himbálódzó, szintén türkizkék bizsu fülbevalót, melyet a drogériában vásárolt, és amit akkor olyan szexinek talált, bár ma este sok mindennek érezte magát, de szexinek semmiképp. Inkább ideges volt. Nyugtalanította a találkozás Marcusszal.

Egy pillanatra megállt a tükör előtt, végignézett magán, rántott néhányat a szűk fehér felsőn, és csak remélni merte, hogy Marcus nem azzal a hűvös pillantással fogja végigmérni, amely szavak nélkül is el szokta árulni, mit gondol róla a férfi. Azt, hogy kapkodó, és általában úgy fest, mint aki sietve rángatta fel a ruháit. S csakugyan így nézett ki. Még most is, hogy világosszőke sörénye szabadon omlott a vállára, és gyömbérvirág illatú parfümjével bőségesen meglocsolta magát. Arca kipirult a nagy sietségtől, és tizenkilenc évesnek látszott harmincöt helyett.

Kifelé menet összekapkodta a szemetet a bolhapiacon vásárolt bútorokról, megpaskolt néhány párnát, és takaros halomba igazgatta a szanaszét szóródott újságokat, mert Marcus mindig hazakísérte, és ki nem állhatta azt a rumlit, ami az olcsóságukban is eklektikus, tarkabarka bútorok között uralkodott.

Visszaült az Explorerbe, és a California Incline-on elindult a Pacific Coast Highway felé. A balján hatalmas ezüst cintányérként csillogott az óceán, a parti ösvényeken kocogok trappoltak lihegő kutyákkal a nyomukban, a hullámok között még mindig vidáman lubickoló gyerekek nem voltak hajlandók tudomásul venni, hogy véget ért a nap.

Franny élénken emlékezett arra az estére, amikor megismerte Marcust. A klasszikusan jóképű, magas, sötét hajú, félénk mosolyú férfi merész tekintete egy éve, egy asztal fölött találkozott az ő kék szemének pillantásával. Az egyik közös barátjuk születésnapját ünnepelték. A férfi egy csinos lánnyal volt, akire alig fordított valami figyelmet. Annál behatóbban mustrálgatta Frannyt, gyakorlatilag le sem vette róla a szemét. Franny a borát kortyolgatta, próbált hűvösen viselkedni, csak a pohár pereme fölött pillantott néha a férfira, és el-eltűnődött, nem érti-e félre a másik szempárból kiolvasható üzenetet. De nem, nem értette félre, mert később a férfi odament hozzá és megszólította:

- Tudja, hogy varázslatosan kék a szeme? Szinte elvész benne az ember. Olyan érzésem van, mintha már régóta ismerném magát. Mintha már találkoztunk volna. Talán egy korábbi életünkben.
Ilyet még sohasem mondott neki senki, és persze teljesen levette a lábáról a vallomás, így hát amikor a férfi elkérte a telefonszámát, habozás nélkül megadta. Amikor hazaért, az üzenetrögzítőjén már ott várta az üzenet:
- Egyfolytában magára gondolok. Ugye velem vacsorázik holnap este?
Franny ellenállhatatlannak találta a férfit, mint a macskamentát, amibe elég egyszer beleszippantani, és az embert máris elbódítja az illata. Sajnos Marcus Atlantában élt, ahol ingatlanfejlesztéssel foglalkozott; egyedülálló emberek számára épített lakásokat. Csak havonta kétszer jött Los Angelesbe, de később megígérte, hogy megpróbálja gyakoribbá tenni a látogatásait. Mámorítóak voltak az első hónapok. Egyfolytában szerelmeskedtek, igyekeztek minden pillanatot kihasználni. A férfi virágot küldözgetett neki, és gyakran felhívta, néha csak azért, hogy érzéki hangon elköszönjön tőle, mielőtt lefekszik aludni. Az utóbbi időben azonban nagyon elfoglalt volt, így már nem utazott Los Angelesbe olyan gyakran, és amikor jött, akkor is távolinak tűnt, mintha másutt járnának a gondolatai.
Franny nem szívesen vallotta be magának, de felismerte ezeket a jeleket, és a lelke mélyén tudta, hogy mielőbb véget kellene vetni a kapcsolatnak, lehetőleg úgy, hogy a büszkesége ne szenvedjen csorbát. Tudta, hogy Marcus helytelenül viselkedik, és ostobának érezte magát, amiért elfogadta ezt a helyzetet, de olyan volt számára a férfi, mint egy rossz szokás - nem tudott lemondani róla. S persze titokban remélte, hogy téved, minden aggodalma fölösleges, mert Marcus őszintén szereti.
Annyira lefoglaltak a gondolatai, hogy majdnem belerohant az előtte araszoló Honda Civicbe. Összerándult a gyomra. Egyetlen biztos dolog volt az életében - rendszeresen kihagyta az ebédet, mert sosem jutott rá ideje. Ezért most úgy érezte, mindjárt éhen hal. Csak remélni merte, hogy Marcus nem illeti majd kritikával a hatalmas étvágyát. Vagy ha mégis, hát megmondja neki, hogy szálljon le róla. Hopp, majdnem túlment az elágazáson. Gyorsan keresztülvágott két sávon, ügyet sem vetve a felhangzó dudaszóra, aztán ráfordult a Channel Drive-ra, és hirtelen fékezett a Giorgio's előtt.

Felkapta ütött-kopott barna válltáskáját - csak kissé megkésve jutott eszébe, hogy ki kellett volna cserélni valami stílusosabbra -, lesimította szélfútta haját, aztán a parkolófiúra bízta az autóját, és belépett az étterembe, hogy szembenézzen a sorsával.

2

A meghitt hangulatú olasz étteremben nyüzsögtek a vendégek. A beszélgetés zümmögő morajába pohárcsilingelés vegyült, a levegőben spagetti, mártás és parfüm kellemes illata keveredett.
- Marks névre foglaltunk asztalt - mondta Franny a mosolygó fogadópincérnőnek.
A lány megnézte a foglalások listáját.
- Mr. Marks még nem érkezett meg - közölte -, de előkészítettük az asztalát. Szeretne leülni?
Franny igennel felelt, és a sűrűn elhelyezett asztalok között elindult a lány után az egyik sarok felé. Rendelt egy pohár chiantit, majd körülnézett. Nem gyakran járt ebben az étteremben, ezért most érdeklődve figyelte a kiöltözött embereket, akik olyan természetesen viselkedtek, mintha csak a sarki kocsmába ugrottak volna le. Tekintete megpihent a szomszédos asztalnál ülő fiatal családon. Irigykedve állapította meg, mennyire tökéletesek: olyan szépnek, olyan boldognak látszottak két kicsi fiukkal, és szemmel láthatóan útban volt a harmadik baba is. Megtestesítették mindazt, amire minden fiatalnak törekednie kell, miközben ő, nos... finoman szólva is egy helyben topogott.
A bort kortyolgatva áttanulmányozta az étlapot, és magában hálát adott az istennek, hogy ezúttal nem ő az, aki késve érkezett. Ekkor a vendégeket fogadó pincérnő egy csodaszép hölgy társaságában ismét elindult az asztal felé. A hátrafogott, sötét hajú nő magas volt, elegáns, fekete ruhájában olyan kecsesen mozgott, akár egy párduc.
- Marten kisasszony? - kérdezte, amint az asztalhoz ért. Franny biccentett, és kissé értetlenül elmosolyodott. - Clare Marks vagyok - folytatta az asszony, és Franny gerincét bizsergetni kezdte a megértés. - Marcus felesége - tette hozzá a nő teljesen szükségtelenül. -A férjem úgy gondolta, ideje megismerkednünk.
Franny érezte, hogy kifut az arcából a vér.

- Talán. a volt felesége. - dadogta, mert nem akarta elhinni a nyilvánvaló tényt.
- A felesége, Marten kisasszony. - Clare Marks barna tekintete kíváncsian mélyedt Franny szemének döbbenettől elsötétülő kékjébe.
„Ez nem velem történik" - gondolta kétségbeesetten Franny. Alig néhány órája a munkahelyén még ő irányított, ő volt az erősebb fél, aki öleléssel és megnyugtató szavakkal vigasztalt másokat. Azóta jelentéktelen nullává zsugorodott, még a megfelelő szavakat sem találta. A szerelem, amely Marcushoz fűzte, egyetlen pillanat alatt semmivé lett. Ujjai olyan erővel szorították a poharat, hogy majdnem szétroppant az üveg; a szeme megátalkodottan kerülte Clare Marks tekintetét.
Az asszony kihúzta a szemközti széket, és leült. Intett a pincérnek, rendelt egy pohár pinot grigiót, majd visszafordult Frannyhez.
- Marcus persze nem említette magának, hogy házas - mondta nyugodt hangon. - Erről mindig megfeledkezik. Én meg moshatom a szennyesét. Elég szar alak ebből a szempontból -tette hozzá, és megvonta a vállát -, de hát melyik férfi nem az?
Franny Clare-re nézett. Biztosra vette, hogy az asszony mindjárt kiabálni kezd vele, az egész étterem előtt felelősségre vonja, ahogy ilyenkor a „másik nőt" szokták. Egérút után kutatva körbepillantott, de az asztalok túl közel voltak egymáshoz, és ez lehetetlenné tette a gyors menekülést. Ezért, hogy bátorságot merítsen valamiből, három nagy korttyal kiürítette a poharát.
Az asztaluknál újra megjelent a pincér, hogy felvegye a rendelést.
- Akár ehetnénk is - jegyezte meg Clare, és már kézbe is vette az étlapot. Langostinost kért fettucinivel.
A pincér elismerően mosolygott - ez volt a ház specialitása -, majd várakozóan Frannyhez fordult, aki nagy levegőt vett. Marcus felesége - hát nem gondolhatja komolyan, hogy együtt vacsorázik vele. Nem is fogja megtenni. Most azonnal feláll, és elmegy. Ám hirtelen felizzott benne a dacos harag. A francba, nem! Csak nem fogja hagyni, hogy megfélemlítse ez az elbizakodott banya?
- Burgonyás gnoccit kérek paradicsomszósszal - mondta önmaga számára is idegenül csengő, feszült hangon. - És még egy pohár chiantit - tette hozzá idegesen.
Clare Marks az asztalra könyökölt, és állát összefont ujjaira támasztotta, így figyelte szótlanul az eseményeket. A vidám

beszélgetésfoszlányok úgy röpködtek Franny feje körül, mint az esküvőn szerteszét szórt konfetti. Fájdalmat érzett a mellkasában. Persze mi mást érzett volna, ha egyszer ott a szíve? A szeme pedig abba sajdult bele, amit látott - szeretője felesége hibátlan arcvonásaiba. A tökéletes profilt kiemelő hátrafésült haj, a tökéletes és méregdrága fekete ruha és a tökéletes fülbevaló látványa szinte égette a tekintetét. Nem beszélve a gyémántokkal díszített aranykarikáról, amelyet az asszony a középső ujján viselt.
Franny hátán végigfutott a hideg. Védekezésképpen felrángatta vállára a kék kendőt. Stílustalannak érezte magát a másik nő mellett. Csak arra tudott gondolni, hogy nincsenek egy súlycsoportban. Belekortyolt a borába, mire himbálódzó, szexisnek vélt fülbevalói a pohár oldalának koccantak.
- Milyen helyes kis fülbevaló - jegyezte meg Clare Marks. Franny felkapta a fejét. Tudja jól, hogy olcsó bizsu, gondolta, így fel sem merült benne, hogy bóknak tekintse a dicséretet. Azon töprengett, egyáltalán miért állt vele szóba Marcus, amikor ilyen gyönyörű felesége van.
- Néz, és közben azon töpreng, miért csinálja ezt a férjem, igaz? - kérdezte Clare. -Amikor úgy nézek ki, mint Amerika szépe. Nos, valamikor az is voltam. Legalábbis, Miss Georgia. Vagy inkább egy buta Miss Liba Libafalváról; a két lábon járó ártatlanság voltam, amikor megismertem. Ugyanúgy, mint maga. Marcusszal hét éve vagyunk házasok. És maga, Franny, a hetedik nő, akitől a férjem nevében elköszönök. Kivételes rekord, nem igaz? Mit szól hozzá?
Franny továbbra is csak ült, némán, akár egy hulla, a hullamerevség kezdeti stádiumában, és megpróbálta elviselni Clare sajnálkozó tekintetét. A nő hirtelen felemelte a poharát, és azt mondta:
- Az ördögbe! Rendeljünk mindjárt egy üveggel! Végül is ünnepelünk. Maga szabad lett, és mivel elhagytam Marcust, már én is szabad vagyok. És ezúttal komolyan is gondolom. Nem maradok együtt azzal a hétszeres házasságtörő stricivel. És ez még mind semmi, Franny Marten, ki fogom forgatni az utolsó centjéből is, márpedig nekem elhiheti, rengeteg van neki. - A szép arc felragyogott. A barna szemek szikrázni kezdtek; az asszony egy pillanatra pajkos, csintalan kislánnyá változott.
- Tényleg Marcus küldte, hogy mindezt elmondja nekem? - kérdezte Franny.

- Hát persze. Mindig másra hagyja a piszkos munkát. De mostantól neki kell majd elvégeznie. Maga, Franny Marten, az utolsó megbízatásom. Tényleg kiszálltam.
Franny nagyot kortyolt a borából.
- Hát akkor... le van szarva Marcus Marks - mondta olyan hangosan, hogy a szomszéd asztalnál ülő fiatalok felkapták a fejüket.
Clare közben olyan mohón kanalazta a fettucinijét, mint a kiéheztetett futballista egy kemény meccs után.
- Egyen - mondta. - A szerelem. vagy a szerelem hiánya éhessé teszi az embert.
Franny a szájába vett egy darabka gnoccit. Felséges volt.
- Lehet, hogy igaza van, Mrs. Marks - felelte, de ahogy kimondta a nevet, majdnem a torkán akadt a falat.
- Igyon egy kis vizet - ajánlotta segítőkészen Clare. -És persze hogy igazam van.
Clare nem volt egészen őszinte a múltjával kapcsolatban. A legszívesebben kitörölte volna az egészet az emlékezetéből. Franny azonban nem tűnt olyan ostobának, mint amilyen ő volt. Sikeres, a munkáját szerető állatorvos és művelt nő volt, míg neki úgymond menet közben kellett megtanulnia mindent.
Előrehajolt, és Franny szemébe nézett.
- Mi ketten alig ismerjük egymást, mégis úgy érzem, mintha már találkoztunk volna.
- Ó, istenem - nyögte döbbenten Franny. - Ugyanezt mondta Marcus, amikor megismerkedtünk.
- Fogadni mertem volna. „Talán egy korábbi életünkben" - folytatta Clare. Franny szeme elkerekedett. - Ó, igen - tette hozzá Clare. - Ezt mondta nekem is. Mindig ezzel kezdi az ismerkedést. Ebben nagyon kiszámítható.
Óvatos mozdulattal szétnyitott egy rákot, egyetlen harapással eltüntette, aztán megnyalta az ujjait.
- Nos, mit fog csinálni? Felelősségre vonja? Azt nagyon utálja. Ezért is végezteti velem a piszkos munkát. Kitérne minden ilyen találkozó elől.
Franny szempilláin könnycseppek csillogtak.
- Miért maradt vele, ha tudta, mit művel?
- Azért, amiért millió más nő is vele maradt volna, kedvesem. Nevezhetjük szerelemnek, de nevezhetjük elvakultságnak is.

Vannak férfiak, akik úgy hatnak a nőkre, mint egy súlyos betegség. Nehéz belőlük kigyógyulni. -Clare szomorúan mosolyogva nézett Frannyre. - Csak annyit mondhatok, hogy sajnálom.
- Gyűlölöm - közölte Franny egy újabb korty bor után. - Gyűlölöm, mert becsapott, mert úgy rángatott, mint egy bábut, mert hazudott és mert megcsalt. - Most végre felszínre tört a bőre alatt megbúvó páncél, és így már képes volt szembenézni a teljes igazsággal. - Egyébként tudtam - ismerte be. - A szívem mélyén tudtam, hogy vége lesz.
Clare meglepetten pillantott rá.
- Bravó, Franny Marten! És én még azt hittem, az a típus, aki hajlandó elvállalni a lábtörlő szerepét. Nyilvánvalóan tévedtem.
Franny egy ujjával elmorzsolta a könnyeit. Sokkal jobban érezte magát.
- Azt hiszem, szükségem van egy kis tiramisura - jelentette ki határozottan.
- Igen, egy kis édesség jól fog esni, pontosan ez kell egy meghasadt szívnek - értett egyet bólogatva Clare. - Mert össze nem tört, elhiheti - tette hozzá. - Marcusban nincs meg az a különlegesség, amivel össze tudná törni egy nő szívét. Legfeljebb felületi sérüléseket okoz. Ahhoz, hogy mélyebb sebet ejtsen, lélekre lenne szüksége, márpedig Marcusból éppen ez hiányzik. A lélek. - Felsóhajtott. - És valószínűleg nekem sincs, mert eddig még én sem törtem össze senkinek a szívét.
Franny mélyen belemártotta kanalát a krémes tiramisuba, és magában azt kívánta, bár Marcus szemébe márthatná inkább.
- Nos, nekem van lelkem, és meg is szeretném tartani.
- Akkor tartsa meg - mondta Clare. - Vigyázzon rá. Végül is ez minden, ami az embernek megmarad.
Minden további szó nélkül eltüntették a tiramisut, a pincér pedig közben kitöltötte a poharaikba a megmaradt bort. Franny összeszedte, ami a méltóságából megmaradt, és Clare-hez fordult:
- Szeretném megköszönni, amit tett. Sok mindenre számítottam, de arra nem, hogy Marcus feleségével fogom tölteni az estét. - Tűnődő tekintettel nézegette a pohara mélyét. - Az egészben az a legfurcsább. hogy. hogy maga olyan nyílt és becsületes. és olyan kedves volt velem. Hogy őszinte legyek, Clare, megkedveltem magát. Más körülmények között talán barátok is lehettünk volna. Clare pontosan tudta, mire gondol Franny.

- Kedvesem, megváltozott a helyzet. Marcus nagyon megnehezítette az életét az utóbbi időben. Nyilván minden tűrőképességét próbára tette azzal, hogy mindig hibáztatta valamiért. Vagy azért, mert elkésett, vagy a megjelenésében talált kivetnivalót. - Amikor Frannyből egy nyögés formájában felszínre tört az újabb felismerés, Clare csitítóan fölemelte a kezét. -Minden nővel ezt teszi. Idióta játékot űz velük, aminek egyetlen célja van: uralkodni felettük. Megszerzi magának a nőt. Elhiteti vele, hogy szép, szexi és humoros, aztán ha lehet, porig alázza. Addig ügyeskedik, míg minden vonatkozásban maga alá nem gyűri, arra törekszik, hogy mindig ő legyen felül. Ahol lenni szeret. - Vállat vont. - Ekkor persze véget ér a játék, és új áldozat után kell néznie.
Clare tekintete ellágyult, ahogy meglátta a sebzett kifejezést Franny arcán. Odanyúlt, és megragadta a kezét.
- Ne hibáztassa magát, kedvesem. Én is végigcsináltam ugyanezt. Marcus született rosszfiú, és magának nem ilyen társra van szüksége, bájos Franny Marten, hanem egy olyan férfira, aki két lábbal áll a földön, aki vigyáz magára, akinek fontos a maga boldogsága, és aki miatt nem kell aggódnia, mert tudja, hogy nem csalja meg soha. És tudja, mit? Ilyen igazán rendes, megbízható férfi kellene nekem is. - Felsóhajtott. - Vajon hol találunk ilyet?
- Isten tudja. - Franny a boldog párra pillantott a szomszéd asztalnál. A szülők indulásra készen már a kijárat felé terelgették a gyerekeiket. - De úgy látom, itt-ott azért akad egy -tette hozzá vágyakozva.
Clare tekintetében megkönnyebbülés látszott, ahogy Frannyre nézett.
- Azt hittem, vér fog folyni, de igazán jól fogadta a hírt, Franny.
Tudja, mire jöttem rá? Szerintem a lelkünk mélyén mindketten ártatlan vidéki lányok vagyunk. Nincs igazam? -Clare az asztal alatt keresztbe tette az ujjait. Bár valóban kisvárosból származott, most sem a teljes igazságot mondta.
Franny megkönnyebbülten elmosolyodott. Hátravetette a fejét, és kiürítette a poharát. Clare figyelte egy darabig, aztán megszólalt:
- Az lesz a legokosabb, ha megengedi, hogy hazavigyem. - Tudta, mennyit ivott Franny, és hogy még mindig milyen zaklatott. - Limuzin vár rám odakinn.
Franny nem is emlékezett, mikor utazott utoljára limuzinban. Talán az érettségi bál után. Csakhogy újfent megszólalt benne a

büszkeség. Nem engedheti meg Marcus feleségének, hogy hazavigye.
- Köszönöm, de én is autóval jöttem.
- Igen, gondoltam, de a helyzet az, hogy mindketten elég sokat ittunk, és az én kocsimban sofőr is van. Kérje csak el a kulcsokat a parkolófiútól, és mondja meg neki, hogy holnap visszajön az autóért.
Franny hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát, nem akart ellenkezni. Kotorászni kezdett a táskájában, a hitelkártyáját kereste, de Clare megelőzte.
- A fizetést hagyjuk csak Marcusra - mondta, mire mindketten kuncogni kezdtek, és az asszony lendületesen odakanyarította a számlára férje nevét. Aztán kart karba öltve, hangos ciaózás és köszönömök közepette elindultak az étterem kijárata felé.

3

Nem sokkal később a hosszú, fekete limuzin odakanyarodott velük Franny háza elé. Szokásához híven Franny egyetlen lámpát sem hagyott égve, amikor elment, és így, sötéten még kisebbnek, még elhagyottabbnak látszott az épület.
- Hát, ez az otthonom - mondta mentegetőző hangon. - A barátaim szerint inkább tűnik oregoninak, mint Los Angeles-inek, de ennek az lehet az oka, hogy én is ilyen vagyok. Inkább oregoni, mint Los Angeles-i.
- Bájos - felelte Clare, miközben tükör igénybevétele nélkül megigazította száján a rúzst.
- Hol szállt meg? - kérdezte Franny.
- Sehol, kedvesem. Cipelem magammal a bőröndjeimet - mondta Clare, és a limuzin utasterében felhalmozott drága útitáskákra mutatott. Még azt sem engedte, hogy a sofőr berakja a táskákat a csomagtartóba, mert mindig szem előtt akarta tudni őket. Végül is az adott pillanatban gyakorlatilag a poggyászából állt az egész vagyona. - Éjszakára meg talán bejelentkezem a Shutters Hotelba. Aztán holnap eldöntöm, hogy mi legyen.
Franny csak most értette meg, hogy miután elhagyta Marcust, Clare átmenetileg hajléktalanná vált. Nem hagyhatja, hogy nekivágjon az éjszakának, miután olyan kedvesen és megértően viselkedett vele.

Majdnem úgy, mint egy igazi nővér, akivel nemcsak a jelenük közös, hanem a jövőjük is.
- Nincs kedve bejönni egy csésze kamillateára, Mrs. Marks? - kérdezte.
- Szívesen. De csak ha hagyjuk az udvariaskodást. Szólíts Clare-nek - válaszolta az asszony, majd egy pontatlan idézettel is megtoldotta: „Miért siessünk, messze még a reggel." Aztán hosszú lábát és tűsarkú cipőjét felfedve kecsesen kicsusszant a limuzinból. - De lehet, hogy a kávé jobban esne - tette hozzá. Megállt egy pillanatra, szemügyre vette az üres tornácot, és vágyakozva megjegyezte: - Furcsa, de mindig egy kicsike házról álmodtam, ahol a tornácon ott áll egy hintaszék.
- Én se vágytam másra, csak egy kicsike házra, meg egy férjre - felelte Franny, aztán egymásra néztek, és mindkettőjükből kitört a nevetés. Úgy nevettek, hogy Franny alig talált a kulccsal a zárba. Végül mégiscsak feltárult az ajtó, óvatosan átlépték a meglazult, nyikorgó padlót, és bementek.
Clare azonnal otthon érezte magát. A színes rongyszőnyegek, az ötvenes éveket idéző asztal és az antik francia tálaló láttán hangos lelkendezésbe kezdett. Szemügyre vette a bekeretezett képeket, beleszippantott a gyömbérillatú gyertyákba, aztán betett egy CD-t, és felcsavarta a hangerőt - a házban uralkodó rendetlenség fel sem tűnt neki.
Franny bekészítette a kávét, természetesen koffeinmenteset, a kamrából előkotort egy csomag finom kekszet, és a gyorsan elöblögetett kerámiabögrékkel együtt elhelyezte a virágmintás műanyag tálcán.
- Már itt is a kávé! - mondta, és a vörös bársonnyal bevont kanapéra tette a tálcát, Clare csupasz lába mellé. Az asszony olyan magától értetődő természetességgel nyúlt el a kanapén, mint aki valóban otthon van; lerúgta tűsarkúját, behunyta a szemét, teljesen átadta magát Rod Stewart rekedtes hangjának, és a „You Go to My Head" című szám ritmusára mozgatta lábujjait.
- A fejembe szállsz, akár a pezsgő- énekelte Clare mosolyogva, mély, szexi hangon. Franny szintén elmosolyodott. Clare nem hasonlított az ismeretségi körébe tartozó nőkhöz. Irigylésre méltóan gyönyörű volt, sikkes, a szíve mélyén azonban mintha megmaradt volna annak a józan gondolkodású kisvárosi lánynak, aki sohasem játssza meg magát.

Clare felült, és Frannyt nézte, ahogy kitölti a bögrékbe a kávét.
- Épp ez az, amire most a leginkább szükségem van - mondta. - Egy finom kávé és Rod Stewart andalító hangja. - A tekintete megakadt az asztal sarkán hagyott leveleken, és rögtön észrevette a francia bélyeggel ellátott borítékot. -Kit ismersz te Franciaországban? - kérdezte. - Ha egy újabb nős szerető - folytatta vigyorogva -, akkor nem akarok tudni róla. - S tiltakozóan maga elé emelte a kezét.
Franny tanácstalanul forgatta a nagy, krémszínű borítékot. Senkit sem ismert Franciaországban. Feltépte a ragasztást, és hangosan olvasni kezdte a címet: - „Chateau des Roses Sauvages, Marten-de-Provence". Marten dédapám francia származású volt - mondta meglepetten. - De sohasem tudtam, honnan származott pontosan. Egy nagy családi balhé után szedte a sátorfáját, és ideköltözött. És többé nem is lépett kapcsolatba a családjával.
- Na, olvasd már! - unszolta Clare. - Lehet, hogy most mindenre fény derül.
Frannynek nem kellett kétszer mondani.
Drága Franny!
Azért írok, hogy meghívjalak ide, az otthonomba, egy családi összejövetelre.
Természetesen nem ismerjük egymást, de mindenki, akit erre a találkozóra meghívok, rokoni kapcsolatban áll velem. Unokatestvérek vagytok mindannyian, és ha távol sodort is benneteket egymástól az élet, az eltelt idő mit sem változtatott azon a tényen, hogy egy családhoz tartoztok.
Azt szeretném, ha szeptember 20-án érkeznél hozzám, és három hétig maradnál. Ez ügyben hamarosan kapcsolatba lép veled egy utazási iroda munkatársa, aki meg fogja tenni az utazáshoz szükséges előkészületeket.
Alig várom, hogy megismerhesselek, és megmutathassam neked az ősi családi fészkedet, és nagyon remélem, hogy ti, unokatestvérek is élvezni fogjátok a találkozást, amire máskülönben nemigen lenne alkalmatok, hiszen valóban a világ különböző pontjain éltek mindannyian. Ettől azonban még ugyanaz a vér csordogál az ereitekben, és én mindig úgy gondoltam, hogy a vér igenis számít.
Bár mostanra megöregedtem, az a leghőbb vágyam, hogy legalább egy találkozóra összetereljem széthullott családunk tagjait. Kérlek, ne okozz csalódást.

A levelet egy bizonyos Rafaella Marten des Sauvages írta alá, méghozzá meglepően erőteljesnek tűnő kézírással.
Franny újra elolvasta. Aztán még egyszer.
- Nahát! - sóhajtott végül. - Ez hihetetlen! Sőt egyenesen nevetséges. Nem tudok elmenni.
Clare lustán megmozgatta a lábujjait, majd ásított egy nagyot.
- Hova?
- Ebbe a provence-i chateau-ba, ahova hívnak. Ráadásul egy olyan család találkozójára, amelyiknek egyetlen tagját sem ismerem. Hallgasd csak, Clare - motyogta, és újra elolvasta a levelet, ezúttal hangosan, - Soha életemben nem hallottam erről a Rafaella Martenről, aki azt állítja magáról, hogy a nénikém. Mindössze annyit tudok a Martenekről, hogy a nagyapám gyűlölte őket, és az apám szerint nem is ok nélkül. Papa sohasem ment el Provence-ba meglátogatni a rokonait. Akkor én miért mennék?
- Hogyhogy miért? - Clare kiegyenesedett a kanapén. - Ha másért nem, a kaland kedvéért. Te jó ég, ha nekem adódna ilyen lehetőségem, egy pillanatig sem haboznék.
- Tényleg? - Franny továbbra is kétkedő pillantásokkal méregette a borítékot. Rafaella Marten egy idős asszony, akinek egyetlen vágya, hogy a családját vendégül lássa a chateau-jában, amit a levélben „ősi fészeknek" nevez.
Franny leroskadt a kanapéra, és gondolataiban végigpergett előtte kiüresedett élete. „Senkim sincs - nézett szembe a megmásíthatatlan igazsággal. - Néhány állat ugyan kötődik hozzám, de azok sem az enyémek. Most Marcus is kilépett az életemből, ami azt jelenti, hogy egyesre vizsgáztam szerelemből is. Sohasem volt igazi családom, mindig kettesben voltunk apával. Mindig is magányos voltam, csak nem foglalkoztam vele. Nem volt időm végiggondolni a helyzetemet. Lehet, hogy Marcust is csak azért engedtem közel magamhoz, mert magányos voltam? Ezért hagytam, hogy kifacsarjon, mint egy darab rongyot, és teljesen felforgassa az életemet?"
Csak ült a kanapén Clare mellett, mereven szorította a borítékot, és üres tekintettel meredt maga elé. „Egyébként is, ki vagyok én? Egy kedves, fiatal állatorvos a helyi állatklinikáról, aki bármikor bármilyen többletmunkára kapható, nyugodtan rá lehet bízni mindent, akár a vasárnapi műszakot is... mert Franny biztosan bejön, mondják. És nincs igazuk?"

Mindig is arra vágyott, hogy igazi családja legyen. De hogy ez a vágya valóra is válna, arra nem számított. Főleg nem egy távolsága miatt elérhetetlen család formájában. Egyetlen pillanat alatt lett egy nénikéje, aki unokatestvérekről ír a levelében. S ez a néni azt szeretné, hogy mindannyian találkozzanak egy romantikus, régi chateau-ban valahol Provence-ban, a napfény, az olajfák és a bor hazájában.

„A családi fészkünk - gondolta álmodozva. - Egy chateau, amelyben évszázadokon át Martenek éltek. „

A szép Clare-re nézett, aki várakozó pózban ült a kanapé szélén. Úgy érezte, mintha régóta ismerné, sokkal régebb óta, mint a Marcus nevű hétszeres házasságtörő disznót.

- Na jó. Lehet, hogy elmegyek - mondta bizonytalanul, mire Clare elnevette magát.

- Van valami veszítenivalód? - kérdezte. - A munkahelyed nem szalad el, itt lesz akkor is, amikor visszajössz.

- Amit Marcusról nem lehet elmondani - felelte színtelen hangon Franny.

- De nem ám, kicsim, és adj hálát az istennek, hogy így alakult. - Clare oldalra hajtotta a fejét, és tűnődve végigmérte Frannyt. -

Fogadd csak el a meghívást, Franny Marten - mondta. - Ilyen lehetőség csak egyszer adódik az ember életében, nem szalaszthatod el!

Franny arca felragyogott. Boldog volt, hogy nem neki kellett meghoznia a döntést, Clare megtette helyette.

- Rendben. Akkor elmegyek - mondta, de valamilyen oknál fogva hirtelen még magányosabbnak érezte magát, mint korábban.

- Tudod, mit? - kiáltott fel váratlan hévvel. - Itt maradhatnál éjszakára. Volna kedved? Elég kényelmes a kanapé, és ha maradsz, még egy kávét megihatunk. - Reménykedve nézett Clare-re, aki összeráncolta az orrát.

- Koffeinmenteset? - kérdezte gyanakvóan.

Franny felnevetett.

- Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy elmegyek a Starbucksba - ígérte.

- Megegyeztünk - válaszolta Clare. - De van egy feltételem. Többet nem beszélünk Marcusról.

Franny ismét elnevette magát.

- Áll az alku - mondta, s elindult, hogy feltegye a kávét és előkeresse a vendég elszállásolásához szükséges párnát meg takarót.

4

Jake Bronson belépett a manhattani Négy Évszak Hotel bárjába, egy pillanatra megállt, és felmérte az elébe táruló képet. Jó néhány női fej odafordult felé, és többen eltűnődtek, vajon ki lehet a férfi. Magas volt, kisportolt, farmert, régi kasmírzakót és kék inget viselt, s megnyerő arcán ott tükröződött egy egész élet tapasztalata. Gyermekkorában arról ábrándozott, hogy majd egy ranch tulajdonosa lesz, de erre az álomra már csak a cowboy csizma emlékeztetett, melyet viselt. Sűrű, sötét haja a nyakába lógott, mivel úgy vélte, hajat vágatni időveszteség. Hatalmas kezével, amely ugyanolyan jártas volt az ökölharcban, mint az ideges lovak megnyugtatásában, időnként beletúrt, és bár nem tudott róla, már szokásává vált a mozdulat.
Világos szeme felvillant, arca mosolyra húzódott, amikor a terem túlsó végében felfedezett egy ismerőst. Leült az egyik székre a bárpult mellett, és rendelt magának egy üveg sört. Sohasem kedvelte a flancos italokat.
- Legyen jó hideg, rendben? - tette hozzá. Ez is a bogarai közé tartozott: fagypont közeli hőmérsékleten szerette legjobban a sört.
Előhúzta zsebéből a meghívót, és újra elolvasta. Negyvennégy éves volt, és amikor utoljára látta Rafaella Martent, épp betöltötte a tizenhatot. Ennek ellenére fülig beleszeretett. Az ő szemében Rafaella testesítette meg a tökéletes idősödő asszonyt - gyönyörű volt, magával ragadó, intelligens, érzéki, csakúgy sugárzott belőle a vidámság és az élet szeretete. Csak éppen az apja szeretője volt.
Jake addig a világtól távol, eltemetkezve élt apja haciendáján Argentínában, ahol eléggé elvadult, mivel nem ügyelt rá senki. Apja, Lucas Bronson, nemzetközi hírű pólójátékos és playboy „hivatásánál" fogva a világot járta. Édesanyja, egy New York-i családból származó főállású szépség még Jake gyerekkorában meghalt, ekkor került a fiú a haciendára. Egy idős asszony nevelte, akit a kisfiú hol Abuelitának, hol „kicsi nagyi"-nak szólított (noha semmiféle rokoni kapcsolat nem volt köztük, és az asszony csak spanyolul beszélt). Fő társaságát a haciendán dolgozó cowboyok, a

gaucbók jelentették, akik megengedték neki, hogy felüljön a pampákról befogott lovakra. Marhaterelés közben az apró termetű lovak gyors lábú jószágokká váltak, megtanultak kis helyen megfordulni, egyszóval remek pólólovakká nevelődtek. Jake gyakorlatilag előbb tudott lovagolni, mint járni, így nem csoda, ha örökké saját ranchról álmodozott. Az élet azonban más útra terelte. Tizenhat éves volt, amikor az apja fogta és elvitte Provence-ba, amitől gyökeresen megváltozott az élete. Tudatlan ifjúként érkezett a chateau-ba, egyetlen bőrönddel, amelyben nem volt más, csak néhány fakó ing és egy pár bakancs. Rafaella azonnal szót értett a felnőtt élet küszöbén álló, magányos kamasszal. Megtanította a társasági élet kifinomult szokásaira, családtagként kezelte, úgy bánt vele, mint anya a fiával. Jake egy teljes évig úgy érezte, normális életet él, bár az apja számára ekkor sem jelentett mást, csak nyűgöt. Elkerülhetetlen volt köztük a konfrontáció, amelyből végül az apja került ki győztesen. Jake távozni kényszerült, és ettől kezdve ismét egyedül kellett szembenéznie az élet nehézségeivel. Rafaellával azonban kapcsolatban maradt. Neki írta meg, amikor Annapolisban kézhez kapta a diplomáját, majd amikor a haditengerészet hírszerző osztályára került. Vele tudatta, hogy egészen fiatalon házasságot kötött „egy csodálatos lánnyal, aki olyan szép, hogy azt nem lehet leírni, és aki valószínűleg túl fiatal ahhoz, hogy egy örökké távol lévő haditengerészeti tiszt otthon ülő felesége legyen". Nászajándékként Rafaella elküldte neki azt a jókora tömör ezüst gyertyatartót, amelyet Jake mindig megcsodált, és amely már legalább kétszáz éve volt a család tulajdonában.

Néhány év múlva, amikor szerencsétlenség érte a fiatal párt, Rafaella írt Jake-nek, és menedéket ajánlott neki a chateau-ban. Jake azonban elutasította az ajánlatot. Nem alkalmas az emberi társaságra, írta, egyedül kell talpra állnia. Mint mindig, gondolta Rafaella.

Az élet ment tovább, az évente egyszer postára adott karácsonyi lapok azonban továbbra is megérkeztek, kedvesen emlékeztetve a férfit, hogy „még itt vagyok", de Jake többé nem tért vissza a chateau-ba, amelyet élete egy rövid, boldog időszakában az otthonának nevezett.

Amikor a katasztrófa lesújtott, Jake otthagyta a haditengerészetet. Egy teljes éven át kocsmáról kocsmára járt, így próbált megfeledkezni a fájdalmáról. Végül saját vállalkozásba kezdett.

Régebben magánnyomozó irodának hívták volna, amit beindított, de a modern, számítógépekkel (elszerelt és adatbázisokkal telezsúfolt világban, amelyben fiatal, doktori fokozattal rendelkező közgazdászok és műszaki szakemberek váltották fel a szolgálatból visszavonult, fegyverrel bánni tudó zsarukat, kockázatkezelő irodának nevezték a vállalkozást, amely Jake legnagyobb meglepetésére sikeresnek bizonyult, és nem sokkal később már hétszáz alkalmazottat foglalkoztatott világszerte. Jake jól csinálta, amit csinált. Ha rajta múlik, nem ezt a pályát választotta volna, de a munka teljesen kitöltötte az életében keletkezett űrt, és ezért roppant hálás volt a sorsnak.

Most a SoHóban élt, egy jellegtelen, szürke épületben, amely semmit sem árult el róla. Amúgy is nagyon kevés időt töltött ott. Örökké a világot járta üzleti ügyben, ahogy régebben az apja is. Időnként pedig, amikor túlságosan felerősödött a vad élet csábítása, a hegyekbe menekült, abba a durva gerendákból összeácsolt faházba, amelyet ő maga épített, és amely mindössze két szobából és egy tornácból állt. Innen nézte esténként a fák dús lombkoronáján keresztül a haldokló vörösben alábukó napot, s közben a tornác korlátján pihentette csizmás lábát.

Hang itt alig hallatszott, csak a madarak csiripelése, amint éjszaka egymást szólongatták, útban a fészkük felé, és a szél suhogása a magas fák között. Egyetlen értékes tulajdona, az antik ezüst gyertyatartó, amelyet Rafaellától kapott nászajándékba, a durva faragású konyhaasztal közepén állt, éles ellentétet alkotva a többi berendezési tárggyal. Jake számára ez a pár holdas birtok jelentette a földi paradicsomot. Itt, alig tíz mérföld távolságra a legközelebbi várostól és a legközelebbi kocsmától, fényévnyi távolságra került az üzleti világ feszültségeitől is.

Volt még egy 1997-es, mindig sáros, négykerék-meghajtású terepjárója, amelynek egykori zöld színe már csak foltokban látszott a lemezeket csaknem teljesen átrágó rozsda miatt. Egyszer talált egy kutyát. Befogadta. Viselt dolgai miatt a Gengszter nevet adta neki, ahogy a Piszkos Harry nevű fakószürke heréltet is azért vette magához, mert nem kellett senkinek. Ha utazott, a kutyát és a lovat egy városszéli istállóba vitte, bár a két állat jobban örült volna, ha vele tarthat. Persze beletörődtek a távozásába, majd amikor útjáról visszatért, olyan örömmel fogadták, mint ahogy a Télapót fogadják a gyerekek.

Jake úgy gondolta, hogy az igaz szeretethez - jelen helyzetében - semmi sem áll közelebb, mint az, amit a korcsnál is korcsabb Gengszter iránt érez. Ami sok mindent elárult a nőkhöz fűződő kapcsolatáról. Akik, úgymond, jöttek-mentek az életében, legfőképpen azért, mert sosem szakított rájuk elegendő időt. A kutyája mindig megvárta. Az asszonyok soha.

Az órájára nézett. Még csak négy óra telt el azóta, hogy felhívta Rafaellát, és közölte vele, hogy elfogadja a meghívást. Igaz, ehhez át kellett szerveznie az összejövetel idejére tervezett programjait, és fontos munkákat kellett másokra bíznia, de mindenképpen ott akart lenni szeptemberben. Akár esik, akár fúj. Fogadni mert volna arra, hogy az élete a találkozót követően sohasem lesz már a régi. Mert ilyen hatással volt rá Rafaella.

Addig azonban el kellett mennie Los Angelesbe. Tíz perc, és jön érte az autó. A Teterboro repülőtérre fogja vinni, New Jersey-be, ahol a privát gépe indulásra készen várja. Nem örült ennek az utazásnak, de az üzlet az üzlet, nem mondhatta le.

Belekortyolt a sörébe. Jéghideg volt; elégedettségét örömteli mosollyal jelezte a csaposnak. Közben azt a listát nézegette, amelyet Rafaella a meghívottakról állított össze. Csupán egy ismeretlen nevet talált rajta: Franny Martenet. Biztos volt benne, hogy Rafaella sem tud sokat a nőről, legfeljebb annyit, hogy Paul Marten lánya - azé a Paul Martené, aki Rafaella apjának az egyetlen testvére volt. Ami azt jelentette, hogy Franny Martenből egyetlen pillanat alatt a chateau és egy hatalmas vagyon örökösnője lehet.

Jake munkatársai néhány óra alatt feltérképezték a lány életét. A Chateau des Roses Sauvages esetleges örökösnőjéről annyit árultak el a megszerzett információmorzsák, hogy nincs senkije. Hajadon, állatorvosként dolgozik Santa Monicában, és lelkes állatmentő hírében áll.

Jake könnyen maga elé tudta képzelni a túlontúl kedves oregoni lányt. Kicsit esetlennek, kicsit vidékiesnek gondolta, aki kizárólag farmernadrágot és parasztblúzt visel, meg horgolt vállkendőt, mint Ali MacGraw a Love Storyban. Szélesen, a fogait kivillantva mosolyog, a tekintete sötét és mélabús. Le merte volna fogadni, hogy afféle szórakozott nő, aki félregombolja a blúzát, kamillateát iszik, s akinek ló-és fertőtlenítőszagát még kedvelt ciprusfa illatú parfümje sem tudja semlegesíteni.

Jake kutatásaiból az is kiderült, hogy a doktornőnek van egy barátja: a nős, Atlantában élő Marcus Marks. Jake azon tűnődött, hogy a feltehetően intelligens nő hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe. Mivel mindenképpen el kellett mennie Los Angelesbe, elhatározta, hogy személyesen is utánanéz ennek a Franny Martennek. Még mielőtt Rafaella közelébe férkőzhetne. Mert egy chateau és egy mesés örökség ígérete bárkit vérengző ragadozóvá változtathat. Még a kedves vidéki lányokat is.

5

Misnap Jake leparkolta az ezüstszínű bérelt Mustangot a kaliforniai Venice Beach főutcájával párhuzamos üzletsorban álló jellegtelen, kocka alakú épület előtt. házi kedvencek klinikája - hirdette az aranybetűs felirat a nagy üvegajtón. Alatta kisebb, de ugyancsak aranyozott betűkkel ott sorakozott három név. Franny Martené volt az utolsó. Nyilván azért, gondolta Jake, mert ő csatlakozott legkésőbb a kórház állatorvosi stábjához. Bólintott, és arra gondolt, milyen büszke lehet Franny erre az állásra. Ami valóban figyelemre méltó eredmény volt, már csak a sok nehézség miatt is, amit le kellett küzdenie, miután tizenhét évesen anyagi támogatás nélkül maradt. Talán nem is olyan rossz ember. Bár erre azért nem fogadott volna Jake. Az a tudat, hogy nagy örökséghez jut az ember, furcsa változásokat idézhet elő a legjobbakban is.

Odabenn a fal mellett sorakozó székeken emberek ültek. Az ölükben hordozó ketrecben zavart tekintetű macskák kuporogtak; a székek alatt és mellett idegesnek tűnő kutyák szimatolták a padlót és egymást, látszott, hogy egyre jobban elbizonytalanodnak az ismeretlen területen. A pult mögött ülő fiatal nőt a zöld pólójára tűzött névkártya szerint Lindsey-nek hívták. Kedvesen Jake-re mosolygott, majd megkérdezte, miben segíthet.

Jake azt válaszolta, hogy nemrég költözött a környékre, és azt hallotta, hogy dr. Marten jó állatorvos. Mivel van egy kutyája, és ez a kutya nagyon fontos szerepet játszik az életében, úgy gondolta, eljön és bemutatkozik, és megpróbálja kideríteni, tényleg dr. Marten-e az ő embere. „Csak hogy lássam, megértjük-e egymást" - valahogy így fogalmazott, mire Lindsey elmosolyodott, és azt felelte, érti, mire gondol; dr. Marten hamarosan végez egy sürgős

esettel, és biztosan szívesen beszél Jake-kel a kutyájáról.

Jake leült egy véres szemű, ziháló buldog mellé, és miközben végiglapozta a Macskabarátok Lapját, azon tűnődött, mekkora különbség van az abban látható agyonkényeztetett perzsa cicák és a fekete vadmacskakölykök között, amelyek némi élelem reményében időnként egészen a hegyi házáig merészkedtek. Kétségtelen, hogy rokonok, sőt az evolúció bizonyos pontjain keresztezhették is egymást az útjaik, de most, hogy a díjnyertes példányra nézett, el sem tudta képzelni, mikor és hogyan.
- Erre legyen szíves, Mr. Bronson - szólította Lindsay, és bevezette egy aprócska szobába, amely a benne álló acélasztallal és a felszereléssel csakis vizsgáló lehetett. - Egy perc, és dr. Marten is itt lesz.
Jake összefonta a karját, a vizsgálóasztalnak dőlt, és várt. A szomszéd szoba ajtaja résnyire nyitva állt. Ahogy bekukucskált, egy hatalmas, narancsszínű macskát látott, és egy ugyancsak túltápláltnak tűnő macskatulajdonost.
- Nézze - hallotta dr. Marten kissé éles hangját. - Egy méhcsípés a nyelven minden állat számára veszélyes lehet, és ez alól a macskák sem kivételek. Narancs nyelve is teljesen feldagadt, és majdnem leállt a légzése. Szerencsére időben megkapta a szükséges antihisztaminokat, és az oxigén is segített. A duzzanat leapadt, és a légzés helyreállt. Ennek ellenére még búslakodik. Sajnálja magát. De ma már óvatosan ivott pár korty vizet, és higgye el, ennél jobb nem is történhetett volna vele.
Mély, kedves hangja volt, és Jake azon kapta magát, hogy közelebb hajol az ajtónyíláshoz, nehogy egy szót is elmulasszon. Aztán megpillantotta Frannyt, ugyan csak hátulról, és elmosolyodott. Nem sokat tévedett, amikor elképzelte. Magas nő volt, keze-lába hosszú, és a farmernadrág felett viselt fehér orvosi köpenyben egy kicsit tényleg esetlennek látszott, a haja azonban világosszőke volt, és nem sötét, mint Ali MacGraw-é. Vastag copfba fonta, ahogy a pónik sörényét szokták a bemutatókon, a nyakában türkiz-szín kövekkel díszített ezüstláncot viselt. Azt Jake már most lefogadta volna, hogy kedvenc itala a kamillatea.
Még akkor is mosolygott, amikor a nő megfordult, és elkapta a tekintetét.
Meglepődött, de visszamosolygott.

- Egy perc, és megyek - mondta, majd nyomban vissza is fordult a betegéhez és a gazdájához.
- A helyzet az - folytatta kissé emeltebb hangon -, hogy önnek is és a cicának is jót tenne, ha nem ennének egy darabig. Mindkettőjüknek elég tartaléka van. Inniuk azonban kell, és Narancs addig nem mehet haza, amíg teljesen gyógyultnak nem nyilvánítom.
- Azt hiszem, igaza van - szólt megszeppent hangon a gazdi. - Tegye, amit jónak lát.
- Így lesz - felelte Franny. - De szeretném, ha maga is megígérné, hogy azt fogja tenni, ami az egészsége szempontjából a legjobb. Ez nem mehet így tovább, Ronnie. Szedje össze magát, menjen el egy testkontroll-csoportba, vagy kezdjen el diétázni és mozogni, mert ha nem, előfordulhat, hogy Narancsnak hamarosan új gazdi után kell néznie. - Azzal megpaskolta a férfi karját. - Tudja mit? Hívjon fel pár óra múlva. Akkor megtudhatja, hogy van a cicája.
Jake meglepetten vonta fel a szemöldökét. Úgy látszik, dr. Martennek nem kenyere a félrebeszélés.
A nő pár lépéssel a vizsgálóban termett, és megállt Jake előtt.
- Nos - kezdte kedvesen, kislányosan mosolyogva. -Mit tehetek önért, Mr..... ? -elhallgatott, és a kártyára nézett, amelyet Lindsay nem sokkal korábban a kezébe nyomott. -Mr. Bronson. - Aztán alaposan végigmérte a férfit. Világoskék szemével legfeljebb egy norvég fjord vize versenyezhetett, de az is csak nyár elején. Olyan egyenesség és olyan kedvesség sugárzott a tekintetéből, hogy Jake egy pillanatra megtántorodott.
- Nemrég költöztem a környékre. Csak szerettem volna megismerni. Meg akartam győződni arról, hogy ha önt választjuk, jó kezekben lesz a kutyám. Tudja, hogy van ez.
Franny bólintott, és összeráncolta a homlokát.
- Igen, tudom. Bár többen gondolnák úgy, hogy megismerkednek az állatorvosukkal, még mielőtt bekövetkezik egy váratlan baleset. Ahogy azt a szomszédos helyiségben kiragasztott poszteren kérjük is. - Felnevetett, és közben egy fejmozdulattal hátradobta a vállára előrecsúszott hajfonatot. - Persze az őszinteségnek néha ára van. Gondolja, hogy sikerült megsértenem Ronnie-t?
Franny tiszta tekintete elfelhősödött, és Jake rögtön tudta, hogy ez a nő soha senkit nem sértene meg szándékosan.

- Azt mondta, amit mondania kellett - adta meg sietve a megnyugtatónak szánt választ -, és ezzel valószínűleg mindkettőjük életét megmentette. A macskáét is meg a tulajét is.
Franny Marten ismét alaposan végigmérte az érdeklődőt, nemcsak mint kutyájának leendő orvosa, hanem úgy is, mint nő a férfit. Vonzónak, különlegesek találta. Egyáltalán nem olyan volt, mint a Kaliforniában megszokott típus. És Jake olyan beható pillantással válaszolt az ő pillantására, hogy Franny a lábujjáig beleborzongott.
- Ugyan nem tartozik rám - folytatta mentegetőzve -, de Ronnie olyan kedves fiú. Nem szívesen nézném végig, hogy így elhagyja magát. Meg aztán tudom, mennyire imádja Narancsot. Nos, meséljen a kutyájáról, Mr. Bronson.
- Jake - mondta sietve a férfi.
- Jake-nek hívják? Jópofa név. Milyen fajta? - Franny a vizsgálóasztalra könyökölve várta a folytatást.
- Öö... Nem a kutyát hívják Jake-nek, hanem engem. A kutya neve Gengszter.
Franny arcára kiült a döbbenet.
- Gengszternek hívja a kutyáját? De hiszen ez. borzasztó!
- Nem találná annak, ha ismerné - felelte Jake. - Nagyon gonosz tud lenni. Ugyanakkor a legjobb kutya, akit csak kívánhat magának az ember. El sem tudom képzelni, mi lenne velem nélküle.
Franny megfogta, és gyengéden megszorította a férfi kezét. A szeméből csak úgy sugárzott az őszinteség.
- Bár mindenki így érezne a kedvence iránt!
- Gengszter nekem nem afféle házi kedvenc, hanem a barátom. Méghozzá a legjobb -válaszolta Jake, és közben azon tűnődött, vajon teljesen elment-e az esze. Még soha, senkinek nem fedte fel az érzéseit, főleg nem egy nő előtt.
- Értem - mondta kedves hangon Franny. - Ha Gengszternek bármikor szüksége lenne rám, én mindig itt leszek. De azt továbbra is fenntartom, hogy szegény jószág nem érdemli meg ezt a rettenetes nevet.
Aztán ismét felragyogtatta jókislányos mosolyát, és búcsúra nyújtotta a kezét.
- Ellenőrizze, nincs-e szüksége valamilyen oltásra, Mr. Bronson. Mármint Gengszternek. Fontos, hogy mindet időben megkapja. És ne aggódjon, jó orvosa leszek. - Aztán egy alig észrevehető intéssel távozott.

Jake orrát még megcsapta egy édeskés illat, ami leginkább a gyömbérvirágra emlékeztetett. Aztán egy pillanat múlva már el is illant, ő pedig ismét az a férfi lett, aki azért jött, hogy megismerkedjen a kutyája leendő orvosával. És Franny sem volt több, csak a munkáját végző állatorvos. Jake legalábbis ezt mondogatta magának, amikor visszaült a bérelt autóba, és megpróbálta felidézni a kezét érintő kéz kissé durva tapintását, az édeskésen finom gyömbérvirág illatát és az egyébként kedves hang keménységét, amint arra figyelmezteti az elhízott gazdit, hogy szedje össze magát. Nevetnie kellett, ahogy visszagondolt a jelenetre.

Marten dokival nincs semmi baj, vonta le a következtetést. Nem pénzsóvár, és nem olyan lány, aki ki akarna használni másokat. Pontosan az, akinek látszik: egy kedves nő, akinek elbűvölő a szeme. Jake bármibe lefogadta volna, hogy az a csodás szempár keresztüllát bárkin, aki fellobbantja benne a haragot.

6

Jake a Peninsula Hotelban szállt meg. Ezt a szállodát főleg a kertje miatt szerette, amelyben a sűrű, zöld növényzet és csobogó szökőkutak között kanyargó ösvényeken lehetett eljutni a bungalókhoz. Ha behunyta a szemét, és sikerült figyelmen kívül hagynia a Los Angeles-i forgalom makacsul beszűrődő zaját, szinte úgy érezte, vidéken van, és nem Beverly Hills kellős közepén.

Gondosan elkerülte a tetőn kialakított medencét, amely az ifjú hollywoodi ügynökök és leendő hírességek közkedvelt találkahelye volt, egyenesen a lambériázott bárba ment, és rendelt magának egy sört. Itt csend volt, és ő gondolkozni akart. Nem beszélve arról, hogy a csaposok már kiismerték, és egyenesen a mélyhűtőből vették elő az üvegét.

- Hogy megy a bolt? - kendezte tőle a pultos.

- Kösz, egész jól - válaszolta Jake, és leereszkedett a puha bőrfotelbe. Miközben a jéghideg poharat szorongatta, arra gondolt, milyen boldog lesz Rafaella, ha megismeri az unokahúgát. Hiszen nagyon kedves lány. Franny talán kárpótolni fogja azért a két kiábrándító fiúért, akik esetleg szintén felbukkannak - vagy ami még rosszabb, nem bukkannak fel - a családi összejövetelen. Ez

ügyben még tesz majd valamit, döntötte el. Elmegy Felixhez, és megpróbálja rávenni, hogy menjen haza, és béküljön ki az anyjával. Aztán megpróbálja felkutatnia Alaint, bár ő mindig is a titkok embere volt - soha senki nem tudta, hol lehet megtalálni. Nem mintha ez érdekelte volna Felixet. Szenvedélyesen gyűlölte a fivérét, és Jake ezért még csak nem is tudta hibáztatni.

Kortyolt egyet a söréből. Kintről behallatszott a forgalom zümmögése, a madárcsicsergés, és időnként megcsörrent valahol egy telefon. A hallban elhelyezett hatalmas virágcsokor illata Franny Marten parfümjére emlékeztette. Azon tűnődött, milyen lehet a lány fonatából kibontott, szabadon lobogó hajjal, amikor nem az állatorvos életét éli, hanem a sajátját. El sem tudta képzelni, milyen lehet az az élet. Vajon milyen házban lakik Franny, kikkel barátkozik, van-e kutyája, és ha igen, neki is a kutya a legjobb barátja? S vajon tudja-e, hogy nős férfival van viszonya?

Felidézte a nő gyengéd érintését a karján, az őszinte érdeklődést abban a gyönyörű szempárban. Tudta, hogy nem egy üresfejű, törekvő nőt ismert meg, nem egy siketről ábrándozódó hollywoodi fruskát, és nem is díszfeleségi szerepre készülő, esetleg örökségre vadászó amazont, aki mindent magának akar. Franny pontosan az volt, akinek látszott, és ettől egészen más lett, mint a többi nő, akivel Jake addig találkozott.

Acélból készült órájára pillantott. Ugyanúgy utálta a flancos órákat, mint a flancos poharakban felszolgált flancos koktélokat. Öt óra volt. Kicsit már későre járt ahhoz, hogy vacsorázni hívjon egy nőt, de a fenébe is, aki nem kockáztat, az nem is nyer. Mosolyogva tárcsázta a Házi Kedvencek Klinikájának számát, és dr. Martent kérte.

- Dr. Marten, tessék - szólt bele a telefonba az a napsütötte hang, amelyet mintha már régóta ismert volna, pedig még csak egyszer hallotta, akkor is mindössze pár rövid perc erejéig.

- Jake Bronson vagyok. Ma délelőtt jártam önnél, a kutyám ügyében.

- Akit Gengszternek hívnak. Emlékszem. Remélem, nem történt vele valami.?

A hangjából ismét kicsendült az aggodalom.

- Nem, dehogy - mondta Jake gyorsan. - Csak arról van szó. szóval győzködtem magamat, hogy egy olyan nő, mint maga, biztosan nem szabad ma este, de gondoltam, mégis megkérdezem, volna-e kedve

velem vacsorázni. - Maga is csodálkozva hallotta, milyen reménykedő hangon beszél.
- Hm. vacsorázni. hát. - Jake szinte látta, ahogy Franny agyában a lehetőséget latolgatva forogni kezdenek a kerekek. Egy idegen... csak úgy bejött az utcáról, még a kutyája sem volt vele.
- Ne aggódjon, nem vagyok nőrabló - bizonygatta Jake. - Mit szólna, mondjuk, a Joe kávézójához, tudja, Venice Beachben? Az közel van magához. A teraszon ehetnénk, az mindig zsúfolásig van emberekkel, így nem kellene aggódnia.
- Mondja, maga gondolatolvasó?
- Nem, de mi mást gondolhatna egy nő, amikor egy teljesen idegen férfi hívja vacsorára?
- Hát jó, köszönöm, szívesen elfogadom a meghívást - felelte Franny gyorsan, mintha nem akart volna időt adni magának arra, hogy esetleg meggondolja magát. - Mi több, örülök neki. A nyolc óra megfelel?
- Tökéletesen - válaszolta Jake, és még akkor is mosolygott, amikor letette a kagylót.
Jake épp a hideg zuhany alatt állt, amikor eszébe jutott, hogy az esti tervnek van egy
erősen ingoványos része. Délelőtt hamis ürüggyel kereste fel Franny Martent, hiszen azt mégsem mondhatta neki, hogy csak ellenőrizni akarja, azt pedig végképp nem, hogy ő maga is ott lesz Rafaella családi összejövetelén. Ez Rafaella titka volt. Kilépett a zuhany alól, és úgy, ahogy volt, csuromvizesen felvette a telefont. A legjobb lesz, ha felhívja Frannyt, és lemondja a vacsorát.
De mit mondjon? Hogy közbejött valami azóta, hogy pár perccel korábban beszéltek? Vagy hogy hirtelen rosszul lett? Az egyik kifogás jobban sántított, mint a másik. Nem, a legjobb lesz, ha mégsem mondja le a vacsorát. Nagyon remélte, hogy Franny megbocsát majd neki, amikor az igazságra fény derül. Addig is távolságtartóan viselkedik, és rövidre fogja a találkozót.
Az is felötlött benne, hogy esetleg figyelmeztetnie kellene a lányt Marcusszal kapcsolatban, de aztán eszébe jutott, hogy elvileg róla sem lenne szabad tudnia, a világon semmit a magánéletéről. Így nem maradt más választása, hagynia kell, hogy Franny a szokásos, nehezebb módon jöjjön rá a csalárdságra. Egyébként sem olyan ártatlan lánykák őrangyala ő, akiknek annyi eszük sincs, hogy rájöjjenek, ha nős emberrel kezdenek viszonyt. Dr. Marten, ahogy a

szólás tartja, így vetette az ágyát, hát akkor úgy alussza majd az álmát, legalábbis addig, amíg az ugyancsak közmondásos tantusz le nem esik neki. Végül is nem ő az első nő, aki rossz lóra tett.

7

Joe kávézója aprócska hely volt Venice Beach Abbot Kinney nevű utcájában, hátul fákkal szegélyezett kerthelyiséggel, ahol a városi fiatalokból álló vendégkör tagjai szerettek jókat enni, hangosan beszélni, és szívesen gondolták azt, hogy különleges helyen vannak.
- Mr. Bronson már megérkezett - közölte Frannyvel a pincér, és elindult a kerthelyiség egyik sarokasztala felé. Franny ideges pillantást vetett az órájára. Húsz percet késett.
Amikor Jake meglátta a libegő szoknyában, fülében hintázó fülbevalókkal, csuklóján csilingelő karperecekkel belépő, szőkeségében is cigány lányokra emlékeztetető Frannyt, felállt, és elvigyorodott. Azon sem lepődött volna meg, ha a következő percben jóslásra kell nyújtania a tenyerét. Az aláomló, selymes hajzuhatag és a lány mosolya láttán a szeme kéken felszikrázott.
- Sajnálom, hogy ilyen sokat késtem - mentegetőzött Franny, miközben üdvözlésre nyújtotta a kezét.
Jake megfogta a felé nyújtott kezet, visszamosolygott a lányra, és nagy örömmel felelte:
- Mivel dolgozó nőről van szó, megbocsátok.
Franny félretolta szeme elé lógó tincseit, és szúrós tekintettel végigmérte. „Nyilván a csélcsap lovagjával hasonlít össze" - gondolta Jake. Általában gyorsan kiismerte az embereket, és a lágy külső mögött most ott érezte a meglepően erős nőt, ahogy a puha őszibarack belsejében megtaláljuk a kemény magot. S mivel ismerte Franny múltját, tudta, hogy ez a keménység óvja és élteti.
Franny maga is úgy érezte, hogy a férfi a lelke legmélyébe lát. Hirtelen megörült, hogy elfogadta Jake Bronson meghívását, és nem odahaza tölti az estét takarókba burkolózva, abban reménykedve, hogy ha a párnákba fúrja a fejét, akkor nem kell szembenéznie az igazsággal, ami Marcusról kiderült.
Jake megkérdezte, mit kér inni.
- Valami rózsaszínt és lányosat - lepte meg Franny, majd pajkos mosollyal hozzátette: -És alkoholosat. Hosszú volt ez a nap.

A férfi intett a pincéinek, Franny pedig tanulmányozni kezdte az étlapot. Csak remélni merte, hogy Jake nem hallja meg a gyomra éhes korgását; aznap megint kihagyta az ebédet. -Előételnek fésűkagylót kérek gyömbérrel, utána báránysültet - mondta, majd bűntudatosan felpillantott. -Az a helyzet, hogy mindjárt éhen halok, de ne aggódjon, állom a részemet
- Mindig öröm látni, ha egy nőnek jó az étvágya. Ami pedig a vacsorát illeti, én fizetek. -Látva, hogy Franny ellenkezni akar, fölemelte a kezét. - Én hívtam meg - erősködött -, no és persze szeretném meggyőzni arról, hogy úriember vagyok.
Franny belekortyolt az italába.
- Tényleg az?
- Hát, neveztek már sok mindennek, de azért még reménykedem.
- Fura, de én még sohasem gondoltam magamra úrinőként - jegyezte meg Franny nevetve. - Talán mert még sohasem volt időm arra, hogy begyakoroljam az úri viselkedés szabályait. Nekem mindig a „karrierista nő" szerepe jutott - tette hozzá egy gúnyos fintor kíséretében. -Tudja, aki kénytelen megállni a saját lábán, meg ilyesmi.
- Úgy látom, sikerült - felelte Jake, majd csendben megvárta, hogy a pincér felszolgálja az ételt és kitöltse a poharakba a bort.
- No és maga - szólalt meg Franny, amikor hirtelen ráébredt, hogy semmit sem tud a férfiról azon túl, hogy van egy kutyája -, maga mivel foglalkozik?
- Van egy kockázatkezelő irodám - felelte Jake, majd látva az értetlenséget a nő arcán, hozzátette: - Főként biztonsági kérdésekkel foglalkozom.
- Úgy érti. testőr?
- A cégem többek között testőröket is képez nemzetközi hírnévnek örvendő személyiségek és milliárdosok mellé, nekik az a feladatuk, hogy a rájuk bízott személyek biztonságáról gondoskodjanak. Én mással foglalkozom. Felderítem a nagy cégtulajdonosok alkalmazásában álló fontos személyek hátterét, és megpróbálom megoldani a felmerülő problémákat.
- Vagyis magándetektív?
- Valami olyasmi. Franny elképedten dőlt háttá.
- Azt hittem, ilyesmi csak a hollywoodi klisékben fordul elő. Sohasem gondoltam, hogy tényleg léteznek magához hasonló emberek.

- Hát, pedig itt vagyok.
- Élő példaként - motyogta Franny még mindig ámulva. - Lefogadom, hogy sokat kell utaznia.
- Eltalálta.
- Én is szívesen utaznék - jegyezte meg álmodozva Franny, mire Jake-nek eszébe jutott a meghívás, és elmosolyodott. - Mármint ha nem kellene repülni, ha nem lenne az a rengeteg késés, meg a sorban állás a biztonsági ellenőrzéseknél. Nagyon fárasztó lehet.

- Akkor nem, ha saját repülőgéppel utazik az ember. Franny háta megfeszült. Hátravetett az arcából egy előrecsúszott tincset, és összehúzott szemmel meredt a férfira.
- Magának van repülője?
- Van, de csak egy egészen kicsi. Tulajdonképpen a cégem tulajdona, és már nem is új.
- Te jó ég! Sohasem ismertem senkit, akinek saját gépe lett volna. Maga nagyon gazdag lehet.
Jake felnevetett.
- Ugyan. A munkám miatt van rá szükségem. Akadnak olyan esetek, amikor nem hagyatkozhatom a kereskedelmi járatokra.
- Akkor hogyhogy még nem csapott le magára egy szerencsés nő? - kérdezte Franny a szokásához híven túlontúl nyíltan. - Vagy házas?
- Erre a lehetőségre eddig nem gondolt, mintha nem ismert volna olyan nős férfit, aki házasságon kívül randevúzgat.
- Az utóbbi időben nem találkoztam senkivel, akit elvettem volna feleségül - válaszolta Jake hűvösen.
Franny az ajkába harapott. Már megint túl messzire ment.
- Elnézést, ha tapintatlan voltam.
A férfi hirtelen témát váltott.
- Milyennek találja az állatorvosi munkát? Sok Ronnie-hoz és Narancshoz hasonló páciense van, vagy általában csak az állatokat kezeli? - Frannyből dőlni kezdtek a szórakoztató történetek a pácienseiről. Végül a szerencsétlenül járt német juhászt is szóba hozta. - Erről jut eszembe -mondta, és az órájára nézett. - Vacsora után vissza kell mennem a klinikára, hogy megnézzem szegényt.
- Látom, nagyon elhivatott orvos - jegyezte meg Jake, mire Franny bólintott.
- Nem tudnám másképp csinálni - mondta egyszerűen, és a rá szegeződő tekintetből látta, hogy a férfi pontosan érti.

- Mi lenne, ha magáról is beszélne egy kicsit, nem csak az állatairól? - vetette fel Jake, és újratöltötte a poharakat. S amikor Frannyre nézett, összekapcsolódott a tekintetük. -Szeretném kicsit jobban megismerni.
- Hát, eredetileg oregoni lány vagyok. Az apámnak volt egy kis birtoka, ahol pinot noir szőlőt termesztett. Aztán jött a liszttharmat, és elveszítette mindenét. Még egészen kicsi voltam, amikor az anyám elhagyott bennünket. Igazából nem is emlékszem rá, így akkor sem hiányzott, amikor meghalt, bár ezért még ma is gyötör a bűntudat. - Zavart pillantást vetett Jake-re. Lehet, hogy túl sokat elárult önmagáról? Úgy vélte, nem. A lelke mélyén érezte, hogy a férfi megérti. - Gondolom, ezt szörnyűnek találja.
Jake vállat vont.
- Én sem ismertem az anyámat. Ahogy a magáé, ő is elment még kiskoromban.
- Mesélje el, hogy történt - kérte Franny mohón, majd érdeklődése jeléül az asztalra könyökölt, és kezére támasztotta az állát.
Jake felidézte az Argentínában töltött gyermekéveket, és íz apjához fűződő kapcsolatára is kitért. Mesélt a lágyan hullámzó pampákról, legjobb barátairól, a gauchókról, meg az apró termetű, villámgyors lovakról, amelyeket annyira szeretett, és amelyekből olyan jó pólólovak lettek, hogy a világ minden táján versengtek értük a pólósport szerelmesei.
- Maga is olyan magányos gyerek volt, mint én? - kérdezte Franny váratlanul.
A férfit nem lepte meg a kérdés. Úgy érezte, mindketten a magány ugyanazon bugyrából bújtak elő. Komolyan bólintott.
- Csak az tudhatja, milyen ez a magány, aki megízlelte - felelte csöndesen.
Franny ösztönösen átnyúlt az asztalon, és félig öntudatlanul megfogta a férfi kezét.
- De végül kilábalt belőle. Megbirkózott a helyzetével, és azzá lett, ami most.
Jake elmosolyodott.
- No és pontosan mivé lettem? Mit gondol, ki az, aki itt ül magával szemben, és bort kortyolgat ezen a kellemes helyen?
- Egy jó embert látok - felelte kertelés nélkül Franny. - És tudja, hogyan jutottam erre a következtetésre? Hallgattam az ösztöneimre, ahogy az állatokkal szoktam. Az ember valahogy megérzi,

melyiktől nem kell tartania, és melyik az, amelyik esetleg harapni fog. Magáról határozottan úgy érzem, hogy nem fog megharapni. A férfi ismét elmosolyodott.
- Végül miért hagyta ott Argentínát? - kérdezte Franny némi szünet után.
- Két nő miatt - válaszolta Jake, és szórakozottan forgatni kezdte a poharát. - Ráadásul mindkettőbe beleszerettem. Az egyik egy gyönyörű francia asszony volt, csak úgy áradt belőle a joie de vivre[1] Én még csak tizenhat múltam, ő pedig már a negyvenes évei közepén járt. Ő volt az első szerelmem, és azóta sem változtak iránta az érzéseim.
- Milyen romantikus - jegyezte meg halkan Franny -, hogy még mindig ugyanazt érzi az első szerelme iránt. Na és ki volt a második?
- Amandának hívták. Nagyon fiatalok voltunk, amikor összeházasodtunk. Meghalt. - Jake lelkében hirtelen feltámadt a harag, és kerülni kezdte Franny tekintetét. Még egyetlen nőnek sem beszélt a múltjáról, sőt a jelenét is ritkán hozta szóba.
Franny lehunyta a szemét, mintha maga is átélte volna a férfi fájdalmát.
- Nagyon sajnálom - mondta végül.
Jake vállat vont.
- Régen történt.
- És most?
- Most? Építettem egy kis házat a hegyekben. Ott tartom a lovamat, egy öreg gebét, amelyik azért került hozzám, mert nem kellett senkinek. Aztán ott van nekem Gengszter meg néhány vadmacska, azok ha ennivalót szimatolnak, mindig megjelennek a házam körül. Oda vonulok el, ha csendre és békére vágyom. - Újra megvonta a vállat. - Ott vagyok a legboldogabb.
Franny értően bólintott. A kifinomult városi külső egészen más embert takart.
- No és maga? - kérdezte Jake.
- Én? Hosszú ideig észre sem vettem, hogy magányos vagyok. Amíg az apám élt, nem volt üres pillanatom. Aztán mikor meghalt, megismertem a nagybetűs Magányt. Nem volt családom, senkit nem érdekelt, sikeres leszek-e vagy be kell érnem azzal, hogy pincérnőként élem le az életemet. -Közönyösen megvonta a vállát. - Így hát összekaptam magamat.

Egyszerre négy helyen dolgoztam, hogy elvégezhessem az egyetemet. Végül állatorvos lettem. - Ismét felvonta a vállát. - És tudja, mi a helyzet? Még mindig magányos vagyok.
A férfi úgy nézett Frannyre, mint aki pontosan érti a szavai mögött megbúvó kimondatlan gondolatokat. Franny állta a tekintetét. Talán mégis túl sokat árult el magáról.
- Vissza kell mennem, hogy megnézzem a betegeimet - mondta hirtelen, és miközben Jake kifizette a számlát, megpróbálta összeszedni magát.
Az étterem előtt vatták, hogy a parkolófiú előhozza a két kocsit. Jake egyszer csak megkérdezte, nem tarthatna-e Frannyvel, és ő csak annyit mondott:
- Miért is ne?
A klinikára érve megnézték a német juhászt. A kutya mozdulatlanul, nyugodtan feküdt a helyén. A nyakára tölcsérszerű gallért helyeztek, hogy ne nyalogathassa a sebeit. Jake figyelte, ahogy Franny letérdelt a beteg kutya mellé. Megsimogatta a szőrét, mire a kutya feléje fordította esdeklő barna szemét.
- Ne félj, szépfiú - hallatszott Franny suttogása. -Nem lesz semmi baj. Nemsokára meggyógyulsz. Ígérem. -És a sérült kutya megemelte a farkát, jelezve, hogy nem volt hiábavaló a vigasztalás.
A klinikáról kilépve Franny felhívta a kutya gazdáját, és megnyugtatta, hogy minden a legnagyobb rendben van, már nem lesz semmi baj.
- És most? - kérdezte Jake.
- Hazamegyek. Lerúgom a cipőmet, készítek magamnak egy csésze kamillateát, és arra fogok gondolni, milyen kellemesen telt az estém. - Miközben beszélt, könnyedén végigfuttatta ujjait a férfi karján, nem kacéran, csupán barátságosan, kislányos kedvességgel.
- Egy kamillatea nekem is jólesne - mondta Jake olyan színezettel a hangjában, amely leginkább a honvágyra emlékeztetett.
- Rendben. Akkor magának is készítek egyet, aztán hazaküldöm, mert most már tényleg fáradt vagyok.
Ez a nő nem beszél mellé, állapította meg vigyorogva Jake. Ha eddig nem tudta volna, hol a helye, most hallhatta. És érdekes módon igen jól érezte magát ezen a helyen.

8

Leparkoltak a kis zöld ház előtt, kiszálltak a kocsijukból, és egy darabig csak nézték egymást. Franny hirtelen elbizonytalanodott, és a férfi pontosan tudta, mi megy végbe benne. Végül is ő még mindig idegen számára, és Franny nem tudta, behívhatja-e.

- Megértem, ha meggondolta magát - mondta végül. - Visszaülök a kocsimba, útközben láttam egy Starbucks kávézót, majd ott veszek egy kávét.

Franny szőke haja selyemként suhogott, ahogy megrázta a fejét.

- Abban túl sok a koffein, nem tudna elaludni. Kamillateát ígértem magának, és meg is kapja. Jöjjön!

A házban szokás szerint egyetlen villany sem égett. Franny ennek ellenére határozott léptekkel indult fel a lépcsőn. Jake követte. A következő pillanatban a sötét tornácon rálépett a kilazult padlóra. Érezte, hogy megcsavarodik a bokája. Felszisszent fájdalmában.

- Az istenit!

Franny hátranézett. A legszívesebben felvihogott volna az egy lábon egyensúlyozó férfi láttán, de időben észrevette az arcára kiülő fájdalmat.

- Istenem, annyira sajnálom - nyögte. - Az a nyavalyás padló! Szólnom kellett volna.

- Szerintem is - sziszegte Jake erősen összeszorított fogai között.

Franny kinyitotta az ajtót, és besegítette a férfit a kanapéhoz. Leültette, letérdelt elé, és végigfuttatta ujjait a bokája gyorsan növekvő duzzanatán.

Jake a lába fölé hajoló világosszőke fejet nézte. Franny ujjai hűvösek és határozottak voltak, orvoshoz illően szakszerűek. Jake arra gondolt, hogy nem is fizetett nagy árat az érintésükért.

- Nem tört el, abban biztos vagyok, de csúnyán kificamodott - közölte Franny, miután felállt. - Ha akarja, beviszem az ügyeletre, de én is elláthatom. Elég jól értek az ilyesmihez.

- Jobban szeretném, ha maga csinálná - felelte Jake. -Úgy érzem magam, mint az a német juhászkutya - tette hozzá vigyorogva. Franny azonban maga volt a megtestesült szakértelem.

- Talán jobb lenne, ha feltenné a lábát az asztalra - javasolta. - így, erre a párnára. Mindjárt hozok rá egy kis jeget meg rögzítőkötést.

Miután Franny kiment, Jake alaposan körülnézett. Tekintete végigsuhant a megereszkedett bársonykanapékon, a lópokrócokra emlékeztető zöld kockás takarókon, a vörös bársonnyal bevont díványon és a bolhapiacról származó, ötvenes éveket idéző dohányzóasztalon. Csak a sarokban álló tálalóasztal volt jó minőségű. Antik francia bútornak tűnt. Jake arra gondolt, hogy talán Paul Marten hozta magával Amerikába, amikor sok évvel azelőtt hátat fordított az otthonának. Kókadt virágokkal teli cserépkancsók és illatgyertyák voltak mindenütt. Ám az általános rendetlenség ellenére is megvolt a házban az a fajta kényelmes otthonosság, amely az ő hegyi házában is uralkodott. Határozottan tetszett neki, amit látott, és azt gondolta, hogy pontosan ilyen otthon illik Frannyhez.

Néhány perc múlva a lány egy jeges vízzel töltött mosdótállal tért vissza. Belenyomta Jake lábát, és elvigyorodott, amikor észrevette az arcán átsuhanó grimaszt.
- És én még keménykötésű testőrnek hittem magát - jegyezte meg csipkelődve, majd ismét kiment a konyhába, ahonnan hamarosan vízcsobogást és edénycsörömpölést lehetett hallani.
Amikor visszajött, fekete szalag fogta hátra a haját. A kezében tartott tálcán két csésze tea gőzölgött, mellettük egy vadonatúj rögzítőkötés hevert és néhány tabletta sorakozott.
- Igya meg a teát - rendelkezett Franny. - Jót fog tenni. Ellazítja és megnyugtatja. Aztán vegye be ezeket a tablettákat. Enyhíteni fogják a fájdalmát. - Újra odatérdelt Jake elé, kiemelte a jeges vízből a lábát, szárazra paskolta, aztán elkezdte felcsavarni rá a kötést, olyan szorosan, hogy a férfi arca megrándult a fájdalomtól.
- Készen is vagyunk - mondta végül az elégedett állatorvos hangján.
- Még egy zacskó jég, és máris jobban fogja érezni magát.
- Köszönöm - morogta Jake, és csakugyan hálás volt, de közben azon tűnődött, hogyan fog visszajutni a szállodába. Nem beszélve arról, hogy másnap vissza kell utaznia New Yorkba.
Franny egy zacskó mirelitborsóval tért vissza, amit óvatosan a férfi bokájára igazított. Aztán behajtotta a spalettákat, meggyújtotta a gyertyákat, majd a kandallóba bekészített gyújtóshoz tartotta a gyufát. Amikor a lángok táncolni kezdtek az almafahasábokon, a szobát betöltő füstös illat felidézte benne oregoni gyermekkorát. Elégedetten felsóhajtott, és lerúgta lábától a szandált.

- Na - mondta ragyogó mosollyal. - Most már lazíthatunk.
- Borzasztóan sajnálom - mormolta Jake, és próbált megfeledkezni Franny magasan térd fölé csúszott szoknyájáról és a formás térdhez csatlakozó, hosszú, karcsú lábról. -Nem tud miattam lefeküdni. És holnap dolgoznia kell.
Franny átült a férfi mellé, az ölébe vonta bekötözött lábát, és rászorította a fagyos borsószacskót. A helyzet minden volt, csak romantikus nem, de ez egy cseppet sem csökkentette Franny báját. Összekapcsolódott a tekintetük.
- Szia - suttogta Franny.
- Szia - felelte Jake szintén suttogva, aztán maguk sem tudták, hogyan, lassan egymáshoz hajoltak. „Nem kellene ezt tennem - gondolta Jake, miközben még közelebb csúszott a lányhoz. - Gyűlölni fog, ha megtudja az igazat. „
„Nem kellene ezt tennem - suhant át Franny agyán. -Csak most találkoztunk... Nem is ismerem. „
Jake megpróbálta magához vonni a lányt, de a mozdulata sutára sikerült. Végül Franny volt az, aki engedékenyen lejjebb csúszott, és átölte. Ahogy megcsókolták egymást, a szíve hangosan dobogott Jake mellkasán, akivel érdekes módon lebegni kezdett a szoba. Mintha egy álomvilágba lépett volna át.
- A fájdalomcsillapítók miatt van - állapította meg a mindig gyakorlatias Franny. - Szédül tőlük az ember. Ha akarod, hazaviszlek.
„Nem, nem akarom. Itt akarok maradni, veled" - gondolta Jake. Mellesleg szóba sem jöhetett, hogy visszavitesse magát a szállodába. Hiszen azt füllentette, hogy Los Angelesben lakik. És nem ez volt a megfelelő alkalom, hogy elmondja az igazat. Már csak azért sem, mert mozdulni is alig bírt.
Franny hitetlenkedő pillantást vetett rá. Jake szeme lecsukódott, és elég nyilvánvalónak tűnt, hogy aznap éjjel már nem megy sehova. Franny felébresztette, és karját a hóna alá csúsztatva átsegítette a hálószobába. Óvatosan lefektette az ágyra. Jake felnyögött, de amint megérezte feje alatt a puha párnát, ismét álomba merült. Frannynek nem maradt más választása, neki kellett megszabadítani a ruháitól. Kigombolta az ingét, majd lehámozta Jake-ről. Sohasem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lehet egy alvó ember. Kicsatolta a derékszíjat. Egy pillanatig habozott, mielőtt matatni kezdett volna a nadrág cipzárjával. Még sohasem vetkőztetett le férfit; akiket

ismert, azok maguk szokták levetni a ruháikat. A dolog végül könnyebben ment, mint gondolta, bár arra nem számított, hogy vendége milyen jól fog festeni a csípőjére simuló kék bokszeralsóban. Jake teste kemény volt, a bőre sima.
Franny gyorsan fölé húzta a régi foltvarrott takarót.
- Mennyei - motyogta a férfi. - Azt hiszem, Franny Marten, megtaláltam a paradicsomot. - Franny felnevetett, és röpke csókot nyomott a férfi homlokára.
Kicsiny nappalijába visszatérve betett egy CD-t. Felcsendült Diana Krall egyik dala az elmúlt szerelemről. Franny a kanapéra kuporodott, és kortyolgatni kezdte a kamillateát. Azon tűnődött, mi az ördögöt művel már megint. Befektetett az ágyába egy idegen férfit, akit aznap reggel látott életében először, és akit éppen ezért alig ismer. Teljesen elment az esze?
Nem beszélve arról, hogy megcsókolta. Teljesen magától. Odahajolt, hozzásimult, és megcsókolta, valahogy úgy, ahogy egy buja középiskolás csitri tette volna az érettségi bál után. Elmosolyodott, ahogy felidézte, milyen érzés volt az ajkaival érezni a férfi száját, aki alig érezhetően ugyan, de beleremegett a csókba. Bár ne adott volna neki fájdalomcsillapítót, gondolta, akkor tovább tartott volna a pillanat.
A kandallóban lassan vörös izzássá csitult a lobogás. Franny csak most érezte, mennyire elfáradt. Levette a blúzt és a szoknyát, eloltotta a lámpát, magára húzta a zöld kockás lópokrócot, és lehunyta a szemét. Az utolsó gondolata az volt, hogy talán mégis van élet Marcus Marks után.

9

Reggel hatkor ébredt, mint mindig. Felült, hátrasimította a haját, és fülelni kezdett a hálószoba felé. Egyetlen hangot sem hallott. Lábujjhegyen odaosont, bekukucskált az ajtónyíláson, mert látni akarta, nem álmodott-e. Jake még mindig ott volt, békésen feküdt a hátán, és - Marcusszal ellentétben - még csak nem is horkolt. Olyan jól nézett ki, hogy Franny a legszívesebben bebújt volna mellé az ágyba. Így, nappali fényben, arra gondolt, talán szerencse, hogy vendége kificamította a lábát. Máskülönben ő megint bolondot csinált volna magából.

Előkeresett egy farmernadrágot meg egy pólót, sietve felöltözött, aztán beült a kocsijába, és a klinikára hajtott. A német juhász azonnal felült, amikor meglátta. Franny felborzolta a kutya nyakán a vastag bundát, és miközben simogatta, megfogadta, hogy hálát mond az égnek, amiért meghallgatta a fohászát. Megnézte az állat sebeit, majd injekciót adott neki, antibiotikumot, amit friss víz és némi ennivaló követett. A kutya hálásan megcsóválta a farkát.
- Nemsokára visszajövök - súgta neki Franny, még egyszer megsimogatta, aztán visszaült az autójába, és a Starbuckshoz hajtott.
Rendelt magának egy extra nagy adag alacsony kalóriatartalmú tejeskávét, Jake-nek pedig egy dupla presszókávéval megerősített ventit, mert biztosra vette, hogy a férfi az erős kávét szereti. Útban hazafelé még vásárolt egy doboz ropogós-krémes, cukormázas fánkot, és még mielőtt Jake felébredt volna, már haza is ért.
Jake még ki sem nyitotta a szemét, amikor megérezte a gyertyákból áradó gyömbérvirág kávéaromával vegyülő illatát. El sem tudta képzelni, hol lehet, aztán egyszerre eszébe jutott, hogy Franny Marten ágyában fekszik - sajnos egyedül. Megmozgatta a bokáját. Nem érzett fájdalmat. Mintha nem is állatorvos, hanem varázsló látta volna el.
Aztán felnyitotta a szemét, és ott találta Frannyt az ágy mellett, kezében a Starbucksból hozott kávéval. Olyan volt, mint egy szőke oregoni angyal. Jake-nek az a zavaró gondolata támadt, hogy a lány nézte alvás közben. A lehető legszerencsétlenebb pillanatban lepte meg, amikor tehetetlen volt és sebezhető, mivel még nem tudta kordában tartani az érzelmeit. Olyan állapotban, amelyet normális esetben mindennél jobban utált. Franny gyönyörű, világoskék szemében azonban mosoly játszott, szőke haját ismét copfba fonta, és kifestetlenül, mezítláb álldogált az ágy mellett. Nagyszerű dolog így kezdeni a napot, gondolta Jake, és átadta magát annak a sürgető érzésnek, amelyet - emlékei szerint -boldogságnak hívtak.
- Jó reggelt - köszönt Franny, és ismét felvillantotta varázslatos mosolyát. Hogy ez milyen hatással van a férfira, azzal nem volt tisztában. - Kávét? - kérdezte, és kissé megemelte az egyik papírpoharat.
Jake ülő helyzetbe tornászta magát, és amikor Franny leereszkedett az ágy szélére, átvette tőle a kávét.
- Hogy aludtál? - kérdezte Franny.

- Remekül, köszönöm. És te? - Ahogy kimondta, hirtelen mozdulattal a fejéhez kapott. -Te jó ég, hiszen elfoglaltam az ágyadat!
- A kanapé is elég kényelmes. Már máskor is aludtam ott. - Franny belekortyolt a kávéjába. - Neked dupla eszpresszót kértem. Gondoltam, erősen szereted.
Jake alig bírta lenyelni a méregerős italt, de azért kipréselt magából egy feszes mosolyt, és biztosította Frannyt, hogy a kávé tökéletes.
- És hogy van a bokád?
Jake már majdnem elfelejtette, hogy kizárólag a bokája miatt került Franny ágyába. Most óvatosan megmozgatta a takaró alatt a sérült végtagot.
- Egész jól - felelte, bár a legszívesebben azt mondta volna, hogy mozgásképtelen, olyannyira, hogy itt kell töltenie még egy éjszakát. Ezt azonban mégsem mondhatta, mert vissza kellett mennie New Yorkba.
- Gondolod, hogy rá tudsz állni?
- Mindenesetre megpróbálom.
A pillantása a nadrágjára esett, amely szépen összehajtogatva az egyik széken pihent. A szék támlájáról pedig az inge lógott. Gyorsan lepillantott - legalább az alsónadrágja rajta volt.
- Köszönöm, hogy a gondomat viselted.
- Ez a hivatásom - válaszolta Franny könnyedén. - Ellátom a sérültek sebeit.
- De hát nekem nincsenek sebeim - tiltakozott Jake.
- Attól még sérült vagy. Ezt senki sem vitathatja. Jaj, majdnem elfelejtettem. - Gyorsan felállt, de ahogy lépett egyet, megbotlott Jake cipőjében, amit éjszaka a szoba közepén hagyott. A kávéjából szerencsére csak pár cseppet löttyintett ki. Felkapta a fánkos dobozt a komódról, ahol hagyta. - Cukormázas és krémes - mondta, s elbizonytalanodva nyújtotta oda a férfinak. - Vagy inkább a csokisat szereted?
- Sohasem eszem csokoládét - közölte Jake, majd kivett egy fánkot, és egyetlen harapással eltüntette.
Franny az ágy szélén ülve szintén rágcsálni kezdett egy süteményt.
- Általában nincs időm reggelizni - mondta. - De most jólesik.
Jake már a második fánknál tartott. Valahogy nem akaródzott felkelnie. Ott akart maradni, ahol volt, Franny Marten ágyában,

megosztozni vele vagy egy tucatnyi fánkon, és elnyújtani a pillanatot, amíg csak lehet.
- Azt hiszem, föl kellene kelnem - mondta végül vonakodva.
Franny aggodalmasan fölé hajolt.
- Várj, segítek.
Jake a legszívesebben eljátszotta volna, hogy csak iszonyatos fájdalom árán tud lábra állni, de legyőzte a kísértést.
- Kösz, de egyedül is boldogulok.
Franny mégis a hóna alá csúsztatta a kezét, hogy szükség esetén segíteni tudjon. Jake felnézett rá, és összekapcsolódott a tekintetük. Hirtelen minden elcsendesedett körülöttük. Franny odahajolt Jake-hez, aki a kezébe fogta az állát, és továbbra is a szemébe nézve egészen közel húzta magához az arcát, olyan közel, hogy megcsapta a lány forró, cukrosfánk-illatú lehelete. Aztán megcsókolta. Franny ajka olyan puha és simogató volt, mint a párnából kiszabadult tollpihe. Hogy még jobban érezze ezt a puhaságot, Jake közelebb vonta magához Frannyt, aki nem tiltakozott a csókok ellen, sőt habozás nélkül visszacsókolt. Egyensúlyukat vesztve visszazuhantak a párnákra, és egymásba kapaszkodva folytatták, amit elkezdtek -egyikük sem tudta volna abbahagyni.
- Édes - mormolta Jake két csók között. - Kimondhatatlanul édes vagy, Franny Marten. -Végül a hangosan kimondott név volt az, ami visszarántotta a valóságba. Hirtelen eszébe jutott, miért jött a városba, és eltolta magától a lányt. De csak kartávolságnyira, így kiolvashatta szeméből az értetlen zavart és a kék szempárban némán ott lebegő kérdést: „Mi baj?" - Semmi - dünnyögte, és mivel érezte, hogy nem tud ellenállni a csábításnak, még hozzátette: - Semmi baj, Franny. - Majd végtelen gyengédséggel újra magához vonta a lányt, keze elmerült a fonatból kiszabadult, selymes függönyként aláomló hajában, miközben Franny ujjai bebarangolták az egész testét, és égő nyomot hagytak maguk után.
- Gyere! Bújj ide, édes Frannym - suttogta Jake, aztán kezébe vette a lány kezét, és egyenként végigcsókolta az ujjait. Szétválasztotta őket a nyelvével, majd belecsókolt Franny hónaljának puha melegébe, ahonnan az ajkai továbbkalandoztak a mellek hívogató halmaira, majd az ágaskodó, rózsaszín bimbókat megízlelve lefelé indultak a lángoló testen, és csak akkor állapodtak meg, amikor rátaláltak a legnagyobb titkokat rejtő lágy halmocskára.

- Ne hagyd abba - suttogta Franny lázasan -, kérlek, ne hagyd abba!
- Aztán Jake följebb csúszott, s a csábító illatoktól és édes lehelettől mámorosan elmerült a kék szemek sugarában. Majd pár rövid pillanat erejéig mégiscsak elhúzódott a finoman remegő testtől, de csak azért, hogy a kabátja zsebéből elővarázsoljon egy óvszert. Franny mosolyogva nézte, és pajkosan megjegyezte: - Micsoda nagyfiú lettél! -, mire mindketten elnevették magukat, majd Jake ismét karjaiba vette az édes, puha testet, és szeretkezni kezdtek, hosszan, gyengéden szerették egymást.
Jake még utána sem engedte el Frannyt, aki cseppet sem ellenkezett, sőt odabújt hozzá, és apró csókokkal hintette be az arcát, a nyakát és minden olyan részét, amihez csak hozzáférhetett.
- Gyönyörű - mormogta Jake álmatagon, átadva magát az oly régen nem érzett boldogságnak. - Gyönyörű vagy, dr. Franny Marten.
- Hű! Te jó ég! - kiáltott fel a lány, és egy határozott mozdulattal eltolta magától Jake-et. Felült, és meg sem próbálta eltitkolni az arcára kiülő döbbenetet. - El fogok késni!
- És? Az olyan nagy baj lenne? - kérdezte Jake elhamarkodottan, mert semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy milyen jó lenne tovább szeretkezni Frannyvel.
- Még annál is nagyobb! - közölte Franny olyan hangon, ahogy egy őrülttel beszél az ember. - Nem is én lennék, ha nem számítana. - Azzal kilépett az ágyból, és átrohant a fürdőszobába. Az ajtóban azonban megtorpant, és visszasietett az ágy mellé. - Sajnálom, de tényleg mennem kell - mondta immár engedékenyebben, és szájon csókolta a férfit.
- Ismerlek, Franny - felelte csöndesen Jake. - És megértelek.
Franny arcán felragyogott egy bizalmat sugárzó mosoly.
- Tudod, mit? Előbb zuhanyozz le te! - mondta, és talpra rángatta a férfit. Miközben kiterelte a fürdőszobába, gondterhelt arccal figyelte bicegő lépteit.
Még akkor is mosolygott, amikor kiment a konyhába, hogy rendet tegyen, már ha rendrakásnak lehet nevezni, amit csinált. Összeszedte és a mosogatóba halmozta a piszkos edényeket, és megpróbálta felkaparni az asztalról a csonkig égett gyertyákról lecsurgott viaszt. Már fél nyolc volt, és még nem zuhanyozott. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy el fog késni. S ez még sohasem fordult vele elő.

Pár pete múlva Jake felöltözve lépett ki a fürdőszobából. Ujjai előbb nedves haján szántottak végig, majd tétován elidőztek az állát borító kékesfekete borostán. Közben egyre csak Frannyt nézte, aki elbizonytalanodva állt a konyha közepén: nem tudta, mit mondjon. Mert mit is mondhatna ilyen helyzetben az ember? Köszönöm, hogy nálam töltötted az éjszakát, örülök, hogy segíthettem? Vagy azt, hogy isteni volt szeretkezni veled? Remélem, hamarosan találkozunk?

Végül Jake oldotta meg a helyzetet. Odalépett a lányhoz, egyik kezét a vállát a tette, a másikkal megemelte az állát, hogy a szemébe nézhessen.

- Köszönöm, Franny Marten - mondta. - Mindent köszönök. Csodásan éreztem magam. -Azzal lehajolt, rövid, lágy csókot lehelt Franny ajkára, majd hirtelen elengedte, és az ajtóhoz bicegett.

Behallatszott, ahogy a kilazult padló ismét megnyikordult a férfi lépte alatt, majd egy fojtott káromkodás is felhangzott, és Franny akarata ellenére elnevette magát. Biztos volt benne, hogy hamarosan viszontlátja Jake-et. Ezt súgták az ösztönei. Jake nem ígérte meg, hogy felhívja, de ez neki fel sem tűnt.

Gyorsan letusolt, magára dobált néhány ruhadarabot, és a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel elhajtott a klinikára, ahol rögtön beletemetkezett a munkájába, és egy időre megfeledkezhetett a férfiról.

Aznap délután a klinikára hatalmas csokor Casablancái liliom érkezett számára, amely úgy illatozott, mint egy trópusi sziget nyár közepén. „Sajnos gyömbérvirágot nem találtam - állt a csokorra erősített kísérőkártyán -, így hát ezt küldöm helyette. Még egyszer köszönök mindent - Jake."

Franny már nem gondolt Marcusra. A fellegekben járt, és újra meg újra elmosolyodott, valahányszor eszébe jutott az együttlét Jake-kel. Amely egyáltalán nem tartozott a szokványos férfi-nő találkozások közé; ha nem ficamodik ki Jake lába, talán meg sem ismeri úgy igazán. Biztosra vette, hogy a férfi fel fogja hívni.

Ám eljött az este, aztán a lefekvés ideje, és Jake még mindig nem hívta. Franny még az ágyneműt sem cserélte ki, mert mint egy megbabonázott tini lány, arra a párnára akarta lehajtani a fejét, amelyen előző éjszaka Jake aludt. Most beletemette az arcát, a férfi illatát kereste, és egész éjszaka róla álmodott. Holnap biztosan telefonál, nyugtatta magát. De hiába. Jake nem hívta fel. Sem a

következő, sem az azt követő napon. Franny arcáról lassanként lehervadt a mosoly. Arra gondolt, hogy ő is felhívhatná Jake-et, bár tudta, hogy ezzel nagy ostobaságot követne el. Kiment a vizsgálóból, hogy elkérje a titkárnőjétől a számot, de azt a választ kapta Lindsey-től, hogy Jake sem telefonszámot, sem címet nem adott meg, hiszen csak azért ugrott be a klinikára, mert állatorvost keresett a kutyájának.
- Gengszternek - motyogta Franny, és az ajkába harapott.
- Jesszusom, hogy lehet ilyen nevet adni egy kutyának? - szaladt ki Lindsay száján a kérdés.
De Franny már nem figyelt oda. Csalódottan elfordította a fejét. Ismét mélypontra jutott, ö is csak egy volt azok közül az ostoba nők közül, akik nem tudják, hogyan kell bánni egy férfival. Mindig túl sokat adott, és mit kapott cserébe? Becsapták. Már megint. Borzasztóan vágyott Clare társaságára, de Clare visszautazott Atlantába, hogy összecsomagolja a holmiját. Végül úgy döntött, mégsem beszél neki Jake-ről, mert akkor be kellene ismernie, hogy ismét bolondot csinált magából. Ráadásul ilyen hamar.
Útban New York felé Jake egy pillanatra sem tudott megfeledkezni Frannyről. Fájni fog neki, hogy nem hívja fel, ezt biztosra vette, főleg azok után, ami kettőjük között történt, és ahogy Franny bánt vele. De azon túl, hogy küldött neki egy nagy csokor virágot, semmit sem tehetett. Pedig a fenébe is, már most rettenetesen hiányzott neki. Azt kívánta, bár megmondhatná neki az igazat, de tudta, hogy ezzel még várnia kell. Csak abban bízott, hogy amikor újra találkoznak a chateau-ban, lesz alkalma rendezni a viszonyukat.

10

Miközben a gesztenyefák alatt kanyargó ösvényen megpróbált lépést tartani ide-oda futkározó kutyáival, Rafaella felidézte, milyen volt az élet a chateau-ban a mostanihoz hasonló forró, nyári napokon. Akkoriban nem múlt el úgy nap, hogy ne lettek volna vendégek a házban. Maga köré gyűjtötte a barátait, kilovagoltak a szőlőbe, és piknikkosarakból ebédeltek, vagy beültek a Café des Colombes-ba, ahol elfoglalták az egész teraszt. Hatalmas lármát csaptak, viccekkel meg hihetetlennél hihetetlenebb történetekkel traktálták egymást, rengeteget nevettek, és pernod-t ittak.

Akkoriban nevetéssel, étellel-itallal, szép ruhákkal volt tele a ház, mert Rafaella hároméves korától ruhabolondnak számított, attól a pillanattól kezdve, hogy híres-hírhedt nagynénje, Marguerite (édesanyja nővére, aki mindig arra biztatta, hogy „ne legyen jó") hozott neki Párizsból egy téli öltözéket. Piros bársonykabátka volt, hozzáillő, hófehér hermelinnel szegélyezett kis kalappal, és amikor belibbent benne a hallba, és a hosszú tükrökben megpillantotta a tükörképét, életében először látta magát gyönyörűnek, igézőnek és egyben nőiesnek. Az anyja persze azt mondta, úgy néz ki, mint egy olcsó Mikulás, de ő már csak ilyen volt. Maritée Martenből hiányzott az a szabad szellem, ami a nővérében megvolt, s emellett sohasem szerette a lányát.

Amikor Rafaella már mint magas és vékony lány - akinek gyönyörű hattyúnyaka olyan törékenynek látszott, hogy félő volt, összeroppan a fején felhalmozott hatalmas, sötét hajkorona súlya alatt - belépett a tizenévesek boldog táborába, örökre eljegyezte magát a szép ruhákkal. Nem vásárolt máshol, csak Diornál, Yves Saint Laurent-nál, Givenchynál és Valentinónál. A szerzemények nagy része használatlanul állt a cédrussal bélelt szekrényekben, a megfelelő alkalomra várva, Rafaella mégsem tudta rászánni magát, hogy akár csak egyet is elajándékozzon imádott kedvencei közül.

A társaságába tartozó fiatal férfiak mindegyike szerelmes volt belé. Szemük érzéki üzenetet hordozott, amikor ránéztek, amin Rafaella csak nevetett, ugyanakkor felvillanyozta, egyben meg is riasztotta a ráirányuló figyelem. Azt mondogatták neki, hogy igazi szépség, amiről tudta, hogy nem igaz, ennek ellenére örült a bókoknak, és megtanult flörtölni. Élvezte a fiatalságát és az életet.

Aztán Henri de Roquebrune felesége lett, aki a Marten család öröklési szerződésében álló záradéknak megfelelően felvette Rafaella családnevét. A Marten név rendíthetetlenül szállt egyik generációról a másikra azóta, hogy a jómódú polgárcsalád a 17. század derekán megjelent a bordeaux-i társasági életben, és a környék földterületeinek jelentős részével egyetemben megvásárolta a püspöki birtokot. Akkoriban bevett gyakorlatnak számított, hogy a tehetős emberek területvásárlás útján beépültek a klérusba, mi több, gyakran egész falvak és városok tulajdonosai lettek. Ez a 17. századi ős építette a chateau első elődét, és ő alapította a Marten Pincészetet is.

Rafaella sohasem tudta, hogy valóban szerelmes lett-e Henriba, vagy egyszerűen csak behódolt a belőle áradó, idősebb férfiakra jellemző magabiztos bájnak. Az biztos, hogy a holdudvarába tartozó fiatalembereknél jóval érettebbnek tűnt.
Henri romantikus vacsorákra vitte Rafaellát, finom borokat itatott vele, és egy nyári égei-tengeri hajóútra is meghívta, persze a barátaival együtt, hogy gardedámok is legyenek, bár, mint kiderült, sok hasznuk nem volt, hiszen Rafaella ezen az úton veszítette el a szüzességét egy hófehér partszakaszon. Szerelmeskedés közben a fülét nyaldosták a hullámok, a part éles kövei belevágtak meztelen hátsójába, és tücskök ciripeltek mindenütt. Nem csoda, ha Rafaellának később mindig a szeretkezést juttatta eszébe ez a hang. Ennek az éjszakának lett a gyümölcse Felix, bár utólag, az időközben megszerzett tudása bittokában Rafaella úgy gondolta, hogy Henrinak sokkal jobban kellett volna vigyáznia. Végül is ő még csak tizenkilenc éves volt akkor, és a nagy szája ellenére teljesen ártatlan. Mindez azt jelentette, hogy csillogó fehér szaténból készült, suhogó uszályban végződő ruhában végig kellett sétálnia Saint-Marten falucska templomának a főhajóján, le a lépcsőkön, gondosan maga elé tartva liliomokból kötött, hatalmas csokrát, mindenekelőtt azzal a céllal, hogy gömbölyödő hasát eltakarja a kíváncsi tekintetek elől.
Elmosolyodott, ahogy visszagondolt arra, milyen kis bolond lány volt. Henri hideg, unalmas férjnek bizonyult, olyannak, amilyennek el sem tudta volna képzelni, amikor még férfias tapasztaltságának bűvöletében élt. A legjobb éttermekben is hajlongva siettek elé a pincérek, az ajtónállók katonásan szalutáltak neki, bárhova ment, elegáns férfiak és nők vették körül, a legjobb párizsi körökben mozgott, ő pedig, a felesége, éppen hogy kilépett az iskolapadból, olyan volt mellette, mint egy esetlen fruska.
Henri természetesen nem mondott le a Marten névről, amikor elhagyta, de azóta elment, ott pihen a falu szélén, a Martenek kicsi, virágos temetőjében, Rafaella szülei mellett.
Amikor Rafaella rájött, hogy nem szereti Henrit, és hogy a férfi sem szerelemből, hanem a pénzéért vette el, visszatért korábbi életviteléhez, és újra elkezdte megtölteni a chateau-t a barátaival. Hamarosan a párizsi társasági élet egyik stabil pontja lett, de hasonló szerepet játszott a Côte d'Azurön is, ahol a Marten családnak volt egy villája, egy tengerparti pieds dans l'eau[2] Az

ember csak kilépett a hálószobájából a felforrósodott teraszra, leszaladt a lépcsőn, keresztülvágott a kerten, és máris megmerülhetett a kék tengerben, amelynek hullámai úgy simogatták a testét, mint a legfinomabb selyem.
Rafaella mindenkivel flörtölt, és természetesen akadt az életében jó pár liaison is, persze semmi komoly, és ez így ment mindaddig, amíg Lucas Bronsonnal nem találkozott. Akkor aztán senki és semmi nem tarthatta vissza attól, hogy fejest ugorjon a szerelem sötét mélységébe.
Jól emlékezett arra, milyen vidám, kellemes élete volt akkoriban. Megbánt belőle valamit? Nem. Semmit. Még Lucast sem.
Csak később sajnálta kicsit, hogy milyen pazarlóan bánt akkoriban az idővel. Az a sok elfecsérelt óra, elpocsékolt nap; a lustálkodással töltött hosszú hétvégék, amelyek lassan évekké duzzadtak. Nagyon ostobán bánt az idővel, amely most könyörtelenül utolérte.
Ám akárhogy volt is, a chateau körül forgott az egész élete.

11

Rafaella számára a chateau volt az otthon, ahova mindig visszahúzta a szíve, bárhol járt is, de legnagyobb szenvedélye mindig a szőlője volt. Mire huszonöt éves lett, borászati ismeretekben túltett a legnevesebb férfi borászokon, ráadásul egy olyan korban, amikor a bortermelés és a borkereskedelem néhány kivételtől eltekintve szinte teljes egészében a férfiak privilégiumának számított.
A mesterségre az apja tanította, és tanulás közben ugyanúgy dolgozott a szőlészetben, mint az alkalmazottak. A kétkezi munkások élénkkék overallját viselte, amelynek persze föl kellett hajtani az ujját meg a szárát, és egy darab zsinórral szorosra kellett húzni a derekát. Sötét haját vörös kendővel szorította hátra, szép kezére lila foltokat festett a must, az elméjén részeg kábulat lett úrrá a hatalmas tartályokban erjedő szőlő kipárolgásai miatt.
A kora tavaszi hideg napokon apjával már hajnalban nekivágott a szőlősoroknak. Ilyenkor hatalmasakat kortyolt a friss levegőből, mely olyan hideg és tiszta volt, mint maga a bor. A búcsúzó hold utolsó sugarai közt csillámokat szórt a hajnali dér, ami, ha gyakoribb lett volna, az apja szerint könnyen tönkretehette volna az

értékes termést, és hogy a fiatal fürtök el ne fagyjanak, Rafaella ilyenkor vizet fröcsköltt rájuk.
Ő volt az, aki a szőlősorok végében újratelepítette a fehér színű vadrózsát, amelyről egykor a chateau-t elnevezték. A rózsabokroknak fontos szerepük volt, mert ha megjelent a szőlőben valamilyen kártevő, az először a rózsákat támadta meg, melyek figyelmeztették a Marteneket arra, hogy valamit tenniük kell a szőlő védelmében. Az apjával együtt hosszú éjszakákat töltöttek a különféle megrendelések és számlák fölött, és Rafaella hamar kitanulta, hogyan lehet előnyös üzletet kötni a palackozókkal. Egy alkalommal még Portugáliába is elutaztak, mert ott remélték megtalálni a tökéletes parafa dugót.
Nem volt olyan, amit Rafaella ne tudott volna a borról, mondogatta mindenki. Ő maga már annak is örült, hogy a hosszú és nehéz inasévek nem vették el a kedvét a borivástól. Ő volt a Marten-vagyon egyetlen örököse, így amikor az apja meghalt, a gazdaság minden felelőssége az ő vállára szállt - a munkásokkal együtt,
akiket egész életében ismert, mivel a falu lakóiból verbuválódtak össze.
Bár frivolnak és gondtalannak látszott, Rafaella hatalmas szakértelemmel és kreatívan vezette a birtokát. Új piacokra tört be Ázsiában és az Egyesült Államokban, ahol nagy sikert aratott az általa termelt „enyhén virágillatú, bársonyosan testes, sima, érzéki vörösbor, amely úgy hat a borok palettáján, mint a friss fenyő illata hideg téli reggelen". A New York Times újságírója legalábbis így lelkendezett, amikor Rafaella bora megjelent az amerikai piacon. Nem is rossz, gondolta akkor elégedett mosollyal Rafaella, egy olyan borról, amely tulajdonképpen a Cőtes-du-Rhőne kicsit „felturbózott" változata volt. Természetesen elsőrendű besorolást kapott, de még így is messze volt az igazi bordeaux-i boroktól.
Rafaella nemcsak a birtoknak volt jó gazdája, hanem a munkásainak és a falujának is. Velük érzett a bajban, és velük töltötte az ünnepeket. Kislányként egy iskolába járt a falusi gyerekekkel, akik egyszerűen Rafaellának szólították. Minden családot névről ismert, tudta, ki beteg, ki ment el a faluból, hogy a városban dolgozhasson, és ki az, aki később lógó orral visszatért, mert olyan erősnek bizonyult az otthon csábítása.
A chateau és a chateau iránt érzett szeretete lett az, ami Rafaellát eltávolította a férfitól, akit mindenki csak „a Szerető"-ként

emlegetett. Lucas Bronson arrogáns, jóképű nomád volt, mindemellett híres pólójátékos és világvándor, aki nyughatatlan természetéből adódóan örökké utazott, járt-kelt a világban, nehogy kimaradjon az „élet nagy eseményeiből". Olyan könnyedséggel váltogatta az országokat és a kontinenseket, ahogy Rafaella egy hétvégi pikniket megszervezett. Természetesen sohasem tudta elkísérni a férfit, hiszen ott volt neki a birtok meg az otthona. Lucas Bronsont azonban még a szerelem sem tarthatta egy helyben, így Rafaella őt is elhagyta, bár szentül hitte - hinnie kellett, máskülönben nem élte volna túl a szakítást -, hogy a férfi őszintén szerette.

Tíz év telt el azóta, hogy Rafaella hivatalosan „visszavonult", és Scott Harris szakértelmére bízta a szőlőt meg a birtokot. Azt azonban nem tudta megállni, hogy bele ne kotnyeleskedjen a dolgok menetébe. Időnként alapos vihart kavart, aztán kíváncsian várta, miként ülnek el az általa keltett indulat hullámai.

Scott ausztrál volt. Barossa Valley-ben nőtt fel, és akárcsak Rafaella, kiskorától fogva szőlővel és borral foglalkozott. Rafaella számára a vele elköltött „üzleti ebédek" jelentették a hét fénypontját; alig várta, hogy beüljenek a Café des Colombes-ba, és megvitassák a birtok ügyeit. De most, Rafaella belekezdett a családi összejövetel megszervezésébe, minden megváltozott. Ez töltötte ki minden gondolatát, másra sem vágyott, csak arra, hogy a Chateau des Roses Sauvages ismét egy igazi család otthona legyen. S hogy visszatérjenek hozzá a fiai.

12

Juliette Labourde egy vásárlással és ebédeléssel töltött, minden szempontból kielégítő nap végén találta meg postaládájában a meghívót.

Juliette egyedül élt Manhattanben egy hatalmas, családi ereklyékkel telezsúfolt, színpompás lakásban az Upper East Side-on. Társaságát elképesztően szőke pomerániai spiccei jelentették. Nagydarab, tagbaszakadt asszony volt, és bár ugyanakkor született, mint Rafaella, vele nem bánt kegyesen az idő. Nem beszélve arról, hogy sohasem tartották szépnek. Rafaellához hasonlóan azonban benne is megvolt az a szikra, amely életet, izgalmat vitt mindenbe, amihez

köze volt, és ez a tulajdonsága időskorára is megmaradt. Haja még most is vörösen lángolt, a szemhéját kékre, az ajkait élénk rózsaszínre festette. Nagy testét rejtő, virágos köntösében úgy festett, mintha az ördög nagyanyja indulna hawaii vakációra. A mosolya és a lényéből áradó melegség azonban feledtette mindezt; egyetlen perc elég volt a társaságában ahhoz, hogy az ember ne akarjon mással lenni, csak vele.

Amikor Juliette megpillantotta a nagy, krémszínű borítékot, rajta a francia bélyegeket és Rafaella ismerős kézírását, felkiáltott örömében. Ledobta a táskáit, és késedelem nélkül feltépte a ragasztást. Fejét oldalra billentve, egyik kezét izgatottan a torkára szorítva olvasta végig a meghívót „Ma chére amié " - így kezdődött a levél.

Sok-sok év telt el azóta, hogy utoljára találkoztunk, nagyon sok minden van, amiről már csak múlt időben beszélhetünk, sok víz folyt el sok híd alatt. Még köztünk is megszakadt a kapcsolat, pedig milyen közel álltunk egymáshoz valamikori Én a cháteau magányát választottam, te pedig a nyakadba vetted a világot, mert ezt kívánta az imádott katonatiszt férjed életmódja, nyugodjék békében, nála kedvesebb, finomabb férfit nem ismertem. (Természetesen Rufusra gondolok, nem az első számú férjedre, akit - az enyémhez hasonlóan - jobb, ha nem is említünk!)

Te sok helyen éltél, míg én ki sem mozdultam innen, minden percemet a szőlészetemnek szenteltem, talán emlékszel, ez volt a szenvedélyem. (A Szerető mellett, természetesen.) Aztán csak Haigh maradt, aki esténként segített pezsgőbe fojtani a bánatomat. (Biztosan örömmel hallod, hogy még mindig itt van, mindenbe belekotyog, és még mindig a barátom, talán az egyetlen - vagy remélhetem, hogy Veled kettőre emelkedik ez a szám?) Ó, majdnem elfelejtettem, még legalább két olyan ember van, akit idesorolhatok. Emlékszel még a Szerető fiára, Jake-re? A régi szép időkben egy évig itt élt velünk a cháteau-ban. Azóta is nagyon szeretem, jobban, mint a saját fiaimat, akik évekkel ezelőtt elmentek itthonról, gondolom, emlékszel, milyen körülmények között. Hogy is felejthetted volna el! Felix gyilkosság gyanújába keveredett, Alain-ról pedig kiderült, hogy folyamatosan sikkasztott a borászatban, és olyan mértékű kárt okozott, hogy majdnem tönkrementünk. Csak hogy tudd, egyikük felől sem hallottam azóta, hogy Felix kisétált a kapun, és hogy Alaint kidobtuk. Gyakran

eltűnődöm, Juliette, vajon én vagyok az oka, hogy ilyenek lettek? Elkényeztettem volna őket? Talán túl sok szeretetben volt részük tőlem? Jól tettem, hogy nem hallgattam meg őket, amikor megpróbálták bebizonyítani az ártatlanságukat? Félek, hogy ezekre a kérdésekre már sohasem kapok választ. Vagy talán mégis, mivel meg akarom kérni őket, hogy lépjenek túl a múlton, és térjenek vissza az otthonukba, legalább egy családi összejövetel erejéig, hogy megbocsáthassunk egymásnak, és elölről kezdhessünk mindent.

Biztos kíváncsi vagy, ki lesz még jelen a nagy eseményen. Sajnos nem sok olyan ember maradt, akit besorolhattam a meghívottak körébe. Az egyik egy fiatal amerikai nő, az apám fivérének a leszármazottja, Paulnak, aki egy nagy veszekedést követően vándorolt ki Amerikába. Apám és Paul azon kapott hajba, hogy ki vegye el Maritée-t, aki végül apámat választotta, de az igazi tét a borászat irányítása volt. Végül ebből az összecsapásból is apám került ki győztesen. Paul elment, és nem is tért vissza többé. Feleségül vett egy másik nőt, akitől született egy fia, annak pedig egy Franny Marten névre hallgató lánya. Aztán itt lesz még természetesen Jake, akit a lelkem mélyén mindig is a fiamnak tekintettem. S végül azt szeretném, ha Te is eljönnél, drága Juliette, mert hiába telt el az a sok sok év, az irántad érzett szeretetem mit sem változott.

Lehet, hogy szentimentális vénasszony vagyok (bármennyire nehezemre esik beismerni, elszállt felettünk az idő), de szeretnék békét kötni azokkal, akik a családomból megmaradtak, és szeretném viszontlátni a régi barátaimat.

„Ne okozz csalódást, Juliette"- zárta a levelet Rafaella a tőle megszokott, parancsoló stílusban. Juliette ajkára mosolyt csalt az emlékezés és a határozott aláírás: „Szeretettel, Rafaella."

Az asszony leereszkedett egy sárga damaszttal bevont kanapéra, s ahogy virágos köntösét elrendezte terebélyes csípője körül, csak úgy csilingeltek a karján az arany karkötők. A pomerániai törpespiccek apró mancsukkal figyelemért esdekelve kapaszkodtak a köntöse aljába.

- Ó, üljetek már le, ti kis butusok! - szólt rájuk Juliette, és kedveskedve eltolta magától őket. Az ebek vonakodva ugyan, de végül mégiscsak elnyúltak a lábánál.

- Nem hittem volna, hogy még hallok felőled, Rafaella - mondta az asszony hangosan. -Erre most tessék, mint derült égből a villám, egyszer csak visszatérsz a földre, az élők közé!

Párnáinak dőlt, lehunyta a szemét, és mosolyogva megpróbálta felidézni az együtt töltött, boldog éveket. Kislánykorukban lettek barátnők, és ha Rafaella nem ragaszkodik hozzá, hogy elcipelje a párizsi La Coupole-ba ebédelni, sohasem találkozott volna a férfival, akinek végül a felesége lett.

Milyen régen történt mindez! Mindketten szépek és fiatalok voltak, s csak úgy pezsgett bennük az élet és a nevetés. Rafaella csupán néhány napra érkezett Párizsba, hogy meglátogassa Juliette-et, aki akkoriban egy régi udvari lakásban lakott a Saint-Germain negyedben.

A lakásban egymásnak adták a kilincset a barátok, a hatalmas csokrokat kézbesítő futárok és a hódolók. A fekete márványkandalló fölött lógó nagy, 17. századi tükröt koktél partikra, álarcosbálokra és más hasonló, jelentős eseményekre szóló meghívók keretezték. Juliette első férje pár saroknyira onnan a szeretője parányi budoárjában húzta meg magát. Két gyerekük - nyomukban a dadussal - folyamatosan ki-be szaladgált, vagy éppen a szalagos dobozok valamelyikéből csokoládébonbont lopkodott, amely nemegyszer a kanapén kötött ki, és árulkodó barna nyomot hagyott a csíkos selyemhuzaton. Juliette ilyenkor csak nevetett. Már akkor körülvette magát egy csomó törpespiccel, amelyek felforgatták az egész lakást, belekaptak a vendégek bokájába, és csaholtak, amíg ki nem fogyott belőlük a szusz.

Rafaella képtelen volt megérteni, hogy nevethet Juliette mindenen: a kanapén éktelenkedő foltokon ugyanúgy, mint a rosszul fésült frizurán vagy az elszabott ruhán. Juliette-nek egyébként pocsék ízlése volt, sohasem találta el a hozzá illő színt, és rendre olyan ruhát választott magának, amely túlságosan kihangsúlyozta amúgy is dús idomait. Ám bármilyen divatjamúltnak látszott is, egész Párizs a lábai előtt hevert, és bárhova ment, egy regimentnyi szívet sikerült összetörnie. Egészen addig, míg meg nem ismerte Rufus Thomas őrnagyot, és neki nem ajándékozta a szívét, ahogy Rafaella a Szeretőnek.

Rafaella állt elő azzal az ötlettel, hogy a La Coupole-ba menjenek ebédelni. Március volt, de hogy melyik nap, azt Juliette már nem tudta volna megmondani ennyi év után. A nap erőlködve igyekezett

utat törni sugaraival a felhők között, a szoknyájukba bele-belekapott a szél. Vacogva léptek be a hatalmas üvegajtón, hangos kacagás közepette megpróbálták rendbe tenni szélfútta frizurájukat, majd összefogták nyakukon a rókaprémet, felkapaszkodtak egy-egy magas bárszékre, és pezsgőt rendeltek. Rufus kétszéknyire ült tőlük, és nagyon jól mutatott a brit őrnagyi egyenruhában. Barna bőrszíja ugyanúgy ragyogott, mint a szeme.

- Mint egy csillogó marron - suttogta Juliette jó hangosan, mert Juliette mindig hangosan suttogott, és meg kell hagyni, az őrnagy szeme csakugyan olyan volt, mint a fényesre törölt gesztenye. Ráadásul reménykedés és vágy sugárzott belőle. Rafaella gyönyörű volt, mint mindig. Sötét fürtjeit összeborzolta a szél, kék szeme vidám szikrákat szórt. Juliette első gondolata az volt, hogy barátnője váltotta ki a leplezetlen csodálatot a katonatisztből, aki lenyűgözve figyelte, amint hátrahajtott fejjel, örömteli nyögdécseléssel ették a pezsgőhöz feltálalt osztrigát.

De persze brit lévén, fegyelmezte magát, meg sem szólalt.

- Úgy látom, kivételesen nekem kell megtennem az első lépést - súgta Juliette, majd a férfira villantotta széles mosolyát. - Isten hozta Párizsban - üdvözölte.

Rufus azonnal áthidalta a kétszéknyi távolságot, bemutatkozott, és csak annyit mondott:

- Végre otthon érzem magam.

Mivel Juliette figyelmét ettől kezdve teljes egészben Rufus Thomas őrnagy kötötte le, Rafaella eltüntette az utolsó osztrigáját, kiürítette a poharát, és egyedül indult vásárolni. Juliette pontosan emlékezett rá, hogy barátnője ezen a napon vette azt a piros sifonruhát, amely a Dior St. Laurent-nál bemutatott második kollekciójának az egyik leglátványosabb darabja volt.

Amikor Juliette aznap este hazaért, a tekintete baljóslatúan villogott, és Rafaella arra gondolt, hogy talán már meg is történt a „baj". Juliette hangos suttogás közepette megerősítette a ki nem mondott feltételezést, amikor a hálószobában átöltöztek az aznap este esedékes partira.

- El nem hiszed, milyen teste van - súgta, miután gondosan becsukta az ajtót, nehogy illetéktelen fülekbe jusson a nagy titok. - Akár egy görög szobor. Kemény, mint a márvány, csak jóval elevenebb - tette hozzá, és úgy vihogott, hogy attól Rafaellának is nevetnie kellett. - Ki gondolta volna, hogy egy britbe ennyi erotika szorulhat? Mást

sem hall az ember, csak hogy mennyire hűvösek, mert a szadista dadusaik meg a homoszexualitásról elhíresült bentlakásos iskolák még kiskorukban kiölik belőlük az érzelmeket. Rufus azonban nem ilyen. Olyan, mint a kemencéből frissen kivett briós. Melegség sugárzik belőle, és olyan kedves tud lenni, mint egy kutyakölyök, mindenütt összecsókolt meg összenyalt.

Amikor legközelebb ellátogatott a chateau-ba, Rufust is magával vitte. Rafaella a keleti toronyban helyezte el őket, a nagy vendégszobában, ahonnan csak akkor mozdultak ki, ha túlságosan elfogta őket az éhség, vagy ha Rafaella felküldte értük Haigh-t azzal az üzenettel, hogy hiányolja a társaságukat.

Juliette mosolyogva gondolt vissza arra, hogy Rufusszal együtt hogy ki tudtak pirulni az élvezetes testgyakorlás során. Tekintetük folyamatosan erotikus üzeneteket küldött a másik felé, és képtelenek voltak egymástól távol tartani a kezüket. Szerelemtől és szexualitástól vibrált körülöttük a levegő.

Aztán egy napon megjelent Juliette férje, és a szó szoros értelmében kiverte a balhét. Indiszkrécióval vádolta Juliette-et, aki azzal vágott vissza, hogy a férjének időtlen idők óta szeretője van. Barátnőjének szerencsére a legjobb pillanatban sikerült közbeavatkoznia, amikor Juliette már épp arra készült, hogy egy magasba emelt borosüveggel betörje megvadult férje fejét.

- Ez túl jó évjárat, chérie- mondta Rafaella. - Ha mindenáron verekedni akarsz, fogj egy asztali bort. - Aztán kiküldte Rufust a szobából, és leültette egymással szemben a sértett feleket. Mivel mindketten katolikusok voltak, és a válás szóba sem jöhetett, felhívta a figyelmüket a békés különélés lehetőségére. Ott rögtön egyszer s mindenkorra rendezték az anyagi ügyeket.

Ezt követően Juliette és a gyerekei odaköltöztek Rafaellához és az ő gyerekeihez. Bár Rufus az apjához és a nagyapjához hasonlóan hivatásos katona volt, annyi időt töltött a chateau-ban, amennyit csak engedélyezett neki a hadsereg, így - nem számítva Rafaella rég elhagyott, akkor éppen Párizsban élő férjét -, egy nagy, boldog családot alkottak mindannyian. A chateau-ban egymást érték a partik, hol a kicsiknek szerveztek összejövetelt, hol a felnőttek szórakoztatására, a hosszú nyári napokra pedig elvonultak a tengerparti villába, Cap d'Antibes-ba, ahova követték őket a barátaik is.

Végül a férje halálát követően Juliette - merész módon talpig fehérben - hozzáment Rufushoz. Rafaella, aki díszvendégként volt jelen az eseményen, a vörös Dior selyemruhában tündökölt. Juliette mindenhova követte Rufust, bárhova küldte is a hadsereg. Egyetlen napot sem töltöttek egymástól távol, egészen addig, amíg Rufust tíz évvel ezelőtt el nem szólította a halál, összetörve Juliette szerető szívét.

Az óta a bizonyos nyár óta csak Juliette szobájaként emlegették a keleti toronyban lévő vendégszobát.

- Vajon nem felejtette el Rafaella? - tűnődött az asszony hangosan. - Ha igen, majd eszébe juttatom! - Örömteli hangon felkacagott. - Ó, micsoda idők voltak! És lehet, hogy most újra megismétlődik az egész. Olyan lesz, mint egy titokzatos Agatha Christie-történet. A családtagok újra összegyűlnek a nagy vidéki házban, csak ezúttal mindenki tudni fogja, hogy a bűnténytnem a komornyik követte el.

- Ismét elnevette magát, ahogy a gyilkos szerepében felvillant előtte az összeszorított szájú Haigh. Aztán eszébe jutott az a régi, valóban elkövetett gyilkosság. Vajon tényleg Felix lelkén száradt? Vagy inkább Alainén?

Felkapta a telefont, és a hatórás időeltolódással mit sem törődve beütötte a chateau számát, amelyet ennyi év után is kívülről tudott. Haigh vette fel a telefont, és amikor Juliette közölte, hogy ki beszél, azt felelte, hogy természetesen tudja, mert Juliette-en kívül senki sem telefonálna az éjszaka kellős közepén, és senki sem beszélne ilyen hangosan. Aztán kapcsolta Rafaellát.

- Akkor hát eljössz? - kérdezte Rafaella, olyan hangon, mintha egy héttel korábban beszéltek volna utoljára.

- Persze hogy elmegyek! Nélkülem nem jöhet össze a család - válaszolta vigyorogva Juliette, majd amikor hallotta, hogy Rafaella megkönnyebbülten felsóhajt, még hozzátette: -De a régi szobámat akarom a keleti toronyban, ahonnan láthatom a tavat! És jó lesz, ha Haigh behűt valamilyen rendes pezsgőt, és nem valami ócska löttyöt akar nekem felkínálni.

Rafaella vidáman felnevetett, majd átváltott arra a suttogó, intim hangra, amelyen csakis a legjobb barátnők szoktak beszélni egymással, ha már régen nem találkoztak, és rengeteg mindent kell mesélniük egymásnak. Amit meg is tettek, mit sem törődve azzal, hogy az órákig tartó beszélgetésért csinos kis összeget kell majd kifizetni.

13

Az üvegből és acélból emelt irodaépület, amelynek a negyvennegyedik emeletén Felix Marten lakott, meghatározó eleme volt az egekbe törő hongkongi városképnek. Ha az ember napnyugtakor érkezett a városba a Star Ferry kicsi komphajóján, amely gyakorlatilag megállás nélkül hasította a hullámokat Kowloon és a városközpont között, biztos lehetett abban, hogy elvakítja a bronzos üvegpanelekről visszaverődő napfény. A falak mögött azonban hűvös volt, és mivel a napsugarak kívül rekedtek, tompa, fémes csend uralkodott mindenütt.

Felix gyakran eltűnődött azon, miként lehet fémes a csend, amely tapinthatóan jelen volt az épületben, a hangok teljes hiányának és a fénynek valamiféle titokzatos kombinációjaként. Éjszakára mindenki hazament, így a házban nem hallatszott más, csak a légkondicionáló surrogása és a számítógépek zümmögése, amelyek a pénzért versengő világ lüktetését visszhangozva szakadatlanul ontották magukból a tőzsdei híreket. A villogó monitorok tompa zöld fénnyel vonták be az őzbarna foteleket, amelyeket kemény kárpitjuk miatt nem lehetett volna éppen hívogatónak minősíteni, az éles vonalú, szögletes acéllámpák pedig túl kevés fényt bocsátottak ki ahhoz, hogy olvasásra csábítsanak bárkit is.

„Ezért a dekorációért fizettem ki azt a rengeteg pénzt?" - tűnődött Felix, miközben a komphajókat nézte és az odafentről hangyának látszó üzletemberek hömpölygő tömegét, akik a Mandarin Oriental Hotel Tycoon Bárjába igyekeztek, hogy egy pohár ital mellett ellazuljanak a napi stressz után, és így könnyebben megbirkózzanak a másikfajta stresszel, amelyik odahaza várta őket: a férjük hosszas távolléte miatt örökké lázongó feleségek sopánkodásával, a ház nyugalmát feldúló apróságok zsivajával és a morcos tinik követelődzésével, akiknek mindig szükségük volt valamilyen nélkülözhetetlen új holmira.

Felixnek nem volt felesége, bár fiatalabb korában két lehetősége is adódott a nősülésre, de mindkét nő ahhoz a feleségtípushoz tartozott, amelyet gondolatban szinte naponta leírt. A nők, akikkel később ismeretségbe keveredett, mindig többet akartak, mint az előzőek. Nagyobb ház, több ruha és csillogóbb ékszerek szerepeltek a listán. És egyre többet akartak belőle is. Addig nyomorgatták a

lelkét, míg az teljesen össze nem zsugorodott, olyannyira, hogy a végén, ha az érzéseire hallgat, meggyilkolja valamennyiüket, így aztán nem csoda, ha végleg száműzte fejéből a házassággal kapcsolatos terveket.
Gazdag agglegényként Felix a hongkongi társasági élet egyik legjobb fogásának számított. A fekete hajába vegyülő ezüstös szálak csak még vonzóbbá tették eleve megnyerő külsejét. Makulátlan, méretre szabott, hajszálcsíkos öltönyökben jatt, a cipőit Londonban készíttette. A társasági összejöveteleken kellemes beszélgetőpartnerként ismerték, aki pontosan tudja, hogyan kell bánni a hölgyekkel, és túl azon, hogy bőkezű adományozója volt a jótékonysági szervezetnek, mindig foglalt asztalt a báljaikon és a fogadásaikon is - amelyeken aztán meg is jelent, általában valamilyen fontos, de leginkább szép nővel az oldalán. „Megrögzött agglegény"- a legtöbbször ezt a kifejezést suttogták a háta mögött, de persze Felix nem volt homoszexuális. Egyszerűen nem hiányoztak neki a nők. Kivéve persze a szex miatt, de azt megvásárolhatta pénzen is. Ha álmodott - amit a sors és az idő csak ritkán tett lehetővé a számára -, akkor pénzről álmodott; örökké a pénzcsinálás körül forogtak a gondolatai. Az ő esetében a pénz volt az, amiből mindig többet akart.
Ebben az egyenletben az alvás jelentéktelen tényezőnek számított. Ugyanis minél több pénzre tett szert, annál kevesebbet aludt, s végül az alváshiány olyan fokára jutott, hogy folyamatosan remegett a keze, és gyakran fogta el a szédülés. Ilyenkor elvétette a lépést, vagy nem hallotta meg a hozzá intézett szavakat.
A meghívó túlméretezett íróasztalán hevert, egész pontosan a mértani közepén. Felix kifelé bámult az ablakon, és arra várt, hogy felberregjen a Jake Bronson érkezését jelző kaputelefon. Jake majd Merkúr módjára beviharzik az ajtón, és üzenetet hoz abból a múltból, amelyre ő már nem is gondolt soha. Bár néha, az álmatlanság nehéz pillanataiban, a hajnali három körül kezdődő holtidőben, amikor úgy érezte, hogy ott lebeg fölötte az élete, mindig megjelent előtte az anyja, Rafaella, ahogy utoljára látta, egész testében remegve, sápadtan. Most nem szívesen idézte föl ezt a képet, és egyszerre azt kívánta, bár ne egyezett volna bele Jake Bronson látogatásába, annak ellenére, hogy egy időben szinte fivéreknek tekintették egymást.

Felix a húszas évei elején járt, amikor Jake a chateau-ba érkezett. Akkor még Alain is ott lakott, de mindig a maga életét élte, titkos ügyletei voltak, és csak kevés időt töltött odahaza. Így többnyire kettesben voltak Jake-kel.
Felbúgott a kaputelefon, mire Felix megnyomta a készüléken a megfelelő gombot.
- Mr. Bronson megérkezett, uram - közölte a kapus hangja.
- Küldje fel. - Felix beült a hatalmas íróasztal mögé, a nagy barna bőrfotelbe, mert ott inkább biztonságban érezte magát, és megpróbált felkészülni arra, aminek jönnie kellett. Ujjaival közben a Bank of Shanghai levelét babrálta. Tudta, hogy azzal szintén foglalkoznia kell majd.
Megszólalt az ajtócsengő. Miután a folyosó márványpadlóján elhalt az egyre közeledő léptek zaja, Felix egy gombnyomással kinyitotta a zárat.
- Entrez- felelte a halk kopogtatásra franciául, mert ez volt az a nyelv, amelyen Jake-kel beszélni szokott. Nem állt fel, amikor a vendég belépett és elindult felé, így néhány lépés után Jake megállt, és alaposan szemügyre vette Felixet.
Azt próbálja felmérni, gondolta Felix bosszúsan, menynyit változtam az utolsó találkozásunk óta. Persze ő maga is éppen ezt tette, és amit látott, attól nem lett éppen vidám. Jake még mindig jól nézett ki, sűrű, sötét hajában nem csillogtak ezüstös szálak, és miközben az apjától örökölt, hosszú, magabiztos léptekkel elindult az íróasztal felé, Felix úgy érezte, hogy szürke, átható tekintete a lelke mélyébe lát.
- Hogy vagy, Jake?
- Köszönöm, Felix, remekül. És te?
Felix egy biccentéssel jelezte, hogy ő is jól van, mire Jake elvigyorodott.
- Látom, még mindig nem kenyered a fölösleges szószaporítás.
- Hozzád hasonlóan én is a tettek embere vagyok. -Felix felkapott egy ezüst papírvágó kést, és erős ujjai közé fogta a selymesen csillogó pengét.
- Említettem az édesanyádnak, hogy Hongkongba jövök, és arra kért, látogassalak meg -mondta Jake, miközben a papírvágó kést figyelte összehúzott szemmel.
Felix nem felelt, de ellenséges pillantást vetett a francia bélyegekkel ellátott, krémszínű boríték felé.

- Híres ember lett belőled, Felix - szólt ismét Jake. -Üzleti körökben mindenki ismeri a nevedet. Pedig fiatalabb korodban még más okból kerültél a helyi újság címlapjára.
Felix továbbra is csak hallgatott, Jake azonban folytatta, amibe belekezdett.
- Emlékszel? Az egyik szikla tövében holtan találtak egy terhes lányt. Téged gyanúsítottak az apasággal, ezért sokak fejében megfordult, hogy talán te adtad meg szegénynek az utolsó lökést.
Felix felnézett.
- Ha azért jöttél, hogy provokálj, akkor nem lesz hosszú ez a beszélgetés.
Jake eltúlzott mozdulattal felvonta a vállát.
- Akkoriban persze még nem végeztek DNS-vizsgálatot. Semmit sem lehetett bizonyítani, de te nem tudtál számot adni arról, hol voltál a gyilkosság idején. Alain viszont igen. Mit kellett volna anyádnak hinnie?
- Anya megtagadott tőlem minden esélyt - felelte dühösen Felix. - Még csak meg sem hallgatott. De miért is tette volna, amikor Alain olyan meggyőzően alakította az ártatlant, és olyan ügyesen terelte rám a gyanút? Anya nem ismerte Alain igazi énjét, sohasem vette észre a mocskot a felszíni báj alatt. Csak akkor, amikor már késő volt.
Jake közömbös hangon válaszolt:
- Ugyan, Felix, mindenki tudta, hogy rivalizáltok egymással. Ugyanabba a lányba szerettetek bele mind a ketten, és féltékenyek voltatok egymásra. Legalább most megmondhatnád az igazat.
Felix felsóhajtott. Aztán felállt, ellépett Jake mellett, a padlótól plafonig érő bronzszínű üvegpanelhez állt, és komoran bámulta a lenti forgatagot.
- Ugyanazt tudom mondani, amit anyának is mondtam. Higgyetek, amit akartok. Ettől már nem leszek bűnösebb, és az öcsém sem lesz kevésbé bűntelen.
Aztán váratlanul sarkon fordult. Kezét összefonta a háta mögött; úgy festett a bronzszínű megvilágításban, mint egy sötétbe burkolózó árnyalak.
- Mondd, miért jöttél ide, Jake?
- Üzenetet hoztam az anyádtól. Megöregedett, és úgy érzi, már nincs sok ideje hátra. Szeretne viszontlátni benneteket.
Felix rövid, ugatásszerű nevetést hallatott.

- És azt várja, hogy visszakönyörögjem magam, mint a tékozló fiú.
- Rajtad áll - felelte Jake halkan. - Tégy belátásod szerint.
Felix elfordult. Jake megragadta a lehetőséget, és gyorsan végigpásztázta az íróasztalt. Először a Bank of Shanghai levelét vette észre. A bank visszaigazolta, hogy a sanghaji illetőségű Csing Pao-csu havi járadéka harmincról ötven dollárra emelkedett. Jake egy pillanat alatt memorizálta a számlaszámot és a címet. Az egészben az volt számára a legszembetűnőbb, hogy milyen alacsony az összeg. Még a legtöbb szegény munkás heti keresete is elérte a harminc dollárt, míg Felix havonta fizette egy nőnek ugyanezt az összeget.
- Majd még meggondolom - válaszolta végül Felix, továbbra is a hátát mutatva Jake felé.
- Csak erre kér az édesanyád - mondta Jake, majd habozva hozzátette: - Ugyanezt az üzenetet kell átadnom Alainnek is. Csakhogy előbb meg kell találnom.
- Hah! - horkantotta Felix, és dühösen megpördült. - Naná, hogy neki is ezt üzeni anya. Mindig is ő volt a kedvence. Ő meg szépen hazamegy, hogy átvegye a jussát, ebben biztos vagyok. Nos, sajnálom, de ki kell ábrándítsalak, sejtelmem sincs, hol van Alain. Valószínűleg belehalt az önmaga iránt tanúsított bőkezűségébe.
Jake bólintott. Odalépett Felixhez, és kezet nyújtotta neki.
- Valamikor barátok voltunk - mondta, és a férfi szemébe nézett. - Kedvesen fogadtad azt a magányos kölyköt, aki úgy érezte, hogy mindenhol útban van, és aki szinte semmit sem tudott. És én ezt sohasem felejtettem el, ahogy téged sem.
Felix szemügyre vette a régi barátsággal felé nyújtott kezet, aztán komoran bólintott.
- Én sem felejtettelek el téged.
Kezet ráztak, majd Jake megfordult, és szapora léptekkel elindult az ajtó felé.
- Tényleg gondold meg - szólt vissza. - Édesanyádnak sokat jelentene, ha elfogadnád a meghívást. És talán neked is. Remélem, ott találkozunk.
Amint becsukódott Jake mögött az ajtó, Felix tekintete a borítékon állapodott meg. Az anyja kézírása reszketegnek látszott, mint bármelyik öregasszonyé. Mert csakugyan az lett belőle. Öregasszony.

Feltépte a borítékot, kihúzta belőle a levelet, elolvasta, aztán hangosan felnevetett.
- Anya, te vén csaló! - mondta még mindig nevetve. -Csak azért akarod újra összehozni a családot, mert szerinted a vér fontosabb, mint a víz, igaz? Nos, rossz hírem van a számodra, én nem leszek ott. Tartsd meg egyedül a nyavalyás találkozót. Te választottad ezt az utat sok évvel ezelőtt. Ez a fiad nem tér haza.
Jó néhány óra múlva találták meg Felix Marten testét a hatalmas bronzüveg épület mögött húzódó szervizúton. A jelek szerint abból a nyitott liftből zuhant ki, amelyet teherszállításra használtak. Azonnal meghalt. A szokásos hajszálcsíkos öltönyt és kézzel varrott cipőt viselte, bár az utóbbi leesett a lábáról. Mivel fejjel ért földet, teljesen összezúzódott az arca. Természetesen öngyilkosság volt, ebben mindenki egyetértett, legalábbis eleinte. Egyesekben kételyek merültek föl. Mint a gazdagok többségének, Felixnek is megvoltak a maga ellenségei. A pletyka úgy terjedt szét Hongkongban, mint a futótűz. Többen fölvetették, hogy esetleg baleset történt. Felix járása kissé bizonytalanná vált az utóbbi időben. Még az is lehet, hogy kilökte valaki. Meggyilkolták.
Bármi történt is, Felix Marten megtalálta a bronzszínű csendet. Mindörökre. Végre elaludt. S ha sajátosan is, gondoskodott róla, hogy ne kelljen ott lennie a családi összejövetelen.

14

Jake már csak Sanghajban értesült a tévéből arról, hogy Felix meghalt. A Grand Hyatt Hotel sokadik emeletén vett ki egy tágas, légkondicionált szobát. Ez a szálloda volt a városban a legmagasabb épület, Ázsiában pedig a második legmagasabb. Jake éppen a forró zöld teát kortyolgatta, amelyet rögtön az érkezése után felszolgált neki a fehér Mao-kabátot viselő, alacsony szobapincér.
Alig várta az éjszakát, hogy jól kialudhassa magát. Jó ideje nem érezhetett szilárd talajt a lába alatt néhány óránál hosszabb ideig, és mát nagyon vágyott egy frissítő masszázsra is, amely kioldja az izmaiból, a hátából a repülés közben kialakult görcsöket és csomókat. S ha egy forró zuhany után végre elnyúlhatott volna egy kényelmes ágyon, elmondhatta volna, hogy minden kívánsága teljesült. Felix halála azonban keresztülhúzta a számításait.

Azon nyomban felhívta telefonon a hongkongi kapcsolatait, akiktől mindent megtudott, amit csak lehetett, és minden alkalommal elkomorult, amikor azt hallotta, hogy öngyilkosság történt, és hogy ennél többet csak a törvényszéki boncolás után lehet majd tudni. Nem szólt előre Rafaellának arról, hogy beszélni akar Felixszel. Most sokkal rosszabb hírt kell közölnie. Azt kell tudatnia vele, hogy meghalt a fia.

Belehuppant egy mély fotelbe, és lehajtotta a fejét. Felix dühösnek látszott, fáradtnak, még talán bosszúszomjasnak is, de semmi jel nem utalt arra, hogy öngyilkosságot forgat a fejében. Ettől persze még megölhette magát. Jake sok embert ismert, akik látszólag teljesen normálisak voltak, a nyugodt felszín alatt azonban ott tombolt bennük a depresszió. Eltűnődött Felix életén. Aztán azon töprengett, hol lehet Alain. Meg hogy ki lehet az a Csing Pao-csu nevű nő, aki Sanghajban a Hutung út 27. szám alatt lakik a 127-es lakásban, és aki már tíz éve havi harminc dollárt kapott Felix Martentől, ami a közelmúltban ötven dollárra emelkedett.

Az órájára nézett. Franciaországban reggel tízre járt az idő. Sóhajtott egyet, aztán tárcsázni kezdte a chateau-t, és közben arra gondolt, hogy most különösen utálja a hírvivő szerepét.

Haigh vette fel a telefont, és kihallatszott a hangjából a bosszúság amiatt, hogy megzavarták.

- Éppen a városba indulunk Rafaellával vásárolni - morogta. - Azt mondja, új cipőre van szüksége, pedig csak a jóisten a megmondhatója, hány használatlan pár hever a szekrényeiben. Akár boltot is nyithatna belőlük.

- A nők már csak ilyenek - felelte Jake, és rossz hangulata ellenére elmosolyodott. Aztán közölte Haigh-jel a hírt. Hallotta, hogy az idős férfi felnyög, aztán hosszú csend következett. Jake tudta, hogy Haigh maga is segített felnevelni Felixet, így a halála az ő számára is megdöbbentő lehetett. - Sajnálom, Haigh - mondta. - Jól érzi magát?

A telefonvonalon végigsuhant egy keserű sóhaj.

- Igen, jól vagyok. Persze Rafaellának nem lesz könnyű megmondani. Jó, hogy tőlem tudja meg. Szörnyen össze lesz törve. Annyira bízott benne, hogy Felix visszajön. És most vissza is jön, csak épp koporsóban.

- Akarja, hogy én beszéljek vele? - kérdezte Jake.

- Nem, az én dolgom, hogy közöljem - felelte Haigh szomorú, mégis méltóságteljes hangon. - A telefon nem igazán alkalmas az ilyesmire. Meg egyébként is, ha bármi történne vele, legalább kéznél leszek.
Jake megígérte, hogy később újra telefonál, aztán elköszönt, visszazuhant a székbe, és üres tekintettel bámulta a falat. Megint a nőre gondolt, Csing Pao-csura, aki minden hónapban pénzt kapott Felixtől. Azon tűnődött, vajon milyen szerepet játszhatott Felix múltjában, és ez a szerep kapcsolatban állhat-e Felix öngyilkosságával. Vagy esetleg a meggyilkolásával.
Száműzte fejéből a lazító masszázs, a forró zöld tea és a puha ágy gondolatát, beállt a hideg zuhany alá, majd tiszta ruhát vett, taxiba ült, és a Hutung útra vitette magát.

15

Jake kifizette a taxit, és körülnézett. A város egyik legszegényebb részében volt, olyan helyen, amelyik nem szerepel a turistalátványosságok listáján. A roskadozó, bambuszállványzattal és fémhuzalokkal megerősített blokktégla házakban szegény munkások laktak. A sötétséget kísértetiessé tette a házakban villogó tévéképernyők kékes fénye. A pöcegödrökből és csatornákból a pusztulás bűze áradt. Itt-ott az utcára nyíló boltocskák töltötték ki a házak között tátongó foghíjakat. A közelben elnyúló autópálya vakítóan sárga halogénglóriát vont a roskatag épületek és a sötét árnyékokká tompuló emberalakok fölé. A szegénység hangjait lehetett hallani mindenütt: egy kutya elnyújtott vonítását, egy kisgyerek éhes bömbölését és egy asszony dühös kiáltásait. Mindennek hátterében pedig a hagyományos kínai zene visítóan magas hangjai visszhangzottak.
Jake újra ellenőrizte a házszámot. A 127-es az egyik földszinti lakás volt, a négyszintes épület bejáratától balra. Miközben a házat figyelte, kinyílt a lakás ajtaja, és kilépett rajta egy kisgyerek. Tíz év körüli lehetett, aprócska, sovány kislány, akin mintha szürke szoknyából és fehér blúzból álló iskolai egyenruha lett volna. Rosszul vágott haja koromfekete volt, rövidsége kihangsúlyozta a lány csontos nyakát. A gyerek észre sem vette a férfit; tornacipős

lábával hangtalanul elsietett mellette, szorosan markolta az ujjai közül kikandikáló összehajtogatott bankjegyet.
Jake követte az egyik közeli bolthoz, egy kínai gyógynövényüzlethez, és látta, hogy mond valamit a tulajdonosnak. A férfi elvette tőle a pénzt, majd kinyitott egy széfet, kivett belőle egy kicsiny csomagot, és a kislány kezébe adta. A lány megfordult, és ugyanolyan fürgén, ahogy érkezett, elindult visszafelé, de ezúttal felnézett Jake-re, amikor elrohant mellette. Meglepetés villant a szemében; látszott, hogy nem érti, mit keres ebben a városrészben olyan ember, aki nem kínai. Aztán pár pillanat múlva már el is tűnt a roskatag ajtó mögött a szegényes házban, ahol a lakás bérét nyilvánvalóan Felix Marten fizette.
A gyógynövénybolt bejárata felett világító lámpa fényében Jake jól megnézte magának a kicsike arcot, amely egyszerre volt kedves és riadt. A kislány szeme hatalmasra nyílt meglepetésében. A színe éppen olyan volt, mint a Földközi-tenger kékje egy pompás nyári napon. És mint Rafaella Marten szemének kékje. Jake elmosolyodott. Végre valami jó hírt is közölhet Rafaellával. Van egy unokája.
Csak azt nem tudni, ki az apja. Felix? Vagy Alain?

16

Rafaella Felix régi szobájának az ajtaja előtt állt, és némán bámulta a fényesre törölt réz ajtógombot - egyszerűen nem tudta rávenni magát, hogy elfordítsa. A könnyei mintha elszáradtak volna. Egyetlenegyet sem tudott ejteni, és mint a legtöbb anya ilyen helyzetben, azon tűnődött, hogy hol rontotta el, amit elrontott.
Ebben a szobában Felix egész élete benne volt, egészen addig a pillanatig, amíg huszonhárom éves korában el nem hagyta a chateau-t. Az öltönyei még most is ott lógtak a szekrényben, alattuk pedáns rendben ott sorakoztak a cipők. Mindig rendszerető fiú volt, és fanatikusan rendszerető felnőtt lett belőle. Még a szobája is katonásnak tűnt, olyannyira, hogy Rafaella a legjobbnak látta volna katonai pályára küldeni a tizenhét éves Felixet.
- Ne légy nevetséges, anya - mondta akkor a fiú, és ajka körül megjelent az a megvető kis vonal, amely mindig annyira

nyugtalanította Rafaellát. - Én aztán nem leszek katona. A borászatot akarom vezetni.
És jól el is vezette volna, gondolta most Rafaella, amint fáradtan nekidőlt a szoba ajtajának. Persze mindenkit elűzött volna maga mellől, mert Felix már csak ilyen volt, de hatékony vezetőként megőrizte volna a Marten-borok jó minőségét, efelől nem lehetett kétség.
Az asszony végül összeszedte minden bátorságát, és kinyitotta az ajtót. Haigh már korábban járt a szobában. Levette a bútorokról a porvédő huzatot, alaposan kitakarított, és kikészítette az ágyra azt az öltönyt, amelyet Felix majd utoljára magára ölt. Rafaella pillantása végigfutott az öltözet darabjain - a szürke zakón és a hajszálcsíkos nadrágon, a makulátlan fehér ingen és szürke selyem nyakkendőn. Haigh még a megfelelő zoknit és cipőt is odakészítette erre az utolsó alkalomra. Rafaella szívét összeszorította a gyász és a fájdalom a fia miatt, akit nem most veszített el mindörökre, hanem már sok évvel ezelőtt.
- De hát miért ölte meg magát? - kérdezte korábban Haigh-től. - Mindig olyan erős fiú volt.
- Talán túl erős is - felelte Haigh komoran.
Most, hogy Felix életének maradványain végignézett, Rafaella eltűnődött, mi vezette az ő pufók, matrózruhás kisfiát ehhez a szomorú véghez. Azt a fiát, aki képes volt elhagyni őt, s aki azzal vádolta őt, hogy ok nélkül tartja bűnösnek a lány meggyilkolásában, pedig ő csak az igazat szerette volna megtudni tőle.
- Az anyád vagyok - mondta a fiúnak akkor. - És segítek mindenben, amiben tudok. Csak annyit mondj, hogy véletlen baleset történt. Mert nem lehetett más, csakis véletlen baleset! -Ám a szíve mélyén nem hitt a fiának, és Felix valahogy megérezte ezt.
Rafaella beleroskadt az ablak előtt álló zöld bőrfotelba. Fáradt arcának minden apró ráncát megvilágította a nap, és végre megindultak a könnyei is. Egymás után peregtek lefelé, s egyre újabb vonalakat hagytak maguk után - a fájdalom és a gyász soha el nem múló nyomait. Az ajtó előtt kétségbeesetten vinnyogtak a kirekesztett kutyák.
Rafaella felidézte azt a pillanatot, amikor Felixnek adta ezt a szobát. Még csak hétéves volt akkor a fia.
- Gyere, nézd meg az új szobádat - mondta neki. Felix szeme elkerekedett a csodálkozástól, ő megfogta a pufók kis kezét, és mint

mindig, mezítláb indult el a széles folyosó diófa padlóján, s maga után húzta a meglepett gyereket. Maguk mögött hagyták a kettős ajtók sorát, végiglépkedtek a fényes korlátokkal szegélyezett lépcsőház puha szőnyegén, majd befordultak, és megálltak az elülső veranda fölötti tágas szoba előtt.
- Ez az? - kérdezte hitetlenkedve Felix, amikor ráébredt, hogy a ház legszebb vendégszobája előtt állnak.
- Te vagy a legidősebb fiam - magyarázta mosolyogva Rafaella. - És a legjobb szoba mindig az elsőszülöttet illeti.
- Ide teszem majd az íróasztalomat - mutatott Felix az ablak alá, aztán körbejárta a szobát. Apró kezével megemelte a gyönyörű függönyt, megveregette az ágybetétet, és remélve, hogy így eltüntetheti a puhaságát, kis lábával jókorákat dobbantott a süppedős Beauvais szőnyegen. - Meg a zöld bőrfotelomat.
- És melyik lenne a te zöld bőrfotelod?
- Amelyik a papa dolgozószobájában áll - felelte éles hangon Felix.
- Úgysem használja soha. Mivelhogy nem is lakik itt.
- Ez igaz - értett egyet restelkedve Rafaella. Nem gondolta volna, hogy Felix ennyire átlátja a dolgokat.
S ahogy az a későbbiek során megszokottá vált nála, a kisfiú azonnal átvette a parancsnokságot. Így vált a szépséges budoár spártai szigorral berendezett, katonás szobává, ahova többé senki sem léphetett be, kivéve a házvezetőnőt, és ő is csak azért, mert Felix azt akarta, hogy a szobája mindig a lehető legnagyobb rendben legyen.
Természetesen az öccse sem léphetett be a szobájába. Felix mindig zárva tartotta a nagybecsű helyiség ajtaját, a kulcsot pedig láncra erősítve a nadrágszíján hordta. Alain azonban kihívásnak tekintette a tiltott dolgokat. Megkereste a házvezetőnő kulcscsomóját, és egy délután, miközben Felix teniszezett, belopakodott a tiltott területre. Elkerülhetetlen volt, ami ezután következett.
- Feltúrtad a szobámat! - üvöltötte magából kikelten Felix, amikor rajtakapta öccsét, amire Alain, a kis szőke angyal csupán egy kihívó pillantással válaszolt, amelyből azt lehetett kiolvasni: „Úgysem mersz bántani." Felix erre megütötte, méghozzá olyan erővel, hogy öccsének spriccelni kezdett az orra vére, és egy pillanat alatt vörösre festette mellkasán az inget. Ám Alain még csak el sem sírta magát. Inkább visszaütött. A következő pillanatban a padlón hemperegtek, és válogatott szitkokat vágtak egymás fejéhez. Erre már a felnőttek

is odaszaladtak, és a vér láttán éktelen sikoltozásba kezdtek valamennyien.
Végül Haigh választotta szét a verekedőket: egy-egy jól irányzott rúgást mért a fenekükre, mire a fiúk elengedték egymást, de csak azért, hogy dühödten végigmérhessék az új ellenséget.
- Je vous emmerde, Haigh[3] - szitkozódott Alain, mire Haigh lekevert neki egy jókora pofont, talpra rángatta, és odalökött neki egy törülközőt.
- Mars a szobádba! - rivallt a fiúra mérgesen. Rafaella eközben Felixet vizsgálta, nem sérült-e meg.
- Nem vagyok köteles engedelmeskedni neked! - feleselt sértetten Alain.
Haigh azonban nem tágított.
- Nem? És megtudhatnám, mi mást tehetnél? - kérdezte csípőre tett kézzel.
Alain nem válaszolt, csak lapos pillantást vetett az anyjára, aztán kioldalgott az ajtón, és visszament a gyerekszobába.
Haigh megvizsgálta a még mindig fekvő, csupa vér Felixet, és miután meggyőződött róla, hogy az összes vér Alaintől származik, ráripakodott:
- Állj fel, és hozd rendbe magad! - Aztán Rafaellához fordult, és azt mondta:
- Asszonyom, Alainnek valószínűleg eltört az orra. Elviszem a kórházba, ön pedig lássa el Felixet, ha kell.
Most, Felix zöld bőrfoteljában ülve, Rafaella arra gondolt, milyen egyformák voltak a fiai, még akkor is, ha Alain szőke volt, Felix pedig fekete. Mindkettőnek kék szeme volt, és enyhén hajlott orra, amit - erre akár meg is esküdött volna - az apjuk családjától örökölték,
nem az övétől. Vérmérsékletüket tekintve azonban nem is lehetettek volna eltérőbbek, amint az a gyilkosságot követő napon egyértelműen kiderült.

17

Miután befejezte tanulmányait a Sorbonne-on, Felix hazatért, készen arra, hogy átvegye anyjától a borászat vezetését. Rafaella úgy vélte, fia rengeteget változott, méghozzá az előnyére.

Kedvesebb lett, könnyebben bekapcsolódott a beszélgetésekbe, és együtt érzőnek tűnt. Túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen, gondolta Rafaella zaklatottan, és persze nem is tévedett.
Néhány hét múlva egy este, amikor éppen a ritka nyári zivatarok egyike tombolt a chateau felett, és súlyos esőcseppek verték a szürkészöld lambériával díszített kicsiny étkező ablakait, kettesben vacsoráztak Felixszel. A sárga liliomcsokorból, amelyet Rafaella aznap reggel helyezett el az asztal közepén, borostyánszínű virágpor hullott a fényes asztallapra. A krémszínű gyertyák lángja lusta táncot járt a békés félhomályban.
Haigh különleges, friss paradicsomból készített, bazsalikommal fűszerezett levesét kanalazták, Rafaella egyik kedvencét, amely forró zamatával kellemesen felmelegítette a hűvös estét. Egy különösen jó évjáratú Chateau Marten vörösbort ittak hozzá, amit Rafaella túl testesnek és túl száraznak talált, Felix azonban makacsul állította, hogy finom, és a szárazsága miatt tökéletesen illik a leveshez.
Bár előfordult, hogy másként vélekedtek egy-egy palack borról, a borászat kérdésében többnyire teljes volt köztük az összhang. Felix ugyanolyan szenvedéllyel szerette a szőlőt, mint Rafaella - vagy mint a nagyapja.
- Meglepetésem van - közölte egy idő után Felix. -Szeretném bővíteni a borászatot. -Azzal előadta, hogy meg akar venni egy kisebb dűlőt, amelyet teljesen váratlanul dobtak piacra a santemilioni borvidéken, Bordeaux mellett.
- Nem előrendi - ismerte be -, de ezen lehet segíteni. Eléggé elhanyagolták, ami nem használt a hírnevének, de szakértelemmel és munkával nagyon gyorsan talpra lehet állítani.
Rafaella mindenkinél jobban tudta, hogy a szőlőtelepítés rengeteg pénzt emészt fel, és az első igazán jó termésig sok-sok évnek kell eltelnie.
- Mégis mennyi szerinted az a „nagyon gyorsan"? -kérdezte.
Felix eltűnődött.
- Szükség lesz egy alapos metszésre, aztán oltványokat, új tőkéket kell telepíteni, négyöt év, úgy gondolom.
- Inkább tíz - mormogta Rafaella.
Haigh éppen ekkor lépett az asztalhoz egy tál gőzölgő rizottóval. Rafaella odanyújtotta neki a poharát, hogy kóstolja meg a bort.

Haigh előbb beleszippantott az öblös kehelybe, aztán belekortyolt, és lassan forgatni kezdte szájában a bort.
- Túlságosan száraznak érzem - közölte. - Egy kicsit karcos, nem illik ehhez az ételhez. -Vállat vont. - Természetesen akadnak, akik kedvelik ezt a nyersebb zamatot. Én magam a gyümölcsösebb ízeket szeretem.
- Szabatosabban nem is fogalmazhatott volna, Haigh - jegyezte meg mosolyogva Rafaella, és gyengéd pillantást vetett Felixre, akinek - és ezt mindketten tudták - még nagyon sokat kellett tanulnia. A fiatalember ábrázata igencsak megnyúlt. Semmit sem utált jobban, mint amikor bebizonyosodott, hogy tévedett.
- Muszáj örökké próbára tenned? - kérdezte a tőle megszokott hideg hangon.
- Próbára tenni? Téged? Itt nem próbatételről van szó, Felix, hanem üzletről. A te üzletedről.
- A család üzletéről - helyesbített Felix, és a homlokán újra megjelentek az elégedetlenség jól ismert ráncai.
Rafaella felsóhajtott.
- Igazából Alain böki a csőrödet, ugye? - kérdezte, azzal átnyúlt az asztalon, és megfogta a fia kezét. - Nem, ne húzd el a kezedet, Felix! Az anyád vagyok, és egy anyának jogában áll megfogni a fia kezét, főleg ha az a fiú kicsit össze van zavarodva. Annyira mások vagytok ti ketten, nem csoda, hogy nem jöttök ki valami jól. De bárhogy legyen is, te fogod vezetni a Marten borászatot. Te hozod majd a döntéseket.
Felix az anyjára emelte keserű tekintetét.
- De nem egyedül, maman. Sohasem egyedül. Alain mindig ott ül majd a nyakamon. Ha te már nem leszel, a borászat fele az ő tulajdonába kerül, és biztosan tudom, hogy pokollá fogja tenni az életemet. Tönkre fogja tenni mindazt, amit neked, a nagyapának és a dédapának olyan sok munkával sikerült létrehoznotok. És mindezt csupán a hecc kedvéért, meg azért, hogy rajtam bosszút álljon.
Rafaella felsóhajtott. Borzasztóan fájlalta, hogy a fiai nem jönnek ki egymással, mégsem tehette meg, hogy Felix-nek adja a borászatot, és kizárja Alaint az örökségből. Már csak a törvény miatt sem.
- A fiaim vagytok - mondta -, és egy családot alkotunk. Bármim van, azt egyenlő arányban fogom megosztani köztetek. Egyébként ha nem vettétek volna észre, már mindketten felnőttetek. Eljött az

ideje, hogy férfihoz illő módon viselkedjetek. Hogy miként osztoztok majd a felelősségen, az a ti gondotok, nem az enyém.
Felix eltolta maga elől a tányérját, felállt, fogta a poharát, és fenékig ürítette, hadd lássa az anyja, hogy igenis jó bort választott. Rafaella szomorú mosollyal nyugtázta, hogy fia még őt is versenytársnak tekinti.
- Te mindig Alain oldalára állsz - mondta Felix, és elindult kifelé. - Nem is tudom, miért számítottam másra.
Az ajtó akkora csattanással csukódott be mögötte, hogy beleremegtek az ablakok. Rafaella hallotta, hogy odakinn beindul egy autó motorja. A felspriccelő kavicsok zajából tudni lehetett, hogy Felix nagy gázt adott, és elhajtott.
Az asszony hangosan felsóhajtott. Ennyit az új Felixről, gondolta. A rizottót érintetlenül hagyta, felállt. Az ablakhoz lépett, és a hajlongó fákat bámulta, meg a szélben felröppenő rózsaszirmokat. A szél belekapott egy fonott székbe, és görgetni kezdte a pázsiton. Az alacsony égen szürke felhők gyülekeztek. Rafaella azon tűnődött, vajon hova mehetett Felix. Nyilván a borászatba, gondolta. Ott szokott dolgozni éjszakánként. Alain viszont alig töltött otthon némi időt. Vagy Párizsban volt, vagy a villájukban, Cap d'Antibes-ban egy csinos lánnyal, esetleg kettővel. Vagy akár még többel. Sohasem lehetett tudni, mire képes Alain, de elég volt rágondolnia, és máris elmosolyodott. Ha az Alainből áradó joie de vivre jutott eszébe, óhatatlanul mindig mosolyognia kellett. „Szegény Felix - gondolta szomorúan -, mikor tanulod meg végre, hogy önmagáddal viaskodsz, nem a fivéreddel?"
Aznap éjjel nem hallotta, mikor jött haza Felix, vagy hogy hazajött-e egyáltalán, pedig sokáig olvasott az ágyban, úgy várta. A reggelinél nem jelent meg a fiú. Rafaella azt gondolta, hogy a szobájában van, és nem akarta zavarni, így aztán igencsak megdöbbent, amikor jó egy óra múlva Felix ázottan és borotválatlanul, erősen sántikálva szállt ki a kocsijából.
- Mi az? Mi történt? - kiáltotta Rafaella már az ajtóból, és szaladt hozzá. Talán autóbaleset, gondolta rémülten. Ám fia durván félrelökte.
- Semmi - morogta, és felsántikált a szobájába. Rafaella utánaszaladt, de Felix az arcába csapta az ajtót, és a kulcsot is elfordította a zárban.
Haigh ugyancsak felsietett az emeletre, és megállt Rafaella mellett.

- Az lesz a legjobb, ha békén hagyja, asszonyom - tanácsolta. - Bármi történt is, túl fogja tenni magát rajta.
Csakhogy Felix nem tette túl magát rajta, és Rafaella sem, mert nem sokkal később megjelentek a házban a rendőrök, és kérdéseket tettek fel Felixnek egy lányról, akit állítólag ismert, és akit aznap reggel holtan találtak a Saint-Sylvestre szurdokban, egy turisták által kedvelt helyen, ahol az út megkerüli a sziklát, ezért a kirándulók mindig itt szoktak fényképeket készíteni a tájról. A halott nő terhes volt. Felix tagadta, hogy az éjjel vele lett volna. Nem voltak tanúk, így semmilyen bizonyítékot nem tudtak felhozni ellene. Alain szintén ismerte a lányt, de ő Antibes-ban töltötte az éjszakát, így az előállítását senki sem tartotta fontosnak.
Rafaella azonban érezte, hogy valami nincs rendben, és amikor a rendőrök elmentek, maga is kérdőre vonta Felixet. A fiú a fejéhez vágta, hogy elhiszi az ellene felhozott vádakat, hogy teherbe ejtette a lányt, és most meggyilkolta. Talán az elbűvölő öccsét is elővehetnék néhány kérdés erejéig, mondta, és amikor Rafaella megpróbálta megölelni, ellökte magától a kezét.
- Higgy, amit akarsz, maman! - sziszegte. - Úgysem hallgatsz soha senki másra.
Azzal fogott egy táskát, beledobott néhány holmit, és elment. Mindörökre.
Rafaella felitatta könnyeit a szoknyája aljával, és arra gondolt, hogy ő maga is olyan, mint egy gyerek - soha nincs nála zsebkendő, amikor szüksége lenne rá. „Ó, Felix! - gondolta. -Nehéz, tüskés természetű gyerek voltál, és ugyanilyen maradtál felnőttkorodra is. Körülvetted magad valami keménységgel, amin nem tud áthatolni a szeretet. Remélem, azért volt némi boldogságban részed életedben."
Odalépett az ágyhoz, és végigfuttatta ujjait a fia temetéséhez kikészített ruhán.
- Szegény, szegény kisfiam! - mondta halkan. Aztán kiment a szobából, és szinte nesztelenül behúzta maga után az ajtót.

18

Jake Felix temetésére jött „haza", meg persze azért is, hogy közölhesse Rafaellával a csodálatos hírt: van egy unokája.

Leállította bérelt kocsiját a falu feketén, a platánfák alatt, és kiszállt, hogy körülnézzen. Semmi sem változott, gondolta, mi több, le merte volna fogadni, hogy ugyanazok az öregemberek ülnek a téren, és ugyanazok a kutyák hevernek a padok alatt, mint amikor legutóbb itt járt. A levegőből változatlanul ki lehetett érezni a bor illatát. A Marten-de-Provence-ből áradó derű mérhetetlenül különbözött annak a rohanó, kegyetlen világnak a hangulatától, amelyben Jake már jó ideje élt.

Visszaült a kocsiba, és továbbhajtott; addig követte a mohás kőfalat, amíg a nagy vaskapuhoz nem ért, és akkor, mint a semmiből előtűnő kép, hirtelen fölsejlett előtte egész addigi élete. Jake mindig kemény férfinak tartotta magát, olyannak, akit már senkihez és semmihez nem láncol a szeretet köteléke, de rá kellett jönnie, hogy van egy gyenge pontja - a chateau. Az itt töltött éve annyira tökéletes volt, hogy nem mert visszajönni, nehogy valami megzavarja az emlékeit.

Ismét továbbindult, majd amikor meglátta a chateau-t, újra megállt. Hogyan is felejthette volna el, ahogy a házat aranyszínűre festi az esti nap? S hogy a sok magas ablak a teraszra néz? Hogy a tető milyen meredeken lejt az oromzatos padlás felett, és hogy a hatalmas ajtók nyáron nemcsak a friss fuvallatok miatt állnak tárva-nyitva, hanem azért is, hogy rögtön otthon étezze magát a látogató. Mindez most egyetlen szempillantás alatt felidéződött benne. Egy hosszú percig csak ült, és megpróbálta magába szívni a tapintható valósággá sűrűsödő képet. Azt a képet, amely számára a tökéletes életet testesítette meg, azt az időszakot, amikor fiatalon és kicsit szerelmesen itt lakott. S amely most, Felix tragikus halála ellenére, talán új fejezetet nyit majd az életében.

Felsétált a lépcsőn a nyitott erkélyajtóhoz, és mintha csak hazaérkezne, belépett a házba. S ekkor meglátta Rafaellát.

Először a kutyák vették észre az érkezőt. Odarohantak hozzá, és vad csaholás közepette belecsimpaszkodtak kinyújtott kezébe. Rafaella megfordult, hogy a nagy lelkesedés okát kiderítse. Aztán a torkához kapott, mert ahogy meglátta Jake-et, mintha a Szeretőt pillantotta volna meg. S akárcsak apjával, Jake Bronsonnal is erős, férfias jelenlét, élet és lendület érkezett a chateau oly régen néma falai közé.

Ahogy Rafaellát nézte, Jake észrevette a változásokat a gyönyörű arcon, amelynek fényképét mindig a zakója bal belső zsebében

hordta, közel a szívéhez. Látta a valamikor sötét hullámokban aláomló, ma már ezüstös hajat, az egykor szenvedélyes, most apró ráncokkal szegélyezett ajkakat, látta a karcsú ujjakat, amelyeket állandóan görbületben tartottak a gyulladt ízületek. Az asszony szeme azonban semmit sem változott. Még mindig olyan ragyogóan kék volt, mint a közelben hullámzó Földközi-tenger. A következő pillanatban összeölelkeztek, és ahogy szorították egymást, olyan érzésük támadt, mintha megszűnt volna körülöttük az idő. Jake úgy érezte, meghasad a szíve, amikor lehajolt, hogy megcsókolja Rafaella még mindig puha arcát, és megérezte rajta a régi parfümjét. A mimóza illata, ha nem csal az emlékezete.

- Hát eljöttél - mondta az asszony mosolyogva.

- Megígértem, hogy mindig itt leszek, ha szükség lesz rám. - Jake is mosolygott. - Még mindig ugyanolyan szép vagy, Rafaella, mint amikor meghódítottad az apám szívét. - Az asszony újabb mosollyal fogadta a gáláns füllentést.

Aztán Haigh is színre lépett, fontoskodva, hófehér köténnyel a derekán, egy rongyba törölgetve a kezét.

- Bocsánat, asszonyom - mondta kifulladva -, a kamrában tisztítottam az ezüstöt, nem hallottam a csengőt.

- Azért nem hallotta, mert nem csengettem - válaszolta Jake, és vigyorogva üdvözlésre nyújtotta a kezét. - Megismer, Haigh?

Haigh vékony, napbarnított arca széles mosolyra húzódott.

- Mát hogyne ismerném meg, Mr. Jake, bár hátulgombolós legényke volt, amikor utoljára láttam. Ha megenged egy személyes megjegyzést, uram, kiköpött mása az édesapjának. Igazam van, asszonyom? - kérdezte. Éles pillantásokkal méregette Rafaellát, próbálta felmérni, milyen hatást vált ki belőle a Szerető fia.

- Nahát! Észre sem vettem! - felelte az asszony, és beharapta az alsó ajkát, nehogy elnevesse magát. Haigh-jel már régóta játszották ezt a játékot. Még fiatalok voltak, amikor elkezdték. Haigh „mindentudó" magatartása azóta sem változott, és bár bosszantotta Rafaellát, ez nem csökkentette Haigh iránt érzett imádatát. Már csak azért sem, mert nélküle hosszú ideje nem tudott volna mit kezdeni az életével.

- Vár a régi szobád - mondta az asszony Jake-nek -, de először gyere, ülj le velem a teraszon. Iszunk egy kis pezsgőt, hogy megünnepeljük az érkezésedet. Mikor is találkoztunk utoljára? Úgy huszonnyolc évvel ezelőtt? - Rafaella felnevetett. - Látod, pontosan tudom. Számoltam a napokat. - Azzal karon fogta a férfit,

előreengedték a két kutyát, megkerülték a csillámló szökőkutat, és átsétáltak a japánakáccal befuttatott árnyékos loggiára.
Haigh csak nézte őket, amint kart karba öltve átmennek a napfoltos teraszon, aztán a pincébe sietett egy palack '9l-es évjáratú Krugért. Észrevette, hogy már csak féltucatnyi van a pezsgőből, de úgy gondolta, ahogy a dolgok állnak, ez egy időre még elég lesz. Beletette a palackot egy jeges vödörbe, fényesre törölt két kristálykelyhet és óvatosan elhelyezte őket egy selymesen csillogó ezüsttálcán. A kenyérpirítóban átmelegített néhány kettévágott briót, és az ezüst pirítósrácsra csúsztatta a szeleteket. Aztán elővarázsolt egy tálka creme fraiche-t és egy csésze jéghideg Beluga kaviárt, amelyet éppen az ilyen különleges alkalmakra tartogatott. Végül fogott egy ezüstkosárkát, és telerakta azzal a rózsaszirmokat formázó édes, ropogós, rózsaszín süteménnyel, amely bizonyos körökben a pezsgő természetes velejárójának számított.
Elégedetten konstatálta, hogy - ha csak rövid időre is - magára öltheti a komornyik szerepét: fehér zakóra cserélte a hófehér köténynt, megigazította ezüstszürke nyakkendőjét, és gondolatban felső osztálybeli angolra váltott az általa még mindig előszeretettel használt külvárosiról. Bár tökéletesen beszélt franciául is, ezt a nyelvet a külföldi vendégek számára tartogatta, csak hogy kiélvezhesse az arcukra kiülő erőlködést, miközben megpróbálják megérteni udvariasan elmondott mondatait. Haigh imádott gonoszkodni, legalábbis ezen helyzetekben. Mert a hatalomnál, gondolta ilyenkor, nincs csodálatosabb dolog.
Amikor elkészült, kigördítette a megpakolt zsúrkocsit a teraszra.
- A frissítők, asszonyom - mondta az előkelő komornyik hangján, hűvösen, hivatalosan.

19

Rafaella tudta, hogy Haigh különös élvezetet talál a hangját átszínező, fennkölt stílusban. Figyelte, mint húzza ki a férfi szinte hangtalanul a pezsgőspalackból a dugót, és milyen előkelő mozdulattal tölti tele a pezsgőspoharakat. Végül egy ezüst teáskannát is odaállított az asztalra Rafaella elé.
- Önnek és Mr. Bronsonnak talán kedve támad egy csésze Earl Grey-re, asszonyom -mondta kenetteljesen, majd miután az asztal

mellé tolta a mindenféle finomsággal megrakott zsúrkocsit, udvariasan meghajolt és távozott.
Bármennyire szerette volna hallani a beszélgetésüket, Haigh nem bújt a japánakác mögé hallgatózni, mert tudta, hogy Rafaella később mindenről beszámol majd neki. Inkább visszament a konyhába, és töltött magának egy nagy pohár skót whiskyt, aztán kezébe vette az aznapi újságot, és leült.
- Arra, hogy ennyi év után ismét találkoztunk - emelte magasra Rafaella a poharát.
- Ez a pezsgő maga a csoda - jegyezte meg Jake, miután megkóstolta a gyöngyöző italt.
- Nem ismerek senkit, akivel szívesebben megosztanám. - Rafaella úgy fordította a szalmakalapját, hogy a széles karima árnyékba vonja a szemét. Tudta, hogy így az arcvonásai is lágyabbnak tűnnek majd; hiába járt el felette az idő, még mindig hiú volt. - Nem akarsz beszélni magadról? Van valaki az életedben? Megnősültél? Vannak gyerekeid?
Jake-nek rögtön Franny jutott az eszébe, amint szőkén, ártatlanul ráemeli mosolygós, azúrkék szeme pillantását. Előszót fordult elő vele, hogy nem Amanda volt az első gondolata, és őt is meglepte, hogy Franny ilyen mély érzéseket ébresztett benne. Ennek ellenére csak megvonta a vállát.
- Nincs senki, aki számítana, gyerekeim meg pláne nincsenek. Egyébként is, még mindig téged szeretlek, Rafaella - mondta, és együtt nevetett az asszonnyal, aki jókedvűen felkacagott a tréfás válasz hallatán.
- Egy napon meg fogod találni az igazit.
Jake körülnézett, mintha máris keresné az illetőt, aztán a sóhajába ezúttal őszinte öröm vegyült.
- Annak a fiúnak, akinek sohasem volt igazi otthona, ti, Martenek jelentették az ideális családot. Mindenetek megvolt, és megengedtétek, hogy egy ideig én is a család tagja legyek. Az életem legboldogabb éve volt, amit nálatok töltöttem, és ezt nem lehet elfelejteni.
- Na igen, mi, Martenek. Mit is mondhatunk magunkénak? Egy provence-i chateau-t, egy jó hírű borászatot, egy párizsi lakást és egy villát a Cöte d'Azurön. Meg egy túl sok büszkeséggel megterhelt múltat. Ugye te is ismered a régi mondást? Aki felmagasztalja magát, megaláztatik. -Rafaella kesémen felsóhajtott.

- Sokszor kívántam, bár került volna el minket a büszkeség. De hiába, így végül megpróbáltam lenyelni a magamét, és amikor sikerült, úgy döntöttem, hogy meghívom a fiaimat is erre a családi összejövetelre. Nem mintha mostanra sokan maradtunk volna, főleg most, hogy Felix is elment. Szegény, szegény Felix. Előszót a saját szívét törte össze, aztán az enyémet is. - Az asszony hangja megremegett, de eltökélte, hogy nem fog sírni Jake előtt.
- Szolgálhatok neked egy jó hírrel - mondta a férfi, mire az asszony kíváncsian felvonta a szemöldökét. - Van egy unokád.
Rafaella szeme elkerekedett a meglepetéstől.
- Ez nem lehet igaz! - kiáltotta, de elég volt egy pillantást vetnie Jake mosolygós arcára, és rögtön tudta, hogy a férfi nem hazudik. A kétségbeesés, amely Felix miatt hatalmas kőként nyomta a szívét, enyhülni kezdett. Elmosolyodott, ugyanaz a mosoly jelent meg az arcán, amelyre Jake még a régi időkből emlékezett. Beragyogta az egész lényét, s ettől Rafaella kortalan lett és gyönyörű. - Unokám van? -lelkendezett. - De hol? És kinek a gyereke? Mesélj róla? - kérte Jake-et, és máris szőni kezdte az új terveket. - Ide kell költöznie, hogy kényeztethessem és megtaníthassam, hogyan kell eligazgatni egy pincészetet - mondta, és várakozó pillantást vetett Jake-re.
- Kínai, kislány, és Sao-lan a neve - kezdte Jake - „Kék Pötty", ha le akarjuk fordítani. Tudod, miért kapta ezt a nevet? A kék szeme miatt. Ami szakasztott olyan, mint a tiéd. Kétség sem férhet hozzá, hogy Marten-vér folyik az ereiben. Tízéves, a betegeskedő nagyanyjával él Sanghajban, nagyon szegényes körülmények között. Csak egy dolog van, amit nem tudunk róla: hogy melyik fiad az apja. Felix támogatta, ha minimális mértékben is, egyáltalán nem tartotta luxuskörülmények között. És közel sem törődött vele annyit, amennyi egy apától elvárható lenne. Alain meg még ennyit sem tett. Rafaella bólintott, ő aztán ismerte a fiait.
- Felix mindig is sznob volt - mondta. - Elképzelhető, hogy lemondott a gyermeknevelés örömeiről, mert így nem kellett bevallania, hogy egy szegény kínai nővel volt viszonya. Ó, Felix, ha tudnád, mit veszítettél! - sóhajtotta, majd ismét Jake-re mosolygott.
- De én most learatom a hasznot. Van egy unokám, és kitárom előtte a chateau kapuit!
Haigh közben mégiscsak visszatért, és a japánakác mögé húzódva hegyezni kezdte a fülét, és hallotta, amikor Jake beszámolt

Rafaellának az újonnan felfedezett unokáról. Olyan hír volt ez, amitől ő is megkönnyebbült, mert a kislány létezése, főleg Felix és Alain hiányában, új lehetőségeket nyitott idős barátnője előtt. S most már attól sem kellett tartani, hogy kudarcba fullad a családi találkozó.
Hogy felhívja jelenlétére a figyelmet, megköszörülte a torkát, aztán az asztalhoz lépett.
- Még egy kis pezsgőt, asszonyom, uram? - kérdezte, majd válaszra sem várva kivette a jeges vödörből a Krugot, belecsavarta egy fehér vászonszalvétába, teletöltötte a karcsú kelyheket, és odakínálta a tálcát a munkaadójának, majd a vendégének is.
- Magának is töltsön egy pohárral, Haigh - biztatta Rafaella mosolyogva. - Ünnepelünk. Van egy unokánk? -Aztán közölte, hogy haladéktalanul ír a kislánynak, és meghívja a chateau-ba.
- És most halljuk a rossz hírt, Jake! - mondta, azzal mélyen látogatója szemébe nézett.
Jake értetlen képet vágott.
- Honnan veszed, hogy van egy rossz hírem is?
Az asszony elmosolyodott.
- Ismerlek, Jake Bronson. Ráadásul ebben a vonatkozásban pontosan olyan vagy, mint az apád. Szóval ki vele!
- Hát jó. Az a gyanúm, hogy Felix nem lett öngyilkos - közölte Jake lassan. - Szerintem meggyilkolták.
Rafaella felnyögött.
- Ezt nem mondhatod komolyan!
- Pedig minden jel erre utal. De hogy igazam van-e, azt csak alapos és hosszan tartó nyomozással lehet kideríteni.
- No és mi van Alainnel? - kérdezte Rafaella. Idősebb fia meggyilkolásáról öntudatlanul eszébe jutott Felix öccse. Jake-nek rögtön feltűnt a dolog, de nem tette szóvá
- Felix hazudott róla. Természetesen minden lépését nyomon követte, és ugyanúgy tudta, mint akik engem tájékoztattak, hogy Alain az önpusztítás útjára lépett, megjárta Vietnamot és Kambodzsát, aztán nyoma veszett. Talán már soha nem kerül elő, és sosem fogjuk megtudni, mi történt vele.
- De. - kezdte Rafaella.
Jake tudta, mit akar kérdezni. Nyilvánvalóan azt, miből gondolja Jake, hogy Felix gyilkosság áldozata lett. Egyetlen kézmozdulattal az asszony torkára forrasztotta a szót.

- Jobb, ha meg sem kérdezed - mondta. - Jobb lenne nem felébreszteni az alvó oroszlánt. - Pedig ő maga éppen étre készült. Tudta, hogy addig nem nyugszik, amíg meg nem találja Alaint, és ki nem deríti az igazságot Felix haláláról.

20

Amikor Sao-lanhoz megérkezett a meghívót kézbesítő futár, a kislány nem akarta kinyitni az ajtót, mert attól félt, a háziúr az, és azért jött, hogy kidobja őket az otthonukból. A „lakás" egyetlen aprócska szobából állt, amelyet Saolan egy bambuszból és vörös anyagból összetákolt spanyolfallal kettéválasztott. Egyrészt azért, mert a vörös szín a vidámság látszatát keltette a sivár környezetben, ami örömmel töltötte el a kislányt, másrészt azért, mert így ki tudott alakítani egy „hálót". Ide igyekezett most is, hogy a kopogással mit sem törődve felszolgálja beteg nagyanyjának a vacsorát, amely egy tányér csirkelevesből, egy adag rizsből és egy csésze gőzölgő teából állt. Az ágy melletti roskatag asztalra helyezte a tálcát, aztán pergő sanghaji dialektusban szólt a nagyanyjához:

- Nézd, nagymama, itt van a vacsorád és az orvosságod.

Sao-lan azért használta a sanghaji nyelvjárást, mert a nagyanyja csak ezt értette meg, de a kislány beszélte a mandarin és a kantoni nyelvet is, valamint az iskolában tanult angollal is elég jól elboldogult. S a környéken élő szegény gyerekekhez hasonlóan mindegyik nyelven folyékonyan káromkodott.

Csing Pao-csu erőtlen kézmozdulattal félretolta a levest, ülő helyzetbe tolta magát, majd fogta a gyógyszeres zacskót, kivett belőle két tablettát, a szájába tette, és leöblítette őket a teával. Aztán nyögve visszahanyatlott a párnájára, és lehunyta a szemét.

A Csing-háztartásban mintha mindenre a szegénység és kétségbeesés hideg leple borult volna. Sao-lan erejéhez mérten igyekezett rendben tat tani a sivár szobát, méghozzá úgy, hogy közben iskolába jatt, sokat tanult, hogy ne romoljanak a jegyei, és ellátta a beteg nagyanyját.

Az örökös aggodalom miatt többnyire különös komolyság látszott a kislány szív alakú arcán. Nagy kék szemében, amelynek vágásán alig lehetett észrevenni a kínai-akta jellemző ferdeséget, mindig

szomorúság tükröződött. Sao-lan sohasem mosolygott, egyszerűen azért, mert nem volt min mosolyognia. Tette a dolgát.
Legfőbb elfoglaltságát a pénzért folytatott napi küzdelem jelentette. Soha nem kapott új ruhát; még másod- vagy harmadkézből származó iskolai egyenruháit is egy jótékonysági szervezetnek köszönhette, amely időnként - a kínai újév alkalmából - juttatott neki valamilyen ajándékot is. Persze sohasem olyasmit, amire Sao-lan a lelke mélyén vágyott, bár egy idő után már nem is vágyott semmire, csak arra, hogy valamilyen módon meg tudjon birkózni a hétköznapok nehézségeivel. Igencsak megkönnyebbült, amikor a Bank of Shanghaitól megérkezett a várva várt levél, benne azzal a néhány dollárral, amelyből fedezni tudta a lakás bérét és a többi, fájdalmasan apró kiadást - amelyek Csing Pao-csu betegsége miatt egyre magasabbak lettek, és Sao-lan mind rémültebben gondolt arra, hogy vajon miből fogja nagyanyját életben tartani.
Gyakran eszébe jutott az ismeretlen, aki állítólag az apja volt. Ilyenkor eltűnődött, vajon a férfi tud-e róla egyáltalán, és ha igen, miért nem látogatja meg soha. Az anyja akkor halt meg, amikor őt a világra hozta, így nem maradt neki más, csak a nagyanyja, ő adta neki a Sao-lan nevet, mégpedig meghökkentően kék szeme miatt, amely a barna szemű kínaiak világában különös ritkaságnak számított. Csing Pao-csu neve azt jelentette: „Drága Gyöngy", ám ennek semmi köze nem volt a valósághoz, hiszen az asszony egyáltalán nem rendelkezett anyagi javakkal, így időnként maga is jót derült a nevén.
Egyszerre abbamaradt a kopogás. Sao-lan még elidőzött egy kicsit a nagyanyja ágya mellett, szeretett volna néhány kérdést feltenni neki az apjával kapcsolatban, de attól félt, megint azt a választ kapja, amit mindig, ha szóba hozta a témát: „Neked nincs apád. Soha nem is volt, nem is lesz, és az lenne a legjobb, ha beletörődnél végre."
Felsóhajtott, amikor a nagyanyja köhögni kezdett. Sokáig tartott a köhögés, Sao-lan legalábbis így étezte, miközben az asszony fölé hajolt, hogy próbáljon megitatni vele néhány korty teát. „Istenem, ne hagyd, hogy meghaljon - fohászkodott magában. - Mi lesz velem egyedül?"
Elképzelte, hogy árvaházba kerül. Szinte látta a rácsos ablakokat, és arra gondolt, hogy az ilyen helyeken mindig hideg van, és még annyi étel sincs, amennyit ő elő tud teremteni. Beleborzongott, ha arra gondolt, hogy számára csak ilyen szörnyű lehetőségek

maradtak. Vagy az utcára kerül, ahol kartondobozokból lesz majd az ágya, és koldulni fog, mint a többi hajléktalan. Vagy kénytelen lesz mindenféle csúfságot elkövetni olyan férfiakkal, akik megfizetik érte.
Amikor ismét felhangzott a kopogás, az ajtóhoz lopakodott, és az egyik résen átkukucskálva megpillantott egy férfit, aki borítékot tartott a kezében. Sao-lan nekifeszült a falnak, de ettől nem szűnt meg a kopogás. Ellenkezőleg, csak tovább erősödött.
- Hahó! - kiáltotta a férfi. Tudja, hogy itt vagyok, suhant át a kislányon a rémisztő gondolat. - Nem bírósági idézést hoztam, és nem is a háziúr küldött, hogy behajtsam a lakbért. Csak egy levelet akarok kézbesíteni. Franciaországból érkezett.
Sao-lan levegőt is alig mert venni, nehogy elárulja magát. Senkit sem ismert Franciaországban. Bármennyire is szerette volna, hogy elmenjen a férfi, egy idő után úrrá lett rajta a kíváncsiság, és ha csak résnyire is, de végül kinyitotta a lakás ajtaját. A futár becsúsztatta a borítékot.
- Itt írd alá! - A férfi odatartotta a tömbjét. A halálra rémült kislány elkáromkodta magát, és visszadobta a küldeményt.
A futár ékes sanghaji káromkodással válaszolt. Ostoba kölyöknek nevezte Sao-lant, amiért nem hajlandó aláírni egy nyavalyás elismervényt arról, hogy kikézbesítették neki a levelet. Erre Sao-lan még mindig vonakodva ugyan, de végre kinyitotta az ajtót, és aláírta a papírt. Csak remélni merte, hogy nem csinál butaságot.
A levelet Csing Pao-csunak címezték, így hát bevitte a nagyanyjának.
- Nézd, nagymama! - mutatta. - Leveled jött. - Az asszony újabb elutasító legyintésre emelte gyenge kezét. -Franciaországból jött - folytatta a kislány, mire Csing Pao-csu megemelte a fejét, és szokatlanul éberen pillantott az unokájára.
Erőlködve felült, és nekitámaszkodott az átizzadt párnának. Fekete haját kisimította az arcából, és ráparancsolt Sao-lanra:
- Olvasd fel! - Sao-lan pedig szót fogadott.
- Ó, nagymama! - kiáltotta, amint végzett, és ritka mosoly villant fel az arcán. - El se tudom hinni, hogy meghívást kaptunk Franciaországba egy családi összejövetelre. Sohasem mondtad, hogy van családunk.
- És nem is mondtam volna, ha nincs ez a levél - válaszolta Csing Pao-csu, és a párnára hajtotta a fejét. Tudta, hogy a kislány egyetlen

reménye a meghívás, bár ez egyben azt is jelentette, hogy el fogja veszíteni az unokáját. - Elmész Franciaországba, Sao-lan - mondta, majd határozott hangon hozzátette: - Egyedül.
Ennyi erővel akár azt is közölhette volna, hogy a holdra küldi a lányt, nem csoda hát, hogy Sao-lannak leesett az álla.
- Egyedül - suttogta rémülten, mert még sohasem hagyta el Sanghajnak azt a szegletét, amelyben lakott. - De miért?
- Mert itt az ideje, hogy megismerd az apádat. - Csing Pao-csu újra felköhögött. Sao-lan jól tudta, nagyanyja annyira beteg, hogy még a házat sem képes elhagyni. Sírva fakadt, mert félt egyedül nekivágni az ismeretlennek. S tudta, ha elmegy, megtörténhet, hogy nem látja viszont a nagyanyját. Soha többé.

MÁSODIK RÉSZ

Az előkészületek
Az élet egy labirintus, amelyben már akkor rossz irányba fordulunk, amikor még járni sem tudunk.

Cyril Connolly

21

Miután összepakolta holmija nagy részét, Clare visszatért Atlantából, és a Shutters Hotelban vert tanyát, a Santa Monica-i partszakaszon. Gyakorlatilag minden idejét Franny-vel töltötte, és nem volt olyan titka, amelyet ne osztott volna meg vele. Franny legalábbis ezt gondolta. Mint ahogy azt is gondolta, hogy még soha egyetlen barátnőjéhez sem érezte magát ennyire közel. Egy napon úgy döntöttek, megpróbálnak kihozni valami rendféleséget abból a káoszból, amely Clare szállodái szobájában eluralkodott. A szekrényekből kiboruló ruhamennyiségből már nemcsak az ágyra és a székekre, de a földre is jutott.
- Hatalmas lakásra lesz szükséged, hogy mindezt elhelyezhesd - jegyezte meg Franny
Clare eddig azzal volt elfoglalva, hogy több tucat cipőjével körberakja a szobát. Most
fölegyenesedett, és csípőre tett kézzel szemrevételezte a terepet.

- Üzletet kellene nyitnom - mondta vigyorogva. - Bár a ruháim nélkül semmi sem vagyok. Csak egy válófélben lévő feleség.
Franny rápillantott.
- Tudod, mit? Inkább hagyjuk - folytatta Clare egy vállrándítás után.
- Gyere, meghívlak, együnk valamit.
A Shutters tengerparti presszójában csupa dögös, jellegzetes helyi stílusban öltözött Los Angeles-i nő vette őket körül.
- Jól nézd meg ezeket a lányokat - mondta Clare Frannynek hunyorogva, miközben alaposan végigmérte. -Te is lehetnél ilyen.
Franny felnevetett, és hajlított szívószálát a szájába dugva nagyot szippantott a jeges limonádéból.
- De nem vagyok ilyen, és nem is tudnék ilyen lenni.
- Pont ez a te bajod - felelte Clare, miközben a rá jellemző hatalmas étvággyal nekiesett a Cézár-salátának- - Nem olyan nőnek nézel ki, amilyen vagy, hanem mint az a lány, aki tíz évvel ezelőtt voltál. Franny még csak nem is ellenkezett.
- Az is vagyok. Egy oregoni lány. Ugyan, Clare, hagyd már. Úgysem sikerül igazi Los Angeles-i nőt faragnod belőlem. Én csak egy egyszerű állatorvos vagyok.
- És nő, édesem. Felnőtt, igazi nő, csak nem tudsz róla.
- Én ne tudnék? Akinek már tizenhét éves korában fel kellett nőnie? Az lenne a csoda, ha a korai felnőtté válás után nem vágyódnék vissza annak a kislánynak a gondtalan életébe, aki aztán az apja halálával teljesen magára maradt. Szerintem ezt mondanák a pszichológusok is.
- Ilyen külsővel akkor sem jelenhetsz meg a chateau-ban - erősködött Clare. - A copfnak mindenképpen mennie kell.
Franny védelmezőén megmarkolta vastag, szőke copfját.
- Évek óta így hordom a haj amat, és ezen most sem változtatok.
Clare áthajolt az asztalon, és egyetlen mozdulattal Franny feje búbjára húzta a copfot.
- Így most nőnek látszol - mondta, mire Franny megrázta a fejét, és hagyta, hogy a copfból kiszabaduló tincsei elterüljenek a vállán.
- Megváltoztathatod a külsőmet, de attól nem változik meg az, ami alatta van. A levágott farmerban, bakancsban és pólóingben túrázó kislány, a fehér köpenyes állatorvos és a himbálódzó bizsu fülbevalót viselő, szandálos nő mindenképpen megmarad. - Felsóhajtott. -Sem új ruhával, sem új frizurával nem tudod megváltoztatni azt, aki a szívem mélyén vagyok.

Clare is nagyot sóhajtott, és gondolatban későbbre halasztotta a vásárlást Fred Segalnál, ahol - ebben egészen biztos volt - egy jókora summa fejében teljesen új nőt faraghatna barátnőjéből.
- Egyébként sem szeretném - folytatta Franny -, hogy téves következtetésekre jusson velem kapcsolatban a család. Ilyen vagyok, ilyennek kell elfogadniuk. - Közben visszafonta a haját, és egy műanyag virággal díszített gumit húzott a copf végére. - Látod, sohasem lesz belőlem Playboy-nyuszi.
- Hm. Playboy-nyuszi - mormolta mangóízű teáját kortyolgatva Clare. - Marcus talán annak nézett?
- Clare! - kiáltott fel döbbenten Franny, hiszen Marcus mindkettőjük számára tabutéma volt.
- Ugyan, te is tudod, hogy perverz hajlamai vannak - gonoszkodott Clare. - Meg hogy mindenre nyitott.
- És te hogy viszonyultál ehhez? - Franny szeme kitágult a kíváncsiságtól, ő maga elég kellemes tapasztalatokat szerzett Marcusszal, a férfi sohasem kívánt tőle semmi rendkívülit.
- Mindent kipróbáltunk - vallotta be Clare. - Még a hármast is. - Franny elképedését látva felnevetett, majd elegáns vállát megvonva így folytatta: - Marcus kifejezetten szerette. Én meg próbáltam úgy kezelni, mintha csak egy pornófilm lenne. Eljátszottam, hogy nagyobb élvezetemet lelem benne, mint a normális szeretkezésekben. - Újból vállat vont, és felhörpintette a teáját. - Porhintés az egész. Sokkal nagyobb a füstje, mint a lángja. Engem legalábbis nem dobott fel különösebben. - Franny még mindig zavartnak tűnt, és ezt látva Clare elvigyorodott. - És tudod, miért? Mert én férfival szeretem csinálni, nem nővel.
- Hála istennek! - nyögte Franny, és megkönnyebbülten felsóhajtott, mire mindkettőjükből kirobbant a nevetés.
Clare intett a pincérnek, és kérte a számlát.
- A férfiakkal meg az a problémám, hogy pár hétig alkalmazkodom hozzájuk meg a gyarlóságaikhoz, de aztán kerek perec kimondom, amit érzek, és akkor puff, vége! Aztán egy másik kapcsolatban keresek vigaszt.
- Ez ismerős nekem is - mondta Franny bizonytalanul, majd kirobbant belőle: - Jaj, Clare, megint behúztak a csőbe!
Clare-nek nem kellett megkérdeznie, ki húzta csőbe és miként, hiszen a barátnője arcára kiülő bűntudat mindent elárult. Felsóhajtott, és arra gondolt, hogy ez a lány nem tanul semmiből.

Bár csak a jóisten tudja, ő maga is hányszor esett bele ugyanebbe a hibába.
- Gondolom, nős - jegyezte meg.
- Csak volt. Özvegy. Legalábbis ezt mondta.
- Nocsak, ez új!
- Tudod. Én hiszek neki.
- Miért? - kérdezte szigorú hangon Clare.
- Hát. - kezdte Franny, majd habozva elhallgatott, és megpróbálta felidézni, amit Jake mondott. Miből gondolta, hogy igaz? - Úgy vagyok vele, mint a kutyákkal - felelte végül. -Valahogy megérzi az ember, melyiktől nem kell tartani.
- De ha nincs vele gond, eddig miért nem beszéltél róla? Hol ismerkedtetek meg? És azóta mi van vele?
- Bejött a klinikára. Még ugyanaznap telefonált, és meghívott vacsorázni. Igent mondtam. Vacsora után haza kísért, én meg behívtam teára. Befelé menet megbotlott a kilazult padlóban, és kificamította a bokáját.
Clare felnyögött.
- Jó lesz, ha megcsináltatod azt a nyavalyás padlót, mert előbbutóbb be fog perelni valaki. - Riadt képet vágott. - Ugye nem erről van szó? Nem perelt be?
- Nem. Legalábbis egyelőre. Az a helyzet, hogy. szóval. - Franny elhallgatott, és a haja tövéig elpirult.
- Mindjárt az első randin lefeküdtél vele?
Franny bólintott.
- Marcusszal is így történt?
Franny újra bólintott, mire Clare felsóhajtott.
- Nem jó ez így, kislány. Le kéne szoknod erről. - Amikor Franny szóra nyitotta a száját, egyetlen legyintéssel elhallgattatta. - Tudom, ne is mondd. Azóta egyszer sem hívott fel, hírét sem hallottad. Mégis mire számítottál? Talán hogy örökké melletted marad? Egyetlen vacsora meg egy kis entyempentyem után? Jaj, Franny, te vonzód a bajt.
- Küldött virágot - vetette közbe Franny védekező hangon.
- Nahát, nagy ügy. És mit írt a kísérőcédulára? „Köszönöm, hogy felmelegítettél az ágyban. Talán még összefutunk valahol." - Franny kétségbeesett arcát látva Clare abbahagyta a kioktatást. - Na jó, csak arra kérlek, hogy ígérj meg nekem valamit. Legközelebb gondolkozz, mielőtt ágyba bújsz egy idegennel. Hidd el, sokkal

boldogabb leszel. Ha ez vigasztal, elárulom, hogy saját tapasztalatból beszélek.
És még valami - folytatta tűnődő hangon. - Senkinek sem jó, ha lotyóként kezelik.
- Én nem vagyok lotyó - méltatlankodott Franny.
- Akkor ne is keltsd azt a látszatot, hogy az vagy. Ezt a barátodként tanácsolom.
- Igazad van, persze - mondta leforrázottan Franny. -Szerencsére mostanra mát felülkerekedett bennem a büszkeség. A következő pasit én fogom kiválasztani, és azt is én döntöm el, hogy mikor fekszem le vele.
Egy darabig szótlanul nézték egymást. Franny gondolatai elkalandoztak; eszébe jutott a franciaországi utazás. Mennyire fog neki hiányozni Clare!
- Hiányozni fogsz, tudod? - szólalt meg a barátnője, mintha olvasott volna a gondolataiban, azzal átnyúlt az asztalon, és megpaskolta Franny kézfejét. - Úgy érzem, mintha bajtársak lennénk, és éppen háborúba indulnánk. a férfiak ellen.
- Meg is érdemelnék - értett egyet Franny, de aztán megint beléhasított a magányosság semmihez sem fogható érzése, melyet ki nem állhatott. - Clare. - kezdte habozva. - Nem volna kedved. Vagyis. Támadt egy ötletem. Mi lenne, ha velem jönnél?
- Úgy érted, Franciaországba? Hát, kezdjük ott, hogy nem hívtak meg.
- Biztos vagyok benne, hogy Rafaella néni szívesen megismerkedne veled - felelte Franny. - Egyébként meg küldök neki egy faxot, és megkérdezem.
- Megtennéd? Értem? - Clare annyira elérzékenyült, hogy szólni is alig tudott a torkát fojtogató gombóctól.
- Persze, csak mondj igent.
- Nem láttál még embert, aki nálam gyorsabban tud csomagolni - felelte Clare, és kitört belőlük a kacagás.
Olyan hangosan nevettek, hogy feléjük fordultak az emberek.
A provence-i chateau hirtelen olyan lett számukra, mint egy szerencsehozó kabala. Azonnal belemerültek a tervezgetésbe, és csak akkor hagyták abba, amikor Franny kijelentette, hogy most már mindenképpen indulnia kell.
Clare elnézte a kijárat felé siető alakot. Hosszú, ruganyos lépteiből és enyhén ringó csípőjéből csak úgy sugárzott az erotika, és még

csak nem is volt a tudatában. Olyan, mint egy gondosan őrzött titok, gondolta Clare. Amiről csak nagyon kevesen tudnak. Ahogy a szőke copf mögött megbúvó csodálatos nőről is.
Csak csodálni tudta a Frannyban érezhető tartást. Nem játszotta meg Hamupipőkét, egyszerűben hitt abban, aki volt, bár maga sem tudta biztosan, ki is ez a valaki. Míg a hivatását gyakorló állatorvos pontosan tudta, mikor mit kell tennie, nőként Franny gyakran elbizonytalanodott. Főleg akkor, ha férfiakról volt szó. S hova vezetett ez a bizonytalanság, mondjuk Marcus esetében? Csalódáshoz. Persze Marcusban ő maga is csalódott, a többéves erőfeszítés ellenére is.
A pincér újratöltötte a teáscsészéjét. Clare közben a semmibe bámult; a múltján és az előtte álló bizonytalan jövőn gondolkodott. Frannyvel szemben nem volt egészen őszinte, és ez zavarta. De már mindegy. Már késő, korábban kellett volna bevallania, amit addig elhallgatott - vagy talán még most is korai lenne?
V-Á-L-Á-S. Állandóan ez a szó zakatolt a fejében, csupa nagybetűvel. És ez volt a címe Dolly Parton egyik számának is. Végre valaki, aki ismeri a férfiakat, gondolta Clare. Mert Dolly aztán tudja, mit beszél. Minden csodálatot megérdemel. És ahogy kinéz! Csak olyan nő nézhet ki így, aki tudja magáról, hogy kicsoda.
Clare pár hónappal korábban töltötte be a harmincötöt. Amikor rájött, hogy elrohan mellette az élet, és hogy rengeteg dologból kimarad, csak mert oda van láncolva egy hűtlen seggfejhez, végre elszánta magát.
Másképp is lehet élni, gondolta, nem csak Marcus csapdájában vergődve. Amikor hozzáment, azt hitte, jó döntést hozott, és hogy biztonságban lesz, hiszen a házasság egy nehéznek ígérkező élettől mentette meg.
Felsóhajtott. A lelke mélyén ő is megmaradt buta kislánynak, aki egy georgiai kisvárosban kezdte az életet, és aki maga is csak arra vágyott, amit Frannynek tanácsolt: egy megbízható, rendes férfira, aki mindig szeretni fogja, hűséges lesz hozzá, és aki minden nehézségtől megóvja majd.
Eltűnődött azon, hogy mit adhatna ő mindezért cserébe. Mit ajánlhat fel egy ilyen férfinak? A hatalmas ruhatárát? Vagy a jól ismert, „engem már semmi sem érdekel" mondatot, ami persze

hazugság lenne, hiszen a szíve mélyén csupán egy sebeit nyalogató, elvált nő volt.
Az utolsó korty mangóízű jeges teát is kiitta, aztán kifizette a számlát, és jókora borravalót adott, mert tudta, hogy a legtöbb pincér, miközben a munkával töltött perceket számolja, csak arról álmodik, hogy egyszer belekóstolhasson az igazi életbe is, és mert hitt a karmában és az apró jótéteményekben fontosságában. Ha tudnák, hogy az annyira vágyott „igazi élet" nem is létezik, gondolta kifelé menet. Mi lenne, ha megmondaná nekik? Vagy mi lenne, ha odakiáltana a lányoknak: „Hé, csajok, az igazi élet az, amit itt láttok, hozzatok ki belőle mindent, amit csak lehet!" Vajon hinnének-e neki? Vagy továbbra is kitartanának az álmaik mellett? Beszállt a liftbe - egyedül. Aztán a szobájában elkezdett pakolni a provence-i útra -egyedül. Ki nem állhatta ezt a szót: egyedül. Ha csak eszébe jutott, már beleborzongott.
A chateau-ra gondolt, és a családi összejövetelt szervező idős hölgyre. Azon tűnődött, vajon kikkel fog találkozni, ha elmegy. Rögtön jobb kedvre derült. Mindig is szerette a kalandokat, és most egészen különleges dolgokra számíthatott. Új arcokat, új helyeket fog látni, minden új lesz, és olyan messzire kerül a múltjától, amilyen messzire csak lehet.
- Kék az ég és zöld a fű, oly egyszerű az élet - énekelte, és elkezdte behajigálni a ruháit a szobában heverő méregdrága bőröndök egyikébe.
Aztán az ágyra vetette magát, és kalimpálni kezdett a lábával a levegőben.
- Juhé! - kiáltotta. - Egy hét múlva ilyenkor már Franciaországban leszek!
Franny még hazafelé menet is azon tűnődött, amit Clare mondott neki. Végül megállt egy butik előtt, vett magának egy csinos, sárga alapon kék virágmintás selyemszoknyát és hozzá néhány pólóinget. Aztán kiválasztott még néhány sortot és egy türkizszínű gyöngyökkel díszített szandált. A butikból átsétált az utca másik oldalára, a Csupa szív nevű boltba, ahol összeválogatott pár csinos alsóneműt. „Arra az esetre, ha letámadna valaki" - gondolta mosolyogva. A vásárlás eredményeképpen jelentősen megcsappant az egyébként sem tetemes összeg a bankszámláján, de Franny úgy érezte, Clare-nek igaza van. Nem állhat szegény rokonként a

nagynénje elé. Különben meg a fenébe is, életében először megy nyaralni. Még egy hét, és Párizsba repül!

22

Rafaella a Café des Colombes-ban várta, hogy Scott Harris megérkezzen heti munkaebédjükre, amelyben különös örömét lelte minden alkalommal.
Túl azon, hogy kiválóan értett a borokhoz, Scott vonzó, szórakoztató férfi volt, és Rafaella sohasem vetette meg ezeket a tulajdonságokat. Nem beszélve arról, hogy a férfi társaságában valahogy mindig fiatalabbnak érezte magát.
Most is megszokott helyén ült, az árnyékos teraszra nyíló franciaablak mellett, ahonnan kellemes kilátás nyílt a templomra és a platánfák alatt kialakított pétanque pályára, ahol esténként, a hűvös beálltával kemény mérkőzéseket játszottak a falubeli férfiak. A két kutya lihegve hasalt az asztal mellett. Allier boltjának bejáratán, az atkád sötét árnyékában már ott lógott a „Zárva" felirat, jelezve, hogy megkezdődött az ebédszünet. Aztán a Saint-Sylvestre-kolostor rézharangja is megkondult, és csengő-bongó hangján elütötte a delet.
Laurent Jarré rózsaszínű terítőt simított az asztalra, aztán hozott egy palackkal a saját rozéjából, és az asztal közepére állította. Mártogatós előételnek frissen sült bagettet és egy tálka frissen préselt olívaolajat tálalt fel.
Laurent, a kávéház első tulajdonosának fia, nagydarab, feltűnő férfi volt, olajbarna bőrű, sűrű fekete hajú, szúrós bajuszú, barna szeme olajosan fénylett. Mindig gallér nélküli fehér inget és fekete nadrágot viselt; a derekán csak úgy villogott a makulátlanul tiszta, hófehér kötény.
‚A cigány" - így hívta Rafaella, és Laurent maga is úgy gondolta, nem kevés roma vér csörgedezik az ereiben. Tüzes pillantása jelezte, olyan férfi ő, akivel mindenkinek számolnia kell, Rafaella azonban tudta róla, hogy a szíve mélyén igazi úriember.
Mint minden héten, Rafaella ezúttal is megkérdezte tőle, udvarol-e valakinek a faluban vagy a szomszédos városkában, talált-e már magának feleségnek valót.

- Egy ilyen fiatal férfinak - mondta szigorú hangon - szüksége lenne egy rendes asszonykára.
Jarré azt felelte, hogy hiába, nincs senki, aki tetszene neki.
- Lehet, hogy el kell mennem egészen Párizsig, ha feleséget akarok találni - tette hozzá gyászosan.
- De hiszen még sosem járt Párizsban! - kiáltott fel Rafaella, mert jól tudta, hogy a férfi Marseille-be sem jutott el hosszú évek óta. - Hogy találna feleséget olyan helyen, ahol senkit sem ismer? Mihez kezdene a milliónyi idegen között?
A férfi megfordult, és Rafaellára emelte titokzatosan sötét, olajosan csillogó tekintetét.
- Hát akkor maradok - mondta kicsit zavartan. Azt bizony jól teszi, felelte erre Rafaella, hiszen a szerencse utolérheti a faluban is.
Jarré elindult, hogy hozzon valamit a kutyáknak. Rafaella ekkor lódobogásra lett figyelmes. Klip-klop, klip-klop - visszhangzott a macskaköveken. Az asszony éppen akkor fordult meg, amikor Scott egy fekete kanca hátán beügetett a kávéház előtti térre. Rafaella csillogó szemmel nézte, amint egy profi lovas könnyedségével leszáll a nyeregből.
Scott Harris karcsú, izmos férfi volt. Homokszínű hajához mandulabarna szempár társult, és a napon töltött évek eredményeképpen sok-sok apró szarkaláb. Farmernadrágjában és világoskék vászoningében igen kellemes látványt nyújtott.
Kikötötte hátasát a megszokott helyen, a platánok alatt, a falikút közelében. Aztán előhúzott a zsebéből egy sárgarépát és odanyújtotta a lónak. A kanca örömteli hangon felhorkantott, és megfontoltan rágcsálni kezdte a finom csemegét. Louis és Mimi szabályosan lerohanta a férfit, mire ő ismét a zsebébe nyúlt, és előkotort nekik egy-egy kutyafalatkát abból a fajtából, amelyikről tudta, hogy mindkét eb kedvence.
- 'Napot, Monsieur Jarre. Hogy van mindig? - kérdezte, miközben kezet rázott a kávéház tulajdonosával. Scott még csak tíz éve lakott a faluban, így nem jutottak el arra a szintre, hogy keresztnéven szólítsák egymást.
- Hű, micsoda finom illat! - mondta, ahogy Rafaella arcához hajolt.
- Mint a nyári virágoké.
- Mimóza. Évek óta ezt használom, és maga ezt minden alkalommal észre is veszi. -Megpaskolta maga mellett a széket. - Jöjjön, mon cher ami, üljön ide mellém, és igyon meg velem egy pohárkával.

Jarré kitöltött Scottnak egy pohár rozét, és feszülten figyelte, ahogy a férfi beszippantja a gyümölcsös búkét, majd lassan megforgatja szájában az italt. A rozé Jarré saját bora volt, a falu nyugati végében emelkedő dombon termelt szőlőjéből, így különösen érdekelte, milyen véleményt formál róla egy igazi borász.
- Monsieur Jarré, az egész környéken magának van a legfinomabb rozéja - jelentette ki Scott. Jarré szája a füléig szaladt örömében.
Rafaella fehér vászonszoknyát vett az ebéd tiszteletére és egy olyan kabátkát, amelyet még az 1970-es években vásárolt. Mindehhez pántos kék szandált viselt, amely látni engedte vérvörösre festett lábkörmeit, valamint kék üveggyöngy nyakláncot, amelyet Velencében vásárolt valamikor régen. Hogy pontosan mikor, azt már nem tudta volna megmondani. Ezüstös haját kisimította az arcából. Idős kora ellenére rendkívül fiatalnak látszott.
- Az áldóját, főnök, jól kirittyentette magát! - dicsérte meg vigyorogva Scott.
- Maga sem néz ki rosszul - válaszolta mosolyogva Rafaella.
Igazság szerint semmi szükség nem volt ezekre a heti találkozókra. Rafaella teljesen megbízott Scottban, de mindketten úgy tettek, mintha feltétlenül át kellene tekinteni az üzleti ügyeket. A férfi mindenben kikérte Rafaella véleményét, akár új fajták telepítésétől volt szó, akár arról, hogy megpróbálkozzanak-e a chardonnay-val a keleti lankán. Ha későn kezdett érni a szőlő, megvitatták, mi lehet az oka (talán a túl sok tavaszi eső?), és Rafaella mindenről szakértő véleményt adott.
A teraszt beárnyékoló szőlőlugas kellemesen megszűrte a nap vakító sugarait. Kóstolóképpen Jarré eléjük tett egy zsenge spárgával megrakott tányért. Rafaella szokásához híven gombás omlettet rendelt, Scott pedig, ugyancsak szokásához híven, marhasültet. S Rafaella nem lett volna Rafaella, ha evés közben nem kérdezi ki borászát is a szerelmi életéről.
- Olyan nekem nincs - közölte vigyorogva Scott.
- Egy ilyen férfinak ne lenne? - kérdezte hitetlenkedve az asszony.
Elvett egy vékony spárgát, és szórakozottan rágcsálni kezdte. -
Jóképű, eszes, értelmes, igazi szaktekintély a borászat területén. Kell ennél jobb fogás?
- Az a baj velem, hogy nem vagyok kifogható. Nincs nekem időm ilyesmire.

- És sohasem vágyott arra, hogy egy csinos asszony várja otthon munka után? Nem akar társat, szeretőt? Nem lenne jó egy igazi otthonba hazatérni, ahol a lábát ölelgető gyerekek visonganak, „papa!", kiabálják, így fogadják, amikor megáll a küszöbön, és örömteli hangon csahol egy kutya? Képzelje csak el. Zene hangjai szűrődnek ki a szalonból, valaki a kezébe nyom egy pohár bort, és finom vacsoraillat terjeng mindenütt. Ezt csak vonzónak találja? - Tűnődve nézett a férfira. - Hacsak nem meleg persze, ha viszont az, a férfiak között is akad itt szemrevaló. Nem is kevés.
Scott letette a poharát, és olyan közel hajolt Rafaellához, hogy szinte összeért az arcuk.
- Nem vagyok meleg, Rafaella - közölte határozottan. - És sem feleség, sem gyerek nem szerepel a kívánságlistámon. Szabad ember vagyok, így érzem jól magam, és nem is óhajtok változtatni a helyzetemen. Ami a többit illeti - tette hozzá, miközben a villájára tűzött egy darab sült húst -, kutyám meg lovaim már vannak.
Nekem ez éppen elég.
Rafaella a fák hűvösében kipányvázott fekete kancára nézett. A ló éppen ekkor kortyolt egy jó hangosat a falikútból, majd virgoncan megrázta a fejét. A mozdulat nyomán szétreppenő vízcseppek az árnyékban szunnyadó falusi kutyákra hullottak, de néhány méltatlankodó vakkantás utána a többségük újra elszenderedett. Rafaella tudta jól, hogy Scott sohasem használja a dzsipjét, ha lóval is mehet valahova.
- Le sem lehetne operálni a csípőjét a nyavalyás lováról - dünnyögte.
- Talán inkább a fenekemet - válaszolta barátságos hangon a férfi. - De váltsunk témát. Minden készen áll a családi találkozóra? Másról sem hallani a faluban, csak erről, meg persze arról, hogy Jake Bronson visszatér.
Az asszony felsóhajtott.
- Azt hiszem, nincs semmi, amit ne tudnának rólam a falusiak. És a többségük jól ismerte Jake apját.
- A Szeretőt - jegyezte meg Scott, aztán a szájába dugott néhány darab szalma krumplit, és újratöltötte az asszony poharát.
Rafaella elcsent egy krumplit a férfi tányérjáról.
- Lehet, hogy a miatta kialakult botrány híre túlél még engem is.
- Botrány? - kérdezte csodálkozva Scott. - Amit én hallottam, az inkább szép szerelmi történetnek hangzott.

- Milyen jó ezt egy szakértő szájából hallani. Követhetné a példámat, és keríthetne magának egy szeretőt - mondta Rafaella, és pimaszul a férfi képébe vigyorgott.
- Hogy megnyugtassam, nem élek cölibátusban - felelte Scott kedvesen. - Csak nem akarom lekötni magam. Amolyan vadnyugati életté vágyom. Talán azért, mert vad helyről származom, és a lelkem mélyén még mindig vadnyugati vagyok.
- Azaz jófiú - jegyezte meg nevetve Rafaella. - Remélem, nem felejtette el, hogy mit ígért, és ott lesz az összejövetelen - tette hozzá kicsit aggódva. - Mint családtag. Hiszen az én szememben az is. Bármilyen gondom adódik, maga mindig ott van nekem. Maga taft életben engem is, meg a borászatot is.
A férfi mandulaszínű szemében huncut mosoly villant.
- Akkor Rafaella helyett talán mamannak kellene szólítanom.
- Szólítson, ahogy akar, Scott, csak bolondot ne csináljon belőlem.
- Sohasem tennék ilyet - válaszolta a férfi nagyon komolyan. - Ami pedig az összejövetelt illeti. Tudja, hogy nem hagynám ki semmi pénzért.
Éppen befejezték az ebédet, amikor megérkezett Haigh a kis Peugeot-val. Csak ritkán engedte meg magának, hogy Rafaella különleges alkalmakra tartogatott, 1962-es Bentley-jét vezesse. Bár örökké az autót fényesítette, utoljára két évvel ezelőtt használta, amikor fogadást adtak a borászatban.
- Hogy van, Haigh? - kérdezte Scott. Fölállt, és kezet rázott a férfival, akit rózsaszín pólójában, fehér vászonnadrágjában sok mindennek lehetett hinni, de komornyiknak semmiképp. - Mennem kell, Rafaella - mondta aztán, lehajolt, és megpuszilta az asszony puha arcát. Egy termelési adatokkal teleírt papírköteg maradt utána, és egy álmatag mosoly Rafaella arcán.
Az asszony elnézte, amint könnyed, kissé imbolygó léptekkel kisétált az ajtón, majd megcsodálta a könnyed mozdulatot, amellyel nyeregbe pattant, és közben arra gondolt, milyen jóképű, ahogy vörhenyes hajában megcsillan a napfény. Néha azt kívánta, bár Scott tényleg a fia lenne a két igazi helyett, akikkel megverte a sors. Laurent Jarré még sokáig nézett utánuk a kávézó ajtajából. Aztán szomorúan megállapította, hogy Rafaella ugyanolyan magányos, mint amilyennek ő érzi magát.
A tér másik oldalán, kicsiny boltja előtt a negyvenöt évesen még mindig hajadon, zöld szemű, merevre csavart fürtökkel ékeskedő

Mademoiselle Doritée leszállt a mopedjéről, a falnak támasztotta, és szódásüveg vastagságú szemüvegén át elhomályosuló tekintettel nézett
a távozók, különösen Haigh után. „Milyen jó férje lehetne egy szerencsés nőnek" - gondolta ártatlanul.

23

Juliette-nek nem okozott gondot a csomagolás - az égvilágon mindent bepakolt. A fürdőruhákat, papucsokat, strandöltözéket az egyik táskába, a vászongönceit egy másikba, a selyem koktélruhákat egy harmadikba. Egy-két úti kosztümöt is betett, arra gondolva, hogy esetleg fel kell ruccannia Párizsba néhány éjszakára, pár báli ruhát pedig azért, mert nem tudhatta, meddig megy el Rafaella, nem csap-e valami igazán nagy, világraszóló bulit. Ezután jöttek a kalapok - Provence-ban mindig szüksége volt kalapokra, egyrészt azért, hogy a naptól megóvja az arcát és a ráncait, másrészt hogy a bosszantó szél ne kócolja össze a haját. A cipőit egy különleges, kifejezetten cipőszállításra kialakított kofferba, a fehérneműjét selyembélésű bársonytokokba rakta, a kozmetikai táskáját teletömte mindenféle krémmel meg arctejjel, hogy reggelente legyen mivel összeragasztani omladozó ráncait. S mindezek mellett még ott várakozott a három speciális kialakítású Vuitton utazókonténer, amelyek a pomerániai kutyusok számára biztosítanak majd luxuskörülményeket a hosszú repülőúton. Még szerencse, hogy az utat Jake Bronson Gulfstream IV-es gépén teszik majd meg, aki -hála a magasságos istennek - felhívta, és felajánlotta, hogy elviszi Marseille-ig.
Miután végzett a csomagolással, elment ajándékokat vásárolni, mert sokkal jobban szeretett adni, mint kapni. Először a Barneysba ment, ahol kiválasztott néhány kasmírpulóvert Rafaellának, csupa kéket, mert az illik a szeméhez. S ha már ott volt, vett egy pulóvert Jake-nek is, neki pirosat, mert úgy vélte, Jake Bronsont fel kell deríteni valamivel. Ki kell rántgatni a magány posványából és visszahozni az igazi életbe, s erre a célra a piros tűnt a legalkalmasabb színnek. Következő állomása a Tiffany volt, ahol kinézett egy szív alakú függőkkel díszített ezüst karkötőt Sao-lannak és egy pár hosszú, himbálódzó ezüst fülbevalót Frannynek. Jake-től tudta, hogy a lány

kissé lezseren öltözik, ezért úgy gondolta, ez jól fog állni neki. Aztán ott volt még Franny barátnője, Clare, akit senki sem ismert közelebbről. Neki egy ezüsttollat vett.
Utoljára maradt a Dunhill. Itt egy csillogó, nyomott mintás selyemmellényt vásárolt Haigh-nek, akiről feltételezte, hogy még mindig olyan sovány, mint a piszkafa, az ausztrál pincemesternek pedig egy csíkos selyem nyakkendőt vett.
Furcsa egy „családi" összejövetel lesz, gondolta Juliette hazafelé menet a taxiban, ahol szinte moccanni sem tudott a csomagok között. Nem éppen szokványosak a vendégek: egy egészen távoli unokahúg Amerikából, az unokahúg barátnője, egy sohasem látott ázsiai unoka, aki vagy Felix gyereke vagy nem, „a Szerető" fia, Rafaella ifjú pincemestere, és ő, a régi barátnő. No és persze Haigh, akiről jól tudta, hogy rögtön átlátja, kinek hol a helye - és gondoskodik róla, hogy ott is maradjon. Felsóhajtott. Rafaella miatt is nagyon bízott benne, hogy jól sül el a dolog.

24

Sao-lan a kórházi ágy szélén ült, a ropogós, fehér ágyneműbe nyakig betakart Csing Pao-csu mellett, aki most sokkal kisebbnek tűnt, mint korábban bármikor. A szeme csukva volt, de az arcáról érdekes módon eltűntek a fájdalom mindig szorosra húzott ráncai. Sao-lan csodálkozva állapította meg, hogy a nagyanyja olyan, mint egy kislány.
Sao-lan határozottan takaros volt szürke szoknyájában és rövid ujjú, fehér blúzában. Régi kabátja összehajtva feküdt a lába mellett álló kicsi műanyag bőrönd tetején. A bőröndben nem volt más, csupán pár váltás fehérnemű, egy tiszta ing és két pár fehér zokni. A kislány fényes fekete haja, amelyet az egyik kedves szomszéd vágott egészen rövidre, tüskésen elállt a halántékán. A kezében még mindig ott szorongatta azt a néhány szál piros virágot, melyeket a nagyanyjának hozott, és a félelem még feszesebbé vonta az ujjait a csokor körül.
Közeledő léptekre lett figyelmes. Vonakodva fordult meg, mert tudta, mi következik.
- Hát itt vagy, Sao-lan - szólt mosolyogva az utazási iroda munkatársa. - Indulhatunk?

A kislány még jobban összeszorította a kezét. A csokrot végül egy fehér köpenyes ápolónő szabadította ki a görcsös szorításból.
- Vízbe teszem, és odaállítom a nagymamád éjjeliszekrényére. Hadd lássa, amikor felébred - mondta. - És most köszönj el szépen, különben nem éred el a párizsi járatot, te szerencse gyermeke.
„Szép kis szerencse - gondolta Sao-lan, ahogy szófogadóan odahajolt a nagyanyjához, és megcsókolta az arcát. -Bár inkább az ápolónőt érte volna ez a nagy szerencse! Nem akarok Párizsba menni. Nem akarom látni azokat az idegeneket, akik a rokonaimnak nevezik magukat. Nem akarom itt hagyni a nagymamát."
- Viszontlátásra, nagyi - suttogta mégis engedelmesen, és hagyta, hogy az utazási irodától érkezett férfi kézen fogja és elvezesse.
Szótlanul ülte végig a repülőtétre vezető autóutat, rettegve figyelte a fejük felett elhúzó hatalmas gépeket. Azelőtt még sosem látott repülőt, legfeljebb csak egy-egy kicsi pont formájában, fönn az égen. A férfi leállította az autót, kivette a kis bőröndöt a csomagtartóból, kézen fogta Sao-lant és bekísérte az indulási csarnokba. Miután átestek a jegyellenőrzésen, a nyakába akasztott egy laminált műanyag kártyát, amelyen nagy fekete betűkkel ott állt a kislány neve és úti célja.
- Tessék - mutatta barátságosan, hogy egy kicsit felvidítsa a rémült gyereket. - Most már mindenki tudni fogja, hogy te vagy Sao-lan, és Párizsba mész.
Átmentek a tranzitváróba. A férfit elbizonytalanította a kislány hallgatása. Sao-lan egyszer sem szólalt meg, mióta elindultak.
- Várj meg itt - mormogta a kísérő, és besietett az ajándékboltba. Néhány perc múlva egy szatyorral a kezében tért vissza.
- Ez a tiéd, Sao-lan - mondta, és lehajolt a kislányhoz.
- Érezd jól magad! - Azzal átadta a gyereket egy kék egyenruhás nőnek, s mivel a feladata itt véget ért, megkönnyebbülten felsóhajtott és elsietett.
Az egyenruhás hölgy az indulási kapuhoz vezette Sao-lant, leültette, és azt mondta neki, maradjon ott, amíg ő vissza nem jön. A kislány nagyon szeretett volna kimenni a mosdóba, de meg sem mozdult. Összeszorította a száját meg a hólyagját, és nézelődni kezdett. Rengetegen loholtak el mellette, de persze észre sem vették. Mivel nagyon egyedül érezte magát, kinyitotta az utazási ügynöktől kapott szatyrot. S ami nagyon ritkán történt meg vele: elmosolyodott. A szatyor ugyanis egy hófehér, puha gyapjas bárányt rejtett.

Kisbabáknak szoktak ilyen játékot venni, de Sao-lan sohasem élhette egy kisbaba életét, és sohasem voltak játékai.
Az arcához szorította a bárányt, élvezte a puhaságát, az új illatát, végigsimította a nyakát díszítő kék szalagot, és belemosolygott a játék bárány üres, kék szemébe.
- Babának foglak hívni, és sohasem hagylak el - suttogta. Aztán megpuszilta a bárány rózsaszín orrát, és közben egyre inkább remélte, hogy nemsokára visszajönnek érte, mert most már tényleg nagyon ki kellett mennie.

25

Jake indulni készült a hegyek között megbújó házból. Próbálta beterelni Piszkos Harryt az utánfutóba, de a ló nem fogadott szót. Hátrafarolt, és Gengszter felé rúgott, aki terelőkutya módjára mögé oldalazott, és a lábszárát harapdálva megpróbált segédkezni a terelésben.
Jake egy könnyed mozdulattal felült a kerítésre, ráharapott egy édes fűszálra, és érdeklődve figyelte a jelenetet. Régóta folyt ez a játék a két állat között. Piszkos Harry volt az engedetlen csődör, Gengszter a megbízható terelőkutya. Mindhárman nagyon élvezték. Végül mindig a ló vetette alá magát a másik kettő akaratának, és nagy patadobogás közepette beugratott az utánfutóba. Ekkor Gengszter - tudván, hogy a játék véget ért - be szokott ugrani az öreg terepjáróba, amelynek vonóhorgára Jake már korábban felkapcsolta a ló szállítót, és várt. Jake közben bezárta a lovat, majd beült a kormány mögé. Gengszter ekkor fontoskodva felvakkantott, mintha csak azt mondaná: „Oké, haver, mehetünk." És Jake csak ezután indított.
Természetesen mindkét állat tudta, hova mennek: vissza a városszéli istállóba. Ahova persze nem szívesen mentek, és Jake-től sem akartak elszakadni, de megtanulták, hogy az életnek a jó mellett van egy rosszabb oldala is, és a kettőt együtt kell elfogadniuk.
Amikor Gengszter célt ért, Jake lecsusszant a kerítésről, ellenőrizte a lovat, bezárta az utánfutó ajtaját, aztán beült az autóba, és elindultak. A kutya kidugta a fejét az ablakon. A fülébe bele-belekapott a könnyű szellő, és miközben ereszkedni kezdtek a város

felé vezető kanyargós úton, Gengszter a mögöttük maradó, vad erdőt figyelte, hátha észrevesz a bozótban valamilyen vadat.
- Nem akármilyen buli lesz, Gengszter - szólalt meg Jake. Mint mindig, ha kettesben voltak, most is megosztotta gondolatait a kutyával. Ez volt talán a legrosszabb az egyedüllétben. Mivel nem volt kihez szólnia, az állataival beszélgetett. Igaz, azok legalább nem feleseltek.
- Úgy bizony - folytatta Jake, sanda pillantást vetve a szeme sarkából a kutya felé, aki figyelmesen hallgatta. - Nem akármilyen cécót rendeznek. Szóval Rafaella ismét formába lendül. Gyönyörű lesz, magával ragadó, és minden szívet meghódít, persze az enyémet is. Franny Marten lesz a kakukktojás. Szegény kis hippi lány, nem tudom, hogyan fogja megtalálni a helyét az ősi fészek pompájában. - Felsóhajtott. - A legnagyobb baj az, öregfiú, hogy nem tudom kiverni a fejemből. Ez elég ostobán hangzik egyetlen találka meg annyi magányosan eltöltött év után, mégis ez a helyzet. Pedig azt sem tudom, szóba áll-e még velem? Fogalmam sincs, hogyan fogom kimagyarázni magamat. Mégsem mondhatom meg neki, hogy ellenőrizni akartam, mielőtt Rafaellával találkozik.
- Aztán ott van a barátnője, Clare Marks, a titokzatos ismeretlen. Meg Juliette. Persze ő már csak olyan lesz, amilyen, harsány, szókimondó, jólelkű, szórakoztató.
- No és ott lesz Haigh is, ő majd mindenkit helyre tesz egy-két éles szóval. Meg az a jóképű ausztrál borász. Rafaella talán éppen abban mesterkedik, hogy összehozza az unokahúgával, ha másért nem, azért, hogy a család tulajdonában tartsa a borászatot. És ha így van, minden erőmmel azon leszek, hogy ezt megakadályozzam!
- És persze nem feledkezhetünk meg Sao-lanról, az ismeretlen unokától, aki ismét boldoggá teheti Rafaellát. Meg az én drága apámról sem - tette hozzá tűnődő hangon -, hiszen „a Szerető" árnyéka mindvégig ott fog lebegni a fejünk felett.
A kutya megérezte, hogy Jake befejezte a mondókáját, így hát ismét kilógatta a fejét az ablakon, hátha feltűnik az erdőszélen egy nyúl, bár ha ez megtörténik, akkor sem eredhet utána. legfeljebb megugathatja. Gengszter jó kutya volt, ami persze nem azt jelenti, hogy jól nevelt. Általában a saját feje után ment, és ezzel rendszerint sikerült Jake kedvében járnia. Olyan kimondatlan egyezség volt ez közöttük, amellyel elégedettek voltak mind a ketten.

Jake azon tűnődött, vajon a régi szobáját kapja-e Rafaellától, azt a második emeleti helyiséget, amelyik valamikor régen az asszony apjáé volt, és a lehető legtávolabb esett attól a szobától, amelyet, míg élt, az anyja használt, akit hűvös, rideg természete miatt senki sem szeretett. A szoba elég messze volt attól a tóra néző hálótól is, amelyet Rafaella később Jake apjával osztott meg, és amelyre tavasztól őszig sötét árnyékot vetett az előtte burjánzó hatalmas magnólia bokor. Rafaella állította, hogy ezen holdvilágnál úgy illatoztak a sápadt, viaszos virágok, mint az édenkert. S ha ezt csakugyan így érezte, abban nyilvánvalóan szerepet játszott a szívében lángoló szerelem is.
Jake úgy gondolta, az ő régi szobája a legszebb az egész chateau-ban. A benne álló hatalmas ágyat sötétarany bársony fedte, melynek színe tökéletes összhangban volt a karcsú Tiffany lámpák borostyán sárga ernyőivel. A berendezés kizárólag biedermeier és XVI. Lajos korabeli darabokból állt, és Rafaella apja szenvedélyes antiquaire-ként[4] maga válogatta össze valamennyit. A szoba két ablaka arra a teraszra nézett, ahol a japánakác bontotta szirmoktól súlyos fürtjeit. A virágok színe éjszaka bíborból mutatós rózsaszínre váltott, és Jake még most is fel tudta idézni az illatukat. Mint ahogy a sötétség hangjait is, amikor - tizenhat évesen -ébren feküdt az ágyon, és az élet nagy kérdéseiről töprengett.
A chateau-ban szinte tapinthatóak voltak az éjszakák a levegőben terjengő nikotin és a pattot borító növényzet nehéz illata miatt. Az öntözőfejekből permetező víz alatt új életre kelő fű frissességgel itatta át a levegőt, a tónál felerősödött a nád susogása és a szökőkutakat borító moha kesernyés kipárolgása, tücskök ciripeltek, és gyakran felhangzott a pacsirták éneke.
Jake szívébe belehasított a boldogság. Lassan kezdett hozzászokni az újfajta érzéshez.
- A fenébe is, Gengszter, hazamegyek - szólalt meg újra mosolyogva. - És megint találkozom Frannyvel. - Erről eszébe jutott, milyen nehéz diót kell majd feltörnie, ezért hozzátette: - Drukkolj nekem, öregfiú. Ha nincs óriási szerencsém, semmire sem jutok.

Épp Juliette három pomerániai spiccére gondolt, amelyeknek majd helyet kell szorítani a repülőn, amikor váratlan ötlete támadt.

- Nincs kedved velem jönni, haver? - kérdezte, és Gengszterre nézett. -Összebarátkozhatnál Louis-val meg Mimivel. Arról nem beszélve - folytatta, miközben megpaskolta a kutya buksi fejét -, hogy Franny imádni fog. -A kutya ráemelte okos barna szemét, és felvakkantott.
- Akkor ezt meg is beszéltük - mormolta Jake.

26

Alain volt az egyetlen, akinek a megjelenésére nem számíthattak a családi összejövetelen. Rafaella most ott állt a szobája előtt. Mimi és Louis várakozva hevert a lábánál. A földszintről felhallatszott az antik állóóra fogaskerekeinek hangos csikorgása, mielőtt elütötte volna a hatot. A délnyugatra néző, magas ablakokon bevilágítottak az esti napsugarak, s felfedték a fekete kétszárnyú ajtón a hosszú repedéseket, valamint a koponyát a keresztbe tett lábszárcsontokkal, amit a tizenöt éves Alain vésett az ajtótáblába egy lázongó pillanatában.
Tettétől még az sem tartotta vissza, hogy az ajtó a 18. századból származott. Azt mondta, halálosan unja a régi dolgokat. Alain mindig is új és modern dolgokra vágyott; rajongott a gyors autókén, a könnyen kapható nőkért és a városi életért. Úgy vélte, a vidéki chateau-ban csak megposhadna. Örökké kényszert érzett, hogy elmenjen otthonról, Párizsba vagy a Cöte d'Azurre, körbeszimatolni, melyik bikinis lánnyal tudja elhitetni, hogy már elmúlt tizennyolc, s legalább olyan gazdag és okos, mint amilyen jóképű.

Rafaella mindig úgy tartotta, hogy Alain az ő „sérült madara".
Nyugodtabb gyerek volt, mint Felix, és mindig gondolkodott valamin - többnyire azon, miként állhatna bosszút a fivérén. Azt szerette volna, ha Rafaella csak vele foglalkozik, és már a legapróbb sérelmek miatt is sírva fakadt.
Akkor is sírt, amikor hazavitt néhány madárfiókát; azt állította róluk, hogy a fészkük alatt találta őket. S amikor észrevette, hogy Rafaella kedvenc mopszlija belefulladt a tóba, a karjában cipelte haza az ernyedt kis testet. Csuromvizes lett, és a foga is vacogott, annyira fázott, mert természetesen utána ugrott és megpróbálta

kimenteni, mondta, mert tudta, hogy a maman mennyire szereti a drága kis jószágot.
Felix mindig bezárkózott a szobájába. Ezzel szemben Alain mindig azon igyekezett, hogy szem előtt legyen. Kivéve, amikor Rafaella szobájában bebújt a nagy aranyszínű brokátkanapé vánkosai mögé. Haigh szerint azért, hogy kilesse az anyját.
- De én nem akartam elbújni, maman - bizonygatta a fiú, amikor Rafaella kérdőre vonta. -Csak ott akartam lenni a közeledben. - Egy-egy ilyen eset után még verset is írt az anyjának, így kért bocsánatot azért, hogy rosszul viselkedett. Felix sohasem írt neki verset, igaz, ő nem is rejtőzött el a szobájában. Alain mégis sokkal közelebb tudott férkőzni Rafaella szívéhez, mint a bátyja. S jóval később, amikor a fiúk nemcsak neki fordítottak hátat mindörökre, hanem egymásnak is, Alain sokkal nagyobb űrt hagyott maga után Rafaella szívében, mint Felix.
Az volt a baj, gondolta most az asszony, miközben végigfuttatta ujjait a vésett koponyán meg a csontokon, hogy Alain mindenből ki tudta vágni magát, mert megvolt benne hozzá a kellő báj és kedvesség. Ami persze számtalanszor bajba is sodorta, ugyanakkor ezeknek a tulajdonságoknak köszönhette, hogy mindent megúszott. Alain jóképű fiú volt. A hosszúra nyúlt, csontos kölyök karcsú, izmos felnőtté cseperedett. Napszítta, szőke haja kócosan hullott az arcába, s árnyékot vont kék szeme fölé, napbarnított bőre feszesen simult enyhén kiálló arccsontjára. Telt ajka és érzéki pillantása ezernyi pletyka elindítójává lett. Jó lesz vigyázni ezzel a gyerekkel, mondogatták a család barátai, és megpróbálták távol tartani tőle a lányaikat, mert tudták, hogy Alain pontosan azt a rosszfiútípust testesíti meg, amelyik után bomlanak a nők. Emellett azzal is tisztában voltak, hogy Alain mindig megragadja a kínálkozó alkalmat. Isten segítse Rafaellát, mondták, a végén még a fia lesz a veszte.
Rafaella keze már az ajtó gombját markolta, de még mindig habozott. Tudta, hogy Felix szobájával ellentétben Alainé nem maradt változatlan állapotban a fiú távozása után. Haigh rendet teremtett a káosz helyén. Kitakarította a helyiséget, mindent a helyére tett; a szoba sohasem nézett ki így, amikor Alain még ott lakott. Ezen ha kinyitja az ajtót, a szobában nem fogja megtalálni a fiára jellemző személyiségjegyeket. Hacsak a belőle áradó energiából nem őriz valamit a levegő.

Alaint mindig a fény és a mozgás aurája lengte körül. Hedonista volt, vonzotta magához az embereket, majd amikor végzett velük, eltaszította őket. Sokak szerint ez történhetett a marseille-i lánnyal is, bár a látszat arra utalt, hogy inkább Felix lehetett az elkövető. Alainnek ugyanis tanúi voltak rá, hogy Antibes-ban töltötte az éjszakát. Rafaella még most is szerette volna azt hinni, hogy baleset történt, mert bármilyen ember volt is Felix, azt nem tudta róla elképzelni, hogy gyilkolt.
Jake hiába kereste Alaint, még mindig nem találta meg. Biztosan ő is úgy járt, mint Felix, gondolta szomorúan Rafaella, és elfordult a fiú szobájának ajtajától. Noha biztosra vette, hogy soha többé nem látja viszont a kisebbik fiát, nem tartotta lehetetlennek, hogy az újonnan megtalált unoka az ő gyermeke.

27

Később, amikor álmatlanul feküdt hatalmas, baldachinos ágyában, melynek félrehúzta a függönyét, hogy utat engedjen a friss levegőnek és a vidéki éjszaka halk neszeinek, Rafaella gondolatai visszatértek a kisebbik fiához, és próbálta megragadni azt a pillanatot, amely mindörökre megváltoztatta az életét.
Először Jake ment el, aztán a szeretőjét is elveszítette, majd Felix távozott, végül a legjobb barátnője, Juliette is kilépett az életéből, amikor Ausztráliába költözött. Mindenki számára váratlanul Rufust kinevezték a főkormányzó mellé tanácsadónak, és a felesége természetesen követte. Rafaellá-nak szörnyen hiányzott Juliette. Hiányozott neki a pomerániai ebek ugatása, a vidám nevetés, barátnője harsányságában is bizalmas suttogása és a sok-sok titok, amelyeket barátnőkként megosztottak egymással, de ezen nem változtathatott. Ausztrália messze volt Provence-tól, és bármi történt is, az életnek mennie kellett tovább.
A chateau-ból eltűntek a boldog arcok, a folyosókon nem csendült fel vidám nevetés. Rafaella a kutyái társaságában töltötte napjait. Abban bízva, hogy Felix esetleg hazatér, még azt a bizonyos szőlőt is megvásárolta Saint-Emilionban. Ajándékul szánta a fiának, külön tulajdonként, amelyet nem kell majd megosztania a fivérével.
Aztán Rafaella legnagyobb meglepetésére Alain volt az, aki hazaköltözött a chateau-ba -helyesebben a még mindig gyakori

párizsi kiruccanások között ott töltötte az idejét, és életében először érdeklődést mutatott a szőlő iránt. Közben állandóan Felixről beszélt, megpróbálta befeketíteni az anyja előtt. Milyen mogorva volt mindig Felix, mondogatta. Ezenfelül haszontalan, öntelt és veszélyes is.
- Veszélyes? - ismételte meg rosszat sejtve Rafaella. Alain erre megfordult, és az anyjára nézett. Szőke haja kisfiúsán a homlokába hullott, félig eltakarta Marten-kék szemét.
- Aki gyilkol, az veszélyes, nem? - kérdezte, és Rafaella arra gondolt, milyen különös, hogy ezt nevetve mondja. Mintha csak egy jó viccet mesélne.
Jól emlékezett arra, hogy a következő pillanatban megragadta Alaint a gallérjánál, és haragtól villogó szemekkel rárivallt:
- Meg ne halljam ezt még egyszer! - kiáltotta. - Nem Felix ölte meg azt a lányt. Ezt ő maga mondta, márpedig Felix nem hazudik.
Alain felvonta elegáns ívű, sötét szemöldökét.
- Tényleg ezt mondta volna, maman? Én nem így emlékszem. Hogy téged idézzelek, valami olyasmit mondott, hogy „higgy, amit akarsz". - Azzal ismét felnevetett, mert tudta, hogy hazugságon kapta az anyját.
Aztán megbánó képet vágott, és hittelen Rafaella köré fonta a két karját.
- Semmit sem tehetsz érte, maman. Jobb, ha elfogadod a tényeket.
Rafaellának végül nemcsak a Felixszel kapcsolatos tényeket kellett elfogadnia, hanem azokat is, amelyek Alain-ről kiderültek.
Néhány hónap múlva, amikor a pincészet vezetője, Alphonse Giradon arra kérte, hogy fogadja őt a könyvelővel és a főborásszal együtt, Rafaellát újabb meglepetés érte. Alain két évvel azelőtt tért vissza, és nem sokkal később Rafaella átadta neki a borászattal kapcsolatos ügyeket.
Negyven éve ismerték egymást Alphonse-szal, a férfi most mégis mereven állt a hosszú asztal mellett a nagy étkezőben, nem volt hajlandó leülni. Aztán belépett Haigh, hideg italokat és cukros süteményt hozott, mert Rafaella úgy gondolta, hogy a presszókávén már mindannyian túl vannak.
- Asszonyom - kezdte habozva Alphonse -, szomorú hírt kell közölnünk. Nem könnyű elmondanunk, hogy miről van szó, főleg miután.

Nem folytatta, de Rafaella így is kitalálta, mit akart mondani. „Miután Felix elment", vagy: „miután a Szerető elment", vagy valami hasonlót, hiszen nem volt szinte semmi az életében, amiről ne tudtak volna a falusiak és a munkásai. Ezzel járt, hogy a patronne-juk volt, de Rafaellát ez sosem zavarta.
- Igen? - mondta. - Kérem, folytassa, Alphonse.
A másik két férfi szótlanul állt, jelenlétükkel csupán erkölcsi támogatást nyújtottak Alphonse-nak, aki előadta, hogy Alain módszeresen kifosztotta a szőlészet számláit. Egy alkalommal például azt állította, hogy több ezer igen drága új tő megvásárlására kell neki a pénz, de nem vett rajta semmit, egyszerűen zsebre vágta. Vagy tucatnyi különféle módot talált arra, hogy teletömje a zsebeit. S ezzel a tönk szélére sodorta a Marten Pincészetet.
Alphonse lehajtotta borzas, ősz fejét.
- Nagy csapás nekem, hogy tőlem kell mindezt megtudnia, asszonyom - mondta végül. -Nagyon ügyesen csinálta a fia. Csak az éves revíziónál vettük észre, hogy kirabolta a szőlészetet. Az összes pénz, amit tavaly kerestünk, egyenesen az ő zsebébe vándorolt. És most veszélyben van minden, amiért maga, a családja és a falu évszázadokon át dolgozott. Madame Rafaella, attól tartok, hogy a Marten Pincészet a végnapjait éli. - Antikot felnézett, Rafaella látta, hogy könnyek csillognak a szemében. - Mit mondhatnék akár magának, akár azoknak, akik el fogják veszíteni az állásukat? Nem helyénvaló, ami történt, asszonyom. Bár előbb felfigyeltem volna tá! Akkor talán időben szólhattam volna magának is.
Rafaella szíve összeszorult a hír hallatán, de tudta, hogy kézbe kell vennie a dolgokat. Erre kötelezte a család neve, és ezt várták tőle a munkásai. Minden erejét összeszedte, és vett egy nagy levegőt.
- Batátaim, üljenek le, kérem - mondta kedvesen. -Tudom, milyen nehéz volt ideállniuk elém, és nagyra értékelem, hogy megtették. - Haigh-hez fordult, aki két karját a mellén összefonva állt az ajtóban, és haragos villámokat szórt a szeme. - Hozzon nekünk egy üveg pezsgőt, Haigh! - utasította, és még egy mosolyt is sikerült az arcára varázsolnia. - A Marten Pincészet újjászületését ünnepeljük, és erre koccintani kell. Senki sem fogja elveszíteni az állását, és senki sem válik földönfutóvá a fiam miatt. Erről én magam gondoskodom. Megígérem, hogy talpra fogom állítani a pincészetet, akkor is, ha ez azzal jár, hogy minden tulajdonomat el kell adnom. Ha kell, napi húsz órát fogok dolgozni.

S pontosan ezt tette. Sőt még ennél is nagyobb árat fizetett. Elveszítette a második fiát is, és csaknem minden pénze ráment, de azzal, hogy kötelezettséget vállalt a munkásaiért meg a pincészetért, megmentette a Marten család becsületét.
Alain természetesen mindent tagadott. Haragtól villogó szemekkel, ordítva támadt az anyjára. Mindenki hibás volt szerinte: Felix, Alphonse, a könyvelők, sőt Rafaella maga is, amiért elhanyagolta a pincészetet.
- Hazug vagy és tolvaj, Alain - mondta végül Rafaella. - Ráadásul a legkisebb jelét sem tudom felfedezni rajtad annak, hogy megbántad volna, amit elkövettél. Szégyent hoztál rám, a Marten családra, és mindarra, amit képviselünk. Úgyhogy hordd el az irhádat, de tüstént! - A szíve megszakadt, miközben ezt mondta, de tudta, hogy nincs más választása.
- Ezt még megkeserülöd! - sziszegte Alain, és gyilkos pillantást küldött az anyja felé. -Egy napon visszajövök, maman, talán akkor, amikor a legkevésbé számítasz rám, és bosszút állok.
Rafaella nem sírt, amikor Alain elment. Mintha elapadtak volna a könnyei. Egyedül maradt a chateau-ban Haigh-jel. Ő volt az, aki meghallgatta, ő segített neki, amikor elfáradt, és úgy érezte, nincs ereje tovább küzdeni. De fokozatosan rendbe tette a pincészetet, és nem nyugodott, amíg a Marten név vissza nem nyerte régi csillogását.
A chateau azonban üresebb és csöndesebb lett, mint korábban bármikor. Haigh védőhuzattal vonta be a használaton kívüli szobákban a bútorokat, és bezárta az ajtókat. Egyre kínzóbb ízületi gyulladása miatt Rafaella kiköltözött abból a szobából, amelyhez annyi emlék fűzte, és a földszinti könyvtárban vert tanyát, ahol rengeteget olvasott, és naplójában elkezdte megörökíteni a dicső múlt és a chateau-ban töltött boldog idők emlékeit.
Hosszú éveken át keményen dolgozott, míg aztán fel nem bukkant Scott Harris, akire rábízta a pincészet vezetését, s így legalább a napi stressztől megszabadult. Ekkor ébredt rá igazán, mennyire magányos.
Megszokottá vált számára a magány, és ezen nem is akart változatni, mígnem azon a bizonyos napon, amikor a hallban álldogálva elgyönyörködött a napsugarak közt táncoló porszemekben, be nem látta, hogy a chateau haldoklik, és ennek ő maga az oka. Akkor leült, és megírta a meghívókat.

Mert azt szerette volna, ha a Chateau des Roses Sauvages újra életre kel.

28

M^arten-de-Provence főterén azon munkálkodott néhány létrán álló férfi, hogy egy széles, háromszínű szalagot felerősítsen két platánfa közé, és Laurent Jarré felügyelete mellett hamarosan a helyére is került a kézzel festett felirat: BIENVENUE Á LA FAMILLE MARTEN. Isten hozta a Marten család tagjait.

A falu fiatalsága a szökőkút mellett gyülekezett. Viháncolva és egymást lökdösve azon vitatkoztak, hogy ki kezelje a lufik felfújására szolgáló héliumpalackot, és közben nagyokat nevettek a beszívott gáztól elvékonyult hangjuk hallatán. A dolognak Jéröme atya szigorú közbelépése vetett véget, aki mindig poros, fekete reverendájában éppen a templomba igyekezett, hogy ellenőrizze, minden készen áll-e a hét második felében sorra kerülő ünnepi szertartáshoz.

A falusi boltban, amely egyben postahivatalként is szolgált, Mademoiselle Doritée kiakasztott az üvegajtóra egy keresztöltésekkel hímzett falusi jelenetet, rajta a saját kézzel kivarrt üdvözléssel: BlENVENUE AUX MARTENS. Az asszony ősz haja most különösen vad spirálokban meredezett a feje körül, vastag szemüvegén csillámokat szórtak a napsugarak. A tér másik oldalán Philippe Allier narancssárga, zöld és sárga színű szalagokkal díszítette fel a boltját, gondosan ügyelve arra, hogy a színek összhangban legyenek a zöldségeivel és gyümölcseivel. A padokon ülő öregek botjukra támaszkodva, hályogos szemekkel figyelték a nagy sürgés-forgást, és azon tűnődtek, vajon milyen fontos vendég tiszteletére történik mindez. Még az ellustult kutyákat is felajzotta a váratlan izgalom. Élénk farkcsóválásba kezdtek, sőt némelyik, hogy lehűtse magát, még a szökőkútban is megmártózott.

Jarré széles homlokáról csillogó verejtékcseppek gördültek alá, miközben sietős léptekkel elindult a kávéháza felé, hogy hideg sörrel fogadhassa a kemény munkában kifáradt férfiakat. Merthogy nyilván el fogják özönleni a kávéházat, míg a fiatalok Mademoiselle Doritée boltjába tódulnak majd - jégkrémet válogatva feltúrják a hűtőpultját, kifosztják az italautomatát: gyakorlatilag feldúlják az

egész boltot. Szegény Mademoiselle Doritée csak több lépés lemaradással tudja majd követni a felgyorsult eseményeket. Jatté szinte látta, ahogy megpróbálja hátraigazgatni engedetlen ősz spiráljait, és a szemüvegéhez kapkodva kérdezgeti, ki mit vett el, ki fizetett már és ki nem, a gyerekek meg csak nevetnek rajta, és addig cukkolják, amíg az arca el nem kékül a kétségbeesésétől, és ilyenkor Allier-nek ott kell hagynia a zöldségboltját, és át kell sietnie a tér túlsó oldalára, hogy Mademoiselle Doritée üzletében rendet tegyen.

Négy órakor aztán a Dépöt de Pain is kinyitja ajtaját, a teret elárasztja a vacsorához frissen sütött kenyér és bagett illata, s előcsalogatja a tűzhely mellett szorgoskodó háziasszonyokat. Ekkorra már megérkezik a lehajtható oldalú halaskocsi is. Jeges hűtőpultján ezüstös Szent Péter halak, korallpiros lazacok, zöldes kagylóhalmok, miniatűr angolnák és kicsi rózsaszín rákok ontják a tenget édeskés-sós illatát. Jarré már ki is választotta a megfelelő halakat a mindennél fontosabb napi menühöz, és a külön rendelést is leadta ahhoz a napi menünél is fontosabb ebédhez, amelyet Madame Rafaella új családjának fog felszolgálni a következő héten. Az apró kecskesajt karikák már ott pácolódtak a saját olajbogyóiból frissen préselt, gyönyörűségesen mélyzöld olívaolajban, amelyet saját termesztésű gyógy- és fűszernövényekkel ízesített. Ám nemcsak fűszernövényeket termesztett a háza mögött elnyúló kicsike kertben, hanem különféle leveles salátákat is: endíviát, galambbegysalátát, zsombort és apró levelű kötözősalátát. Jarré különösen nagy gondot fordított az alapanyagokra. Azt szerette, ha a zöldség friss és apró, s arra törekedett, hogy amit felhasznál, az kicsinységében is tökéletes legyen. A sárgarépa éppúgy, mint a tök, de ugyanez vonatkozott a paradicsomra, legalábbis a zöld, a sárga, és a csíkos fajtákra. A hagyományos piros, robusztus fajtát vékony szeletekben szolgálta fel, a legjobb olívaolajával és némi citromlével ízesítve, valamint némi frissen őrölt fekete borssal megszórva. S mielőtt feltálalta, meghintette még friss bazsalikommal is, amit természetesen az ujjaival szaggatott apró darabkákra, mert ha késsel vagy ollóval tette volna ugyanezt, megsérültek volna a finom levélkék, és megfeketedett volna a szélük. Petite symphonie - így nevezte nem kis büszkeséggel a kreációt, amely egész nyáron ott szerepelt az étlapján, sőt, ha az

időjárás lehetővé tette, és a nap elvégezte a dolgát, egészen késő októberig.
Ám a paradicsomsalátát csupán előételnek szánta azon az ebéden, amelyet a Marten család számára tervezett. Azt akarta, hogy Madame Rafaella büszke legyen, és ne kelljen attól tartania, hogy a finom, városi vendégei előtt szégyent vall az egyszerű falusi szakáccsal. Jarré a nagyanyjától tanult főzni, de fiatalkorában kipróbálta magát egy jó nevű marseille-i étteremben is, ahol megtanulta többek között, hogyan kell elkészíteni egy mutatós tálat, amelyik nem csupán a szemet gyönyörködteti, hanem az ízlelőbimbókat is lázba hozza.
A mostani családi találkozó alkalmával hosszú évek óta először kap végre lehetőséget arra, hogy a szakácstehetségét bizonyítsa.
A Marten Pincészetben Scott Harris azokat az új címkéket vizsgálgatta, amelyeket a különleges Cuvée Marten palackjára tervezett külön meglepetésként Rafaellának.
A pincészet kívülről egy ódon kolostorra emlékeztetett, és a Marten-borok címkéjén eredetileg ez a kép szerepelt. Az első változatát fekete tintával készítették, és azóta alig változtattak rajta, kivéve az olyan valóban különleges alkalmakat, mint egy-egy jubileum, vagy mint a két világháború vége. S különleges címkét kapott persze az a cuvée is, amely Rafaella esküvőjén került az asztalokra. Az új címke azonban minden korábbinál különlegesebbnek számított.
Scott az eredeti fekete vonalakat rikító vörösre változtatta, mivel ez volt Rafaella kedvenc színe, és ez elé a háttér elé került a szőlőlevél-girlandokkal átszőtt felirat: Cuvée Réunion de la Famille Marten. Scott nemcsak a bor címkéjét tervezte meg, hanem a szőlőfajtákat is ő maga házasította. A legsziklásabb lankákról származó, alapjában véve igénytelen fajták vegyítése révén olyan selymesen gyümölcsös garrigue ízt állított elő, amely megítélése szerint tökéletesen illett Rafaella alapvetően ugyancsak kemény, ám a felszínen nagyon is finom, selymes természetéhez és lágy szívéhez.
A végeredménnyel elégedetten átküldte a címkéket a város szélén álló palackozóüzembe, azzal az üzenettel, hogy azonnal kerüljenek fel a palackokra. Eközben odafenn a chateau-ban virágos köténybe öltözött falusi asszonyok munkálkodtak. A bútorokról lehúzták a védőhuzatot, s illatosított porolóikkal és rongyaikkal hozzáláttak a

nagytakarításhoz. Haigh utasította őket, hogy mossák le az ablakokat és spalettákat, dörzsöljék fényesre a réz ajtógombokat, az aranyozott képkereteket töröljék át finom szarvasbőrrel.
A létrákon egyensúlyozó asszonyok csivitelve tették a dolgukat, s nagyon igyekeztek, hogy az újra megnyitott szobák Haigh igényeinek megfelelő állapotba kerüljenek.
- Ha már összejön a család, nem helyezhetjük el őket omladozó, vén szobákban - mondta Haigh Rafaellának, aki elvigyorodott, és azt kérdezte:
- No és a ház omladozó, vén asszonyával milyen tervei vannak?
- Ebben a vonatkozásban, azt hiszem, nem sokat tehetünk - felelte Haigh -, bár. mi lenne, ha felmennénk a padlásra? A ruhásszekrényekben esetleg találunk valami különlegeset az első alkalomra. Végül is jó benyomást akarunk kelteni, nem? Egy díszvacsoráról van szó, amelyen az egész falu részt vesz. Aztán ott lesz még Jarré ebédje a Colombes-ban, meg a nagy finálé...
- A nagy finálé. - visszhangozta meglepetten Rafaella.
Ő eddig csak a vendégek érkezésére gondolt. Hogy aztán három hét elteltével mindenki hazatér majd, az szinte eszébe sem jutott.
Végignézte a padláson elhelyezett, hatalmas, régi szekrényeket, a selyembevonatú fogasokon lógó, átlátszó huzatba bújtatott estélyi ruhákat.
- Ezt nézze, Haigh! - Elővett az egyik szekrényből egy pillekönnyű szürke rókaprém kabátot és az arcához szorította. - Ez volt rajtam, amikor Juliette megismerkedett Rufusszal a La Coupole-ban, ugyanazon a napon, amikor a vörös Diort vettem. Ó, Haigh, már tudom, mit kell felvennem! A Diort! Sohasem volt kedvesebb ruhám. Gondolja, hogy rám jön? - Azzal már húzta is elő a szekrényből, majd a tükörhöz lépve maga elé tartotta. Kétkedő ráncok jelentek meg a homlokán. S ekkor a szekrény hátuljában észrevett egy krémszínű szaténzuhatagot. - Ó, istenem! Az esküvői ruhám. Emlékszik, Haigh? A maman azt akarta, hogy festessem át feketére, mert akkor estélyi ruhaként is tudtam volna hordani, de én túl nehéznek találtam a szatént. Úgy éreztem, agyonnyom. Ugyanezt éreztem a férjemmel kapcsolatban is - tette hozzá nevetve, és hirtelen megjelent előtte a férfi képe, amint az oltár mellől figyeli, ahogy menyasszonya a nehéz szatén folyamatos susogása közepette - kezében a szokásosnál jóval nagyobb liliomcsokorral, melyet, hogy nyilvánvaló terhességét eltakarja, a

hasa elé kellett szorítania - elindult felé. A büszke, mosolytalan Henri, aki pontosan azt szerezte meg a házassággal, amire vágyott: az ingyenjegyet a gazdagok világába.
Mit sem számított neki, hogy a felesége fiatal, gyönyörű és még szerelmes is belé - vagy legalábbis bele van habarodva. Rafaella ezt le is olvasta az arcáról, és rögtön tudta, hogy szörnyű hibát készül elkövetni. Már ott a templomban, miközben a virágcsokorral próbálta eltakarni domborodó hasát, azért imádkozott, hogy csak ne az apja természetét örökölje a gyermek. Hiába. Felix pontosan olyan lett, mint Henri. Ez volt az oka annak, hogy Rafaella jobban szerette Alaint, aki az ő vidámságát és életszeretetét örökölte.
Miközben ezen tűnődött, kinyitott egy másik szekrényt, és tologatni kezdte a széles fa vállfákon lógó férfiöltönyöket. Némi keresgélés után kiemelt egy zakót. Edward kori divat szerint szabott, sötétkék bársonyszmoking volt széles selyemhajtókával.
- Nézze csak, Haigh. Valamikor a grandpere-é volt. Ha jól látom, pontosan a maga mérete. Remekül festene benne. Próbálja fel!
- De asszonyom! - tiltakozott Haigh. - Nekem nincs szükségem a grandpere szmokingjára. Mikor viselném egyáltalán?
- Most. Például a díszvacsorán - felelte Rafaella, és helyeslően bólogatva a férfi elé tartotta a zakót. - Ahogy mondtam. Comme ilfaut.
A több órán át tartó ruhaválogatás után Haigh visszament a konyhába, hogy jobban szemügyre vegye a frissen kapott zakót. Főleg a spicces hajtóka nyerte el a tetszését. Alaposan lekeféli, gondolta, és kiakasztja a friss levegőre, hogy kimenjen belőle a molyirtó átható szaga. Tényleg jó lesz a díszvacsorára, állapította meg elégedetten.
Ám addig is akadt ennél fontosabb dolga. Ellenőriznie kellett a takarító asszonyokat és a fiatal konyhai kisegítőket. A kamrát már feltöltötték, az ételeket megrendelték a szállítóktól, és összeállították a menüket - gyakorlatilag minden készen állt a vendégségre. Rafaellával kiválasztották a borokat is, és az étkezőben a meghosszabbított asztal csak arra várt, hogy elhelyezzék rajta a finom porcelánból és ezüst evőeszközből álló terítékeket. Csupán a kertészeknek volt még némi dolguk - össze kellett gyűjteniük a parkból a legszebb virágokat, amelyeket Rafaella fog majd elrendezni a hatalmas vázákban, így ismét finom virágillat tölti meg a chateau szobáit.

Haigh még egyszer ellenőrizte a konyhát. A fekete-fehér padlócsempe makulátlanul ragyogott, a nagy acéltűzhely úgyszintén, a régimódi konyhaszekrény üvegtáblái mögött csillámokat szórtak a kristálypoharak. Haigh-t azonban még ez sem nyugtatta meg.
Visszasietett az emeletre, hogy még egyszer végignézze a vendégszobákat, noha egyszer már mindet végigjárta, és nem talált bennük hibát.
Rafaella pedig, mivel elégedett volt a dolgok állásával, kiült a teraszra, a japánakác árnyékába. Mimit az ölébe vette, Louis a lába mellett lihegett. Ismét lélegzett az imádott chateau. Még egy nap, gondolta az asszony, és a vérkeringése is helyreáll.

HARMADIK RÉSZ

A találkozó
A szerelem a legnagyszerűbb szellemi élmény, melyet a legtöbb ember megtapasztalni képes.

A. N. Wilson

29

Franny és Clare a repülőgép jellegtelen burkából kilépett a hatalmassága miatt misztikusnak tűnő Charles de Gaulle repülőtérre. Beálltak az útlevél-ellenőrzésre várók sorába, aztán hosszú ideig kellett várniuk, míg a poggyászuk megérkezett. Természetesen Clare hatalmas bőröndjei bukkantak fel utoljára, amikor már kezdtek pánikba esni, hogy mind az öt elveszett. Végül kivonszolták a csomagokat a taxikhoz, ahol megint csak sorba kellett állniuk, de közben legalább beleszippanthattak az igazi francia levegőbe - azaz inkább a levegőt átitató benzingőzbe és cigarettafüstbe. Aztán a taxi felhajtott velük a Périphérique-re, a Párizst körülölelő körgyűrűre. Nemsokára lekanyarodtak, és egy elbűvölő, kerthelyiségekkel és apró kávéházakkal, butikokkal, parfümériákkal és cukrászdákkal teli városrészen vezetett keresztül az útjuk. A Montparnasse, közölte a taxisofőr.
- A Montparnasse! - ismételte meg felvillanyozva Franny. - Clare, az igazi Párizsban vagyunk, ahol Piccasso élt és alkotott, meg ahol a

lányok meztelenül táncolnak a Folies Bergeres-ben! Ahol a festők meg írók beültek a Le Sélect-be abszintot inni, és ahol lerészegedtek a Closerie des Lilás boraitól! - Hitetlenkedve bámultak kifelé az ablakon, és a benzingőzzel meg a cigarettafüsttel együtt megpróbálták magukba szívni a hamisítatlan párizsi hangulatot.
A Gare Montparnasse-on szinte hömpölygött a tömeg. Úgy tűnt, mindenki pontosan tudja, hova megy, amit Franny és Clare nem mondhatott el. Clare zavarodottan tolta maga előtt a kofferjaival megpakolt csomagkocsit, míg Franny az egyetlen bőröndjét szorította elszántan. Indulás előtt többen felhívták a figyelmét a zsebtolvajokra és a francia csalókra, akik arra használják gall bájukat, hogy megszabadítsák a gyanútlan utazót utazási csekkjeitől.
Megkeresték azt a peront, ahonnan Avignonba indult a szupergyors TGV. Épp amikor a vonat besiklott a vágányra, lihegve megállt mellettük egy feketébe öltözött, fiatal, magas és rendkívül sikkes nő, aki egy kínai kislányt vonszolt maga után.
- Melyikük Fhranny Mahrten? - kérdezte erős akcentussal. - Oui? C'est vousi - Frannyre bámult. - Eh bien... utazási ügynök vagyok, a Mahrten család páhrizsi megbízottja. Nekem kellene Avignonba kíséhrnem ezt a kislányt, de elkapott az influenza, nem tudok elmenni. -Elhallgatott, mert köhögnie kellett, majd így folytatta: - Mostantól maga felel a gyehrekért. Csináljon vele, amit akahr. - Azzal odalökte a kislányt Frannynek, majd sarkon fordult, és sietős léptekkel távozott.
Franny és Clare meg sem tudott szólalni, olyan gyorsan történt minden. Döbbenten néztek a nő után, aki meghökkentő sebességgel vágott utat magának a tömegben. Látták, ahogy besiet a vasúti kávézóba, kényelmesen helyet foglal a teraszon, rendel egy kávét, és cigarettára gyújt. Aztán kötelezettségről és influenzáról egyaránt megfeledkezve felkapott egy újságot, és lapozgatni kezdte.
Clare volt az, akinek előszót megjött a hangja.
- A ribanc! - kiáltotta dühösen, majd gyorsan hozzátette: - Jaj, bocsánat! - Lehajolt, és megsimogatta a kislány fejét. - Nem gondoltam komolyan.
Sao-lan vadonatúj, nagyon fényes és nagyon merev fekete cipőjét bámulta. A cipő törte a lábát. Végtelenül hosszú volt számára a repülőút. Senki sem szólt hozzá, sőt szinte észre sem vették. Merev

háttal ülte végig az utat, nem mert sem enni, sem inni, egyfolytában azon töprengett, miként végződik a nagy utazás, és hogy viszontlátja-e még Csing Pao-csut. Félt a zajoktól, félt, mert egyedül érezte magát a hatalmas gépen, de leginkább azért félt, mert nem tudta, mi lesz vele, szegény kicsi lánnyal, akit észre sem vesznek az emberek.
A nő, aki a repülőtéren várta, olyan erősen markolta meg a kezét, hogy fájt.
- Most velem jössz - mondta neki kurtán, majd elvonszolta egy halom rendőr mellett, végül megállt vele néhány egyenruhás előtt. Azok sokáig nézték a nyakában lógó műanyag tasakba tett iratokat, ő pedig, hogy elrejtőzzön előlük, játék báránya puha bundájába temette az arcát. S most megint átadták valakiknek, akikkel még sohasem találkozott. Azt sem tudta, hol van, azt meg főleg nem, hogy ki ez a két nő, és mit fognak csinálni vele. Ennek ellenére elhatározta, hogy nem fog sírni. Nem fogja lejáratni magát.
Franny a cipőjét bámuló kislányt figyelte. Egy szűk kabát volt rajta, amelyet már legalább egy éve kinőtt, fényes fekete haja cakkos fürtökben lógott az arcába. Pont úgy festett, mint a klinikán az elhagyott, sebesült állatok. Aztán a kislány gondolt egy merészet, és felpillantott. Ragyogó kék szeme azonnal feltűnt Frannynek. A neve nagy, fekete betűkkel ott állt a nyakába akasztott műanyag tasakon: CSING SAO-LAN, és zárójelben odaírták még mellé: MARTEN.
- Szegény gyerek, úgy néz ki, mint egy kis menekült - dünnyögte Franny.
- Pedig nem az. Hát nem látod, hogy ő is Marten, és a családi összejövetelre tart?
- Ó, istenem, akkor lehet, hogy unokatestvérek vagyunk! - Franny lehajolt, megfogta a kislány állát, és hogy alaposabban megnézhesse az arcát, fölemelte a fejét. - Szia, Sao-lan -mondta neki halkan. - Franny vagyok, az unokatestvéred, ő pedig az új barátnőd, Clare. Mostantól mi vigyázunk rád. Rendben lesz minden, ne aggódj. Oké? - Sao-lan azonban nem felelt, csak bámulta tovább a cipőjét.
- Szerinted beszél angolul? - kérdezte kétkedő hangon Franny, mire Clare azt mondta, le merné fogadni, hogy egy kukkot sem ért.
Franny kézen fogta Sao-lant, és amikor fölemelte a kislány bőröndjét, egészen megdöbbent azon, mennyire könnyű. Mintha babaruhákkal lett volna tele. Fölszálltak a vonatra, és kényelmesen elhelyezkedtek. A barátnők örömmel konstatálták, hogy túl vannak

az átszálláson, és végre folytathatják az útjukat. Sao-lan tudomást sem vett róluk. Csukott szemmel ült, mit sem törődve a vonat mellett elsuhanó tájjal. Egyetlen dologra vágyott: hogy visszamehessen nagyanyjához a Hutung útra. Arra gondolt, hogy megszökik.
Franny gondolatai a Chateau des Roses Sauvages körül jártak. Azon tűnődött, milyen lehet, és hogy Rafaella néni kedvelni fogja-e őt. Egyáltalán, milyen lesz az élet egy francia faluban? Meggyőzte magát, hogy az egész csak egy álom, amely három hét múlva véget ér, ő pedig visszavedlik a kedves, megbízható dr. Martenné, aki állatokat gyógyít a kaliforniai Venice Beachben, időben kifizeti a számláit, és mások állatait dédelgeti, mert arra, hogy saját kedvencet tartson, nincs elég ideje. S aki a jövőben kerülni fogja a férfiakat, nehogy elkövessen egy újabb hibát.

30

Amikor a vonat végre befutott Avignonba, az ég szürke volt, lógott az eső lába, és majdnem ledöntötték őket a lábukról a hideg, viharos széllökések. Franny nyakig begombolta Sao-lan kinőtt kabátkáját, aztán belebújt a szvetteré-be, és előrehajolva próbálta kivédeni a szél szűnni nem akaró rohamait. Közben Clare-t figyelte, aki fel-alá járkált, mint egy felajzott párduc, fekete haja zászlóként lobogott mögötte, de hiába kereste, sehol sem találta az autót, amelynek a chateau-ba kellett volna vinnie őket.
- Nem tetszik ez nekem - mondta vacogva Franny. - Vagy megfeledkeztek rólunk, vagy összekeverték a napokat, vagy valami hasonló történhetett. A legjobb lesz, ha bérelünk egy kocsit.
Az autókölcsönzőben egy ropogós fehér inget és selyemsálat viselő szigorú nő kurtán közölte velük, hogy minden kocsit elvittek, egyetlen járművet sem tud a rendelkezésükre bocsátani.
- Lehetetlen, hogy egy kocsijuk sincsen - felelte Franny őrült dühösen, mert azon túl, hogy teljesen átfagyott, az idegessége is a tetőfokára hágott. - Kérem, nézze meg még egyszer az adatbázisukat.
A nő pár pillanatig nyomogatta a számítógép billentyűzetét.

- Nos - kezdte vontatottan -, talán mégis akad valami. Éppen most hoztak vissza egy autót, de még nem vizsgálták át és nem takarították ki.
- Elvisszük - közölte Clare. - Hol kell aláírnom? - kérdezte, azzal előhúzta Marcus hitelkártyáját, és sokatmondóan Frannyre kacsintott.
Fél óra múlva már benn ültek a patányi, tűzpiros Fiatban, amelyben erős cigaretta- és parfümszag keveredett. Olyan kicsi volt az autó, hogy Clare bőröndjeinek a többségét a hátsó ülésen kellett felhalmozni, s emiatt Sao-lan teljesen a sarokba szorult. Franny vezetett, Clare pedig a térképet nézte. Egy órájukba telt, mire az egyirányú utcák labirintusán át kijutottak a városból. TOUTES DIRECTIONS - szinte minden táblán ez állt, és minden egyes forduló után úgy érezték, még beljebb jutottak az útvesztőben. Végül valamilyen véletlen vagy talán csoda folytán - alaposan leértékelve Clare térképolvasó képességeit, Franny az utóbbira szavazott - sikerült rátalálniuk a helyes útra, de ekkor már annyira szakadt az eső, hogy az ablaktörlők egyszerűen nem bírtak az oldalról érkező víztömeggel.
- A francba! - mondta Clare, majd gyorsan a szájára csapott, és aggódó pillantást vetett a kislány felé. - Gondolod, hogy meghallotta? - kérdezte suttogva Frannytől.
- Sosem fogjuk megtudni. Ahhoz ugyanis meg kellene szólalnia - válaszolta Franny, és megpróbálta átfúrni tekintetét az átláthatatlan esőfüggönyön. Biztosra vette, hogy ennél sötétebb már nem lehet, de tévedett. Egy stoptáblához érve rálépett a fékre, és döbbenten tapasztalta, hogy az autó erősen balra húz. - Ajaj. - mormogta.
Ugyanebben a pillanatban villám cikázott az égen, megvilágította az esőben ázó környéket, és a nyomában felhangzó mennydörgés minden más hangot elnyomott. Sao-lan rémülten felsikoltott. Mindketten hátrafordultak meglepetésükben.
- Most már legalább tudjuk, hogy vannak hangszálai - dünnyögte Clare, majd visszafordult a térképhez, amelyet egy ideje elemlámpával próbált megvilágítani. Közben azért imádkozott, hogy jó irányba menjenek, mert időtlen idők óta nem láttak benzinkutat, sőt egyetlen lakóházat sem tudtak felfedezni ezen az isten háta mögötti helyen. Az autó ismét döccent egyet, és megint oldalra tartott kicsit, de Frannynek sikerült egyenesbe hoznia. Aztán egyszer csak leállt a motor, a kocsi megcsúszott, majd végül egy

megkönnyebbült sóhajhoz hasonló szisszenéssel megállt egy átok peremén, orrával a helyes irányba, csakhogy az út másik oldalán, a szembejövő sáv szélén.
Hosszú csend következett. Franny úgy szorította a kormányt, hogy belefehéredtek az ujjai. Rémülten meredt ki a szélvédőn túl tomboló viharba.
- Jézusom! - motyogta végül. - Erre nem számítottam. Biztos, hogy Provence-ban vagyunk?
Eszébe jutott, mire számított: azúrkék égboltra és napsütésre, a vidéki táj illataira, egy vénségében is gyönyörű chateau-ra, finom ételekre és még finomabb borokra. Csalódottan bámult ki az egyre gyászosabb valóságra. Az időeltolódás okozta fáradtság után már csak ez a vihar hiányzott itt a semmi közepén.
- Még a mobiltelefon se működik - jegyezte meg gyászosan. - Ha szerencsénk van, talán még ma jön erre egy autó, amit leinthetünk. - Elhallgatott, és előhúzott a táskájából két szelet Snickers csokoládét. Az egyiket odanyújtotta Sao-lannak, ám a kislány válaszként csak elfordította a fejét. - Vedd el bátran - biztatta Franny. - Finom amerikai csoki.
Clare dühösen beleharapott a másik szeletbe.
- Komolyan mondom, Franny, tisztára mintha egy negyvenes években készült filmből léptél volna elő. A győztes amerikai katonák csokoládéval próbálják megnyerni a helyi kölyköket. A nőket meg nejlonharisnyával.
- Még egy olyan gyerekkel sem találkoztam, aki elutasította volna a csokit - dünnyögte Franny. - Remélem, nem beteg.
- Már csak az hiányozna, hogy idehányjon - felelte Clare, és mire lenyalogatta az ujjairól a ráolvadt csokoládét, máris jobban érezte magát.
Hirtelen fénycsóva hasított át az esőfüggönyön. Majdnem kiestek a kocsiból, annyira igyekeztek a kiszállással, aztán fel-le ugrálva nagy karlengetésbe kezdtek az út közepén.
- Álljon meg! Álljon meg, kérem! - kiabálták. Ebben a pillanatban megint villámlott egy nagyot, és szinte rögtön megdörrent az ég. Franny és Clare sikítva kapaszkodott össze.
A furgon óvatos lassításba kezdett, majd miután megállt, leereszkedett az ablaka, és a nyílásban megjelent egy férfifej. A kerek, barázdált arcot sűrű, őszes haj keretezte. Az autó rakodóteréből finom illat áradt.

- Qu'est-ce qui sepasse? - kérdezte a férfi, túlüvöltve a szelet.
- La voiture... arrétée[5] - felelte Franny. Igazából maga sem tudta, honnan bújtak elő a réges-rég elfelejtettnek hitt szavak.
- Merde. - A sofőr kiszállt, és megállt a zuhogó esőben. Aztán keresztbe fonta a kezét a mellkasán, és komoran szemügyre vette az árok szélén hintázó autót. - Vous avez de la chance. Vous auriez pu finir dans un fossé. Szerencséjük van, hogy nem az árokban kötöttek ki. Ou allez-vous? Hová mennek? - kérdezte végül angolul. Franny hátrasimította arcából a víztől csöpögő fürtöket.
- Marten-de-Provence-ba - felelte, mire a férfi arca felragyogott.
- Ah, eh bien, vous etes les Martens, n 'est-ce pas?[6] - Üdvözlésre nyújtotta a kezét. Franny alaposan megrázta, és közben azon imádkozott, hogy csak tessékelje be őket a kocsijába. A férfi azonban nem ezt tette, hanem a nők arcán alágördülő esőcseppekkel mit sem törődve hosszas bemutatkozásba kezdett.
- Je suis Philippe Allier, marchand de fruits et légumes dans le village de Marten. C'est un plaisir, mesdames, de vous rencontrer. Et pour Madame Rafaella, jai l'honneur de diriger la famille au chateau. Eh bien, mesdemoiselles, venez vite.[7]
Azzal átvágott az úttesten, kiemelte Sao-lant a hátsó ülésről, a karjába kapta, és beültette a furgon anyósülésére. Becsatolta előtte a biztonsági övet, aztán gyengéden letörölte az arcáról az esővizet, és becsukta az ajtót. Utána visszasietett a Fiathoz, és elkezdte kiszedegetni belőle a bőröndöket.
Clare arca megrándult, amikor meglátta drága bőröndjeit az utat borító pocsolyákban, de nem szólt. Inkább Frannyvel együtt segített elhelyezni a csomagokat a kisteherautó platóján felhalmozott Cavaillon dinnyék közé.
- Oké, mesdames - mondta Allier, majd letörölte a kezét, és megemelte a platót takaró ponyvát. - Montez avec vos valises, puis nous irons vite au cháteau[8]
Frannynek és Clare-nek nem kellett franciául tudni ahhoz, hogy megértsék: hátul kell utazniuk, a vászontető alatt, a dinnyék társaságában. Engedelmesen bemásztak, és lekuporodtak az utasfülke tövébe, hogy ne érje őket a szél. Monsieur Allier gondosan rájuk hajtotta a vászontetőt, aztán elindultak.

Clare levegő után kapkodva félretolta a ponyvát, mert attól félt, megfullad a lábának ütődő dinnyék édeskés szagától.
- Igazán stílusos megérkezés az ősi fészekbe - harsogta túl a vihart, miközben a kisteherautó maga mögött hagyta az utolsó dombocskát, és befordult a sötét faluba. Franny elszontyolodott. A műanyag székek és asztalok egymásnak döntve álltak a kávéház teraszán, az ünnepi szalagokat letépte a szél, az üdvözlő felirat szánalmasan lógott a két platán között.
Miután áthajtottak a falun, egy fasoron folytatták útjukat. A szél alaposan megtépázta a fákat, és felkavarta a lehullott leveleket, amelyek most Franny és Clare arcába csapódtak.
Aztán Allier egyszer csak balra fordult. Az utat itt is karcsú fák szegélyezték, olyan magasak, hogy a ködben nem lehetett látni a csúcsukat. Hirtelen kékes villám cikázott az égből a föld felé, egy pillanatra felvillant előttük egy acélszürke víztükör, majd mint hatalmas, sötét árnyék, előbukkant a chateau.
Monsieur Allier elhúzta az utastér és a plató közötti ablakot.
- Alors, le Cháteau des Roses Sauvages - közölte színpadiasan, majd megkerült egy jókora virágágyást, és a masszív bejárat elé kormányozta az autót.
Franny kétkedő tekintettel méregette az épületet. Az összes ablaka sötét volt. Clare-re nézett, és tudta, hogy ugyanarra gondolnak mind a ketten. Jó helyen járnak egyáltalán? Sanda pillantást vetett Allier-re, aki máris elkezdte kipakolni a poggyászukat. Mi van, ha őrült ez az ember? Talán csak azért hozta ide őket, hogy végezzen velük.
- Les lumieres ne fonctionnent pas a cause de l'orage - magyarázta sofőrjük, ám ezzel csak tovább fokozta a vendégek tekintetében tükröződő értetlenséget. - L'électricité... Phut[9] -folytatta, és beszédesen belebokszolt a levegőbe.
- Demain tout va marcher[10] - Azzal a széles lépcső aljához vonszolta a bőröndöket, majd visszalépett a furgonhoz, kinyitotta az anyósülés melletti ajtót, és egy udvarias főhajtást követően kisegítette a kocsiból Sao-lant. A kislány Franny legnagyobb meglepetéseié minden vonakodás nélkül megfogta Allier feléje nyújtott kezét.

- Bien, mapetite - mondta Allier, és kedvesen megsimogatta a kislány fejét. - Je ne veux pas déranger Madame Rafaella et ses invitées. - Aztán a nőkkel is udvariasan kezet rázott. -Bonnes vacances, mesdemoiselles, et bonne chance. Je vous verrai a la soirée[11] - Azzal az orráról csöpögő esővel mit sem törődve visszaült a furgonjába, intett egy utolsót, majd a virágágyást újból megkerülve elindult vissza a faluba vezető úton.
Franny megfogta Sao-lan jéghideg kezét.
- Mi van, ha senki sincs a házban? - kérdezte suttogva Clare-től. - Attól félek, rossz helyen járunk.
- Miért suttogsz? - súgta vissza Clare, majd halkan felvihogott.
- Nos, csak egyféleképpen tudhatjuk meg, vannak-e odabenn - mondta Franny, azzal megnyomta a csengőt.

32

Franny ismét csöngetett, de ugyanabban a pillanatban recsegve-ropogva megszólalt az ég is. Senki sem nyitott ajtót, ezért dörömbölni kezdett, és közben arra gondolt, mi van, ha senki sincs odahaza. Hova mehetnének? A falu is kihaltnak látszott. Mi több, kísértetiesnek.
Clare és Sao-lan az eresz alatt keresett menedéket. Még a csend is sötétnek látszott; nem lehetett mást hallani, csak az eső kopogását és a ciprusok nyögdécselését a szélben.
Az ajtó olyan hirtelen csapódott ki, hogy Frannynek hátra kellett lépnie. Megjelent előtte egy gyertyát tartó, halotti külsejű férfi.
- Ó, istenem! - suttogta Clare. - Ez csak Frankenstein háza lehet.
- Ah, maintenant - szólalt meg Haigh szándékosan franciául, csakhogy még jobban próbára tegye a türelmüket. - La Petite Bleu, Mademoiselle Franny, et Madame Clare, je présume? Mais vous etes trés en retared[12] - tette hozzá helytelenítő hangsúllyal. Majd kipillantott a sötét éjszakába, és tökéletes angolsággal azt kérdezte:
- Mi történt az autóval?
Franny idegesen elmagyarázta, hogy nincs semmiféle autó, mert amit béreltek, lerobbant útközben, és a zöldségboltos Monsieur Allier hozta el őket a furgonjával.
- Akkor azért van ilyen dinnyeszag - jegyezte meg a levegőbe szimatolva Haigh, majd betessékelte őket a házba. -Isten hozta

önöket a Chateau des Roses Sauvages-ban. Haigh vagyok, a komornyik. - Amikor becsukta maguk mögött az ajtót, a huzat kioltotta az összes gyertyát. Szinte ugyanebben a pillanatban zümmögni kezdett valami, ezt pedig hangos nyikorgás követte. Clare felsikoltott, és azonnal belekapaszkodott Frannyba. Az öreg állóóra kimért pontossággal ütni kezdte az időt.
- Csak egy óra - mondta nekik Haigh. - Hogy egészen pontos legyek, egy 18. századi, antik darab.
- Éreztem, hogy nem kellett volna eljönnünk - suttogta az esővíztől csepegő Franny, miközben a komornyik újra meggyújtogatta a gyertyákat. Aztán Haigh megfordult, hogy alaposabban megnézze őket, de amikor meglátta a frissen fényezett parkettán a tekintélyes víztócsákat, helytelenítően csóválta a fejét.
- Megmutatom a szobájukat - mondta végül, és ezüst gyertyatartóját magasra emelve elindult a lépcső felé. A lépcső aljában megállt és visszanézett. Sao-lan meg sem mozdult. -Gyere már, te kölyök! - szólt rá szigorú hangon. Sao-lan azonban megvetette a lábát; esze ágában sem volt szót fogadni. Lehorgasztott fejjel, kissé görnyedten állt, csak azt a mélykék Marten-szemét emelte Haigh-re, és tisztán, jól érthetően azt mondta:
- Menjen a picsába!
Clare halkan felvihogott, majd suttogva megjegyezte:
- Megszólalt a kicsike!
A komornyik vékony orra úgy megnyúlt, hogy majdnem elérte Sao-lant.
- Nos, ez nem volt kifejezetten kisasszonyos - jegyezte meg, azzal sarkon fordult, és látszólag sértetten nekivágott az emeletre vezető lépcsősornak. - Kövessenek, és hozzák magukkal azt az engedetlen gyereket is - szólt hátra, de közben alig tudta ellejteni vigyorát.
Elindultak a gyönyörű ívű lépcsőn, és közben meg-megálltak, hogy megcsodálják a nagy, aranykeretes festményeket és a falmélyedésekben álló márványszobrokat. Mezítelen lábuk bokáig süppedt a puha szőnyegben, de még mindig zavarta őket a házban uralkodó némaság.
Haigh megállt egy magas ajtó előtt, és egy széles mozdulattal kinyitotta.
- Sao-lan - szólt, és félreállt, hogy beengedje a vendégeket a gyönyörű, gyertyafényben úszó szobába. A helyiséget vörös damaszttal bevont baldachinos ágy uralta, amelynek szintén vörös

selyemből készült függönye lágy hullámokban omlott le egészen a földig. - Nagyanyád a Vörös Szobát választotta neked, mégpedig azért, mert úgy tudja, hogy a vörös színt a kínaiak a boldogság és a jó szerencse jelképének tartják.
Sao-lan mindent értett, csak azt nem, miért került szóba a nagyanyja. Bizakodva arra gondolt, hogy Csing Pao-csu is ott van valahol, így hamarosan találkoznak. A szívében felébredt a remény. Franny kézen fogta és bevezette a szobába. Megmutatta neki, milyen kényelmes az ágy, aztán letérdelt a hófehér, süppedős szőnyegre, amely olyan puha volt, mint a vattacukor, Sao-lan arcán azonban semmiféle érzelem nem tükröződött. Haigh nem törődött vele. Fogta a gyertyát, és közönyösen elindult a következő helyiség felé.
- Ez Madame Rafaella szobája volt valamikor - közölte, és a két nőből sugárzó áhítat láttán elfogta a büszkeség. A gyönyörűséges budoárban a zöld és a fehér árnyalatai uralkodtak. - Most Franny kisasszonyé lesz. Azt üzeni önnek a Madame, hogy érezze jól magát, és legyen ugyanolyan boldog a falai között, mint amilyen ő volt annak idején.
A szobába lépve Franny úgy érezte, mintha mimózaillattal lenne átitatva a levegő. A csíkos selyemből készült függönyöket lágyan lobogtatta a huzat. Franny megborzongott. Olyan érzése támadt, mintha lágyan megsimogatták volna a hátát. Megesküdött volna, hogy nem először látja ezt a helyiséget.
Aztán folytatták az útjukat Haigh gyertyája mögött, és beléptek egy fantasztikus, hófehér art deco hálószobába, amely úgy festett, mintha a húszas évek óta lakatlanul állt volna a hatalmas házban.
- Ezt a szobát pedig Clare kisasszonynak szántuk - közölte Haigh. - Valamikor a Madame édesanyja lakott benne, és a Madame azt reméli, hogy Clare kisasszony majd elűzi belőle a régi úrnő szellemét.
A két vendég sokatmondó pillantást vetett egymásra a „szellem" szó hallatán, mire Haigh vágott egy grimaszt.
- Ez csak amolyan szófordulat, tudják. Jól ismertem a Madame édesanyját, és nem hiszem, hogy akár csak szellem formájában visszatérne ide. Ha kísérteni akarna, inkább az Hotel de Paris kaszinóját választaná Monte-Carlóban.
- Szatén - dünnyögte Clare, miközben élvezettel végigfuttatta tenyerét a nyomott mintás ágyterítőn. - És ez a rengeteg tükör!

Csupa ezüst és króm minden. Ó, istenem, mintha nekem rendezték volna be!
- A vacsorát kilenc órakor szolgáljuk fel - közölte Haigh már az ajtóból. - Madame Rafaella mindig átöltözik hozzá. Kérem, legyenek pontosak! - Azzal, mint aki jól végezte dolgát, fogta a gyertyáját, és magukra hagyta őket.

33

Sao-lan nem volt hajlandó bemenni a Vörös Szobába. Leült Frannynél az ágy szélére, és lóbálni kezdte a lábát. Clare már átment álmai budoárjába, hogy átöltözzön a vacsorához. Odakint továbbra is dühöngött a szél, és időnként megdörrent az ég.
Franny bátorító hangon beszélt az újra hallgatásba burkolózó kislányhoz, miközben levetkőztette, betuszkolta a zuhany alá és alaposan megmosdatta. Amikor végeztek, belecsavarta egy törülközőbe, és a kislány visszakuporodott az ágyra.
Franny felsóhajtott. Pontosan tudta, mi a teendő egy sérült állattal, de hogy egy kisgyerekkel mit kell tenni, arról fogalma sem volt. Gyorsan felöltözött, leengedte a haját, és alaposan befújta magát gyömbérvirág-illatú parfümjével. Aztán belenézett a tükörbe, és felsóhajtott. Talán mégsem ártott volna, ha elmegy vásárolni Clare-rel. Amikor végzett, kinyitotta Sao-lan parányi bőröndjét, és a tartalma láttán letaglózta a döbbenet. Nem volt benne más, csak néhány agyonhordott alsónemű, egy-két pár zokni meg egy tiszta blúz. Egy újabb sóhaj kíséretében segített a kislánynak felöltözni, majd hirtelen elhatározással a vállára terítette saját, türkizszín kendőjét, mert úgy gondolta, ezzel vidámságot kölcsönöz a sivár ruhadaraboknak. Sajnos ez sem segített.
Egyszer csak izgalomtól kifúlva berontott Clare. Kis fekete koktélruhája remekül simult rá, mint mindig. Először a kislány gyűrött iskolai szoknyáját és blúzát mérte végig, aztán Franny öltözékét, és helytelenítően felvonta a szemöldökét.
- Ez van - jegyezte meg Franny, és örült, hogy ezúttal nincs idő vitára. Az antik óra ugyanis éppen akkor ütötte el a kilencet, amikor a kanyargós lépcsőn elindultak a hallba, ahol Haigh már várta őket. Franny szorosan fogta Kék Pötty kezét, és idegesen lépegetett. Még

néhány perc, és meglátja a legközelebbi hozzátartozóját. Az egyetlen embert, aki a családjából megmaradt.
Bár hallotta az óra ütését, Rafaella nem állt fel az öltözőasztala előtti székről. Azon tűnődött, milyen misztikus is a gyertyafény. Bizonyos szempontból ugyanolyan, mint a fény általában. Ha túl sok van belőle, árnyékot von az ember szemére és a szájára. Ha túl kevés, jellegtelen teliholddá silányítja a legbeszédesebb arcot is. Rafaella úgy tartotta, egy nő akkor a legszebb, ha rózsaszín vagy borostyánszínű fény világítja meg, persze egy meghatározott szögben. Főleg az ő korában.
De tudta, hogy a nők, akikkel találkozni fog, olyan fiatalok, hogy bármilyen fényben szépek. Haigh ugyan kijelentette, úgy néznek ki, mint az ázott ürgék, ugyanakkor azt is mondta, „ígéretes"-nek tűnnek. Márpedig Haigh szótárában ez a szó állt legközelebb a „csinos" jelzőhöz.
Rafaella jót nevetett, amikor Haigh beszámolt neki Sao-lan első szavairól.
- Szegény gyerek, biztosan halálra van rémülve - mondta, mire Haigh azt válaszolta, hogy ilyen tüzes természete csak egy Martennek lehet.
- Bár az ön száját sohasem hagyták el ilyen csúf szavak, asszonyom. Még kislánykorában sem.
„Ó, Haigh, ha tudná, mi mindent mondtam én Lucas-nak azokon a holdtalan éjszakákon, amikor egymást átölelve feküdtünk a nyári éjszaka sötétjében!" - gondolta Rafaella.
Megrázta a fejét. Nem ez a legalkalmasabb időpont arra, hogy a Szeretőről ábrándozzon. Már várják a vendégei. Fogott egy vérpiros hibiszkuszt, és egy rubintos csattal a kontyába erősítette. A nyakát meghintette némi mimózaillattal, aztán még egyszer megnézte magát a tükörben.
Dior vörös sifonból készült kreációja lágy redőkben követte az alakját, egészen a bokájáig. Elvezettel végigfuttatta az ujjait a ruhán, és büszkén konstatálta, hogy ugyanúgy áll rajta, mint azon a régmúlt napon, amikor megvette. A lábán hegyes orrú, az 1960-as évekből származó Roger Vivier-féle selyemcipőt viselt. Bár sajgott benne a lábfeje, le nem vette volna semmi pénzért, már csak azért sem, mert kimondottan fiatalnak érezte benne magát.
- A hiúság szégyenletes dolog - mondta a tükörképének. - Főleg öreg nőknél. Mégsem tudok róla lemondani. - Azzal a nyakába

akasztott egy rubintokkal díszített, hosszú láncot, a vállára terített egy magenta színű selyemstólát, majd felkapta a botját, és lassú léptekkel az ajtóhoz indult.
Elérkezett a nagy pillanat. Végre találkozik az új családjával. Nagyon remélte, hogy tetszeni fog nekik.

34

Haigh, aki a lépcső aljából figyelte a vendégek érkezését, úgy nézett ki Grandpere kék bársony zsakettjében, mintha egy Austin Powersfilmből lépett volna elő.
- Bonsoir, mesdames, mesdemoiselles - köszönt. Ismét megjátszotta, hogy csupán egy kicsit beszél angolul, mert abban reménykedett, hogy így az esetlegesen elejtett megjegyzésekből kipuhatolhatja, mit gondolnak valójában az új rokonok. Amikor a hölgyek mellé értek, átkísérte őket a nagy szalonba.
A hosszú, gyönyörű helyiség mindkét végében lobogott a tűz a hatalmas kőkandallókban. Az ablakok előtt lógó borostyánszín tafotafüggönyök tökéletes összhangban álltak a szürkészöld lambériával. A kristálycsillárok csillámló fénye apró szivárványkoszorúkat vont a hatalmas velencei tükrökben megsokszorozódott gyertyalángok köré. A teraszra nyíló franciaablakokat, melyek most be voltak zárva a tomboló vihar miatt, a szél időnként megrázta, s megremegtette előttük a súlyos fedőkben aláomló függönyöket.
Mivel már sem a vihar, sem a szél nem veszélyeztette a biztonságát, és mindent melegséggel vont be a gyertyafény, Frannyt végre boldogság és elégedettségérzet töltötte el. Életében először járt olyan helyen, amely igazi otthonként hatott.
- Megkínálhatom önöket pezsgővel? - kérdezte Haigh. Úgy tartotta a fehér vászonkendőbe csavart üveget, hogy jól látszódjon rajta az évjárat és a Krug felirat. Ezzel is imponálni akart. Franny persze nem tudott különbséget tenni jó és rossz évjárat között, de Clare igen, és ezt elismerő mosolya egyértelműen jelezte is.
Mindannyian odamentek a pattogó tűz elé, és némán kortyolgatni kezdték a pezsgőt. Franny arra gondolt, hogy ennél finomabbat még sohasem ivott, és hogy milyen jelentéktelennek tűnik az ő bolhapiacon vásárolt holmikkal teli háza az itteni pompához képest.

A nagyapja mégis itt született, és ha másképpen alakulnak a dolgok, akkor ez a csodálatos ház lett volna az apja otthona. Talán ő maga is itt nőtt volna fel. Kíváncsian nézegetni kezdte a vidám embercsoportokat ábrázoló, ezüstkeretes fényképeket. Szinte mindegyik a chateau előtt készült valamikor régen. Franny eltűnődött, vajon ott van-e a dédapja valamelyiken.

Ebben a házban mindennek külön emlékezete van, gondolta, miközben megérintette a törékeny szépségű, világos girland-intarziával díszített rózsafa asztalkát - minden egyes széknek, minden asztalnak, sőt még a fakózöld brokátnak is a kanapén. Ha ezek a falak beszélni tudnának, fűzte tovább a gondolatát, lenne mit mesélniük a családi összejövetelektől, születésnapokról, keresztelőkről, esküvőkről, veszekedésekről, szerelmi légyottoktól. El sem tudta képzelni, mi történhetett, ami végül ennyire megosztotta a családot.

Haigh magukra hagyta őket, s minthogy időközben alábbhagyott a szél, nem volt nehéz meghallani a közelgő lódobogást. Aztán hirtelen kivágódott az egyik franciaablak, amitől megint felhangzott a szél süvítése. A függönyök vad lebegésbe kezdtek, és az összes gyertya kialudt. A gomolygó szürke ködből egyszerre kiváltak egy köpenyes-csuklyás lovas és egy koromfekete ló körvonalai.

- Láttad? Szellem! - suttogta Clare, és sietve becsukta a franciaablakot. - Egy kriptában nagyobb biztonságban érezném magam.

A következő pillanatban kinyílt az ajtó, és hosszú, vízálló köpenyben, amilyet az ausztrál gazdák hordanak, elébük toppant az imént látott „szellem". Lekapta széles karimájú kalapját -a mozdulat nyomán jókora pocsolya keletkezett a gyönyörű Aubusson szőnyegen -, és a szobában állókra villantotta széles mosolyát.

- Hello - köszönt nagyon is e világi ausztrál akcentussal. - Scott Harris vagyok, Rafaella borásza. Remélem, mindannyian jól vannak. Szép kis viharba keveredtek.

Franny és Clare szemügyre vette a férfit. Magas volt, karcsú, lebarnult arca körül szálkásan elállt nedves, homokszínű haja. Clare elvigyorodott, és oldalba bökte Frannyt.

- No nézd csak - súgta. - Egész rendes, megbízható pasinak tűnik.

- Sajnálom, hölgyeim - folytatta Scott, és az arcán továbbra is ott játszott az a napfényes mosoly -, de ma már nem fog helyreállni az áramszolgáltatás. Kénytelenek leszünk beérni a gyertyafénnyel.

Mivel Franny a jelek szerint megnémult, Clare mutatkozott be elsőként.
- Clare Marks vagyok. - Megrázta a férfi nedves kezét. - ő Franny Marten, a kislány pedig - mutatott Kék Pöttyre - Sao-lan Ching Marten.
- Az újraegyesített család tagjai - jegyezte meg Scott, éppen amikor megjelent Haigh, és odalépett hozzá, hogy elvegye tőle a csöpögő köpenyt. - Nagyon örülök, hogy megismerhetem magukat - tette hozzá, és kezet fogott Frannyvel is. Sao-lan a játék báránybba temette az arcát. A férfi letérdelt mellé, és gyengéden megfogta a kezét. - Ne félj, szép kislány. Nem bánt a vihar. - Franny és Clare összemosolygott a fejük felett.
Senki sem vette észre az ajtóból figyelő Rafaellát. Szokatlanul csendesen kuporogtak mellette a kutyák, mintha őket is meglepte volna a szalonban összegyűlt kis csoport. Jelenlétére a kislány figyelt fel először. Ráemelte szép Marten-kék szemét, és Rafaella hátán végigfutott a hideg. Az unokája olyan kicsi volt, olyan sovány, és lerítt róla, hogy fél. Mégis azonnal a szívébe zárta. Rámosolygott, de Sao-lan megint visszabújt a bárányka mögé.
Rafaella tekintete a nyúlánk, szőke nőre vándorolt. Rögtön tudta, hogy ő Franny. Milyen szép a vállára omló, világosszőke hajával és barackszín bőrével! Ugyanakkor valami túlvilági sugárzott belőle, sérülékenység és hihetetlen gyengédség. Magas volt, karcsú, mint általában a Martenek, de a stílustalanságát valaki mástól kellett örökölnie.
A sötét hajú nő nyilván Franny barátnője, Clare. Érdekes arca van, gondolta Rafaella, ahogy szemügyre vette. Könnyed modorú, magabiztos, modern szépség, legalábbis első ránézésre ezt a benyomást kelti. Ám az asszony valami mást is észrevett a sima külső alatt. Talán szomorúságot? Vendégei mindketten fiatalok voltak, szépek, és még az egész élet előttük állt. Rafaella felsóhajtott. Eszébe jutott, hogy ő milyen gyorsan maga mögött hagyta a hosszú éveket.
Nem volt hajlandó a botjára támaszkodni. Büszkén kihúzta magát, ahogy az a piros selyemruhához, a rubintokhoz és hajába tűzött hibiszkuszhoz illett.
- Bonsoir, mes cheres amies[13] - szólalt meg mély, édesen zengő hangján. - Köszöntelek benneteket a Chateau des

Roses Sauvages-ban. - Mindannyian felé fordultak, s Rafaella elmosolyodott. -Elnézéseteket kérem a szörnyű vihar és az áramkimaradás miatt. Remélem, Haigh megfelelően gondoskodott rólatok.
Scott odasietett hozzá, és segítőkészen megfogta a könyökét. Megpuszilta az asszony arcát, és a fülébe súgta:
- Gyönyörű ma este. Elakad a lélegzetem, ha magára nézek. - Rafaella felnevetett, és a férfi karjára támaszkodva beljebb jött. Tekintete találkozott Frannyével, és azonnal megérezte annak a láthatatlan köteléknek az erejét, amely évtizedeket, sőt akár évszázadokat és kontinenseket áthidalva összekapcsolja a jelent azzal a múlttal, amelyről Franny semmit sem tudott, és amely minden kétséget kizáróan összekötötte a lelküket. Rafaella ajkát halk, megkönnyebbült sóhaj hagyta el. Talán nem követett el nagy hibát.
- Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Franny - mondta.
- Hát még én milyen boldog vagyok, Rafaella néni - válaszolta Franny.
- Akkor adj végre egy nagy puszit! - súgta Rafaella, és hosszan, erősen magához ölelte sohasem látott unokahúgát.
Aztán hátralépett, megfogta Franny állát, és az arcába mélyedt.
- A mosolyod éppen olyan, mint a nagyapádé - dünnyögte. - Ne aggódj, jóképű, csinos ember volt, és te, ma chérie, ebben is hasonlítasz hozzá.
Franny fülig pirulva mutatta be Clare-t.
- Egy újabb szépség - jegyezte meg mosolyogva Rafaella. - Üdvözöllek a házamban, Clare. Remélem, jól fogod érezni magad. Ha elül a vihar, látni fogjátok, milyen szerencsés asszony vagyok, hogy ezen a gyönyörű helyen élhetek.
Utoljára hagyta az unokáját. Sao-lan kezéből addigra kiesett a bárány, a kislány értetlen tekintettel próbálta követni az eseményeket.
- Sao-lan - szólította meg halkan Rafaella. - Én vagyok a te francia nagymamád. Nagyon örülök, hogy itt vagy. - A kislány nem válaszolt. Zaklatottan elnézett Rafaella mellett, aki rögtön megértette, hogy az „igazi" nagyanyját keresi.
Kézen fogta Sao-lant, és leült vele a kandalló előtt álló bőr karosszékbe. Tudta, hogy a kislány ért angolul, ezért maga felé fordította, és tiszta, érthető hangon beszélni kezdett hozzá. - Nézz

rám, Sao-lan. Tudom, hogy Sanghajban van egy másik nagymamád, Csing Pao-csu, akit nagyon szeretsz. Te pedig biztosan tudod, hogy minden kisgyereknek két nagymamája van. A te esetedben Csing Pao-csu az egyik, ő a kínai nagymamád, én pedig a francia nagymamád vagyok. Az édesapád anyukája. Érted, ma petite?- Sao-lan némán állt előtte, szemmel láthatóan nem fogta fel a magyarázatot. Rafaella ennek ellenére tovább beszélt. -Kék Pöttynek foglak szólítani, és mellettem ülsz a vacsoránál. Abból eszel, amiből akarsz, és ami nem ízlik, azt meghagyhatod. Jó lesz így?

Kék Pötty továbbra is csak hallgatott, a cipőjét bámulta rendületlenül. Haigh felsóhajtott. Nehéz lesz, gondolta magában, miközben kitöltött egy-egy pohár pezsgőt Rafaellának és Scottnak, majd egy harmadikat magának. Rafaella mellé lépett, és végigjáratta királyi tekintetét a vendégeken.

- Köszöntelek benneteket, kedves családtagjaim - mondta Rafaella, és megemelte a poharát. - Köszönöm, hogy megtettétek ezt a hosszú utat. El sem tudom mondani, milyen nagy öröm ez nekem. Bár öreg vagyok, minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy emlékezetessé varázsoljam az ittléteteket.

35

Hirtelen mozgolódás támadt odakint a hallban. Kutyaugatás hallatszott, majd egy ajtó csapódása, s a szél megint végignyargalt a szobán, ismét elfújta az időközben újra meggyújtott gyertyákat.

- Mimi, Louis! - szólt figyelmeztető hangon Rafaella, de a kutyákat már nem lehetett visszatartani. Néhány másodperc múlva a szalonban állók mély, dörmögő hangra lettek figyelmesek, amelyhez a következő pillanatban vidám csaholás társult.

- Csak azok az átok pomerániai spiccek csaphatnak ekkora zajt - jegyezte meg rezignáltan Haigh, és kisietett a hallba.

Louis és Mimi a három diadalmasan ugató, apró pomerániai váratlan támadásának eredményeképpen már a padlón feküdt. Az ajtó mellől majdhogynem unottan figyelte a jelenetet egy negyedik kutya, amelyet leginkább az „utcai vegyes" kategóriába lehetett volna besorolni, és amelyik ebből kifolyólag pontosan tudta, milyen egy igazi verekedés.

- Jaj, drágáim, szálljatok le róluk! - hallatszott be Juliette hangja a sötét bejáróból. - Ne aggódjon, Haigh, csak játszanak. Nem fognak megölni senkit.
- Remélem is, mert akkor nem látnánk őket szívesen - felelte Haigh.
- Üdvözlöm, Madame. Látom, semmit sem változott. - Juliette vidám kacagása utat talált a szalon felé, majd ő maga is benyomult, miután mindkét oldalról megcsókolta Haigh-t, és merő szeretetből a homlokára is nyomott egy cuppanós puszit.
- Maga sem, Haigh. Megmaradt annak a zsémbes despotának, aki volt - szólt utána, mert Haigh már kiment, hogy megbirkózzon az ajtó előtt felhalmozott poggyászheggyel. - De hol van az én drága Rafaellám? Óóóóóóó... hát itt vagy, chérie!
Az ajtóban megállt egy pillanatra, hogy a kandalló előtt ülő barátnőjét alaposan szemügyre vegye.
- Jottányit sem változtál - jelentette ki cinkos hangon.
- Ahogy te sem, drága barátnőm - válaszolta Rafaella, és amennyire tudta, átölelte Juliette széles derekát. - Ha a kerületed gyarapodását nem számítom - tette hozzá, mire Juliette elvigyorodott.
- A túl sok étel és a túl kevés szerelem az oka - súgta Rafaella fülébe, mire mindketten elnevették magukat, mert eszükbe jutott az a sok-sok titok, amit barátnőkként régen megosztottak egymással.
- Ugye nem akarod elhitetni velem, hogy ez a csúf eb is a tiéd? - kérdezte Rafaella, amint megpillantotta a sarokban a még mindig némán gubbasztó korcsot.
- Isten őrizz! Ez Jake kutyája, Gengszter.
Franny, aki a háttérből figyelte az eseményeket, most döbbenten felkapta a fejét. Lehetetlen, gondolta, biztosan rosszul hallotta a neveket. Mosolyogva nézte Juliette-et, aki vörös hajával, smaragdzöld kaftánjával és folyamatosan csaholó spicceivel szinte lángra lobbantotta a sötét szalont.
- Na és, drágám - suttogta Juliette a tőle megszokott hangerővel, így mindenki tisztán hallotta, amit kendezett -, hol van a híres unoka meg az unokahúg?
Franny előlépett az árnyékból.
- Az unokahúg itt van - mondta. - Franny vagyok.
- Én pedig Juliette, a kivénhedt barátnő - csicseregte az asszony, majd miután alaposan végigmérte Frannyt, így folytatta: - Van fogalmad róla, mit művelne a gyönyörű szemeddel egy kis kék szemfény? - kérdezte. - Éppen van nálam a megfelelő árnyalatból.

Holnap szólj, hogy adjam kölcsön, rendben? És ez a csodás haj! - dünnyögte, ahogy végigfuttatta az ujjait Franny egy szőke tincsén. - Minden szála természetes, az enyémet meg már csak a festék tartja össze. Talán követnem kellene Rafaella példáját, és hagynom kellene, hogy megőszüljön. De ehhez túl fiatal vagyok. Legalábbis lélekben. Nem beszélve arról, hogy nekem közel sem állna olyan jól, mint neki. Tudod, kettőnk közül mindig Rafaella volt az elegánsabb. Őszen ugyanolyan jól fest, mint amikor még fekete volt a haja. Igazi szépség. Amilyen te is lehetnél, chérie - tette hozzá tűnődő hangon, mire Franny elpirult, és gyorsan bemutatta Clare-t. Juliette szemügyre vette a sötét szépségű, elegáns Clare-t. „No, ez a nő aztán megtapasztalta az életet - gondolta magában. - Pontosan tudja magáról, kicsoda, ugyanakkor nem egészen az, aki lenni szeretne." Mindent összevetve érdekes jelenségnek találta.
Végül Sao-lanra esett a pillantása.
- Ő az unokám, Kék Pötty - mutatta be Rafaella, és boldog mosoly villant a szemében, amikor megfogta a kislány kezét.
Juliette lehajolt, hogy alaposabban megnézhesse magának a gyereket.
- Milyen apróka! - jegyezte meg. - De kétség sem férhet hozzá, hogy Marten. És ő is gyönyörű. - Felsóhajtott. -Milyen szerencsés nő vagy te, Rafaella! Az én unokáim a nagyapjuk külsejét örökölték, nem az enyémet. Labourde-ok tetőtől talpig, ami azt jelenti, hogy egész vagyont költhetek majd fogszabályozásra. Ráadásul mindegyiket nagy fejjel és elképesztően hosszú végtagokkal verte meg az isten. Esküszöm, úgy néznek ki, mint azok a tintahalak, amiket Hawaiinál láttam a tengerben. Rólad viszont, Kék Pötty - folytatta a kislányhoz fordulva -, már most meg lehet állapítani, hogy pár év múlva össze fogod törni a férfinép szívét. Még ebben a ronda cipőben is, ami nyilván agyonszorítja a lábadat. Ugye, édesem, nem bánod, ha Tante Juliette leveszi rólad ezeket a csúfságokat? - Azzal letérdelt, és lecsatolta Sao-lan lábáról a kemény fekete lakkcipőt.
- Köszönöm - szólt udvariasan Sao-lan.
Franny és Clare felugrott.
- Tud beszélni! - kiáltotta Clare, éppen amikor Haigh a kezében tartott hatalmas Vuitton bőröndök súlya alatt hétrét görnyedve belépett a szalonba.

- Hogyhogy, hát eddig meg sem szólalt? - kérdezte meglepetten Juliette.
- Eddig a szavát sem lehetett venni, csak egyszer, amikor elküldött melegebb éghajlatra, hogy úgy mondjam - felelte Haigh, és tompa puffanással ledobta a bőröndöket.
- Bárki volt is az, a szívemből beszélt - vágta rá az ebben a pillanatban a szalonba lépő Jake, és két újabb bőröndöt dobott a Vuittonok mellé.
Franny szeme elkerekedett. Hirtelen mintha megállt volna vele a világ. Egy pillanatig csak meredten nézte Jake-et, aztán érezte, hogy elönti a forróság. Hát ő mit keres itt? Lángoló arccal, bénultan figyelte, amint a férfi a karjaiba zárja Rafaellát.
- Ugye a szokásos szobában vagyok? - kérdezte Juliette, és mintha nem húsz évig, hanem csak egy rövid hétig lett volna távol, már el is indult a lépcső felé.
- Természetesen - felelte Rafaella. - És mint tapasztalni fogod, ugyanazt a pezsgőt isszuk ma is.
- Örömmel látom, hogy semmi sem változott - kiabált vissza már a lépcső tetejéről Juliette. Magas sarkú cipőjének vidám kopogását sem a nyomában loholó spiccek lihegése, sem a bőröndökkel bukdácsoló Haigh nyögdécselése, sem a sort lezáró, láthatóan fülig szerelmes Mimi és Louis zajongása nem tompította. Franny figyelmét azonban más kötötte le: Jake, aki közben odaállt elé. A lány szándékosan figyelmen kívül hagyta a felé nyújtott kezet.
- Öö... üdv - köszönt a férfi.
Franny csupán egy acélos pillantásra méltatta.
- Ki hívott ide? - kérdezte hűvösen.
- Rafaella. Amikor elmesélte, hogy te is itt leszel, és hogy még sohasem találkoztatok, elhatároztam, hogy felkereslek.
- Értem. Ellenőrizni akartál - jelentette ki Franny. -Tudni akartad, méltó vagyok-e a Martenek bizalmára, vagy csak a család vagyonát akarom megkaparintani. Hát, legalább a kutyáról nem hazudtál - tette hozzá, aztán elfordult Jake-től, és remegő lábakkal elindult az ajtó felé.
Nem tudta, mit tegyen. Fusson el? Vagy sikítson bele az éjszakába? Vagy menjen vissza, és húzzon be Jake-nek egy jó nagyot? A keze a puszta gondolattól ökölbe szorult - már kislány korában is tudta, hogyan kell behúzni valakinek.

Hogy volt képes, hogy volt bátorsága lefeküdni vele, amikor csak azért ment el hozzá, hogy ellenőrizze, mint a cégével kapcsolatban álló nagyvállalatok alkalmazottait? Gazember - gondolta, és megpróbálta visszatartani a harag kigördülni készülő, forró könnyeit. Csak nem fogja elbőgni magát egy ilyen alak előtt? Naná, hogy nem - döntötte el. Sírjon miatta más. S noha megalázottnak érezte magát, visszament a kandalló mellé, és megpróbálta felmelegíteni hirtelen fagyossá vált kezét.
A hallban álló Clare döbbenten nézte végig a jelenetet.
- Hát ez meg mi volt? - kérdezte Jake-től. A
férfi kinyújtotta a kezét.
- Maga bizonyára Clare. Jake Bronson vagyok. Remélem, legalább maga kezet fog velem.
- Eltalálta. Clare Marks - mutatkozott be a nő, és ráérősen megrázta a felé nyújtott kezet. Milyen jóképű fickó, gondolta, és merészen Jake szemébe nézett. Kicsit viharvert ugyan, tette hozzá magában, de ő pont ilyennek szerette a férfiakat.
Jake szemében felismerés villant.
- Aha! Szóval maga a. akinek a.
- A másik asszony - fejezte be Clare a félbehagyott mondatot, és mindketten elnevették magukat.
Clare kissé megemelte az állát, félig elfordította a fejét, szinte flörtölve, kacéran pillantott Jake-re. „Ajaj, ebből még baj lehet - figyelmeztette közben magát. - Hát ilyen gyorsan elfelejtetted, amit a megbízható, rendes férfiakról papoltál? Jó lesz, ha vigyázol!" A férfira villantotta ragyogó mosolyát.
- Igazán nagyon örülök.
- Csatlakozunk a többiekhez? - kérdezte Jake. Clare könnyedén belekarolt. Úgy érezte magát, mint egy menyasszony, amint a férfi karján belejtett a szalonba.
Odabenn Haigh éppen ismét pezsgőt töltött a poharakba, néhány feketébe öltözött, fodros fehér kötényt viselő falusi asszony pedig mosolyogva körbekínálta a Haigh által készített ínycsiklandóan finom falatkákkal megrakott tálcákat. Már csak a még ínycsiklandóbbnak ígérkező vacsora váratott magára.

A hosszú mahagóniasztalt a legpompásabb antik porcelánnal terítették meg. A zöld, illetve korallpiros szegélyű Limoges mintás tányérok mellett csillámokat szórtak a hosszú szárú Baccarat poharak. A keményített vászonszalvétákat kézi hímzésű, cikornyás M betű díszítette, és az ezüst evőeszköz is olyan régi volt, hogy szinte teljesen lekopott a mintázata. Az asztalon elhelyezett lapos ezüsttálakban zöld girlandok között fehér vadrózsa illatozott. A kompozíciókhoz Rafaella maga válogatta ki a virágokat a kertben. Egy ötkaréjos, színezüst gyümölcsöstálról szinte lecsordultak a Marten szőlészetből származó piros és fehér szőlőfürtök.

A szobát betöltötte a rózsa és az ablakokat még mindig meg-megzörgető huzatban imbolygó gyertyák viaszos illata. A zárt ablaktáblák előtt összehúzták a nehéz selyemfüggönyöket, a kandallókban pattogó tűz vörhenyes lángja méz-színű melegséggel vonta be a szobát.

Haigh körbejárta az asztalt, és Famille Marten Special Reunion Cuvée-t töltött a poharakba. Közben mindenkinek megmutatta a csodaszép címkét, melynek láttán Rafaella majdnem elsírta magát, mert utoljára az esküvőjén szolgállak fel ünnepi cuvée-t. S ennek most olyan volt az íze, mint a vadvirág illata. Selymesen simogatta az ember nyelvét, és enyhén kovás utóízt hagyott maga után. Meg is dicsérte Scottot a kiváló zamatért.

Rafaella az asztalfőn ült, és úgy mosolygott, ahogy Haigh nagyon régen nem látta mosolyogni, mintha végre a jelen eseményei körül forognának a gondolatai, és nem a múltba térnének vissza. Az asszony balján ülő Kék Pötty továbbra is üres tekintettel bámulta az ételtel teli tálakat. Kifürkészhetetlen arca semmit sem árult el a fejében kavargó zűrzavarból.

Rafaella elkapta a kislány búskomor pillantását, és mivel kitalálta, mire gondol, intett Haigh-nek, aki azonnal behozta a konyhából az evőpálcikákat, amelyeket a városból rendelt kínai ételekhez szoktak használni. A kislány szeme felragyogott, amint meglátta ezeket, sőt még el is mosolyodott, amikor Haigh elkezdte feldarabolni a tányérján a húst.

Jake Rafaella jobbján ült, Clare mellett, szemben Frannyvel és Scott-tal. Juliette az asztal másik végén parancsnokolt. A spiccek ott

sündörögtek a lába körül, Mimi és Louis pedig Rafaella széke mellett vert tanyát. Gengszter az ajtó közelében settenkedett, készen arra, hogy az első adandó alkalommal kimeneküljön a helyiségből. Bár az asztal két oldalán ültek, Franny és Jake között szinte szikrázott a feszültség. A férfi megpróbálta elkapni Franny tekintetét, de a lány minduntalan kitért a pillantása elől. Jake ebből tudta, hogy nagy a baj. Hirtelen azt kívánta, bár sohase találkoztak volna, vagy ha már találkoztak, legalább ne került volna sor arra a bizonyos együttlétre. Akkor most milliószor jobbak lettek volna az esélyei. Szidta magát, amiért így elrontotta a dolgot. Hosszú éveken át nem bonyolódott kapcsolatba senkivel, és most sem került volna ilyen gyalázatos helyzetbe, ha tartja magát az elveihez.
- Biztos vagyok benne, hogy már találkoztunk valahol - mondta Scott váratlanul Clare-nek, akinek az arcáról rögtön lehervadt a sugárzó mosoly.
- Nem hinném. Még sohasem jártam Ausztráliában. -Clare hangja olyan hideg volt, mint a jégcsap.
Scott meglepetten kapta fel a fejét.
- Én viszont néhány évig Napa Valley-ben dolgoztam - erősködött. - Összefuthattunk akár San Franciscóban is.
- Sajnálom, de én georgiai lány vagyok - mondta Clare kurtán és olyan hűvösen, hogy a férfi zavartan elfordult, és inkább az ételre összpontosított.
Haigh, aki mindent látott és mindent hallott, elégedetten állapította meg, hogy a vacsora visszahozta a régi idők hangulatát. A levegőben vibráló feszültség intrikát sejtetett.
Juliette a kutyákról és az állatorvosi munkáról beszélgetett Frannyvel.
- El sem tudnám képzelni az életemet az én kis drágáim nélkül - mondta, és közben hagyta, hogy az egyik spicc az ölébe ugorva körbeszimatolja a tányérját, míg a másik kettő a szék brokáthuzatát próbálta kikezdeni a háta mögött.
- Juliette, muszáj együtt ennünk a kutyáiddal? - Rafaella hangjában nemtetszés bujkált, ám barátnője csak nevetett.
- Ne légy már ilyen szigorú, chérie. Csak arra kíváncsiak, hogy mit eszik a mamájuk. Ami teljesen normális. Nem beszélve arról, hogy ezek a kutyák már a leghíresebb éttermekben is megfordultak, és ott sem volt kifogás ellenük. Akkor neked hogy lehet?
- Úgy, hogy az én székem brokátját karmolásszák.

- A szék fogyóeszköz, a barátság viszont tartós - válaszolta erre Juliette. - És ez az, ami számít. Meg hogy ezek a gyönyörű fiatalok itt ülnek az asztalod körül. - Rafaella a tenyerébe fektette az arcát, és elmosolyodott. Juliette-nek most is sikerült rátapintania a lényegre. S mint mindig, igaza volt.
- No és hogy vagy, Franny? - próbálkozott újra Jake, de meglátta azt az acélos pillantást a lány szemében, és azonnal megbánta, hogy szóba akart elegyedni vele.
- Nagyon jól, köszönöm - felelte Franny olyan hidegen, hogy szinte megfagyott körülötte a levegő.
- Remélem, tetszettek a Casablancai liliomok.
- Gyönyörűek voltak. Sajnos nem tudtam megköszönni őket.
- És én sem tudtam köszönetet mondani neked - mondta némi célzatossággal Jake.
- Nem is tudtam, hogy ismeritek egymást - szólt közbe Clare sértetten, amiért Franny nem beszélt neki a férfiról. Ugyanakkor azt is szerette volna kideríteni, hogy szabad-e Jake, vagy esetleg barátnője már korábban kivetette rá a hálóját.
- Csak futólag - felelte Franny.
- Értem - motyogta Clare, pedig semmit sem értett az egészből, és el sem tudta képzelni, mi folyik kettejük között.
A levegőben röpködő szikrákkal mit sem törődve az asztalfőn trónoló Rafaella felvillantotta azt a régi mosolyt, amelyet Haigh annyira szeretett, és megemelte a poharát.
- Most pedig igyunk annak a férfinak az egészségére - szólalt meg -, aki nélkül nem éltem volna túl a mögöttem álló nehéz éveket. Az én jó öreg barátomra, Haigh-re!
- Haigh-re! - ismételték a többiek, és mosolyogva fölemelték a poharukat. Ebben a pillanatban ismét felpattant odakint a hatalmas ajtó. A benyomuló szél sokadszor is eloltotta a gyertyákat, s a kéményből fekete füst tódult a kandallóba.
Mindenki a hallban felhangzó léptekre figyelt. Aztán feltárult az étkező ajtaja, és belépett rajta egy férfi. Megállt, és végighordozta tekintetét az asztal körül ülőkön. Méretre szabott, hajszálcsíkos öltönyt és kézzel varrt cipőt viselt. Sötét, hátrafésült hajába ezüstös tincsek vegyültek. Hajlott orra arrogáns kifejezést kölcsönzött arcának. A szemében nyoma sem volt a mosolynak, csak az ajkán lehetett felfedezni egy gúnyos görbületet.

Rafaella halkan felsikoltott, és visszahanyatlott a székébe. Egy pillanatig azt hitte, alig pár héttel korábban eltemetett fia áll előtte.
- Mon dieu? - nyögte Juliette. - A tékozló fiú hazatért.
- Ejnye, anya - szólalt meg Alain -, hát nem is üdvözlöd rég elvesztett gyermekedet? Hallottam, hogy kerestettél Jake-kel, hát eljöttem.
Jake talpra szökkent, és odaállt Rafaella mellé. Haigh ugyanakkor Jake mögé oldalazott, de közben le sem vette a szemét Alainről. „Ha csak egy rossz mozdulatot teszel.!" - súgta fenyegetően a tekintete.
- No mit szólsz, most, hogy idősebb lettem, egyre jobban hasonlítok Felixre. Nem különös? - kérdezte, és gúnyosan legörbítette az ajkát.
- Ugyanolyan drága cuccaim vannak, méretre szabott öltönyökben és kézzel varrt cipőkben járok én is. Nincs semmije Felixnek, maman, ami nekem ne lenne meg. Hát nem vagy büszke rám?
Rafaella némán tűrte, hogy fia megölelje.
- Isten hozott itthon, Alain - szólalt meg végül. Alain gúnyos mosolyt küldött Haigh és Jake felé. Ebből a csatából ő került ki győztesen.

37

Franny elkapta Alain diadalmas pillantását. Furcsa előérzete támadt. Ösztönösen tudta, hogy valami nincs rendben. Jake is tudta. Ezért lépett oda rögtön Rafaella mellé, mint egy páncélos lovag, készen arra, hogy megvédje szíve hölgyét, ha kell. Jó érzés lehet, ha Jake Bronson így odaáll valaki mellé, gondolta Franny irigykedve. De aztán eszébe jutott, hogy Jake-nek Rafaella volt az első szerelme. Nem csoda, ha meghívást kapott a chateau-ba, és az sem, hogy ennyire védelmezi Rafaellát. Hirtelen minden megvilágosodott előtte.
Alain kezet nyújtott Jake-nek, de ő csak egy merev, elutasító pillantással válaszolt. Alain elvigyorodott.
- Szóval azt akarod mondani, hogy nem fogsz velem kezet? Hát nem látod? Teljes bűnbocsánatot nyertem. Minden sérelem a múlté.
- Én nem felejtek - felelte Jake. - És Felix sem felejtene.
- Csakhogy Felix már nincs köztünk az örökös kifogásaival. Magadra maradtál, Jake. Hacsak Haigh-t nem számítom. - Alain

most a komornyikhoz fordult, aki pókerarccal állt Jake mögött. - Hogy s mint, Haigh? Még mindig maga a kakas a szemétdombon, igaz? No de már nem sokáig. Most, hogy visszajöttem, pár dolgon feltétlenül változtatni fogunk. - Nem nyújtott kezet Haigh-nek, de nem is lett volna rá lehetősége, mert a komornyik elfordult, még mielőtt Alain befejezte volna a mondókáját.
- Maman, ideje lenne jó modorra tanítani az alkalmazottaidat - jegyezte meg Alain azzal az idegesítő vigyorral, amitől Jake-nek megfeszült a szája. - Na, lássuk, ki van még itt? Hát persze! Juliette!
- Azzal átsétált az asztal másik végéhez, megállt az asszony háta mögött, és a vállára tette a kezét. - Bizonyára még mindig gyászolja Rufust.
Juliette egyetlen mozdulattal lerázta magáról a vállát szorító ujjakat.
- Nem sokat változtál, Alain. Ugyanúgy megjátszod magad, mint régen.
- Nahát! Semmi „Isten hozott, Alain"? Ugyan, Juliette, régen a barátom voltál.
- Anyád barátja voltam, nem a tiéd. És nagyon is jól tudom, mit kellett miattad kiállnia.
- Gondolom, maga az új borász - lépett oda Scott elé Alain, és üdvözlésre nyújtotta a kezét. Mivel az ausztrálnak fogalma sem volt arról, mi történik, kezet rázott vele. - Már most szólok, hogy nagy változásokra számíthat. Időközben ugyanis egész jó borszakértő lettem. Pontosan tudom, mi a teendő egy szőlőben, és a tudásomat kamatoztatni is fogom, ha megint a borászat vezetője leszek. Majd meglátja!
Amikor Frannyhez ért, elismerés villant a szemében.
- A család rég elveszett tagjához van szerencsém, gondolom - kezdte selymes hangon. -Franny, ugye? - kérdezte, és mindvégig az igéző szempárba meredve, lassú mozdulattal a szájához emelte Franny kezét és megcsókolta.
A lány eközben azon tűnődött, mi állhat az elviselhetetlen feszültség hátterében. Miért lesi Jake karvalyként Alain minden mozdulatát? És miért figyel annyira Haigh?
- Hogy maga milyen szép, Franny! - lehelte Alain, és továbbra sem engedte el a lány kezét. - Ez persze nem csoda, hiszen a Marten családban minden nő gyönyörű. Nem is értem, miért kell állatorvosként güriznie? Igazán foghatna magának egy gazdag

férjet, aki elhalmozná ékszerekkel meg bundákkal, és aki a saját repülőgépén vinné az oltár elé.
- Jobban szeretem munkával megkeresni a kenyeremet - válaszolta Franny hűvösen, de a férfi addigra megkerülte az asztalt, és megállt Clare előtt.
A nő ellenségesen pislantott Alainre, aki megfogta az állát, így kényszerítette arra, hogy a szemébe nézzen.
- Clare - szólt lágy hangon. - Magát ismerem. Feltétlenül beszélnünk kell. - Clare meglepett pillantással válaszolt.
Utoljára a kislány mögé lépett Alain, aki bénult dermedtségben ült a helyén. Hatalmasra tágult kék szemében szinte tapinthatóvá vált a félelem, ujjai megfeszültek az evőpálcikákon.
Alain székestül megfordította, lehajolt hozzá, és egészen közelről kezdte tanulmányozni az arcát. Komisz vidámság csillant a szemében. Ugyanakkor volt valami kellemetlen abban, ahogy végighúzta az ujját a lány pici orrán, majd körberajzolta rövid felső ajkát, szorosan összezárt szemét, aztán megérintette a haját, amely leginkább egy feketerigó tépett szárnyára emlékeztetett, és végül megcirógatta a vékony nyakat is.
Aztán felnevetett.
- Maman! - kiáltotta derűsen. - Bemutatom a lányomat! Mert én vagyok az apja, ha nem tudnád. Látod, milyen büszke vagyok rá? Olyan büszke, amilyen nemsokára te leszel a Martenekre. Mert becsületemre mondom, az leszel!
Nem Jake volt az egyetlen a szobában, aki jól tudta, hogy a becsületesség sohasem tartozott Alain erényei közé. Ám Rafaella még mindig szerette Alaint, hiszen a fia volt, és hinni akart neki. Így hát magához ölelte és visszafogadta.

38

Ezt követően nagyon gyorsan véget ért a vacsora. Utána pedig mindenki hamar lefeküdt, kivéve Rafaellát, aki a kanapén ült a régi könyvtárban, és a fiával beszélgetett. Alain hihetetlenül fiatalnak és igen jóképűnek tűnt a gyertyafényben, és valóban nagyon hasonlított Felixre, bár az arcán már megjelent néhány ránc, és Rafaella valami keserűséget is felfedezett a szemében, amely még nem volt ott, amikor utoljára látta.

- Örülök, hogy végre hazajöttél, Alain - mondta a fiának, és erről eszébe jutott, hogy Felix is hazatért, csak éppen koporsóban. - Látni akartalak még.
- Mielőtt meghalsz - fejezte be a félbehagyott mondatot Alain. - Mégis, mikorra tervezed? Hamarosan? - kérdezte, és felnevetett, mintha csak viccelődne, holott valójában nem tréfált, és Rafaella sem mosolygott.
- Remélem, nem. Főleg most, hogy új családot találtam magamnak.
- A lányomat.
- És az unokahúgomat.
- Á, igen, az unokahúgodat. Mindig kedveltem a csinos nőket.
- Emlékszem - felelte Rafaella szárazon.
Alain a pamutszövet párnáknak támaszkodott, olyan otthonosan dőlt hátra, mintha ki sem tette volna lábát a házból.
- Igazából nem azért akartalak újra látni, mert a halálra készülök - szólalt meg Rafaella váratlanul, méghozzá olyan erős, határozott hangon, hogy Alain felkapta a fejét.
- Csupán azért, hogy meggyőződhessek valamiről. Nevezetesen arról, hogy helyesen cselekedtem-e, amikor annak idején kidobtalak. Merre jártál azóta, Alain? És mit csináltál? Hol tettél szert arra a sok pénzre, amire utaltál?
Rafaella szigorú tekintettel nézett a fiára, ám Alaint nem először hallgatták ki, jól tudta, hogyan lehet bizonyos témákat megkerülni.
- Hogy hol voltam? Tulajdonképpen mindig Felix közelében. Bejártam Ázsiát, ahogy ő is. Időnként még össze is futottunk, tudtad?
Időközben észrevétlenül Jake lépett a szobába. Az ajtónak támaszkodott, és mellén keresztbefont karokkal figyelt, hallgatta a beszélgetést. Most megszólalt.
- És pontosan mikor láttad utoljára Felixet?
Alain felnézett Jake-re, és nagyot sóhajtott.
- Gondolhattam volna, hogy itt settenkedsz valahol.
- Komolyan azt hitted, hogy egyedül hagyom veled anyádat? Te vagy az őrült, Alain, nem
én.
- Mégis mi közöd neked ehhez az egészhez? Miért ütöd bele az orrodat?
- Mert én megkértem rá - felelte éles hangon Rafaella.
- És arra is, hogy tudjon meg rólad mindent, amit csak lehet.

Alain ismét Jake-re nézett.
- És? Sikerült megtudnod valamit?
- Annyit igen, ami elegendő ahhoz, hogy tiltott kábítószer-kereskedelemért börtönbe csukassalak. Tudom, hogy kapcsolatban állsz a legdurvább ázsiai kartellekkel, hogy nyakig ülsz az adósságban, és hogy bármerre jársz, erőszak kíséri az utadat. És azt is tudom, hogy Hongkongban voltál aznap éjjel, amikor Felix meghalt.
- Felix öngyilkos lett. Mindig is gyáva volt - vetette oda foghegyről Alain.
- Te ölted meg azt a szegény fiatal lányt! - ébredt rá Rafaella hirtelen az igazságra. -Egészen eddig nem voltam benne biztos. De Jake mindvégig tudta az igazat. Velem ellentétben ő mindig keresztüllátott rajtad. És a hiszékenységemnek szegény Felix itta meg a levét. Nem tudta elfogadni, hogy neked hiszek, nem neki. Ezt sohasem bocsátom meg magamnak.
- Felix azért ment el, mert nem bírta volna ki Alain mellett, nem miattad, Rafaella -mondta Jake. - És Alain azért ölte meg, mert nem bírta volna elviselni, hogy Felix gyermeke örökölje mindazt, amihez szerinte egyedül neki lett volna joga.
- Természetesen senkit sem öltem meg - méltatlankodott Alain. - Sem Felixet, sem azt a lányt. Semmit nem tudtok bizonyítani. És Sao-lan igenis az én gyermekem. Tessék, bizonyítsátok be, hogy nem így van.
- Már megtettem. - Jake Rafaellához fordult. - Ma este akartam elmondani neked, csak még nem volt rá lehetőségem. A Felix testéből vett DNS megegyezik Sao-lanéval, és Felix a végrendeletében a gyermekére hagyta mindenét. .. márpedig itt igen jelentős vagyonról van szó.
Rafaella értetlenül vonta össze a szemöldökét.
- De miért nem ismerte el már korábban? Miért hagyta, hogy olyan nagy szegénységben éljen?
Jake vállat vont.
- Szerintem erre Alain tudná megadni a választ.
Rafaella a fiára nézett, aki időközben elnyúlt a kanapén, és úgy mosolygott, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Mostanra nyilvánvalóvá vált Rafaella számára, hogy Alainnek nincsenek erkölcsi gátlásai, szemérmetlenül hazudik, ha az érdeke azt kívánja. Megölte azt a terhes lányt, hogy ne kelljen elvállalnia az apaságot,

és képes volt megölni a saját bátyját is, csak hogy megkaparintsa a pénzét és átvegye a helyét. Hogy szülhetett ilyen fiút?
- Gondolom, semmit sem tudsz bizonyítani - mondta Alain Jake-nek hányavetien. - Nem beszélve arról, hogy a hatóságok már lezárták az ügyet.
Igazat mondott. Jake-nek nem volt bizonyítéka ellene, egyetlen tanú sem igazolhatta, hogy Alain azon az estén felkereste Felixet. De jobb is, hogy nem volt ilyen tanú, mert ha lett volna, Jake nem tehette volna meg azt, amit tenni készült, mivel akkor - legalábbis ha jogszerűen akar eljárni - be kellene vonnia az ügybe a rendőrséget. Az órájára nézett. Hajnali három múlt. Meg kellett védenie Rafaellát. S ezt csak úgy tehette meg, ha mielőbb eltávolítja a házból Alaint. Tehát blöffölnie kellett.
- Tévedsz - szólalt meg. - Igenis vannak bizonyítékaim, de anyád miatt nem használom fel őket ellened. Ám csak akkor nem, ha most felállsz, és azonnal elhagyod a házat. Megkönnyítem a dolgodat. A repülőgépem Marseille-ben áll, a Marignane repülőtéren. Ha most autóba ülsz, néhány órán belül elhagyhatod az országot, és visszamehetsz oda, ahonnan jöttél. Vietnamba. Ha viszont nemet mondasz - Jake megvonta a vállát -, akkor most azonnal kihívom a rendőrséget. Válassz.
Alain feszengő pillantásokkal méregette Jake-et. Tudta róla, hogy okos, és hogy nagyon ért ahhoz, amit csinál; a hírek szerint talán a legjobb a szakmában. S bár szentül hitte, hogy nem hagyott maga után nyomot, most elgondolkodott. Mi van, ha mégis találtak valamit? A fenébe! Ha elkapják, szinte biztos, hogy halálbüntetésre számíthat. Jobb esetben életfogytiglanra. Menjenek ezek a jó büdös francba! Felix is, az anyja is, de főleg Jake. Egyszerűen nem engedhette meg magának, hogy blöffnek tekintse a szavait. Felállt.
- Szóval másodszor is kidobsz, maman - szólt. - De mondok én valamit. Meg fogod bánni. Mindketten nagyon megbánjátok.
Rafaella szomorúan nézte a fiát.
- Én csak egy dolgot bánok. Azt, hogy nem mondtad meg az igazat.
Alain olyan közel hajolt hozzá, hogy szinte összeért az arcuk.
- Én mindig az igazat mondtam neked, anya. De te úgy döntöttél, hogy inkább másoknak hiszel. Mivel nincs más választásom, most elmegyek. - Jake Rafaella vállára tette a kezét, és közelebb húzta magához. Alain az ajtóhoz lépett, feltépte, de még utoljára visszafordult. -

Nem köszönök el végleg, maman - sziszegte megvető hangon. - Még visszajövök. A legváratlanabb pillanatban.
Aztán hangosan kopogó léptekkel átvágott a hallon, majd kinyílt és szinte ugyanakkor döngve be is csapódott a bejárati ajtó, s odakinn felhangzott egy autó motorjának berregése. Hallani lehetett, ahogy a kavicson megcsikordulnak a kerekek. és Alain már ott sem volt. Ugyanolyan gyorsan és váratlanul távozott, ahogy érkezett.
Rafaella előregörnyedő vállal fordult Jake felé. A férfi magához húzta és gyengéden átölelte.
- Annyira sajnálom - suttogta. - Bár ne így kellett volna történnie! Borzasztóan sajnálom. S miközben Rafaella Felixet és Alaint siratta, Jake egyre csak simogatta, és addig ölelte, míg el nem apadtak az asszony könnyei.

39

Franny másnap reggel egy testéhez nyomódó test melegét érezte az ágyban. Amikor megfordult, Kék Pöttyöt találta maga mellett, aki a szemét erősen összeszorítva feküdt. Biztosan félt éjszaka, ezért átjött. A kislány arca különös bájt sugárzott, miközben aludt. Franny megcsodálta finom szépségét, és felfedezte rajta azt a gyermeki ártatlanságot, amelyet könnyen fel lehetett ismerni a szegénység formálta, zord külső alatt. Úgy érzett iránta, mint a klinikára behozott sérült kis állatok iránt - gondoskodni akart róla, begyógyítani a sebeit, hogy végre jól érezhesse magát a világban, amelybe beleszületett. S megesküdött magában, hogy pontosan ezt fogja tenni. Bármi történjék is, mindig gondoskodni fog a kis unokahúgáról.
Kicsusszant a takaró alól, és az ablakhoz lépett. Széttárta a spalettákat, kinézett, és megdöbbent, mert arról, amit látott, az jutott eszébe, hogy ilyen lehetett az első reggel, amikor isten megteremtette a világot. Lágy, hűvös, hajnali levegő simogatta az arcát, elhozta hozzá a kertben pompázó számtalan virág illatát. Pontosan az ablaka előtt egy ritka szép magnólia bokor éppen akkor kezdte el kibontani pompás, viaszszínű virágait. Az ablak alatt húzódó kőterasz egy zárt kertben folytatódott, ahol alacsony, térdig érő, dobozformára nyírt élő sövények zöldelltek miniatűr gyógynövényágyások és - bokrocskák körül, amelyeknek a levelén

harmatos cseppek formájában ott csillogott az éjszakai eső. Jobbra pillantva Franny meglátta a gesztenyefasort, alatta pedig a füves gyalogösvényt a kovácsolt padokkal és asztalkákkal. S ezeken túl a távolban ezüstösen megcsillant a napfényben fürdő tó vize. A felette átívelő fahídnak vérvörös színe volt, mint a körömlakknak, és pontosan úgy festett, mint a Pillangókisasszony egyik háttérdíszlete. A magnólia dús lombján keresztül azt is ki tudta venni, hogy a híd egy kis szigetre vezet, amelyen most is ott fehérlett a kerti lak.
Balra fehér szirmú vadrózsabokrok pompáztak a végtelennek tűnő zöld pázsiton. Mögöttük nyílegyenes szőlősorokkal borított lankák zárták le a kilátást. A dús levélzet alól élősejlő sárgás és vöröses fürtök csillogó ékszerekként hatottak a zöld millió árnyalatában hullámzó háttérben. Magasan a domb oldalában a Marten Pincészet kőépületei terpeszkedtek, még feljebb pedig egy vénséges várnak tűnő épület körvonalait lehetett kivenni, amely égig érő tornyaival olyan volt, mintha egy tündérmese lapjairól mintázta volna valaki. Frannynek a lélegzete is elállt.
Viharos érkezésük és a kísérteties fogadtatás nyomban feledésbe merült. Amit látott, az mintha maga a földi paradicsom lett volna. Ez az igazi Provence. Ez volt az a kép, amelyről annyit álmodott.
Az ablaktól elfordulva egy fehér papírlapot vett észre a szőnyegen. Az ajtó alatt csúsztathatta be valaki. Először azt gondolta, biztosan Jake, de aztán kiderült, hogy Haigh volt az „elkövető". Arról értesítette Frannyt, hogy az esti program hat órakor kezdődik a szalonban családi koktélpartival, majd nyolckor díszvacsorára kerül sor a teraszon. Megjelenés koktélruhában, férfiaknak fehér ingben és fekete nyakkendőben. Mindenkitől elvárják a pontosságot.
Koktélruhában! Egyetlen olyan öltözéke volt, amelyet talán koktélruhához hasonlónak lehetett minősíteni: a sárga-kék virágos szoknya és a hozzáillő felső. Nos, ha más nincs, gondolta Franny, ennek is meg kell felelnie.
Amikor felnézett, észrevette, hogy Kék Pötty már az ágyon kuporog, álláig felhúzta a lábát, és fehér kisbárányát magához szorítva őt figyeli tágra nyílt, bizonytalanságot tükröző szemmel.
- Szia! - köszönt rá Franny mosolyogva, amire Kék Pötty egy bizonytalan mosollyal válaszolt.
- Éhes vagy? - kérdezte Franny. A
kislány bólintott.

- Oké. Mit szólnál, ha lezuhanyoznánk, felöltöznénk, aztán lemennénk körülnézni, hátha találunk valami reggelire valót?
A hallban az állóóra a szokásos nyögdécselés és nyikorgás után ütni kezdett. Franny számolta az ütéseket. Még csak hat óra volt. Vajon ébren van már valaki a házban? Nem mintha számítana, a kislánnyal mindenképpen felderíti a konyhát, akár segítség nélkül is. Tíz perc múlva Franny farmerben és pólóban, Kék Pötty egyetlen fehér blúzában, iskolai szoknyájában és a szörnyűségesen kemény fekete cipőben indult a hatalmas, fekete-fehér járólapokkal kirakott konyha felé. Odalenn a kis udvarban Haigh már a reggeli teáját kortyolgatta, és az újságot olvasta, amikor meghallotta az ajtó nyílását és a halk, mormogó hangokat. Abban a pillanatban talpra szökkent. Hát ezek nem tudják, hogy egy ilyen házban reggel hétkor a szobákban szolgálják fel a pirítóst és a teát? És hogy nyolc órától a teraszon lehet reggelizni':yDe ahogy jobban belegondolt, eszébe jutott, hogy az előző esti vacsorát megszakító gyötrelmes incidens közepette ezt elfelejtette megemlíteni. Az ördögbe, most le fogják rohanni a konyháját, márpedig ez olyasmi volt, amit Haigh ki nem állhatott.
- Bonjour, mesdemoiselles - köszönt nyűgösen, és máris a derekára erősítette a kötényét. A szokásos reggeli komornyiköltözékét viselte, amely fehér ingből és egyszerű fekete nadrágból állt, meg hozzá egy sértett kifejezést, ami aztán rögvest leolvadt az arcáról, amikor meglátta Franny ragyogó mosolyát.
- Bonjour, Haigh - viszonozta az üdvözlést vidáman Franny. - Azt hittem, még csak mi vagyunk ébren.
- Nem, nem, kisasszony - felelte Haigh engedékenyebben, ezúttal angolul. - Én egyébként is korán kelő vagyok, de ma még a szokásosnál is korábban kezdtem a napot a gálavacsora miatt.
- Á, a gálavacsora!
Franny szeme ragyogott, de Haigh ellenállt a mosolyának, mert ő már csak ilyen volt. Az ördögbe, gondolta, pontosan így mosolygott a fiatal Rafaella is.
- Itt lesz az egész falu, Franny kisasszony - mondta. -A Madame mindenkit meghívott. Ami nem csoda, persze, hiszen velük élte le az életét. Kiskorában velük együtt járt a falusi iskolába, együtt dolgozott velük a földeken, és mindig ott volt velük a szüreteken is. Sokan közülük még mindig itt dolgoznak a pincészetben.

Franny megpróbálta elképzelni, amint a tegnap este látott, a Vogue címlapképének is beillő dáma szőlőfürtöket szed a tűző napon, de valahogy nem sikerült.
- Az jó móka lehet - vélte. - Mármint a szüret.
- Kis szerencsével megtudhatja, hogy az-e. Mr. Scott éppen tegnap este mondta, hogy idén korai szüretre számíthatunk. Tulajdonképpen bármelyik nap megkezdődhet.
- Azt akarja mondani, hogy mi is segíthetünk? Nekem te leszel a párom, kicsim - fordult Franny Kék Pöttyhöz, aki nem értette ugyan, miről van szó, de azért lelkes bólogatással beleegyezett.
- És most, ha megengedi - váltott témát Haigh -, előkészíteném a reggelit. A teraszon fogom felszolgálni, a japánakác alatt. Nem lehet eltéveszteni. - Aztán helytelenítő pillantást vetett Kék Pöttyre.
- Ami pedig a délutánt illeti, kisasszony, véleményem szerint be kellene menni a városba, és venni néhány megfelelő holmit ennek a gyereknek.
- Ebben tökéletesen igaza van - válaszolta Franny, és ismét felvillantotta ragyogó mosolyát. Haigh pedig úgy érezte, még jobban megolvadt az a vénséges szíve.
Miközben átvágtak a napsütötte teraszon a japánakác felé, Franny gondolatai néhány röpke pillanat erejéig elidőztek Jake körül. Azon tűnődött, hol lehet. Észrevette, hogy Gengszter nincs a közelben, és arra gondolt, hogy esetleg vele sétálhat. Vagy talán a „tékozló fiú"-val ment el valahova. Előző este olyan méltóságteljes családi veszekedésnek lehettek részesei mindannyian, amilyet Franny még sohasem látott, de még mindig nem tudta, mi áll az ügy hátterében. Így csak Clare megjegyzésére támaszkodhatott, aki rossz embernek minősítette Alaint.
- Még Marcusnál is rosszabb - súgta Frannynek, mikor az időeltolódástól és gyötrelmes autóútjuktól kimerülten felvonszolták magukat a sötét lépcsőn, hogy végre nyugovóra térjenek. - És nem egyszerűen rossz, Franny - tette hozzá. - Ez a fickó maga az ördög. - Márpedig Franny szerint Clare mindig tudta, mit beszél.
Aztán feltette magának a kérdést, miért foglalkozik egyáltalán Jake-kel. Nem akart viszonyt kezdeni egy olyan férfival, aki azt hiszi róla, hogy az első füttyentésre ágyba bújik vele. Jake egyszer már megalázta, és őbenne azóta felébredt a büszkeség, s az értékrendje is helyreállt. Ha későn is, de megtanulta a leckét. Még egyszer nem fogja elkövetni ugyanazt a hibát.

Clare a másik oldalára fordult a hatalmas szaténbevonatú ágyban és a kicsi gyöngyház borítású órán megnézte, menynyi az idő. A kecses, vékony aranymutatók tíz órát jeleztek. Sokáig aludt, de vigye el az ördög, nem ok nélkül. Először az időeltolódás, aztán a családi perpatvar a vacsoránál, meg az a hátborzongató fiú, Alain. és ráadásul Scott Harris, aki a villámcsapás hirtelenségével lépett elő a nehéz és zűrös múltból, amelyet Clare annyira szeretett volna elfelejteni.
Félretolta a takaróját, átlendítette hosszú lábát az ágy peremén, és az ablakhoz lépett. Frannyhez hasonlóan ő is kitárta az ablakszárnyakat, majd kihajtotta a spalettákat is, és nagy kortyokban szívta be a friss levegőt. Olyan érzése támadt, mintha bort kortyolgatna, tiszta, áttetsző, zamatos bort. Miért nem mondták neki, hogy az oxigén ilyen részegítő hatású lehet? Elmosolyodott, ahogy végignézett a kerten, a mészköves lankákon zöldellő szőlősorokon és a masszív sziklán elterülő, meseszép faluig nyúló sziklás tájon. Arra gondolt, hogy mégiscsak jó lesz itt Provence-ban. Tíz perc múlva lezuhanyozva, fehér sortjában és csinos, kék, HAZUDTUNK, A MERET IGENIS SZÁMÍT feliratú pólójában már a konyhában élvezte a frissen főtt kávé illatát.
- Ó, üdvözlöm, Haigh - köszönt, amikor a komornyik megfordult és ránézett. - Hogy mennek a dolgok?
- Haladnak, Clare kisasszony, köszönöm kérdését - felelte Haigh, és közben azon tűnődött, mi bajuk lehet ezeknek az amerikai nőknek, hogy mindegyik a konyhában kezdi a napot. Hát nem tudják, hogy ez az ő területe? Clare rávillantott egy széles mosolyt, töltött magának kávét, aztán átsétált a hallon, és a nyitott ajtón kilépett a teraszra. Ott leült egy kőoroszlánra, kalimpálni kezdett a hosszú lábaival, és élvezettel belekortyolt a kávéba. Reggelente másra nem is volt szüksége, csak egy jó erős kávéra, az rögtön felélénkítette. S ez a mostani nagyon finom kávé volt. Azon tűnődött, vajon Franny felkelt-e már. Nyilván, hiszen Franny korán kelő. Mindig is az volt, máskülönben hogy tudta volna elvégezni azt a rengeteg munkát, amit még diákként vállalt, most meg még inkább, hiszen a klinikán már reggel hétkor kezdődtek a műtétek. Clare ezzel szemben az éjszaka leánya volt, a munkája nagy részét is éjjel végezte. Igaz,

hogy az ő elfoglaltságai jellegüket tekintve meglehetősen különböztek attól, amit Franny csinált.
Hirtelen erős csábítást érzett arra, hogy végigsétáljon a ciprusokkal szegélyezett kocsifelhajtón. Leugrott a kőoroszlánról, a felső lépcsőre tette a csészéjét, és elindult felderíteni, hova vezet a hosszú kocsiút. Már a kapunál járt, amikor észrevette az éppen feléje tartó Jake-et, nyomában a loncsos szürke kutyával, Gengszterrel, a három pomerániai spiccel, valamint Louis-val és Mimivel.
- Üdv! - intett oda neki. - Úgy néz ki, mint aki kutyavásárra megy.
Jake felnevetett.
- Remélem, az a felirat ott a pólóján nem igaz - mondta, majd a nő elé lépett, és mindkét oldalról megpuszilta, ahogy Franciaországban szokás.
- Ha igaz is, magának biztos nincs miért aggódnia - felelte Clare, mire mindketten elvigyorodtak. - Nem is tudtam, hogy barátságban vannak Frannyvel - tette hozzá, mert sarkallta a kíváncsiság.
- Bár barátságban lennénk! - felelte Jake. - De alig ismerem. Mégis bonyolult a helyzetünk.
- Miért, mi történt? - kérdezte Clare, és az enyhén megdőlt kőoszlopnak támaszkodva végighallgatta Jake történetét, aki mindent elmondott neki, kivéve az intim részleteket. Clare-nek persze rögtön eszébe jutott, amit Franny mesélt neki a Shutters Hotelban, így azonnal tudta, honnan fúj a szél.
- Nem csodálom, hogy haragszik, és azt sem, hogy nincs bizalommal maga iránt - mondta, amikor Jake elhallgatott. - Ilyen előzmények után nehéz lenne bebizonyítani, hogy becsületesek voltak a szándékai. Ugyanakkor megértem, hogy találkozni akart Frannyvel, meg a többit is. Úgy értem, van benne valami, amit ellenállhatatlannak találnak a férfiak, még akkor is, ha ő maga nem tud róla.
- Engem is ez a valami vonz - vallotta be Jake.
Clare bólintott.
- No igen. Franny már csak ilyen. És most? Mik a szándékai?
A férfi zavart pillantást vetett Clare-re. Ezt a kérdést még nem tette fel önmagának. Vállat vont.
- Nem tudom.
- Hogy nem tudja!? - Clare leeresztette mellén keresztbefont karjait, és teljes százhetven centis magasságában kihúzta magát a férfi előtt.
- Akkor hadd figyelmeztessem valamire, Mr. Bronson. Ha nem

komolyak a szándékai, akkor tartsa távol magát Frannytől! Túl jó ő ahhoz, hogy ismét a bolondját járassák vele. Ha mégis ilyesmin törné a fejét, velem gyűlik meg a baja. - Mutatóujját Jake mellkasába bökte. - Megértette?
Jake megértette.
- Később még találkozunk. Addig is vigyázzon magára - búcsúzott Clare, azzal elindult a magas fűvel, lóherével és fehér sziklákkal szegélyezett kanyargós úton, amely Marten-de-Provence-ba vezetett.
Laurent Jarré épp a teraszon álló asztalok megtérítésével foglalatoskodott, amikor észrevette a fehér sortos, hosszú lábú nőt, aki egyenesen felé tartott. Az utolsó terítéket is eligazította a rózsaszín vászonabroszon, a helyére tette az üvegből készült só- és borsszórót, felegyenesedett, és amikor a nő a közelébe ért, megigazította lazán megkötött kötényét.
- Üdv! - kiáltotta Clare már messziről, majd ahogy odaért, könnyedén felszökellt a teraszra vezető kőlépcsőn. Nem lehetett nem észrevenni, milyen lágyan ring a melle a ráfeszülő póló alatt.
- Bonjour, madame - köszöntötte udvariasan Jarré.
- Bonjour magának is - válaszolta Clare, majd levette a napszemüvegét, és a férfi szemébe mosolygott. - Van croissant-ja?
A chateau-ban nem adtak semmit, és mindjárt éhen halok.
Jarré franciául gondolkodó agyának több másodpercre volt szüksége ahhoz, hogy az angol mondatokból kihámozza a lényeget.
- Pardon, madame, mais npus n'avonspas de croissants.[14]
Clare lehuppant az egyik székre, a kezére támasztotta az állát, és bájosan összecsücsörítette a száját.
- Quel dommage[15] - mondta olyan szörnyű akcentussal, hogy Jarré elnevette magát. -Nevethet, én legalább megpróbáltam - tette hozzá Clare, és megvonta a vállát.
Jarré ezt megértette, és ismét felnevetett.
- Nem tudok mást ajánlani, csak friss bagettet - szabadkozott.
Clare lelkesen lecsapta öklét a rózsaszín asztal közepére.
- Jó lesz. Persze csak akkor, ha felszolgál hozzá egy nagy bögre kávét. De tényleg nagy legyen!
- Bien, un grandcafé- felelte Jarré azzal a sajátos provence-i akcentussal, amelyben bieng-nek hangzott a bien.
- Clare Marks vagyok, a Marten család barátja - mutatkozott be Clare. Nem volt biztos abban, hogy érti a férfi, ennek ellenére

megnyerőnek találta. Tetszett neki a sötét szeme meg a fekete haja, de leginkább a kemény teste. Megpaskolta maga mellett a széket. - Nincs kedve csatlakozni hozzám? Hasznát venném, ha megtanulnék eztazt franciául.
Jarré a nőre bámult, és mint akit megbabonáztak, leült mellé.
- Eh bien - felelte ragyogó mosollyal. - Akár el is kezdhetjük a leckét. Jarré vagyok.
- Örülök, hogy megismerhetem - válaszolta ugyancsak mosolyogva Clare. Kezdte élvezni a provence-i nyaralást.

41

Jake egy szemhunyást sem aludt, de ezt már megszokta. Volt egy pont, amin ha túljutott, már nem érezte a fáradtságot, aztán jött egy második és egy harmadik hullám, amikor a teste szinte magától működött, és az agya még a megszokottnál is gyorsabban zakatolt. Szerencsére az Alainnel szemben alkalmazott blöff bevált. Persze Alain próbálhatott volna meglépni, de Franciaország kicsi ahhoz, hogy el lehessen rejtőzni benne, főleg ha valaki a körözöttek listáján szerepel. Jake arra számított, hogy Alain megragadja a felkínált lehetőséget, és inkább az ország elhagyását választja, mint a bűnvádi eljárást - s igaza is lett.
A gép üzemanyaggal feltöltve, a személyzet indulásra készen várta, ahogy Oscar is, Marseille legerősebb, leginkább tagbaszakadt testőre, akinek nem okozott volna gondot, hogy szükség esetén elbánjon vele.
Oscar telefonált a repülőgépről, elmondta, hogy már úton vannak Ho Si Minh-város felé, és hogy a „fogoly" nagyon mérges, mert sem alkoholt, sem ételt nem adnak neki, és mindenféle bosszúval fenyegetőzik, de nem kell aggódni, mert ő kézben tartja a dolgokat. Jake biztosra vette, hogy Alain nem kockáztat meg még egy franciaországi utat.
Kora reggel hosszú sétát tett a környéken, és közben próbálta kigondolni, mit mondhatna Frannynek, amivel könnyítene a helyzetén. Most abban reménykedett, hogy Clare talán szól egy-két jó szót az érdekében. Azon tűnődött, fenn van-e már Franny, és ha igen, mit csinál, mit gondol róla? Bár erre, úgy vélte, tudja a

választ. A lány előző este nagyon is egyértelművé tette, hogy egy kategóriába sorolja a hazug, csalfa Marcus Marksszal.
Eszébe jutott, milyen volt Franny este, ahogy egyszerű fehér blúzában és virágos szoknyájában magába roskadtan ült a vacsoraasztalnál. Emlékezett, hogyan suhogtak selymesen a szőke tincsek, amikor elfordította tőle a fejét, és emlékezett az ellenséges villanásokra is a szemében. Tudta, hogy Frannynek igaza van, hiszen azontúl, hogy beállított hozzá egy kitalált történettel, és végül az ágyban kötöttek ki, a lány semmit sem tudott róla. Sem azt, hogy ki ő, sem azt, mivel foglalkozik.
Felsóhajtott. Még mindig nem tudta, mit tegyen. Először is, döntötte el, valahogy rá kell vennie Frannyt, hogy hallgassa meg. Ha ez sikerül, második lépésként el kell mondania neki az igazat. Aztán meg kell értetnie vele, hogy nem mondhatott semmit, hiszen azzal Rafaellát árulta volna el. Végül pedig nem tehet mást, mint hogy rábízza magát a könyörületességére. Ámde amikor eszébe jutott a lágy, könnyed külső alatt megbúvó kőkemény páncél, biztosra vette, hogy nincs esélye. Illetve talán egy kicsi. Ha Franny is érezte azokat az elektromos szikrákat, amelyek felhevítették körülöttük a levegőt, talán nem fordít hátat neki.
Elsétált a szökőkút mellett, leült a lépcsőre, és a kőoroszlánnak támaszkodva bevárta Gengsztert. A kutya végre kezdte jól érezni magát. Igyekezett távol maradni a csaholó pomerániai spiccektől meg a nagyképű Louis-tól és Mimitől.
- A kóbor kutyáknál nincs jobb, igaz, Gengszter? - szólt oda neki vigyorogva Jake, amikor a kutya hatalmas iramban végigrohant a kocsifelhajtón. Odaért Jake-hez, és nagy lihegve letett a lábához egy vérben úszó nyulat. Aztán mint aki jól végezte dolgát, a hátsó felére ereszkedett, gazdájára emelte diadalittas tekintetét, és várta a dicséretet. Jake nemigen tudta, ilyen esetben mi a megfelelő kifejezés. A „jó kutya" vagy a „rossz kutya"? Végül az „okos kutya" mellett döntött, majd fogta a faluban vásárolt reggeli újságot, belecsavarta szegény nyulat és bevitte a konyhába. Haigh komor pillantásokkal méregette a véres csomagot.
- Átkozott kutyák - morogta, majd még hozzátette: - Mimi vagy Louis sohasem tenne ilyet. Egy legyet sem tudnának elkapni. -
Elhallgatott, de megengedett magának egy apró nevetést. Aztán Jake-re nézett. - Köszönet a tegnap estéért. Csak maga tudta kitenni innen azt a nyavalyás csirkefogót.

Jake vállat vont.
- Most pontosan ott van, ahova való.
- Remélem, soha többé nem lépi át a chateau küszöbét - fűzte tovább Haigh a gondolatot. - Mindig tudtam, hogy ő lökte le a szikláról azt a szegény kislányt, hiába volt alibije. Alain mindig mindenre tudott alibit szerezni. Az lett volna furcsa, ha nincs neki. Velejéig romlott kölyök volt, és ördögi felnőtt lett belőle. Hála istennek, hogy végre Rafaellának is felnyílt a szeme.
Jake bólintott. Felixre gondolt. Tudta, vagy legalábbis sejtette, mi történt vele, ám ezt nem mondhatta el senkinek, mert még nem voltak bizonyítékai. De minden erejével azon volt, hogy legyenek.
- Felkelt már valaki? - Töltött magának egy csésze kávét, aztán amilyen lezseren csak tudott, az ajtófélfának támaszkodott.
Haigh-nek egy oldalpillantás is elég volt ahhoz, hogy felmérje, ki érdekli igazából Jake-et.
- A Madame a szobájába kérte a reggelit. Madame Juliette-nek még a színét sem láttam, pedig azoknak az istenverte pomerániai dögöknek már rég ki kellett volna menniük. Csak remélni merem, hogy nem az Aubussonomon végezték el a dolgukat. Ami pedig Mademoiselle Clare-t illeti, azt hiszem, elment a faluba.
- Az istenverte pomerániai dögöket elvittem sétálni, úgyhogy nem kell aggódnia a szőnyege miatt - mondta közbe Jake, majd a folytatást várva elhallgatott. Már mindenkiről tudta, hogy hol van, csak Frannyről nem. Haigh-t azonban - legalábbis látszólag - teljesen lekötötték a szendvicses tálcák, amelyeket az esti koktélpartihoz készített elő. Hamiskásan ugyan, de még dúdolt is közben. Jake a régi klasszikus, az „As Time Goes By" dallamát vélte kihallani a dünnyögésből. Felsóhajtott. - Oké, Haigh. Maga nyert. Megmondaná végre, hol van?
Haigh egy pillanatra megemelte a fejét.
- Mármint kicsoda, Mr. Jake? - Olyan ártatlanság sugárzott az arcáról, hogy Jake-nek nevetnie kellett.
- Rendben van, beismerem. Igazából Frannyt keresem.
- Hmm. - Haigh elkezdte felvinni a szendvicskrémet a háromszög alakú falatkákra. - Ez azt jelenti, hogy érdeklődik iránta?
- Mondjuk úgy, hogy van néhány megoldatlan problémánk.
Haigh felhorkant.
- Nevezze, aminek akarja, az eredmény ugyanaz. Egyébként a kertben sétál. Szerintem a tó mellett lehet.

Jake köszönetképpen Haigh hátára csapott, de olyan vehemenciával, hogy a kenésre kiválasztott kenyér messzire röppent a komornyik kezéből, aki azon nyomban káromkodásözönt zúdított a bűnös fejére. Közben azonban mosolyogva nézett Jake után, aki már a tó felé vezető füves ösvényen kocogott. A nap magasan állt az égen, és a suhogó gesztenyelomb hosszú árnyékot vetett a lábára. Az árnyékos alagút végében zöldesen csillogott a tó. Jake-nek eszébe jutott, amikor kamaszként azért loholt végig ugyanezen az úton, hogy legalább egy pillantást vethessen Rafaellára, de közben azt remélte, hogy az asszonynak lesz ideje és elbeszélget vele egy kicsit. Mesél neki a Marten családról, és ő közben hallhatja csilingelő nevetését, fürödhet az asszonyból áradó életörömben, és elolvadhat, amikor megsimogatják azok a tengerkék szemek.

Érdekes módon a nő, aki végül a felesége lett, a szöges ellentéte volt Rafaellának. Amandát szégyenlősség, csendesség, törékeny finomság és hatalmas tudásvágy jellemezte. Az volt az álma, hogy angol irodalmat taníthasson valahol, lehetőleg olyan helyen, mint például Princeton.

Jake megállt. Nekitámaszkodott egy masszív fatörzsnek, és kinyújtóztatta merev térdinait. Jó futó volt, könnyedén lefutotta akár a maratoni távot is, bár az első tízbe már nem került volna be egy versenyen. De negyvennégy évesen még ez is jó eredménynek számított.

Kiegyenesedett, és ekkor megpillantotta Frannyt a vörös fahídon. A korlátnak dőlt, és a zöld vizet nézte. Az utolsó métereket már lépésben tette meg Jake, aztán megállt a lány mellett, aki csupán egy pillantásra méltatta, aztán ismét elmerült a híd alatt elsuhanó pontyok tanulmányozásában. Egy hosszú percig egyikük sem szólt. Végül Jake szólalt meg.

- Sajnálom, Franny. Tudom, mit gondolsz rólam, de kényszerhelyzetben voltam. Nem árulhattam el, miért akarok találkozni veled, mert akkor megszegtem volna a Rafaellának tett ígéretemet, aki meglepetésnek szánta a meghívást. - Franny elfordult a férfitól. - Bocsánatot kérek - folytatta Jake alázatos hangon. - Tudom, azt hiszed, hogy kihasználtalak, de ez nem igaz. Már akkor megtetszettél nekem, amikor végighallgattam, hogyan hordod le a sárga földig Narancs elhízott gazdáját. Vonzónak találtam a gondolkodásodat, a függetlenségedet. Tudtam, milyen nehéz életed volt, és hogy milyen elkötelezett orvos lett belőled. És

amikor láttam, milyen odaadással gyógyítod a rád bízott állatokat, még jobban megkedveltelek.
Felsóhajtott. Azt sem tudta, odafigyel-e Franny egyáltalán a mondókájára.
- Amikor a bokámat elláttad, úgy éreztem, olyan vagyok, mint az a német juhászkutya, amelyiknek aznap megmentetted az életét. És tetszett, nagyon tetszett, ahogy gondoskodtál rólam, meg hogy egyáltalán törődtél velem.
Megpróbálta átkarolni Franny vállát, de a lány egyetlen mozdulattal lerázta magáról a bizonytalan kezet, és két lépést tett a híd másik vége felé. Jake elszántan felé indult. Franny erre fogta magát, és fürge léptekkel lesétált a hídról. A szigetre érve valósággal berontott a kerti lakba, leroskadt a régi, kék kanapéra, és a víz felé fordította a fejét.
Jake persze követte. Odahúzott egy széket, és leült Franny elé. Előrehajolt, és a térdére könyökölt. A kezében egy fehér rózsát tartott, melyet útközben tépett le a kerti lak körül dúsan pompázó bokrok egyikéről.
- Franny - szólalt meg pár percnyi feszült csend után. - Hajlandó vagy még valaha szóba állni velem?
- Nem.
Jake reményvesztetten nézte az ablak felé forduló lány szőke fürtjeit. Nem hibáztatta. Végül is semmit sem tudhatott róla, csak azt, amit a hegyi házáról és Gengszterről mesélt neki. Joggal gondolhatta, hogy ravaszul behízelegte magát az életébe, és végül az ágyába is. Ezen változtatni kell, gondolta hirtelen, bár nagyon nem szeretett magáról beszélni. Még soha senki előtt nem fedte fel a sebeit és a félelmeit, de ha ez az ára, hogy visszakapja Frannyt, akkor készen állt arra, hogy megtegye.

42

Csendesen ült, és csak nézte a lányt. Szerette volna hátrasimítani a hosszú haját, hogy láthassa az arcát, de tudta, hogy úgysem engedné meg. Csupán egyetlen dolgot tehetett. Megpróbálhatta elmondani, ki is ő.
- Tizenhat éves voltam - kezdte -, amikor ideköltöztem a chateau-ba. Akkor ismertem meg Rafaellát. Az apám szeretője volt, és a

legszebb nő, akit valaha láttam. Megkeseredett, magányos kölyökként örökké arról álmodoztam, hogy elszabadulhatok a haciendáról, és a reményeim mindig akkor csaptak a legmagasabbra, amikor az apám, Lucas hazajött. Csakhogy ő sohasem azért jött, hogy velem legyen, hanem hogy a gazdag ügyfeleinek összeszedjen néhány gyors lábú pólólovat.
- Aztán amikor tizenhat éves lettem, Lucas rájött, hogy teljesen tudatlan vagyok. Úgy döntött, ezen változtatni kell, és rá jellemző módon idehozott, Rafaella nyakára, aztán itt hagyott bennünket, mert neki el kellett utaznia, várták a pólómeccsek a világ különböző tájain. Tény, hogy nagyon jó játékos volt, meccsenként könnyedén hozta a tízes átlagot, a világ legjobbjai között emlegették. Természetesen nem rovom fel neki, hogy fontosnak tartotta a karrierjét, azért viszont hibásnak tartom, hogy teljesen megfeledkezett a fiáról, azért meg még inkább, amit Rafaellával művelt.
Jake Franny közönyös hátát bámulta. Még abban sem volt biztos, hogy odafigyel rá a lány, de ha már elkezdte, el akarta mondani az egész történetet. Mindent. Azt is, amit eddig nem mondott el senkinek, még Rafaellának sem, pedig ha valaki ismerte az ő lelkét, az Rafaella volt. Amandának pedig azért nem mesélt semmit, mert az asszony filozófiájának az volt a lényege, hogy ami elmúlt, az elmúlt, beszélni sem kell róla, az okos ember a jelennek él.
- Rafaella egy magányos fiút látott, aki azt sem tudta magáról, hogy kicsoda, azt meg főleg nem, hogy mihez akar kezdeni - folytatta Jake csendesen. - Amikor először meglátott, kitárta felém a karjait, magához ölelt és megcsókolt. Meg kell mondanom, Franny, azt hittem, meghalok attól a csóktól, pedig az egész nem volt több, csak egy kedves, szívmelengető ölelés. Abban a pillanatban belészerettem. Bármit megtettem volna érte. Az életemet is feláldoztam volna, ha kéri. És ez azóta sem változott. Ezért tartottam titokban a meghívását, és ezért éreztem úgy, hogy el kell neki mondanom az igazat Alainről, máskülönben soha nem szabadult volna meg tőle.
Vállat vont. Még mindig nem tudta volna megmondani, odafigyel-e rá Franny vagy sem, de arra gondolt, ha eddig eljutott, most már akár elmondhatja a többit is.
- Szóval - folytatta - Rafaella tanított meg a civilizált élet szabályaira. Ő mutatta meg, hogyan kell viselkedni társaságban.

Tényleg nem tudtam semmit. Úgy zabáltam, ahogy a cowboyoktól láttam, és az egyetlen erényem az volt, hogy jól lovagoltam. Ennyi. Rafaella tanítókat fogadott mellém, és megpróbálta kitalálni, mit szeretnék elérni az életben. Természetesen tudta, hogy szerelmes vagyok belé, én pedig tisztában voltam azzal, hogy ő az apámért van oda. Viszonylag semleges terepen érintkeztünk, elfogadtuk az adott helyzetet, eszünkbe sem jutott, hogy változtassunk rajta, de ettől még imádtuk egymást. Rafaella anyaként viselkedett velem, míg engem, az éretlen kamaszt, szinte elemésztett az iránta érzett első szerelem.

- Még egy évig tartott a viszonya az apámmal. Akkor hirtelen véget ért, és apám rajtam töltötte ki a haragját. Azt mondta, tűnjek el az életéből, ne élősködjek rajta tovább, álljak meg végre a saját lábamon. Összepakoltam azt a keveset, amim volt, és elmentem. Soha többé nem láttam.

Frannyre nézett, aki a kezébe temette az arcát.

- Rafaella kapcsolatban maradt velem - folytatta Jake -, de találkozni nem találkoztunk. Csak múltak az évek, mígnem néhány hónappal ezelőtt meghívót kaptam tőle erre a családi találkozóra. Először nem tudtam, mit tegyek. Attól féltem, hogy a jelen valósága tönkre fogja tenni a tökéletes emlékeimet, de végül arra az elhatározásra jutottam, hogy el kell jönnöm, és meg kell védenem Rafaellát. Beismerem, téged is ellenőrizni akartalak. Tudnom kellett, milyen ember vagy, nem merő mohóságból veszel-e részt a találkozón, hogy aztán kifoszd Rafaellát mindenéből, amije van. Mert számomra Rafaella volt az első. De aztán találkoztam veled, és minden megváltozott. - Most már idegesen nézte Franny még mindig közönyös hátát. A nő azonban nem szólt, így hát felsóhajtott, és tovább mesélt.

- Elmentem Hongkongba, hogy megkérjem Felixet, jöjjön haza. Nemet mondott. Később megtudtam, hogy ugyanezen a napon, nem sokkal utánam, Alain is megjelent nála. Valószínűleg pénzt akart tőle kérni. Felix azonban nem adott neki, Alain pedig meggyilkolta. Legalábbis szerintem. Most már láthatod - tette hozzá halkan -, miért volt olyan fontos, hogy ellenőrizzem Rafaella vendégeit, a saját fiait is beleértve. És most már azt is tudod, mi állt a tegnapi csúf jelenet hátterében.

Franny hátában mintha engedett volna a merevség. Ellazult a válla, a nyaka, de még mindig nem szólt.

- Aztán Felixen keresztül eljutottam Kék Pöttyhöz - folytatta Jake. - Amint megláttam a szemét, tudtam, hogy Rafaella unokája. Felgöngyölítettem a hátterét, és teljes bizonyossággal sikerült megállapítanom, hogy Felix gyermeke. Megszerveztem, hogy ideutazhasson a francia nagyanyjához, és most azt remélem, hogy legalább egy kicsit visszavarázsolja Rafaella szívébe az élet szeretetét.
- És hogy én mit érzek, most, hogy visszatértem arra a helyre, amit mindig otthonnak hívtam az emlékeimben? -kérdezte Jake, miután halkan felsóhajtott. - Azt kell mondanom, hogy megalapozatlanok voltak a félelmeim. Rafaella semmit sem változott. Megmaradt szépnek, vibrálónak, de magányos asszony lett belőle. Apám sok évvel ezelőtt örökre elhagyta. Lucas már meghalt, de még csak azt sem tudom, milyen körülmények között. És mivel sohasem volt igazán az apám, a halálát nem éreztem veszteségnek. Hogy Rafaella mit érzett, azt nem tudom, mert sosem kérdeztem meg tőle. Ez az ő titka, és szerintem az is marad, most már a sírig.
Franny végre rápillantott.
- Milyen szörnyű! - suttogta. - Mihez kezdtél, miután elhagytad a chateau-t?
Jake előrehajolt, megtámaszkodott a térdén, és a törékeny virágot bámulta nagy kezében.
- Beálltam a haditengerészethez, majd megkezdtem a tanulmányaimat Annapolisban. Miután megkaptam a diplomát, és lehúztam pár évet egy atom-tengeralattjárón, beszerveztek a Tengerészeti Hírszerzéshez. Imádtam azt az életet. Teljesen magával ragadott a bajtársias közeg meg az örökös, szinte tapinthatóan jelen lévő veszély. Mindig is szerettem kockáztatni, és végül ez okozta a vesztemet.
- Már csak a feleségemről nem beszéltem. Amandának hívták, a Harvardon ismerkedtem meg vele. A Widener Könyvtárban, hol másutt? Én egy tanfolyamot végeztem éppen, ő pedig a doktori értekezését írta irodalomból. Nagyon okos volt, afféle intellektuális csodagyerek, már tizenkilenc évesen megszerezte a magiszteri fokozatot. És olyan szép volt, hogy elállt tőle a lélegzetem.
Jake a kezébe temette az arcát, és a padlót bámulta az ujjai mögül.
- Még mindig magam előtt látom, ahogy ott ül az íróasztalánál, és az olvasólámpa zöldes fénnyel vonja be az arcát. Pici volt, törékeny és vékony, hosszú, sötét haját leengedve viselte. A nagy barna

szemével úgy tudott nézni, mint egy kölyökkutya, mindig ezzel cukkoltam. A tekintete gyengéd, meleg, mégis intelligens volt. Testhez álló fekete garbóban, miniszoknyában, fekete harisnyában és hangosan dobogó fekete bakancsban járt. Azt mondogattam neki, hogy a beatnemzedékből maradt itt az utókor számára, mint egy modern Juliette Gréco vagy egy Simoné de Beauvoir. És ebben teljesen egyetértett velem.
Felsóhajtott.
- Még véget sem ért a szemeszter, már házasok voltunk. Egyedül Rafaellát értesítettem az esküvőről, mert ő volt az egyetlen, akit érdekelt, mi történik velem. Még nászajándékot is kaptunk tőle, egy csodálatos ezüst gyertyatartót, amit mindig megcsodáltam, amikor a chateau-ban laktam. Még most is megvan, a hegyi házamban őrzöm. Mindig Rafaella jut róla eszembe.
- És Amanda - tette hozzá Franny megértő hangon. A
férfi bólintott.
- Amanda tudta, hogy a titkosszolgálatnak dolgozom, csak azt nem tudta, milyen kockázatokkal jár ez a munka. Erről sohasem beszéltünk. Két éve voltunk házasok, amikor bejelentette, hogy terhes. Azt sem tudtam, mit szóljak. Semmit sem tudok a gyerekekről, mondtam. Milyen apa leszek? Amanda persze csak nevetett, és azt felelte, majd beletanulok. Abban a pillanatban tudtam, hogy kislányt szeretnék. Olyat, mint ő.
- Tunéziában voltunk nyaralni, és úgy döntöttünk, megünnepeljük a nagy eseményt. Elővigyázatlan voltam. Azt hittem, biztonságban vagyunk, nincs miért aggódnom. Más lett volna a helyzet, ha küldetésben vagyok. Befordultunk egy sarkon, és rögtön megláttam az úttorlaszt. Egy gázolajjal bőségesen körbelocsolt akadályt. Megcsúsztunk a gázolajon, és belerohantunk a torlaszba. Azonnal felrobbant az autó. Később kiderült, hogy a kémelhárítás akciója volt. Így akartak végezni velem. De nem én haltam meg, hanem a felségem és a még meg sem született gyermekem. Bár nem sokon múlott, én életben maradtam, pedig meg kellett volna halnom. És mindennél jobban bántott, hogy nem így történt.
Jake úgy nézett a lányra, olyan üres tekintettel, mintha egy rémálmot élne újra. Érezte, hogy Franny keze az övére simul, gyengéden simogatja, mint egy megsebzett kutyát.
- Még most is magamat hibáztatom. Naponta végiggondolom, mit kellett volna másképp csinálnom, hogy észrevegyem az intő jeleket

és elővigyázatosabb legyek. Amanda megbízott bennem, én pedig kudarcot vallottam. És ezt sohasem fogom megbocsátani magamnak.
Megvonta a vállát.
- Erős voltam. Egyévi kemény fizikoterápia után felépültem, és úgy éreztem, készen állok az új feladatokra. A döntéshozók azonban nem így gondolták. Tudták, hogy tele vagyok bosszúvággyal, és ettől veszélyessé váltam. Így inkább irodai munkát ajánlottak, mint az alkalmatlannak nyilvánított hírszerzőknek általában, én azonban a visszavonulás mellett döntöttem.
Felállt, és kisétált a kerti lak elé. A zsebébe süllyesztette a kezét, és üres tekintettel a tóra meredt.
- Egy évig kocsmáról kocsmára jártam. Rengeteget ittam, és nem érdekelt, mi lesz velem. Aztán mégis összeszedtem magam, megvettem egy pár hektáros területet fönt a hegyekben, és megépítettem rajta a házamat. Egyedül csináltam mindent. Senkit sem engedtem a közelébe. A kemény, kétkezi munka, a magány és az állatok, Gengszter és Piszkos Harry egyszerű jósága volt az, ami megmentett. Végül úgy éreztem, többre van szükségem, így felkerekedtem, és magánnyomozó irodát nyitottam Manhattanben.
- Mivel sokan ismerték az apám nevét, tudták, hogy ki vagyok, így szinte minden társasági botrány hozzám került. Válások, családi perpatvarok, eltűnési ügyek, szeretőikkel meglépett asszonyok felkutatása. ezek alkották a fő profilt. Aztán mert jól csináltam, amit csináltam, megjelentek nálam a céges ügyfelek. Az ipari kémek miatt nyugtalankodó gyógyszergyárak és más, hasonló nagyvállalatok. Őket követték a bérgyilkosoktól és terroristáktól rettegő külföldi államférfiak és a rajongók elől menekülő hollywoodi sztárok, akik fokozták az igényt a különlegesen képzett testőrök és a különféle biztonsági szolgáltatások iránt. A Riviérán élő milliárdosok biztonságára például a Moszadnál kiképzett testőrök vigyáznak. Én szerződtettem valamennyit. Ugyanakkor a titkosszolgálattal is kapcsolatban maradtam, így nem kerülték el a figyelmemet a potenciális bajkeverők és terroristák. És közben mindvégig abban reménykedtem, hogy Amanda gyilkosaira is rábukkanok.
Visszafordult Franny felé, aki ekkor már a lábát maga alá húzva, tágra nyílt szemmel hallgatta a történetet.

- Sok magas pozíciót betöltő embert ismerek - folytatta Jake -, és még több olyat, aki alacsonyabb pozícióban végzi a munkáját. Szinte mindent tudok azokról, akiknek a nevét valamilyen oknál fogva te is ismered, és mindenki a barátomnak tartja magát. Az igazi barátaim azonban ma is azok, akikkel együtt voltam a szolgálatnál. Most velük dolgozom. Ők azok, akikben teljes mértékben megbízom mind a mai napig.
Ismét megvonta a vállát, aztán Frannyre nézett.
- Ez az oka annak, hogy az vagyok, aki vagyok. Fölvette a rózsát a földről, ahova leejtette, az orrához emelte, és beszívta kicsit vad, mohás illatát. Aztán odanyújtotta Frannynek.
- Ez nem Casablancai liliom - mondta halkan -, de bocsánatkérésem jeléül adom.
- Köszönöm - felelte Franny ellágyultan, mire Jake letérdelt elé.
- Mi egyformák vagyunk, Franny - mondta, és a kezébe fogta a lány kezét. - Ha másképp is, de mindketten a magány ellen harcolunk.
Franny lecsúszott a férfi mellé, aki a karjaiba vonta, és megcsókolta. Ebben a csókban minden benne volt, amire egy nő vágyhat: a férfi egész lényét átjáró szenvedély, amely ott lángolt forró ajkában, a karcsú, izmos testben és az ölelő karokban.

43

Juliette Rafaella ágyának a szélén ült, ahogy fiatal korukban oly gyakran, de akkoriban pletykálkodni szoktak, férfiakról, ruhákról és gyerekekről. Most nem volt férfi az életükben, akiről pletykálhattak volna, és Rafaellának többé nem voltak gyermekei sem.
Louis és Mimi az ágy lábánál hevert, a Jake-kel tett hosszú séta kifárasztotta őket. Elnyúltak a földön, és halkan hortyogtak, csak időnként rándult meg valamelyikük. Áporodott erdőszaguk arról árulkodott, hogy nem éppen tiszta helyeken jártak. Ez azonban most nem bosszantotta Rafaellát. A párnáinak támaszkodott, ölében ott volt a fehér vesszőből font reggeliző tálca, de még a kávéját sem kóstolta meg.
Juliette aggodalmas tekintettel nézte.
- Jobb, hogy tudod az igazat, chérie- mondta neki. -A gyerekek rengeteg örömet tudnak adni, de ugyanannyi szomorúságot is okozhatnak. Hidd el, Alain nem azért lett ilyen, mert rosszul

nevelted. Talán túlságosan is szeretted. És mert annyira szeretted, szemet hunytál a hibái felett. Drágám, nem hagyhatod, hogy úrrá legyen rajtad a bűntudat. Bármilyen életet élt is Alain, ő választotta, nem te.
Egy pillanatra elhallgatott, majd letette a kávéscsészéjét, és ösztönösen bebújt Rafaella mellé az ágyba, ahogy régen.
- Gondolj Kék Pöttyre, Frannyre... meg Jake-re, Clare-re és Scottra. Már csak miattuk is élned kell, Rafaella! Tovább kell lépned, chérie, és én azért vagyok itt, hogy ebben segítsek neked.
Rafaella hálás pillantást vetett a barátnőjére.
- El sem tudom képzelni, Juliette, hogyan boldogultam nélküled annyi éven át.
- Úgy, hogy egyszer sem kellett vásárolnod. Ha venni akartál volna valamit, biztosan felhívsz - vágta rá Juliette, és ezzel végre megnevettette Rafaellát. Ez volt a legkellemesebb hang, amit aznap reggel hallott. - Most pedig - mondta - beszéljük meg, mit fogsz felvenni az esti soirée-ra. - Ez régen is így volt. Mindig megbeszélték, ki mit vesz fel egy ebédhez vagy vacsorához, hogy együtt tökéletes benyomást keltsenek.
Rafaella elgondolkozott, bár kényszerítenie kellett magát.
- Az éjkék csipkeruhámat, azt hiszem. Emlékszel rá, ugye? Saint Laurent-nál vettem. Te is ott voltál velem.
Az élet látszólag visszatért a normális kerékvágásba, és Juliette úgy gondolta, ennél többet - legalábbis egyelőre - nem remélhet.

44

Kék Pötty a négyszögletes fenyőfa asztalnál ült a konyhában. A játék bárány a mellette lévő széken feküdt egy takaróként szolgáló mosdókendőbe csavarva. A kislány előtt egy pohár tej állt, ő maga pedig a fekete-fehér csempéket próbálta összeszámolni, és közben arra a szobára gondolt, amelyen Csing Pao-csuval osztozott. Az itt látható csempe töredékével körbe lehetett volna rakni, méghozzá nem is csak egyszer, hanem akár tucatszor is. Nagyon hiányzott neki a nagyanyja.
Haigh lépett ki a kamrából. Egy tányért tartott a kezében, amelyen nem volt más, csak egy apró csokis sütemény. Egy szalvétával együtt letette a kislány elé.

- Régi amerikai szokás - mondta. - Süti tejjel. Így ni. Mi azonban kiporciózzuk. Egy pohár tej, egy süti. Árt a fogaknak.
Kék Pötty értetlenül bámult a komornyikra. El sem tudta képzelni, miért hozakodik elő szokásokkal, meg porciókkal, ezért csak hallgatott.
Haigh leült a vele szemközti székre. Előrehajolt, és összekulcsolta a kezét az álla alatt. Milyen sovány kis jószág, gondolta szánakozva. S olyan fáradt, olyan megviselt. Az öreg komornyik szeme megtelt szeretettel, amikor megszólalt.
- Mesélj nekem Csing Pao-csuról! Szeretném megismerni. A kislány üres tekintete azonnal életre kelt.
- Tényleg? Szeretnéd megismerni Csing Pao-csut?
- Hát persze, hiszen a nagymamád, nem? És én mindent tudni szeretnék rólad. Hol laksz, mit csinálsz, amikor Sanghajban vagy, milyen az iskola?
- Két kedves dolog van az életemben - kezdte a kislány. - Az egyik az iskola, a másik a nagymamám. Mindkettőt nagyon szeretem.
- Hmm. és jó tanárok vannak abban az iskolában? A kislány lelkesen bólogatott.
- Ott tanultam meg angolul is.
Haigh felvonta a szemöldökét.
- No és milyen angolt tanítottak ott neked?
Kék Pötty elvörösödött, és lehajtotta a fejét.
- Azt az utcán tanultam, a többiektől.
- Sejtettem. Biztos vagyok benne, hogy Csing Pao-csu előtt nem használnál ilyen szavakat.
- Ó, nem. Soha! - tiltakozott hevesen a kislány. - Még egyszer sem fordult elő.
Haigh elvigyorodott.
- Nos, akkor az lesz a legjobb, ha ez előtt a nagyanyád előtt sem veszel a szádra ilyen csúfságokat.
- Nem fogok. Megígérem.
- Hamarosan el kell indulnunk a városba, még mielőtt bezárnak az üzletek - folytatta Haigh. Épp azon tűnődött, merre járhat Franny és Jake, amikor nagy csaholás és ricsaj közepette Juliette viharzott be a konyhába.
- Jól hallottam? Valaki azt mondta, hogy üzletek? - Lehajolt, és cuppanós puszit nyomot Kék Pötty fejére. - Bonjour, monpetit

chou[16] - üdvözölte, és szeretetteljesen megölelte. - Ha vásárolni megyünk, itt a helyem! Épp ilyen lányra van szükségetek.
Haigh sokatmondóan felvonta a szemöldökét.
- Nos, lánynak éppen nem nevezném.
- Nézőpont kérdése, Haigh, ezt maga is tudja. Egyébként is, kettőnk közül én vagyok a fiatalabb, nem emlékszik?
- Nem, asszonyom. Erre sajnos nem emlékszem - válaszolta Haigh gőgösen. - Egyébként pedig arról volt szó, hogy Franny kisasszony jön velünk, de mintha elnyelte volna a föld.
- A tónál van Jake-kel - szólt közbe Kék Pötty, meglepve a felnőtteket.
- Csakugyan? - kérdezte Haigh szárazon.
- Et alors[17] - kiáltotta Juliette. - Idd meg a tejedet, gyermekem, és indulás! Szükséged van egy estélyi ruhára a nagy vacsorához!

45

Már este hat óra múlt, és Rafaella még mindig nem hagyta el a szobáját, hogy csatlakozzon a vendégeihez. A nyitott ablak mellett ült a régi földszinti könyvtárban, amely egyre jobban elhatalmasodó ízületi fájdalmai miatt az utóbbi években a budoárja lett. Hosszú életének minden mementója ott volt körülötte; vén tölgypolcok teli bőrkötésű kötetekkel, amelyeket még a dédapja vásárolt, hogy lenyűgözze velük a menyasszonyát; az üres falfelületeken ezüstkeretes fotók őrizték a család kedvenc kutyáinak az emlékét, a festményekről nagybácsik, nagynénik mosolyogtak, és persze itt voltak kép formájában Rafaella szülei is. Kedves emlékei közé tartozott még az a rózsaszín selyemstóla, amelyet Kasmírban vásárolt magának egy réges-régi indiai utazása során, a sarokban álló, színes gyöngyökkel díszített marokkói lámpa, valamint az a kis angol ezüstdoboz, amelyben még most is őrizte gyermekei első, puha hajtincseit. Ott állt az öltözőasztalán Lucas ajándéka is, egy csavart virágmintás velencei tükör, amelyet naponta használt.
Alig pár hónapja voltak szeretők, amikor egy hosszú útról visszatérve Lucas megajándékozta a tükörrel. Rafaella akkoriban mindig úgy gondolta, hogy a póló tartja tőle távol a férfit, de igazából sohasem tudta, mivel tölti az idejét, amikor nincs vele. A

büszkesége azonban sohasem engedte, hogy utána menjen, pedig ő is tudta, hogy Lucas természeténél fogva nem hűséges típus.
Amikor a gyönyörű velencei tükröt meglátta, Rafaella mindent megbocsátott a férfinak. Lucas odaült elé, és miközben elé tartotta az ajándékát, ujjaival végigsimított Rafaella arcán, aki a tükörből figyelte az intim mozdulatot.
- Hogy is tudnálak elfelejteni - mormolta a férfi, aztán odahajolt és megcsókolta. Szintén a tükör előtt. Igazából kevés olyasmi történt köztük, amit ne látott volna ez a tükör, futott át Rafaella agyán.
A hallban megnyikordultak az állóóra fogaskerekei, és ahogy évtizedek óta mindennap, az antik szerkezet komótosan elütötte a hatot. Milyen más volt mégis ez az este! A chateau-ban megtört a csend. Rafaella hallotta a víz csobogását a régi vezetékekben, s ebből tudta, hogy a vendégek közül valaki éppen fürdik. Valahol az esti híreket kezdte bömbölni a televízió. Ez csak Juliette lehet, gondolta elégedetten Rafaella. A barátnője már régen is a tévé rabja volt. Aztán gyerekléptek puha dobbanását hallotta a lépcsőházból, és egy izgatott hangocskát, amelynek gazdája Frannyt kereste. A parketten magas sarkú cipő koppant, kipp-kopp, a spiccek csaholni kezdtek, és időnként Haigh parancsoló hangja is felharsant. A városból felfogadott pincéreket igazította el, akik a vacsoravendégeket fogják kiszolgálni. Az egész falut. A teraszon a kivételes alkalomra felfogadott zenekar tartott mikrofonpróbát. Ennek hangjaiba időnként edénycsörömpölés és ezüst csilingelése vegyült, s virágillat áradt mindenütt.
Nyüzsgés váltotta fel a magány csendjét. Rafaella fölemelte a fejét. Belekortyolt a friss levegőbe, és örömmel érezte, ahogy az oxigén beáramlik a tüdejébe. Mintha együtt lélegzett volna a chateau-val. Elmosolyodott. Most már biztos volt benne, hogy ezen az estén új élet kezdődik az öreg falak között.
Kék Pötty zuhanyozott. A saját fürdőszobájában. Még sohasem volt fürdőszobája, zuhanyfülkéje meg pláne nem. Úgy forgolódott a meleg vízsugár alatt, mint a kerti locsoló permetében az ugrándozástól kimelegedett kiskutya. Csodálatos napja volt. Juliette megvette neki a legszebb ruhát, amit valaha látott, és ez még nem is minden. Vett neki pólókat, rövidnadrágokat, strandruhákat, fürdőruhákat, vászoncipőket és pihekönnyű szandálokat.

Amikor aztán visszaértek a chateau-ba, az asszony megfogta az ő gyűlöletes fekete cipőjét, és kidobta a szemétkosárba. Utána megpuszilta a fejét, és azt mondta:
- Menj, keresd meg Frannyt, mapetite, őmajd segít átöltözni.
Kék Pötty felszaladt a lépcsőn, de a fordulónál megállt egy pillanatra, és csinált egy apró piruettet. Aztán eszébe jutott valami. Valami, amit nagyon nem értett, és ez zavarta egy kicsit. Ha az ő papája valóban Rafaella grandmere fia, gondolta, akkor nagyon gazdagnak kell lennie. Ám ha így van, vajon miért nem gondoskodott róla és Csing Pao-csuról? Miért nem látogatta meg egyszer sem, és miért nem hozta el ide, hogy meglátogathassák grandmere-t? S miért, jaj, miért nem szerette őt?
Visszaszaladt a földszintre, hogy Haigh-nek is feltegye ezt a mindennél fontosabb kérdést, mert ösztönösen tudta, hogy tőle az igazat fogja hallani. Ám a komornyik csak annyit mondott, hogy ez bonyolult dolog, és hogy legyen türelmes, Rafaella majd mindent elmagyaráz. Aztán nagyon lassan formálva a szavakat, hogy Kék Pötty biztosan megértse, még hozzátette:
- Rafaella grandmere nagyon szeret téged. Ezt el kell hinned. - S Kék Pötty, életében talán először, bízott abban, hogy nem csapják be. Miután kilépett a zuhany alól, maga köré csavarta a törülközőjét, és körbetáncolta a szobáját. A Vörös Szobát. Szemügyre vette a régi babaházat, benne az aprólékosan megmunkált bútorokat, megállt az asztali oltár előtt, még a fejét is meghajtotta, hátha valaki látja az ősök közül, akikről Csing Pao-csutól hallott még odahaza. Innen az ablakhoz piruettezett, felkapaszkodott a párnázott párkányra, és kihajolt, hogy összehasonlítsa a kilátást azzal, amit az apró sanghaji lakás ablakából látott: a kihalt utcával, a csatornákban hömpölygő szeméttel, a bambusz rudakkal megtámasztott, roskatag épületekkel és a halogén villogással, amely kísértetiessé tette az arcokat. Azt kívánta, bár itt lenne vele Csing Pao-csu ebben a gyönyörűséges chateau-ban, és megtapasztalná ezt a csodálatos szabadságot. Bár ő is láthatná a virágokkal teli, csupa zöld kertet, és bár megismerhetné ezeket az embereket, akikből csak úgy sugárzik felé a szeretet! Kék Pötty számára új érzés volt a boldogság, és most úgy ízlelgette, mint egy ritkán felszolgált, különleges ételt.
Amikor észrevette párnáján a fehér szalaggal átkötött kék színű dobozt, felkiáltott meglepetésében. A doboz mellé tett

kísérőcédulán ez állt: Egy apró ajándék neked, Kék Pötty. Hozzon szerencsét és boldogságot ma este, grandmere partiján. Szeretettel: Tante Juliette.
A kislány újra elolvasta a kis kártyát, aztán felkapta a dobozt, följebb húzgálta félig lecsúszott törülközőjét, és átsietett a szomszédba Frannyhez, aki a tükör előtt ült és fésülködött.
- Franny, nézd! Ajándékot kaptam! - kiáltotta még mindig hitetlenkedve, és feléje nyújtotta a dobozt.
Franny elmosolyodott, és megmutatta a kislánynak saját, egészen hasonló dobozát.
- Milyen kedves Juliette-től, hogy gondolt ránk - mondta. Ebben a pillanatban hatalmas illatfelhő közepén Clare lépett be a szobába. Egyik kezében az estére szánt ruháját tartotta, a másikban pedig egy ugyanolyan, fehér masnival díszített kék Tiffany-dobozt.
- Juliette-től kaptam - közölte meglepetten. - Hihetetlenül kedves. Egyszerűen. csodálatos. Én is ilyen akarok lenni, ha egyszer felnövök.
Kék Pötty nem bírta tovább. Kinyitotta a dobozát, és csak bámult meredten az ezüstszívekkel díszített karkötőre.
- Ez tényleg az enyém? - kérdezte, és Frannyre emelte csodálkozó tekintetét.
- Hát persze hogy a tiéd - felelte Franny, majd amikor azt is hozzátette, hogy feltétlenül viselnie kell a vacsorán, mert szerencsét hoz, a kislány szélesen elmosolyodott. Ezt követően Clare-el együtt ők is kinyitották a maguk dobozát, és szemügyre vették az ajándékukat.
Franny aggodalmas pillantást vetett az órájára. Gyorsan felöltöztették Kék Pöttyöt a délután vásárolt vattacukor-rózsaszín pamutruhába, amelyet a kislány vállán masnira kötött szaténszalag tartott. Kék Pötty gyorsan belebújt vadonatúj, szintén rózsaszín szandáljába, és miközben Clare ugyanolyan rózsaszínnel kilakkozta a körmét, Franny a haját vette kezelésbe. Addig kefélte, amíg szikrát nem szórtak a fekete tincsek. Aztán hátraléptek, és miközben a szépségét csodálták, Kék Pötty a fejére illesztette azt a csillogó tiarát, amelyre egy utcai piacon bukkantak Juliette-tel. „Igazi hercegnő leszel este, mapetite" - ígérte az asszony, és most, hogy Kék Pötty meglátta magát a tükörben, azt gondolta, hogy Juliettenek ebben is igaza lett.

Clare sietve belecsusszant a pánt nélküli fehér szaténruhába, amely olyan jól kiemelte bársonyos, olajbarna bőrét. Fekete szaténpapucs és fekete szaténtáska egészítette ki az öltözékét. Fekete haját egyszerű kontyba csavarta a tarkóján, majd vörösre festette a száját.
- A szűz készen áll az áldozatra - mondta mosolyogva, miután a tükörben szemügyre vette az eredményt.
Aztán megfordult, és meglátta Frannyt a sárga-kék mintás szoknyában meg a sárga felsőrészben, és felnyögött.
- Nem, nem, nem és NEM! Hallgatnod kellett volna rám, Franny - szólt kétségbeesetten.
- Most már késő - felelte Franny egykedvűen. Tudta, hogy barátnőjének igaza van.
- Hát nem érted? Így nem jelenhetsz meg Rafaella díszvacsoráján - korholta tovább Clare, aztán nagy papucs-csattogtatás közepette visszarohant a szobájába.
Kék Pötty és Franny az ablakpárkányon ülve várta, hogy visszatérjen. Franny nyugtalan pillantásokat vetett az órájára. Kíméletlenül múltak a percek. Kék Pötty a lábát lógázta, Franny pedig komoran nézett maga elé. Sosem törődött a divattal, és ez nem először okozott problémát az életében. Csakhogy most sokkal jobban nyugtalanította, mint máskor, mert nem tudta, mit gondol majd róla Rafaella. Vagy Jake. Mert szörnyen nézett ki, ez belátta maga is. Felnyögött, mire Kék Pötty vigasztalóan megpaskolta a kézfejét.
Ekkor egy kocsideréknyi ruhával a karján visszatért Clare.
- Vedd le azt a göncöt! - adta ki a parancsot, és belegyömöszölte Frannyt egy pánt nélküli, csupa selyem és csipke fekete felsőrészbe, amely csábítóan kiemelte barátnője mellét. Franny azonban egyáltalán nem örült ennek, sőt panaszkodott, hogy túl sokat enged látni belőle a feszes darab. Ezután egy fölül szűk, térdnél kiszélesedő fuksziaszínű selyemszoknyába tuszkolta bele Clare, és egy piros antilopbőr papucsot húzott a lábára, amely egy számmal kisebb volt ugyan Franny méreténél, de Clare kijelentette, hogy ilyen jelentéktelen apróséggal nem érdemes foglalkozni, főleg ha semmit sem tehetnek ellene. Végül Juliette hosszú, himbálódzó ezüst fülbevalójára cserélte Franny fülében az idétlen gyöngyöt, majd felmarkolta a haját, sietős mozdulatokkal a feje búbjára halmozta, és vagy egy tucatnyi tűvel úgy rögzítette, hogy az egyik fele tincsekben izgatóan visszahulljon Franny szabadon hagyott

vállára. Sötét árnyaltú rúzs, rózsaszín púder és egy hosszú láncon lógó kis ezüsttáska egészítette ki a szerelést.
Clare hátralépett, hogy szemügyre vehesse művét.
- Most már Hamupipőke is elmehet a bálba - jelentette ki, és elhúzta a tükör elől Frannyt, aki még mindig tiltakozott, mondván, túl sokat láttat belőle a ruha, és egyébként sem tetszik neki, ahogy ebben a szerelésben kinéz. Clare Kék Pöttyöt is kiterelte az ajtó elé, éppen amikor megnyikordultak az öreg óra fogaskerekei. Már csak egyet tehettek: lesiettek a lépcsőn.
A konyha mögött megbúvó magánlakrészében Haigh belebújt Juliette extravagáns ajándékába, a színes brokátból készült, nyomott mintás Dunhill mellénybe. Begombolta s rendesen eligazította a mellkasán. Közben arra gondolt, hogy Juliette ismeri a dörgést - mindig is tudta, mivel szerezhet örömet egy férfinak. Aztán felvette Marten dédapa hegyes szaténhajtókával díszített sötétkék bársonyszmokingját, és megcsodálta magát a tükörben. A régi ruha csodásan mutatott a mellénnyel és a ropogósra keményített hófehér inggel. A fekete csokornyakkendő és a fekete nadrág csak még ünnepélyesebbé tette az amúgy is elegáns öltözéket. Hm. gondolta Haigh, nem is rossz. Ahhoz képest, hogy.
Mihez képest? Úgy tette föl magának a kérdést, mintha nem tudná rá a választ nagyon is jól. Ahhoz képest, hogy elmúltak fölötte az évek, ahhoz képest, hogy több évtizedes kihagyás után ez lesz az első partija, ahhoz képest, hogy. A fenébe a sok „ahhoz képest"-tel! Ma végre boldog volt, és csak ez számított. Még mosolygott is, amikor kilépett a teraszra, hogy jó parancsnokként eligazítsa a felfogadott segítőket, illetve bárkit, aki az útjába kerül.
Ezüstszínű laméköpenyében, rengeteg gyémánttal feldíszítve Juliette fénylő jelenésként sietett le a lépcsőn, és egyenesen Rafaella szobájába ment. Életében először volt pontos, mert a vacsora előtt még be akart ugrani a barátnőjéhez. Meg akart győződni róla, hogy Rafaella jól van. A pomerániai spicceket kivételesen bezárta a szobájába, de ezüst tálkáikat előbb telerakta friss csirkedarabkákkal. Később, amikor pezsegni kezd a parti, és senki nem figyel rá, majd kiengedi őket - nem tudta volna elviselni, hogy kedvencei kimaradjanak a buliból.
- Rafaella? - kiáltotta, majd megzörgette a könyvtárszoba ajtaját, és válaszra sem várva benyitott.

Barátnője már éjkék selyemruhájában ült a Szeretőtől kapott velencei tükör előtt, és üres tekintettel bámulta a tükörképét. Finom csipkegallérja jótékonyan elfedte kiálló kulcscsontját, a hosszú sifonujj ugyanakkor kiemelte karja kecsességét. Mindkét csuklóját hatalmas smaragd karkötő díszítette; egyszerű kontyba csavart haja látni engedte még mindig szép, hosszú nyakát. Smaragdokkal és gyémántokkal kirakott fülbevalója majdnem a válláig ért.
Juliette-nek elakadt a lélegzete. Volt valami barbár abban, ahogy a barátnője kinézett, és egy pillanatra olyannak látta, amilyennek a Szerető láthatta a régi szép időkben: érzéki, izgalmas nőnek, akinek a szépségétől minden férfi szívverése eláll.
Juliette odasietett hozzá.
- Édesem! Te leszel a bál szépe! Ha száz évig élünk, chérie, te akkor sem veszíted el a vonzerődet, míg én. - Egy pillanatra elhallgatott, és végigfuttatta a kezét elhízott testén. -.nos, én egyre kövérebb meg hangosabb leszek, és egyetlen fegyverem a báj marad.
- Hm. Nem gondolod, hogy szerencsések vagyunk? - kérdezte Rafaella. - Báj és vonzerő. Nem rossz párosítás. Főleg két öreg femme du monde[18] esetén.
Juliette kutató pillantást vetett a barátnőjére.
- Tudod - mondta végül -, sohasem mesélted el, mi történt közted és a Szerető között.
Rafaella szemét egy pillanatra elhomályosította a bánat, de aztán megrázta a fejét.
- Egyszer majd elmesélem - ígérte. Aztán kart karba öltve, Louisval és Mimivel a nyomukban átsétáltak a nagy szalonba, ahol már várta őket a család.

46

Pontosan abban a pillanatban, amikor a hallba értek, Jake is megjelent a lépcsőn elegáns szmokingjában, a bejárati ajtón pedig éppen ekkor rontott be Scott egy jobb napokat látott zakóban és kék farmernadrágban. Közölte, hogy szegényes ruhatárában ezek a legjobb darabok. Jake belekarolt Rafaellába, Scott Juliette mellé lépett, és így vonultak át a szalonba, ahol már várták őket a többiek, és ahol Haigh papagájosan tarka selyemmellényében és bársony

zsakettjében éppen bontogatni kezdte az utolsó néhány palack Krugot.
Rafaella megállt az ajtóban, hogy végignézzen új családján.
- Milyen szépek - súgta oda Jake-nek. - És nézd csak. rá sem lehet ismerni az unokámra!
Jake meglepett tekintete azonban Frannyt fürkészte, aki összeborzolt frizurájával, szexi dekoltázsával és magas sarkú papucsba bújtatott, hosszú lábával kissé idegennek hatott. Ugyanaz a nő lenne, akit alig pár órája a karjában tartott? Franny felnézett, és azonnal észrevette Jake-et. Egymásba fonódott a tekintetük. Rafaella, akinek a figyelmét semmi sem kerülhette el, értő pillantást váltott Juliette-tel. A chateau nem hazudtolta meg önmagát. Mint régen, most is teret adott a szerelemnek.
Kék Pötty odaszaladt a nagyanyjához. Rafaella a kislány mindkét kezét megfogta, és széttárta a karjait, hogy megcsodálhassa rajta az új rózsaszín ruhát meg a szikrázó tiarát.
- Csing Pao-csu ma nagyon-nagyon büszke lenne rád - mondta neki kedvesen. - És én is az vagyok.
Aztán üdvözlésképpen mindenki megpuszilt mindenkit. Haigh gőgös arckifejezése mosolygósra váltott, miközben újratöltötte a pezsgőspoharakat, majd odaintett magához egy fehér zakós pincért, és utasította, hogy hordja körbe a különleges falatkákkal megrakott tálcákat, amelyeket a zavaró események ellenére saját kezűleg készített el. Aztán Juliette Jake-nek is átadta az ajándékát, a piros kasmírpulóvert, Scottnak pedig a csíkos selyem nyakkendőt, nagy örömet szerezve mindkettőjüknek. Franny ugyancsak elérkezettnek látta a pillanatot arra, hogy átadja Rafaellának az ajándékát: apja és nagyapja ezüstkeretes fényképét. Rafaella kis híján elsírta magát a kedves meglepetés láttán, de megemberelte magát, és inkább köszöntőre emelte a poharát.
- A mai estét semmi sem ronthatja el - szólt mosolyogva. - Ez az este a fiataloké. És a chateau-é, amely nektek köszönhetően újra életre kelt. - Erre természetesen mindenki ivott, aztán nevetgélni, beszélgetni kezdtek, és többé nyoma sem maradt annak a feszültségnek, amelyet az előző esti veszekedés okozott.
Scott odalépett Clare-hez, és felajánlotta, hogy végigvezeti a borászaton, amire Clare nagy szempillaverdesés közepette azt felelte, hogy az nagyszerű lenne. Jake Franny mellett állt, és bár

nem értek egymáshoz, szinte parázslott a levegő a köztük vibráló feszültségtől.
- Csodálatos vagy - mondta Jake. - Tetszik a ruhád.
- Clare-t dicsérd. Az övé.
- Többet mutat belőled, mint a tieid.
A látvány kétségtelenül kibillentette Jake-et az egyensúlyából.
- Talán mert tényleg több van, mint ami azokban látszik. Vagy már nem emlékszel? -kérdezte pajzánul kuncogva Franny.
- Nono, hagyjátok most a flörtölést! - szólt a melléjük lépő Juliette, amint az első autók begördültek a chateau bejárata elé. - Ideje üdvözölni a vendégeket. - Az alaposan kicsípett falusiak kiszálltak a kocsikból. Legnagyobb meglepetésükre azonnal megjelent mellettük néhány piros zakóba öltözött fiatalember, akik a kissé távolabb kialakított parkolóba vitték a járműveket.
Hamarosan Mademoiselle Doritée is megérkezett kis robogóján. Szoknyája magasan felcsúszott a combján. A mindenre odafigyelő Haigh kissé silánynak minősítette a látványt. A hölgy hosszú, sötétzöld selyemruhát viselt, melynek mély kivágását szerencsére jótékonyan ellensúlyozta a dekoltázst részben elfedő fehér csipkegallér. Spirálszerűen kiálló haját sárga virág díszítette. A falubeli fodrász ugyan minden tőle telhetőt megtett, hogy megszelidítse az engedetlen fürtöket, ám az idő múlásával a tincsek kezdték visszanyerni eredeti, dugóhúzóra emlékeztető formájukat. Mademoiselle Doritée mindenkire rávillantotta sugárzó mosolyát, akivel kezet fogott, és olyan természetességgel vette el a tálcáról a felkínált pezsgőt, mintha hetente venne részt hasonlóan elegáns rendezvényen. Ami persze nem csoda, hiszen egész életében ismerte Rafaellát, és sokszor megfordult a chateau-ban is.
- Minden olyan, mint régen - mondogatták a falusiak, és mosolyogva arcon csókolták Rafaellát. Nem győzték hangoztatni, milyen megtiszteltetés számukra, hogy megismerhetik az új családját, és hogy milyen szerencsés asszony az, akinek ilyen szép „gyermekei" vannak. Alainről természetesen nem esett szó, pedig a falusi pletykacsatornákon keresztül - hála az asszonyoknak, akik előző este a vacsora felszolgálásánál segédkeztek - mindenki pontosan tudta, mi történt. Természetesen senki nem akarta tönkretenni Rafaella soirée-jét.
Jarré a kis Citroenjével érkezett, amely mögött most is ott zötykölődött egy fa utánfutó, amit már a nagyapja is használt a napi

áruszállításhoz, és amelyik jól szolgált azóta is, így hát Jarré nem tartotta szükségesnek, hogy kicserélje. A vendéglős legjobb fekete öltönyét vette fel a jeles alkalomra. Extravagáns vörös csokornyakkendőt kötött hozzá. Miután kiszállt, begombolta a zakóját, felsétált a lépcsőn, és odabiccentett az ismerősöknek, azaz gyakorlatilag mindenkinek, hiszen az összes vendég az ismerőse volt, kivéve azt a fiatalembert, aki nagy meglepetésére leparkolta a kocsiját. Rafaella csókkal üdvözölte, majd bemutatta új családja tagjainak. Jarré tisztelettudóan kezet csókolt a hölgyeknek, de a pillantása egyre csak Clare-t kereste - aki elegáns fehér ruhájában olyan elérhetetlennek tűnt, mintha egy másik bolygóról érkezett volna, kizárólag erre az alkalomra. Jarré gyorsan el is fordította a fejét. Aztán egyszer csak meghallotta a háta mögül az ismerős hangot.

- Bonsoir, monsieur Jarré. - Amikor megfordult, Clare odalépett hozzá, és mindkét oldalról megpuszilta.

Jarré érezte, hogy a haja tövéig elpirul. Jó estét kívánt, kifejezte örömét, hogy újra látja, aztán eloldalazott mellőle, és elvett egy pohár pezsgőt a tálcáról, amelyet régi barátja, Haigh nyújtott felé, aki - persze csupán véletlenül- éppen mögötte állt.

- Csinos nő, igaz? - kérdezte a komornyik sokat tudó mosollyal, mert semmi sem kerülte el a figyelmét.

Az Allier házaspár tízéves kislányával együtt érkezett, aki rögtön kézen fogta Kék Pöttyöt, kivezette a teraszra, és megmutatta neki a teknőst a szökőkútban. Még az általában a téren üldögélő öregek is kiöltöztek. Őket bérelt minibusz hozta fel a faluból. Egymás mellett ültek most is a külön nekik felállított aranyozott székeken ősrégi, kissé lötyögős öltönyben, rózsaszínűre borotvált állal, gazdagon behintve magukat azzal az enyhén citromillatú arctejjel, amelyet Mademoiselle Doritée boltjában szoktak beszerezni. Úgy festettek, mint a petrezselymet áruló bálozok. Franny odament hozzájuk, egyenként kezet fogott velük, és elmondta nekik, hogy ő Rafaella unokahúga. Az öregek mosolyogva bólogattak, sőt némelyik még kezet is csókolt neki.

Gyorsan fogyott a pezsgő, még annál is gyorsabban a sör. A teraszon a billentyűsből, hegedűsből, harmonikásból és gitárosból álló zenekar hosszú, Párizst és Edith Piafot idéző egyvelegbe kezdett.

Haigh az órájára pillantott, és kimasírozott a konyhába, hogy ellenőrizze az étkeztetéssel megbízott cég alkalmazottait. Aztán visszasietett a hallba, megállt a rézgong mellett, és egy csengő-bongó ütéssel megadta a vacsora kezdetének jelét. A vendégek azon nyomban nekilódultak, hogy az ültetési rendnek megfelelően elfoglalják a helyüket.

A hosszú vacsoraasztal a terasz egyik végétől a másikig ért. A ropogósra keményített, hófehér damasztabroszokon elhelyezett virágtartókban fehér vadrózsa, zsálya, rozmaring és levendula ontott olyan illatot, amilyet csak a mennyországban érezhették az angyalok. A faágakra színes lámpákat akasztottak, a japánakácra és a terasz mellvédjére apró égőkből álló füzéreket erősítettek. S amikor besötétedett, felvillantak a fények és aranyszínűre festették az egész chateau-t, a szökőkút vize pedig megsokszorozta a táncoló csillámokat.

Franny körülnézett, és megpróbálta elraktározni emlékezetében a mindent körülölelő szépséget. Élete legcsodálatosabb estéje volt ez a családjával, abban a házban, amely már elődeinek is otthonul szolgált.

Rafaella a hosszú asztal közepén foglalt helyet. Tőle jobbra, a díszhelyen Marten-de-Provence polgármestere ült, egy gazda, aki a sajátján kívül Rafaella földjeit is megművelte. A baljára régi jó barátját, Jarrét ültette az asszony, mellé pedig Juliette-et. Franny kissé távolabb, Monsieur Allier és Jake között ült, Clare pedig az asztal másik végében, Scott és a körzeti jegyző között, aki a környék jogi ügyeit intézte mindenki nagy megelégedésére. Rafaellával szemben egy egész sor széket foglaltak el az öregek. Kék Pötty az új barátnője, Mireille Allier mellett lóbálta a lábát, míg az asztal legvégén letelepedő Mademoiselle Doritée éppen azzal volt elfoglalva, hogy a vászonszalvétát valamilyen módon betuszkolja ledér dekoltázsa mögé, és amikor ez végre sikerült, elkezdte nyújtogatni a nyakát, mert már nagyon szerette volna tudni, mi lesz a vacsora. Az asztal közepén sorakozó ezüst italtartókban vizes palackok álltak, és persze Cuvée Marten címkével ellátott borosüvegek. A rózsaszín üvegtálak az 1920-as éveket idézték. Az evőeszköz aranyozott ezüst volt, a hosszú szárú, szépen metszett kristálypoharakkal sok év óta először terítettek. Haigh elégedetten nézte az asztalt. Nem okozott csalódást Rafaellának. Minden a lehető legjobban sikerült. A puccos avignoni

szakácsok remek munkát végeztek. Most már csak az ő biccentésére vártak, hogy felszolgálják a rendkívül zamatos előételt, a vajas ikraszósszal leöntött, homárral töltött raviolit, amelyet egyetlen hatalmas, tüskés hátú, rózsaszín tengeri rákba töltve tálaltak fel.
A teraszt betöltötték a kellemes dallamok, folyt a bor, csilingelő nevetés hangjai és vidám beszédfoszlányok hallatszottak mindenütt. Kék Pötty és Mireille egymás kezét fogva vihogott - nem okozott különösebb problémát nekik, hogy egyikük sem beszélte a másik nyelvét. A friss bagettel tisztára törölt raviolis tányérok helyére újabb fogás került: salátalevelekbe göngyölt, fehérborban párolt tengeri halfilé. Ezt csirkeragu követte friss sóskából, petrezselyemből és tárkonyból készült szószban, apró, gombakrémmel töltött tökdarabkákkal körítve. Miközben a vendégek lelkesen fogyasztották a finomságokat, Haigh szüntelenül a teraszt fürkészte, mint egy kiképző őrmester, figyelte, hol fogy el az étel, és igyekezett gondoskodni arról, hogy a felszolgált fogások ne csak tetszetősek, hanem finomak is legyenek. Ahogy múlt az idő, a vendégek egyre több bort ittak, és egyre hangosabbá vált a zene is. Clare a mellette ülő Scottra pillantott. Vonzó férfi volt, ehhez kétség sem férhetett, és láthatóan minden megvolt benne, amit ő fontosnak tartott. Clare felsóhajtott, amikor az egyik pincér letette elé a következő fogást, egy finomra vágott levelekből összeállított, légiesen könnyű citromos öntettel meglocsolt salátakeveréket.
- Gondolja, hogy ez még belém fér? - kérdezte Scott-tól, aki válaszul elvigyorodott.
- Akár igen, akár nem, meg kell ennie. Haigh ugyanis éppen erre tart.
- Mindennap ilyen bőségesen vacsoráznak a provence-iak? - kérdezősködött tovább Clare, és a szempillái mögül a férfira pillantott.
- Én nem, az biztos. Este legfeljebb egy sajtos-sonkás szendvicset eszem. Előfordul azonban, hogy ebédre beülök a Café des Colombes-ba. Jarré remek szakács, nagyon érti a dolgát. Egyszerű, mégis ízletes ételeket készít.
- Amilyen ő maga - jegyezte meg Clare tűnődve.
Scott meglepetten pillantott rá.
- Talán ismeri?
- Ma reggel találkoztunk először. Elmesélte az élettörténetét, és én is elmeséltem neki az enyémet. Legalábbis részben. - Scott kissé

értetlenül felvonta a szemöldökét, mire Clare magyarázatképp hozzátette: - Az enyém jóval komplikáltabb. Sem Jarré angoltudása nem volt elég hozzá, sem az én francia szókincsem.
Scott újratöltötte a borospoharakat.
- Mégsem találkoztunk San Franciscóban - szólalt meg csendesen. - De láttam a fényképét.
Clare megforgatta a sötétvörös italt a poharában.
- No és?
- Az életben még annál is sokkal szebb.
- Maga pedig nagyon jóképű - felelte Clare, és mélyen a férfi szemébe nézett.
- Egy jóképű férfi és egy csinos nő - dünnyögte Scott.
- Nem rossz párosítás - bólogatott ábrándosan Clare.
Ekkor az asztal végében felhangzott Juliette nevetése, amire mindketten felkapták a fejüket. A gitáros ott állt Juliette mellett, és a jelek szerint szerenádot adott neki. Aztán az asszony talpra szökkent, és Jarré sem tétlenkedett. Melléje pattant, és kikeringőztek a táncparkettre.
Haigh komor képet vágott. Még nem ért véget a vacsora. A táncnak jóval később kellett volna elkezdődnie, de értelmetlen lett volna vitába szállni bárkivel, mert időközben a vendégek fele felállt, és a zenekar még jobban rázendített.
Allier Mademoiselle Doritée-vel keringőzött, aki üdvözült kifejezéssel tűrte, hogy a férfi magához vonja. A derék hajadon boldogságában - legalábbis Haigh véleménye szerint -legalább akkora szerepet játszott az elfogyasztott bormennyiség, mint az, hogy a szomszédja őt kérte fel az első táncra. Aztán Scott is meghajolt Clare előtt, aki olyan könnyedén simult a férfi karjaiba, ahogy egy hópihe olvadt volna bele fehér ruhájába. Jake Frannyvel táncolt. Könnyedén tartotta; bármennyire is szerette volna, nem húzta szorosan magához, mert nem ez volt a megfelelő pillanat.
- Kettesben szeretnék lenni veled - súgta a fülébe.
Franny bólintott.
Rafaella lépett oda, és kinyújtotta a kezét Haigh felé.
- Szabad? - kérdezte, aztán már táncra is perdültek, és arcukon kigyúlt a boldogság mosolya.
- Olyan csodálatos minden! - jegyezte meg Rafaella álmatagon.

- Persze hogy csodálatos - felelte Haigh gőgösen. -Hetekig dolgoztam azon, hogy csodálatos legyen. És mostantól - folytatta nevetve - minden nap ilyen csodálatos lesz, Rafaella.
Haigh csak a legérzelmesebb pillanataiban szólította keresztnevén az asszonyt, aki most hálásan megszorította a kezét.
- Tudom.
A pincérek sajttálakra cserélték a salátát, mire a táncosok visszaözönlöttek az asztalhoz. Ide-oda tolták a székeket, új csoportok alakultak, az egyik oldalon szinte csak nők ültek, a másikon pedig csak férfiak. A nők megrohanták Rafaellát, áradoztak az ízletes fogásokról, meg a díszkivilágításban úszó, valóban gyönyörű chateau-ról.
- Olyan, mint a régi szép időkben - mondogatták, és örömtől csillogott a szemük. Dicséretekkel halmozták el a gyönyörű unokáját meg az okos és elbűvölő állatorvost. Persze szinte mindenki emlékezett Juliette-re, és jóleső érzéssel töltötte el őket, hogy újra látják, s mint ilyenkor mindig, a gyermekei felől érdeklődtek.
Ezután jött a desszert, egy édes, málnával és eperrel gazdagon megszórt tészta kétféle mártással: olvatag vaníliakrémmel és keserű csokoládészósszal. Ehhez egészen különleges, rózsaszínű pezsgőt töltött a poharakba Haigh, a Chateau des Roses Sauvages tiszteletére készült Piper-Heidsieck Rosé Sauvagé-t. Majd a pohárköszöntők következtek. Mindenki Rafaellát és az új családját éltette, s persze az új életre kelt chateau-t, míg Rafaella az új családja mellett a vendégeire emelte a poharát.
Kék Pötty ekkor már bóbiskolt a székében, Franny pedig annyira jóllakott, hogy mozdulni sem tudott. Clare azonban még mindig egyenes derékkal ült, úrihölgyhöz méltó pózban, és minden hajszála a helyén volt. Juliette vidáman csacsogott, mint mindig, de a szeme körül elkenődött a kék festék. Rafaella arcáról egy pillanatra sem tűnt el a mosoly. Smaragd fülbevalói szikrázó táncot jártak a feje körül, ahogy kecses főhajtással megköszönte a jókívánságokat és a pohárköszöntők után felhangzó tapsot.
Aztán ismét elkezdődött a zene, most már teljes hangerővel. A vendégek a táncparkettre vonultak, Haigh pedig előhozta az este különlegességének szánt marc-ot[19] amely még Marten dédapa pincéjének mélyéről származott.

- Mikor nyitnánk ki, ha nem most, amikor itt ez a sok kedves barát? - kérdezte, és töltögetni kezdett a poharakba.

Jarré azonban nem ivott a marc-ból. Inkább megigazította a csokornyakkendőjét, begombolta a zakóját, hátrasimította a haját, megpödörte a bajuszát, és az elfogyasztott bortól felbátorodva odalépett Clare elé.

- Mademoiselle Clare, szabad egy táncra? - kérdezte.

- Természetesen - felelte Clare. Kimentette magát Scottnál, és egy elégedettséget sejtető sóhajjal belesimult Jarré erős karjaiba.

A hold magasabbra kapaszkodott a chateau felett, s tejfehér fénnyel vonta be a sötétkék égboltot, amely így még inkább harmonizált Rafaella kék csipkeruhájával. Kék Pötty időközben befészkelte magát a nagyanyja ölébe, olyan gyengéd érzéseket ébresztve az asszonyban, amelyektől szinte meghasadt a szíve. Rafaella a barátait nézte, akik kitartottak mellette jóban-rosszban, és akik most élvezettel táncoltak vagy beszélgettek a teraszán. Elgyönyörködött szépséges unokahúgában és Jake-ben, aki szemmel láthatóan bolondult Frannyért. Aztán Scottban is, akire élete egy nagyon szerencsés pillanatában talált rá, és akinek a szeme féltékenyen követte a Jarréval táncoló Clare minden mozdulatát. Aztán Haigh-t kezdte keresni tekintetével, és elmosolyodott, amikor megpillantotta az öreg komornyikot, aki már levetette a szmokingját, és odaült a falubeli férfiak közé tereferélni, hiszen majdnem ugyanolyan régen ismerte őket, mint ő maga. A finom brandyt kortyolgatták, és közben felelevenítették a régi szép idők emlékeit. Juliette a csillogóvillogó gyémántjaival éppen a lábát fájdította a tőle megszokott hangerővel. Végül egyszerűen lerúgta a cipőjét, és mezítláb táncolt tovább. A luxusbörtönükből kiszabadult spiccek csaholva figyelték gazdájukat, Mimi és Louis pedig a spicceket bámulta csodálattól elhomályosuló tekintettel. Ebtársaitól eltérően Gengszter mérhetetlen közönnyel szemlélte az eseményeket, majd egy alkalmas pillanatban eloldalgott a kocsifelhajtón, hogy más időtöltést keressen magának.

Rafaella emlékezetében számtalan hasonló éjszaka emléke élt, többek között azokból az időkből, amikor még a Szerető is vele volt, de elhessegette magától a múlt képeit, s inkább gyengéden a mellére vonta álmos unokáját - úgy döntött, ezen a gyönyörű estén csak a jelennek él.

Már két óra felé járt, amikor az utolsó kósza vendégek autója is eltűnt a kocsifelhajtóról, persze csak azután, hogy csókokkal árasztottak el mindenkit, aki az útjukba került, és biztosították Rafaellát, hogy életükben nem volt szebb estéjük.
Jóval később az asszony hálószobája ablakából meglátta a gesztenyefák alatt éjszakai sétára induló Frannyt és Jake-et. Jake úgy fogta át a lány vállát, hogy szinte egymásba olvadt a testük. Rafaella felsóhajtott. Elképzelni sem tudott volna szebbet annál, mint hogy a férfi, akit fiaként szeretett, éppen annak a nőnek udvarol, aki unokahúgként nemrég lépett be az életébe. Amit látott, az egy tökéletes éjszaka tökéletes záróakkordjának ígérkezett. Még akkor is, ha Juliette-hez hasonlóan őt szintén gyötrő lábfájás kínozta, és alig várta, hogy a már horkoló Mimi és Louis, valamint a társaságukban heverésző hűtlen pomerániai kutyusok példáját követve elnyúlhasson az ágyán.

47

A chateau-t megvilágító fények elhalványultak, majd teljesen kihunytak. A fákon lógó lámpások és a füzérek úgy sötétedtek el, mint a távolodó csillagok. Az egyetlen fényforrás az éjszakai égbolt kékjében alacsonyan járó hold maradt, amelynek gyengülő sugarai sápadt fénnyel vonták be a szigeten fehérlő kerti lakot. Jake odabent ült Frannyvel.
A tücskök egyre halkabban cirpeltek, ahogy közeledett a pirkadat, és lassan a nyugalmukból felzavart madarak is elpihentek a fészkükben. A chateau sötét árnyéknak tűnt a hajnali horizonton. Mindenki az igazak álmát aludta, így ebben a pillanatban ők ketten alkották a világmindenséget. Az éjszakai szagokkal átitatott levegő súlyosan ereszkedett föléjük, a tó felől friss mohaillat áradt. Franny számára olyan volt mindez, mint a vacsorához elfogyasztott bor: érzéki, élettől lüktető, zamatos.
- Franny. - szólalt meg Jake, és megkereste a lány ujjait a sötétben. Franny bizalma jeléül úgy fordította a kezét, hogy összesimuljon a tenyerük.
- Igen?
- Lehet, hogy nevetségesnek fogod találni - kezdte habozva a férfi. - Mert ugye alig ismerjük egymást.

- De hát én ismerlek téged - szólt közbe Franny. - Pontosan tudom, ki vagy. Azon az éjszakán, amikor nálam voltál, megpróbáltam felvértezni magamat ellened. Épp elég bajom volt egy másik férfival, ezért nagyon igyekeztem, hogy ne szeressek beléd. De már akkor tudtam, hogy hiába minden. Nem hívtál fel, mégis bekövetkezett, amitől annyira óvtam magam.
Jake úgy tanulmányozta Franny tenyerét, mintha a saját jövőjét akarná kiolvasni belőle.
- Hoztam néhány döntést az elmúlt hetekben - mondta olyan halkan, hogy Frannynek közelebb kellett hajolnia, máskülönben nem értette volna a szavait. - Amanda halála után arra használtam a munkát, hogy eltereljem a gondolataimat a történtekről. Egyszerűen lefoglaltam az agyamat. Úgy éreztem, mindig ébernek kell lennem, és egy lépéssel előbbre kell járnom mindenkinél. Nemcsak a magam fejével kellett gondolkoznom, hanem a rosszfiúkéval is, mert csak így tudtam kiszámítani a következő lépésüket. Néha olyan volt, mintha a halállal táncolnék, de nem érdekelt. Semmit nem számított, hogy élek-e, vagy meghalok. Még élveztem is a helyzetet. Voltak azonban pillanatok, amikor úgy éreztem, nem bírom tovább, muszáj felmennem a házamba. Ilyenkor magam mellé vettem a kutyámat meg a lovamat, és hetekre elvonultam a világ elől. Nem szóltam senkihez, nem gondoltam semmire, csak arra, hogy egy napon talán veszek magamnak egy igazi tanyát, olyan helyen, ahol mérföldekre nem lesz más, csak legelő meg erdő, és nem kell találkoznom senkivel. Élveztem az elszigeteltséget. Nem kívántam megosztani senkivel. És akkor megismerkedtem veled, Franny, és megváltozott az életem.
A lány két keze közé fogta a férfi keskeny, napbarnított arcát, ujjait végighúzta a Jake állát elsötétítő hajnali borostán, és a holdfényben sápadtnak tűnő szürke szempárba nézett. Aztán még közelebb hajolt hozzá, és a nyelvét finoman végighúzta az ajkain. Majd felemelte a fejét, de csak annyira, hogy kimondhassa:
- Tudom. És szeretlek. - Azzal megcsókolta a férfit.
Jake válaszul hevesen magához ölelte.
- Ó, istenem, istenem! - suttogta. - Azt hittem, azt fogod mondani, hogy nem veszel a nyakadba ekkora koloncot. Túl nagy felelősség neked egy múltjába kapaszkodó, sebeit nyalogató alak.
- Emlékszel, mit kérdeztél tőlem, amikor meghívtál vacsorázni akkor este? Azt kérdezted, kit látok. Én pedig azt feleltem, hogy egy

jó embert látok. És ez volt az igazság, Jake. Ezért fájt annyira, hogy nem hívtál fel. Éjszaka az arcomhoz szorítottam a párnát, amin aludtál, mint egy lökött tini, aki fülig szerelmes. És mondok én neked valamit. Életemben először az is voltam. És csak ez számít. Semmi más.
- Amandához visszatérve. - kezdte Jake, mert szerette volna elmagyarázni, mit érez halott felesége iránt, de Franny egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta.
- Amanda mindig ott él majd a szívedben, és szeretni fogod, ahogy a meg nem született gyermekedet is. Nem tehetsz másként. Ugyanakkor szembe kell nézned a ténnyel, hogy az élet megy tovább.
Aztán a lány a párnáknak dőlve kitárta a karját, és magához húzta Jake-et. A férfi teste megremegett, ahogy összeölelkeztek.
- Franny - súgta Jake vágytól égő hangon. - Szeretkezni akarok veled!
Franny mandulavágású szeme elkerekedett, amikor a férfi szemébe nézett.
- Tudom - felelte, de Jake elhallgattatta a csókjaival. S ahogy az a kerti lakban már másokkal is megtörtént, megszabadultak a ruháiktól és egymáséi lettek.

48

Rafaella már az ágyban fekve arra gondolt, hogy a nyári laknál keresve sem lehetne jobb helyet találni a szeretkezéshez egy forró nyári éjszakán. Eszébe jutott, amikor először csókolózott Lucasszal a vörös japán hídon. Úgy remegett a térde, mint a kocsonya, és megszűnt körülötte a világ.
Milyen különös a sors, gondolta. Ha nem tör rá a magányosság érzése azon a bizonyos délutánon, amikor hirtelen elege lett a csukott spalettákból, a huzattal letakart bútorokból meg a chateau-t betöltő szomorú csendből, akkor soha nem jut eszébe a családi találkozó gondolata, és soha nem lép kapcsolatba Jake-kel. S akkor Jake nem találkozott volna Frannyvel, és mindkettőjüknek másképp alakul az élete. Arra gondolt, hogy a sors csodás is lehet, ha az ember kezére játszik.

S az ő élete is másként alakult volna, gondolta, ha azon a réges-régi, gyönyörűséges nyári estén nincs éppen Cap d'Antibes-ban. Akkor sohasem találkozott volna Lucas Bronsonnal.
Negyvenegy éves volt, és kivételesen egyedül tartózkodott a Hotel du Capban, amikor észrevette a rendkívül jóképű férfit az elhagyatott medence mellett. Meleg, tintakék színű nyári este volt. Az indigókék tenger fölött kékes köd lebegett, és nagy, kékesfekete felhő takarta a lemenő napot.
Talán ómennek kellett volna tekintenie azt a sötét felhőt, de nem tekintette annak. Csak ült, és egyre jobban kalapált a szíve.
Lucasnál szebb férfit életében nem látott. Erős, izmos teste volt és hosszú végtagjai. A bőrét arany barnára sütötte a nap, füle mögé simított, kissé hosszú fekete haja nedvesen csillogott az úszás után. Sötét szőrrel fedett mellkasán apró verejtékcseppek csillogtak, és Rafaella azt is látta - melyik nő ne vette volna észre? -, hogy a fenekére feszülő parányi úszónadrág szinte semmit sem bíz a képzeletre.
Férjes asszonyként olyan férfi mellett élte le az élete nagyobbik felét, aki sokkal idősebb volt nála, és gyakorlatilag átnézett rajta. Volt persze dolga más férfiakkal, de komoly kapcsolatba egyikkel sem keveredett. Kicsit kirúgott mellettük a hámból, semmi több. Most azonban soha nem tapasztalt dobogásba kezdett a szíve. Mögötte a bárban lágy, érzéki hangon a szerelemről énekelt egy férfi, egy „édes, andalító csók"-ról és „rohanó évek"-ről, s Rafaella tudta, hogy sohasem fogja elfelejteni sem a dallamot, sem az énekes érzéki hangját.
Aztán a férfi megfordult, és egy hosszú, lusta pillantással végigmérte. Rafaella bűntudatosan lejjebb simította lábán a piros szoknyát, és megpróbált közönyös arcot vágni.
- Éreztem, hogy néz valaki - mondta az ismeretlen.
- Eltalálta - vallotta be Rafaella, és a füléig elpirult. -Valóban figyeltem. - Erre mindketten elnevették magukat.
A férfi odajött az asztalához, és bemutatkozott.
- Lucas Bronson vagyok. Örülök, hogy megismerhetem. Tudja, hogy a szeme kékje pontosan megegyezik az este színeivel?
Rafaella megköszönte a bókot. Egy kicsit megszédült tőle, mint akit fejbe vágtak - vagy mint akit megkísértett a sors. A férfi keze erős volt és az úszástól hűvös, s úgy tűnt, nem akarja elengedni Rafaella kezét. Kézfogás közben úgy nézte az asszonyt, mintha magába

akarná szívni a vonásait. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Rafaella érezte a bőrén a tenger sós illatát.
- Tetszik nekem, Rafaella Marten - szólt végül a férfi. - És a bora is nagyon finom. Mert ugye a Domaine Marten a maga bora? - Rafaella bólintott. - Mindent tudok magáról -folytatta a férfi. -
Valaki éppen a minap említette, hogy maga is itt van, és hogy meg kellene ismerkednünk.
Elengedte Rafaella kezét, visszament a székéhez, felkapta és a nyaka köré tekerte a törülközőjét.
- Még találkozunk - mondta, és olyan pillantást vetett az asszonyra, amilyet még nem vetett rá férfi; átható, érzéki ígéretekkel teli pillantást, amelytől Rafaellának elgyöngült a térde. Aztán Lucas elindult a szálloda felé vezető ösvényen. Rafaella úgy érezte, mintha maga Zeusz ereszkedett volna le hozzá az Olümposz tetejéről.
- „Sosem fogod elfelejteni.- énekelte a zongorista a szám záróakkordját.
Ezt követően Rafaella naponta megjelent a bárban, hátha ismét összefutnak, vagy legalább hall valamit a férfi felől, aki talán meghívja ebédelni Antibes-ba, esetleg vacsorázni Cannes-ba, vagy csak sétálni egyet az éjszakai holdvilágnál. Bármit elfogadott volna. Ámde semmit sem kapott.
Mivel nem találta a helyét, visszatért a chataeu-ba, és közben egyfolytában korholta magát, hogy nevetségesen viselkedik, mert hogyan is gondolhatja egyáltalán, hogy cserbenhagyta valaki, akivel alig pár szót váltott? Ugyanakkor tudta, hogy az a pár szó a töredékét sem fejezte ki annak, amiről egymásba fonódó pillantásuk beszélt. De talán éppen ezt a módszert alkalmazza Lucas minden nővel. Azt Rafaella már korábban is tudta, hogy a férfi híres pólójátékos, de most azt is kiderítette, hogy szeretőként is jelentős hírnévre tett szert a társasági életben ismert gazdag barátnői oldalán. Mindez cseppet sem számított. Sóvárgott a férfi után. Annyira, hogy majdnem belebetegedett. Így hát írt neki, és vagy egy tucatnyi vendéggel együtt meghívta a chataeu-ba egy hétvégi partira. Aztán idegesen várta a válaszát. Két nap múlva a férfi felhívta.

- Hogy van a gyönyörű, piros szoknyás Rafaella? -kérdezte. Arról, hogy csak azért hívta fel az asszonyt, mert megkapta a meghívóját, nem szólt. Rafaellának ugyanakkor emlékeztetnie kellett magát

arra, hogy már negyvenegy éves is elmúlt, ennek megfelelően meglehetne a magához való esze, de ezúttal nem törődött semmivel. Hiába tudta, hogy a férfi veszélyes, senki és semmi nem állíthatta meg. Lucas azt mondta, szívesen vele töltené a hétvégét. „Kettesben" - sugallta a hangja, vagy legalábbis Rafaella ezt hallotta ki belőle, ezért a hívás után rögtön lemondta a többi vendéget. - Majd a piros szoknyáját vegye fel -kérte a férfi, majd még hozzátette: - A kedvemért. - Aztán letette a telefont.

Az egyik barátja figyelmeztette Rafaellát, hogy Lucas Bronson szereti a lovakat és a nőket - méghozzá ebben a sorrendben. A lovakat a szépségükért, erejükért, intelligenciájukért, és azért, ahogy a combja szorítására reagálnak, amikor megüli őket. A nőket a szépségükért, a szórakoztató természetükért és azért, ahogy az érintését fogadják, amikor ágyba bújik velük. Ugyanez a „jóakaró" azt is elmondta, hogy Lucas szeret elbüszkélkedni a hódításaival. Sok nővel volt dolga, és állítólag mindegyiket szerette. Némelyiket csupán pár óra erejéig, de olyan is előfordult, hogy hetekig, sőt hónapokig kitartott valaki mellett. Rafaella eltűnődött, ő vajon melyik kategóriába kerül majd.

Péntek délutánra várták az érkezését. Rafaella az ablakból figyelte, ahogy lehajtott tetejű, gyöngyházszürke Lagondájával bekanyarodik a ház elé. A levegőnek friss ciprusillata volt. Lucas ki sem nyitotta az ajtót, amikor kiszállt a kocsiból, egyszerűen kilépett belőle. Haigh, aki a lépcső aljában állva üdvözölte, rosszalló oldalpillantással nyugtázta az úriemberhez méltatlan mozdulatot. Lucas rámosolygott. Tudom, hogy nem illő, mondta a pillantása, de kit érdekel?

Rafaella a könyvtár ablakában állt még akkor is, amikor a férfi körülnézett. A hall a késő délutáni nap aranyló sugaraiban fürdött, és mint mindig, kellemes illat járta át - a méhviasz meg a kristályvázákban pompázó levendula és mimóza bódító elegye. A falakat borító tükrök megsokszorozták a csokrokat, s még tovább fokozták az amúgy is káprázató hatást.

Rafaella a piros szoknyát viselte, ahogy a férfi kérte. Sifon parasztblúzt vett föl hozzá, a hajába pedig belefűzte azokat a rubintokat, amelyek még gyerekkorában kapott. Úgy nézhet ki, mint egy arles-i cigány lány, gondolta, miközben tovább figyelte a férfit. S Lucas egyszer csak észrevette. Odament hozzá és megfogta a

kezét. A szájához emelte, belecsókolt a tenyerébe, és közben szorosan összezárta Rafaella ujjait az ajka körül.
- El sem tudja képzelni, milyen boldog vagyok, hogy újra láthatom - mondta halkan, és Rafaella tudta, hogy minden szavát komolyan gondolja. S bár érezte Haigh szkeptikus tekintetét, ezúttal nem törődött vele. A teraszra vezette Lucast, hogy megkínálja egy koktéllal.
Ahogy felidézte a jelenetet, Rafaella teljesen belefeledkezett a múltba, és olyan érzése támadt, mintha Lucas most is ott lenne vele a japánakác dúsan illatozó lombja alatt. A fejük fölött hosszú füzérekben lógtak a levendulaszínű virágok. A lágy szellő időnként magával ragadott néhány pillekönnyű szirmot, majd könnyed, lágy csókként hullatta őket Rafaella fedetlen karjára. S ott volt Lucas, magasan, karcsún, jóképűen, és olyan hűvösség áradt a szeméből, hogy Rafaella megijedt. Félt kettesben maradni vele. Társaságra lett volna szüksége, nehogy őrültséget csináljon. Másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy azonnal ágyba akar bújni a férfival. Ehelyett úgy döntött, hogy beviszi a faluba vacsorázni.
Tisztában volt vele, hogy mindenki őket figyeli a kávéházban, bár amennyire lehetett, megpróbált elbújni a kíváncsi tekintetek elől. Mégis felfedezték őket a diszkréten megvilágított sarokban. A helyiek kedves biccentésekkel üdvözölték, a turisták pedig, akik a zenei fesztivál miatt érkeztek a faluba, kíváncsi pillantásokkal méregették őket. Mindenkinek feltűnt a cigány lányos szoknyát viselő asszony, aki mint mindig, most is mezítláb volt, de még inkább a jóképű férfi, akinek ismert arcát - ezt biztosan tudták - már nemegyszer látták valamelyik képes újság hasábjain. Lucas azonban nem törődött senkivel. Lezser, könnyed modorban beszélgetett Rafaellával. Mesélt neki a nemzetközi hírű pólójátékosok egzotikus világáról, és az argentin farmról, ahol saját nevelésű pónilovait tartotta, és ahol a fia élt.
A fia! Rafaellát azonnal kizökkentette az álomvilágból ez a rövidke szó. Megfeszítette a derekát, mert ha nem ezt teszi, biztosan összerántja a görcs. Fel sem merült benne, hogy Lucasnak felesége lehet.
A férfi ránézett, és elnevette magát. Tudta, mi bántja Rafaellát. Megnyugtatta, hogy nincs miért aggódnia. Amerikai feleségétől már akkor különvált, amikor a fiuk, Jake megszületett. Az anya a gyerekkel Connecticutba költözött, majd két év múlva az asszony

meghalt, ekkor került a fiú Lucashoz. Helyesebben nem hozzá, hanem a haciendára.
- Tudja, milyen élete van egy pólójátékosnak - magyarázta Lucas. - Bárhol vannak is a meccsek, ott kell lennie. Végül is ezért fizetik a szponzorok.
Rafaella szíve nagyot dobbant. Bár felesége ezek szerint nem volt, az a gondolat, hogy a férfi magára hagyta a kisfiát, nyugtalanította kissé.
- Szponzorok? - kérdezte, mert a póló világáról nem sokat tudott.
- Multimilliomosok. Ők állják ennek a rendkívül drága sportnak a költségeit. Gondoljon csak bele, mennyibe kerül negyven ló elszállítása a világ egyik végéből a másikba. Az összes pénzem rámegy. Nincs másom, csak az a kis hacienda...
- Ahol a fia él - fejezte be a félbehagyott mondatot Rafaella.
- Igen. Ahol Jake él.
Rafaella azt mondta, szerinte nagyon magányos lehet a fiú, de Lucas csak vállat vont, és megnyugtatta, hogy a fiát egyetlen dolog érdekli, a lovaglás, márpedig a haciendán annyit lovagol, amennyit csak akar. Aztán gyorsan témát váltott. Rafaellára terelte a szót, tréfálkozott vele, és többször is sikerült megnevettetnie.
Rafaella nemigen szokott egy férfival kettesben mulatni, általában csoportosan járt mindenhova. Biztosra vette, hogy az idős Monsieur Jarré őt figyeli a zinc, azaz a pult mögül. S azt is tudta, hogy később, zárás után, meg fogja vitatni az eseményt a feleségével, aki másnap reggel a zöldségboltban mindent elmesél majd a szomszédoknak, a szomszédok pedig a borászatban terjesztik tovább a hírt, és délre az egész falu tudni fogja, hogy Rafaella Marten szerelmes. Ám még ez sem érdekelte.
Ahogy most idős asszonyként feküdt az ágyában, s megidézte a fiatalság boldog napjait, az emlékekre gondolva felsóhajtott. Jóleső érzés volt számára újraélni a múlt édes pillanatait, különösen a legédesebbiket.
Lucasszal sokáig elidőztek a kávéházban a borospalack mellett. Már éjfélre járt, amikor visszatértek a chataeu-ba, és sétára indultak a tó körül. A holdtalan égbolt sötétkéken terült el felettük, a nedves föld fölött tejfehér pára lebegett. Rafaella meztelen talpa alatt a fű úgy illatozott, mint a meleg széna - csupa varázslat volt a levegő.
Lucas felkiáltott meglepetésében, amikor meglátta a vörösre festett fahidat, mire Rafaella mesélni kezdett neki a dédapjáról, aki

beleszeretett egy gésába. A kapcsolat persze kilátástalan volt, sohasem házasodhattak össze a kultúrák különbözősége miatt. Akkoriban még lehetetlen vállalkozás lett volna kiemelni egy nőt abból a környezetből. S talán azóta sem változott a helyzet, de Rafaella ezt nem tudta biztosan. Tény, hogy a dédapja ennek a szerelemnek az emlékére építette a csodaszép hidat, miután a viszony véget ért.

Lucas átkarolta Rafaella vállát, s az asszony már az érintéstől is megmerevedett. Így léptek a kecses kis hídra.

Aztán a férfi megállt, és maga felé fordította.

- Rafaella - mondta halkan, majd megismételte: - Rafaella. - Az ajka hűvösen és meglepő gyengédséggel érintette az asszony száját; mint ritka gyümölcsöt, úgy ízlelgették egymást egy darabig. Aztán a férfi Rafaella nyakába temette az arcát. Rafaella feje hátrahanyatlott, hosszú haja puha sátorként omlott a vállára. A férfi megmerítette ujjait a leomló zuhatagban, gyengéd csókokkal hintette be az asszony arcát, lehunyt szemhéjától kezdve egészen az álla vonaláig, s közben ujjaival végigsimította szép ívű arccsontját. Aztán mohón birtokba vette Rafaella száját. Beszívta a puha ajkakat, a rozé gyümölcsös zamatát őrző bársonyos nyelvet, és egyszerűen nem tudott betelni velük.

Rafaella két karját a férfi nyaka köré fonta, és olyan közel húzta magához, hogy még a szellő sem tudott közéjük férkőzni. Forgott velük a világ. Rafaella öle átnedvesedett az erotikus érintésektől, a mellbimbói megmerevedtek és úgy felforrósodott a teste, ahogy még sohasem. Attól félt, elveszíti az eszméletét.

Eltolta magától a férfit.

- Gyere velem - súgta neki mély, rekedt hangon, amely egyáltalán nem hasonlított az övére. Azzal kézen fogta Lucast, átvezette a kis szigetre, a rózsa- és jázminbokrok takarásában megbúvó kerti lakhoz, amelyben nem volt más, csak egy kanapé, egy asztal néhány székkel, valamint egy italokkal és poharakkal megtöltött régi szekrény.

A kanapéhoz érve Lucas lecsúsztatta Rafaella válláról a sifon parasztblúzt, és hogy elgyönyörködhessen a látványban, kissé eltolta magától az asszony vágytól remegő testét. Leplezetlen csodálat villant a szemében.

- Még annál is sokkal szebb vagy, mint amilyennek elképzeltelek - súgta rekedten, aztán a szája megkereste Rafaella száját, aki

mindennél jobban kívánta őt. Annyira, hogy semmi más nem számított.
- Ó, istenem! - sóhajtott fel Rafaella, amikor Lucas belehatolt. Igazából azt szerette volna mondani, hogy ó, Lucas, mert amit most érzett, az egészen más volt, mint amit a görög tengerparton, a szúrós kavicson a fölötte lihegő Henrival megtapasztalt. Miközben az erőteljes hullámokban érkező szenvedélyes gyönyör átrepítette a szinte öntudatlan káoszába, arra gondolt: ez maga a megsemmisítő szerelem.
Lucas eredetileg egyetlen hétvégére jött. A hétvégéből azonban hetek, majd hónapok lettek. Végül a pólózással töltött időszakokat leszámítva több mint két évet töltöttek együtt, mígnem Lucas Bronson egy nap végleg elhagyta a chataeu-t, s egyszersmind Rafaellát.

49

Most visszagondolva Rafaella tisztán látta, hogy az érzékiség ködében tapogatózva élte végig azt a két évet. A bőre minden korábbinál érzékenyebben reagált az érintésekre, a haja selymesebb és ragyogóbb, a melle feszesebb lett, és a gyomrában örökké ott feszült a kéjes vágyakozás. Eszébe jutottak azok az alkalmak, amikor Lucas elkapta a tekintetét egy vacsoraasztal felett, és ő azonnal elolvadt ettől a sötét, tüzes pillantástól, mint a láng fölé tartott zselé. Ilyenkor képesek voltak otthagyni a vendégeket az asztalnál, és amíg azok ettek-ittak, beszélgettek és nevetgéltek, ők besurrantak Rafaella tompán megvilágított hálószobájába, összebújtak a hatalmas ágyon, és gyönyörtől átitatott szavakat suttogva megpróbáltak betelni egymással. Ami persze sohasem sikerült.
Amikor Lucas távol volt (s most, utólag visszagondolva be kellett látnia, hogy ez gyakran megesett), Rafaellát akkor is körüllengte a szerelmes nőkre jellemző különleges ragyogás. Hogy ne érezze magát annyira egyedül, vendégekkel töltötte meg a házát, és meghívta vendégségbe a fiai barátait is. Bár a fiúk már felnőttek - Felix huszonhárom éves volt és a közgazdasági egyetemen tanult, míg a tizenkilenc éves Alain a Sorbonne-on -, ha odahaza voltak, Rafaella ugyanannyi időt szentelt nekik, mint kiskorukban.

Mindent megtett azért, hogy boldogok legyenek, bár Felix esetében sohasem tudta, boldog-e, vagy boldoggá lehet-e egyáltalán tenni valamivel. Alain ezzel szemben mindig szórakoztató társaságnak bizonyult. Folyton nevetett, viccelődött, mindig volt barátnője, olykor kettő is. Rafaellát Marguerite néniéjére emlékeztette, aki mindenkivel flörtölt, és a vérében volt a huncut gonoszkodás. Ezt meg is mondta Alainnek, aki elvigyorodott, és azt kérdezte:
- És szerinted ez rossz? - Csak egy kicsit, felelte nevetve Rafaella. Akkor még nem tudta, hogy Alainnek van egy másik oldala, azt pedig főleg nem, hogy milyen gyötrelmes lesz majd, amikor ez az oldala is megmutatkozik.
Lucas már jó egy éve élt a chateau-ban, amikor egy Argentínában töltött pólóidény után magával hozta a fiát.
- Ő Jake - mutatta be. - Most lett tizenhat éves, és úgy látom, ráférne egy kis tanulás. Rá kellene ébreszteni, hogy nem csak cowboyokból, marhákból és hullámzó pampákból áll a világ.
Rafaella alaposan megnézte magának Jake-et. Egy jóképű, szégyenlős fiatalembert látott, aki majdnem ugyanolyan magas volt, mint az apja, és a szeme éppen olyan világosszürkén fénylett. Farmernadrágot, elnyűtt, kitöredezett cowboy csizmát viselt, és egy olyan inget, amelyen látni lehetett, hogy hamarosan szűk lesz széles vállaira. Ellenséges pillantással mérte vérig Rafaellát, aki elmosolyodott, ugyanakkor el is tűnődött, hogy mit láthat az a csodálatos, átható szempár, és vajon mit gondolhat róla, aki végül is az apja szeretője.
- Maga nagyon szép - szólalt meg Jake.
- Et alors, vous etes un homme du monde! - kiáltott fel nevetve Rafaella. - Kész világfi vagy! Már most tudod, mi fán terem a bók. - Jake elpirult, és mivel nem tudta, mit válaszoljon, az ajkába harapott.
- Gyere, Jake - mondta neki Rafaella, és átkarolta a fiú vállát. - Megmutatom neked a chateau-t. Most, hogy velünk fogsz lakni, ki kell választanunk a szobádat. Bármelyik a tiéd lehet. Az kapod, amelyik a legjobban tetszik. Még akkor is, ha éppen lakik benne valaki. Bárki legyen az, kitesszük a szűrét. Átköltöztetjük egy másik szobába. Azt fogom mondani neki, hogy elnézést, de ez mostantól Jake szobája. - A fiú engedelmesen követte. Lehajtotta a fejét, és szégyenlősen hallgatott.

Ámde miközben végigjárták a hatalmas, régi házat, lopva körülnézett, sőt az étkezőben meg is állt, és megcsodálta a régi ezüst gyertyatartót a fényesen csillogó rózsafa asztalon. Megérintette, végigfuttatta rajta az ujjait és elgyönyörködött benne.
- Még sohasem jártam ilyen helyen - vallotta be. - Ez a ház maga a történelem. Csodálatos. Tele van boldogsággal. És élettel.
Rafaella bólintott.
- Én is ugyanígy érzek a chateau-val kapcsolatban. Ha akarod, egyszer elmesélem neked a történetét. Sőt megmutatom neked a pincészetet is. Elmondom, hogyan készül a bor. Aztán elmegyünk az istállóba, és idővel szerzünk neked egy lovat is, mert attól tartok, az apádét kivéve a mostaniak nem érik el azt a szintet, amelyhez hozzászoktál. És aztán bemutatlak a fiaimnak.
Visszafordult, hogy Jake szemébe nézzen, és a fiú ezúttal állta a tekintetét. Éppen olyan vesébe látó, nyugtalanító pillantása volt, mint az apjának, és minden adottsága megvolt ahhoz is, hogy ugyanolyan szívtipró legyen belőle.
- Látom, mindent megtesz azért, hogy otthon érezzem magam - jegyezte meg félénk hangon a fiú.
Rafaella felágaskodott - hiszen egy nála jóval magasabb fiatalember előtt állt -, és megpuszilta az arcát. - Mindig szívesen foglak látni, Jake.
Az asszony természetesen tisztában volt azzal, hogy Jake szerelmes belé. Nem lehetett nem észrevenni, hiszen mindenhova követte a tekintete, és mindig úgy alakította a dolgokat, hogy a közelében legyen, akár a kutyákkal labdázott, akár a lovát csutakolta, akár a teraszon üldögélt. Rafaella olyan kedvesnek és ragaszkodónak találta, mint egy szeretnivaló kölyökkutyát.
A nyári szünidőre hazatérő Alain nem rejtette véka alá, hogy ki nem állhatja Jake-et, de hát Alain Lucast sem kedvelte. Rafaella ezt meg tudta érteni, és hagyta, hogy Alain élje a saját életét, ahogy mindig is tette. Felix azonban rögtön megkedvelte a fiút. Mindent megtett azért, hogy az új lakó otthon érezze magát, noha barátjának persze nem tekintette, de hát Felixnek sohasem voltak barátai. Ezenkívül kölyökként kezelte Jake-et - mégsem bánt vele lekezelően, sőt magával vitte a borászatba, és elmagyarázta neki, hogy működik a vendange. Még a szobájába is beengedte, és megmutatta neki versenyautó-modellekből álló gyűjteményét. Bár nem értették meg

teljesen egymást, mindkét fiú tiszteletben tartotta a másikat, és Rafaella ezt nagyra értékelte.
Jake sohasem tett fel kérdéseket Rafaellának az apjához fűződő viszonyáról. Nem kérdezte meg, össze fognak-e házasodni, de ezt a kérdést Rafaella sem tette fel Lucasnak. Most, az ébrenlét és az álom határán, azt is tudta, hogy miért. Tartott a választól.
S végül bezárult a kör, de csak hogy újraindulhasson. Jake „hazatért", és új szerelmespárt üdvözölhetett a kerti lak.

50

Misnap reggel Clare kelt fel elsőnek. Magára kapott egy rövid farmerszoknyát meg egy fehér inget, papucscipőbe bújt, és kilépett a folyosóra. Franny és Kék Pötty ajtaját egyaránt csukva találta, úgy döntött hát, hogy nem ébreszti fel őket.
Odalent minden csendes volt. Bár gyanította, hogy Haigh már ébren van, hiszen tíz óra is elmúlt, őt sem akarta megzavarni, mivel biztosra vette, hogy a hosszúra nyúlt éjszaka után morcos hangulatban találná. Inkább elindult kifelé.
Végigsétált a hosszú kocsifelhajtón, és miközben a kavics csikorgását hallgatta papucscipős lába alatt, mélyen beszívta a ciprusillatot, amely az otthoni fenyőerdőkre emlékeztette. Nemsokára azon az úton találta magát, amely a chateau-t körülölelő fal mentén vezetett a faluba. A rézsűn vadvirágok pompáztak.. Clare persze egyiknek sem tudta a nevét. Volt köztük kék, lila és sárga, mint a nap. Clare úgy érezte magát, mint gyerekkorában, amikor vadvirágot szedett a mezőn, aztán hazatérve beleállította a csokrot egy befőttesüvegbe, és nézte, mint lankadnak el fájdalmasan hamar a pompázatos szirmok. Madarak csicseregtek körülötte, és a levegő olyan tiszta, olyan borillatú volt, amilyen otthon, a városban sosem lehet.
Azt mondta magának, hogy csupán merő véletlenségből kötött ki a falu főterén, ahol Monsieur Allier éppen a kézzel írt táblácskákat rakta ki üde courgette-jei[20] és dinnyéi elé.
- Bjour, mademoiselle - kiáltott oda Clare-nek. - Ca va bien?
- Bien, merci, Monsieur Allier, et vous?[21] - kiabált vissza Clare mosolyogva.

Aztán céltudatos léptekkel továbbment a macskaköveken a Café des Colombes felé. Csak egy csésze jó erős kávéra volt szüksége, amihez ezúttal talán lesz croissant is. Persze az sem lenne rossz, gondolta, ha Laurent Jarré elbeszélgetne vele egy kicsit. De vajon, fűzte tovább a gondolatot, tényleg ezért hozták ide a lábai?
Félretette a kósza ötletet, felkapaszkodott a lépcsőn, és mosolygós arccal belépett a kávéházba. Jarré azonban nem volt ott. Clare a bárpulthoz sétált, szemügyre vette a kávéfőző gépet, és teletöltött magának egy csészét. Megkereste az apró virslikre emlékeztető, rózsaszín és fehér tasakocskákba csomagolt cukrot, megízesítette a kávéját, és visszasétált a teraszra. Ott felkapta az előző napi francia újság gyűröttre olvasott példányát, és keresett magának egy árnyékos helyet. Leült, a lábát feltette a szemben lévő székre, és miközben a kávéját kortyolgatta, lapozgatni kezdte a számára érthetetlen nyelven teleírt újságot. Várt.
Nem kellett sokáig várnia. Karján egy zöldségekkel megpakolt vesszőkosárral Jarré hamarosan előbukkant a ház mögött elnyúló kertből. Gyökeret vert a lába, amikor meglátta a nőt, és amúgy is sötét szeme még jobban elsötétedett. Clare hátrafordult, és a válla fölött odaköszönt a dermedten álló férfinak.
- Bonjour, Monsieur Jarré. - A szája huncutul elgörbült, ahogy kihangsúlyozta a Monsieur-t. - Már ha helyénvaló, hogy Monsieurnek szólítom azt, akivel tegnap kitáncoltam a lelkemet.
- A mi falunkban ez így szokás, Mademoiselle - felelte Jarré pergő francia nyelven, de közben a füléig pirult.
Clare feltápászkodott a székéből.
- Akkor ezen sürgősen változtatnunk kell, nem gondolja? Mi lenne, ha mostantól Jarrénak szólítanám? Az sokkal jobban hangzik, mint a Laurent. Maga pedig szólítson Clare-nek. Rendben?
Jarré a maga megszokott komoly modorában bólintott.
- Rendben - felelte vonakodva.
- Amint látja, kiszolgáltam magam.
- Megyek, és lefőzök egy friss adagot - szólt a férfi, és a bárpult mögé sietett.
- Jarré! - kiáltott utána Clare, mire a férfi kidugta a fejét az ajtónyíláson, és kérdően felvonta a szemöldökét. - Mivel tudnám megnevettetni?
Jarré szó nélkül visszafordult a kávéfőző géphez, és ekkor, de csakis ekkor, megengedett magának egy aprócska mosolyt, majd

hozzálátott, hogy elkészítsen egy különösen finom grand créme-et a teraszán ülő gyönyörű nőnek. Aztán magának is készített egyet, kivitte a két csészét a teraszra, és leült Clare-rel szemben.
- Maga nagyon jól táncol - mondta.
- Maga is. Jarré - felelte Clare.
- Nagyon szép volt tegnap este - folytatta a férfi.
- Maga pedig nagyon jóképű.
- Mennyi ideig szándékozik itt maradni?
- Eredetileg néhány hétre gondoltam, de. talán tovább is.
- Talán?
- Talán.
A férfi bólintott, és olyan pillantást vetett Clare-re, amilyet férfi még nem vetett rá soha. Clare hozzá volt szokva a hódolattal teli tekintetekhez, mi több, a tekintetekben megvillanó buja vágyhoz is, de Jarré szemében mást is látott. Bizalmat.
- Mindent meg fogok tenni azért, hogy boldognak lássam - ígérte a férfi.
Az ötlet úgy jött, mint derült égből a villám. Clare nem habozott.
- Akkor megmondom, mit kell tennie. Főzőórákat kell adnia nekem.
- Széttárta a karját, és maga is hitetlenkedve rázta a fejét, amikor szavakba öntötte a meglepő gondolatot. - Egy tojást sem tudok megfőzni, Jarré, még a krumplipürét is elrontottam otthon, kész katasztrófa vagyok a konyhában. Gondolja, hogy meg tudna változtatni?
A férfi vállat vont.
- Bien sür[22] - felelte bizonytalanul.
- Akkor meg is egyeztünk! - kiáltotta Clare boldogan. - Én minden reggel lejövök ide, segítek a konyhában, maga pedig megtanít főzni.
- Kinyújtotta a kezét. - Áll az alku?
Jarré megfogta a felé nyújtott kezet.
- Áll - válaszolta, és ezúttal nem rejtette el a mosolyát.

51

A Domaine Marten Pincészet bejárását este hatra tervezték, utána pedig a Saint Sylvestre-i Moulin d'Argent-be készültek vacsorázni. Mint általában, most is Clare készült el elsőként. A terasz kőoroszlánján ült, és a lábát lóbálva várta a többieket. Legelőbb

Kék Pötty és Franny csatlakozott hozzá. Őket követték a mindig hangos pomerániai spiccek Juliette-tel, aki ravaszul szabott virágos kaftánt, gyöngysort és egy egész alsókarra való csilingelő karperecet viselt. Aztán a faluba vezető úton megjelent Jake is. Póráz helyett egy madzagon vonszolta maga után Gengsztert. Ilyesmire korábban sohasem vetemedett, egyszerűen azért, mert nem volt rá szükség.

- Több időt tölt a faluban, mint itthon - magyarázta a férfi.

Ösztönösen nevezte otthonának a chateau-t, hiszen mindig is akként gondolt rá.

- A vér szava - jegyezte meg hangosan és vidáman Juliette. - Biztos beleszeretett a szökőkút mellett lebzselő egyik méchant[23] kutyába. Higgye el, valami francia mademoiselle lehet a dologban, akinek nem tud ellenállni.

Clare-nek nem kellett Frannyre néznie ahhoz, hogy megérezze a barátnője és Jake között felszikrázó elektromosságot. Ez némi aggodalommal töltötte el. Jake Bronson különleges, gyakran veszélyes tevékenységet folytatott, ráadásul titkai voltak - és valószínűleg nem akármilyen múlttal van mögötte. Clare mégis abban reménykedett, hogy Franny most jó döntés fog hozni.

- Megbízható, rendes, ez az alap - emlékeztette Frannyt, és közben célzatos pillantásokat küldött Jake felé. - Ugye nem felejtetted el?

- Ó, nem, dehogy - felelte Franny ragyogó arccal. Clare keresztbe tett ujjakkal jelezte, hogy szorít neki. Közben azon tűnődött, hogy ő mit tegyen.

Végül Rafaella és Haigh is megjelent a tornácon. Kék Pötty, aki rendkívül csinos volt sárga strandruhájában, nyomban odaszaladt a nagyanyjához, hogy üdvözölje.

- Grandmere Rafaella? - kiáltotta. - Hiányoztál!

Rafaella megállt. Hihetetlen boldogság töltötte el a szívét. Lehajolt, és megpuszilta a kislány fejét.

- Te is nekem. Azt szeretném, ha velem utaznál a Bentleyben. És talán még Juliette. Franny, Clare, ti Jake kocsijával mentek, jó?

Miközben a katonásan egyenes szőlősorok és fürtöktől roskadozó tőkék között kialakított úton kapaszkodtak felfelé, a Jake mellett ülő Franny azon tűnődött, lehet-e még ennél is szebb a táj. Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Jake megjegyezte, hogy télen kellene látniuk a környéket, amikor a csupasz tőkék rövidre visszavágott ágai apró varázspálcákként meredeznek az ég felé.

- Előfordul, hogy napokig zuhog az eső - mondta -, aztán jön a misztrál. Fákat dönt ki, letépi a házakról a cserepet, és mindenki rosszkedvű lesz. Aztán valamikor szilveszter körül megérkezik a hideg, bár a napos teraszokra még ki lehet ülni egy ebéd erejéig. De az éjszakai levegő már rendesen lehűti az embert. Olyan metsző és olyan tiszta, hogy szinte harapni lehet. Az ember beleborzong, és mielőtt elindul valaki a faluba, bizony magára vesz néhány réteget, és alig várja, hogy Jarré elé tegye a saját készítésű, tűzforró soup aupistou-ját[24] vagy azt az isteni vadragut, amelyikbe a lelkét is belefőzi minden alkalommal. Aztán elkortyolgat hozzá egy-két palackkal annak a szőlőnek a levéből, amelybe remélhetőleg ma is belekóstolunk! El sem tudok képzelni ennél szebb életet.
- De hogy emlékszel mindenre ilyen tisztán annyi év után? - kérdezte Franny csodálkozva.
- Az ilyesmit nem lehet elfelejteni - hangzott az egyszerű felelet.
A borászatban Scott várta őket. Mögötte mézszínűre festették a boltíveket a lemenő nap sugarai, és hamarosan az öreg kolostor harangja is megkondult.
- Éppen időben érkeztek - kiáltotta Scott, miközben kinyitotta a Bentley ajtaját. - Isten hozta önöket a pincében, hölgyeim. - Sietve Jake kocsijához lépett, éppen a megfelelő pillanatban, hogy kinyithassa Clare előtt az ajtót.
Clare illemtudóan összezárt térdekkel szállt ki az autóból. Amikor Scottra nézett, megdobbant a szíve. Egek, de jóképű! És olyan megbízhatónak és rendesnek látszik. Minden megvolt benne, amire Clare vágyott.
- A lehető legjobbkor jöttek - fordult Scott Rafaellához. - A nyugati lejtőkön holnap kezdődik a szüret. Mindenki készen áll, már az idénymunkások is megérkeztek, és bejelentkeztek a helyiek is. Holnap este sor kerülhet az első préselésre.
Rafaella mindig örömmel vett részt a szüreten. Izgalmas látvány volt, ahogy a hatalmas gépek leválasztják a szárról a szőlőszemeket, amelyek rögtön el is tűnnek a gigantikus prés alatt, hogy aztán édes lé formájában kicsorduljanak a másik oldalon. Milyen bódító tudott lenni a frissen préselt szőlő illata! Hát még amikor megkóstolták, hogy megbecsülhessék a fokát! Túl édes? Túl savas? Túl éretlen? Szerette nézni, ahogy a kipréselt lé vörös zuhatagként alácsordult a hatalmas erjesztőkádakba, ahol később forrni kezdett, és pár hét leforgása alatt átalakult azzá a zamatos itallá, amelyet a Domaine

Marten Pincészet új boraként szoktak emlegetni. Ez volt az a pillanat, amikor senki máshoz nem fogható szakértelmével Scottnak be kellett lépnie a folyamatba. Ő volt a Marten Pincészet „orra", az egyetlen ember, aki a Domaine borok ízének, zamatának az alakításába beleszólhatott, aki tudására, tapasztalatára és ösztöneire hagyatkozva mindenkinél jobban tudta, mit kell elvonni vagy hozzáadni, megfelelő-e a készülő bor illata, az íze, és addig formálta, javítgatta, míg tökéletesen elégedett nem lett az újbor minőségével.
Scott mindenkit beavatott a részletekbe, miközben végigjárták az ívelt boltozatú pincét, és megmutatta vendégeinek a hatalmas acéltartályokat meg a gigantikus gépeket. Aztán átterelte őket a hűvös, tizenhatodik századi cave-ok[25] félhomályába, ahol ősrégi pillérek támasztották alá a boltozatot, és ahol már a levegőben terjengő borillattól be lehetett csípni. A legnagyobb pince közepén, egy hatalmas kő-asztalon minden készen állt a kóstolásra, a szépen elrendezett poharak ugyanúgy, mint a féltucatnyi borospalack.
Scott kinyitotta az elsőt, és mindegyik pohárba töltött egy keveset.
- Az egyik legjobb Domaine Marten évjárat - büszkélkedett, majd megmutatta az újoncoknak, miként kell megforgatni a poharat, hogy a lehető legjobban kijöjjön a bor aromája, és aztán apró kortyokban megízlelni az italt, előbb a nyelvükön pihentetve egy kicsit, majd a szájpadlásukon. -A végén köpjék ki - mondta nekik.
Kék Pötty döbbenten meredt rá. A kínai parasztok szoktak ugyan köpdösni, de el sem tudta képzelni, hogy mindig elegáns francia nagymamája is ezt tegye. S mégis: a jelenlévők engedelmesen megforgatták a kezükben tartott poharat, beleszimatoltak, ittak belőle egy apró kortyot, és Frannyn meg Clare-en kívül mindenki ki is köpte.
- Túl finom ahhoz, hogy elpazaroljuk - mondta Clare vigyorogva Scottnak.
A pincelátogatás után felhajtottak a történelmi village perché-be[26] A gazdaságok, amelyek mellett elhaladtak, szinte beleolvadtak a sziklás domboldalba, ahogy a bories-nek nevezett, apró, kúp alakú házak is, amelyekben a helyi legenda szerint régen a hegyi pásztorok éltek. A masszív bastide falai mintha egyenesen a sziklákból nőttek volna ki, és a kis falu most is ugyanúgy festett kanyargós, macskaköves utcáival, mint évszázadokkal azelőtt.

Jake Franny kezét fogta, Rafaella Kék Pöttyét, Juliette az életükben talán először pórázra fogott spicceket vezette. Scott Clare mellett lépegetett, aki nagyon is tudatában volt a férfi karcsú, izmos testének és könnyed mozgásának.
- Mondja csak, táncoltunk tegnap este? - kérdezte Clare, mintha nem emlékezne.
- Igen.
- Hm. Ha olyan jó lett volna, csak nem felejtettem volna el!
Clare flörtölt Scott-tal, aki nagyon élvezte a helyzetet.
- Arra sem emlékszik, amit a szépségéről mondtam?
Clare kacéran oldalt billentette a fejét, és a szempilláit verdesve azt kérdezte:
- Még most is ugyanazt gondolja?
- Igen - válaszolta Scott olyan hangon, mint aki házassági esküt tesz, és ezt hallva Clare elnevette magát.
- Szeretem az olyan férfiakat, akik meg tudnak nevettetni - mondta, és baráti mozdulattal belekarolt Scottba.
A főtérre mentek, a tágas kerthelységbe, ahol sült csirkét vacsoráztak pommes frite-tal. A fejük fölött a misztrál első rohamai bele-belekapaszkodtak a szétnyitott ernyőkbe, meglebbentették a hajukat, és messze röpítették az asztalukról a szalvétákat. Franny még mindig Jake kezét fogta az asztal alatt, és alig tudta elhinni, hogy itt van ebben a paradicsomi környezetben, ráadásul azzal a férfival, akit szeret. S aki szereti őt. Akivel az éjszaka megfogja osztani az ágyát. Már nagyon várta. Hirtelen igen távolinak tűnt Santa Monica és az állatklinika.
A kolostor harangja tizenegyet ütött, amikor elindultak a chateau felé vezető kanyargós úton. Ezúttal Franny is úgy érezte, hogy hazafelé tartanak.

52

Aznap éjszaka Kék Pötty nem tudott aludni, annyira aggódott Csing Pao-csu miatt. Az járt a fejében, ahogy nagyanyja köhögni szokott. Az egész teste rázkódott, ha rátört a roham, s fáradt arca mindig verejtékben úszott, mire elcsitult. A kislány rémülten gondolt arra, hogy Csing Pao-csu esetleg hamarosan meghal, ezért akarta annyira, hogy ő teljesen egyedül eljöjjön Franciaországba.

Másnap nagyon korán felkelt, odaült Rafaella ajtaja elé, és el sem mozdult onnan, amíg Haigh meg nem érkezett a tálcára készített reggelivel. Akkor megkérte a komornyikot, kérdezze meg a nagyanyjától, bemehetne-e hozzá, hogy beszéljen vele.
- Persze, ma petite, gyere csak be! - kiáltott ki Rafaella, és Kék Pötty már be is surrant oda, ami az ő szemében nagyanyja bűvös birodalma volt. Szemét végigjáratta a könyvekkel telezsúfolt polcokon - korábban el sem tudta képzelni, hogy létezik ennyi könyv -, aztán megnézte a festményeket, az ezüstkeretes fényképeket az asztalokon, az ablak melletti kényelmes szék támláján felfedezte a selyemstólát, majd a hatalmas baldachinos ágyra siklott a tekintete, ahonnan Rafaella a párnáinak dőlve őt figyelte.
- Nos? Tetszik? - kérdezte Rafaella, akit megmosolyogtatott az unokája arcára kiülő döbbenet.
- A világ összes könyve itt lehet - rebegte áhítattal a kislány.
Rafaella felnevetett.
- Az összes semmiképp, talán pár ezer kötet. Gyere ide, ma petite, adj egy puszit grandmere-nek, és mondd el, mi az a sürgős megbeszélnivaló.
Kék Pötty felmászott a magas ágyra, és ösztönösen belefészkelte magát a nagyanyja ölelő karjaiba.
- Csing Pao-csu miatt aggódom - vallotta be halk, remegő hangon.
Rafaella felsóhajtott. Tudta Jake-től, hogy a kínai nagymama igen rossz állapotban van, bár most végre megkapta az orvosi ellátást, amire régóta szüksége lett volna.
- Nem mondhatom, hogy nincs okod az aggodalomra, ma petite, mert a nagymamád már nagyon régen beteg - felelte csöndesen.
Kék Pötty felemelte a fejét, és nagy, kék szemét Rafaellára szegezte.
- Grandmere, milyen az, amikor meghalunk?
Az asszony mély lélegzetet vett. Aligha mondhatta azt egy gyereknek, hogy a kérdésre csak személyes tapasztalatok alapján lehetne megadni a biztos választ, bár ő maga néha úgy étezte, hogy apránként az élet sorozatos csapásaiba is bele lehet halni. Némi gondolkodás után végül azt felelte:
- Úgy hiszem, olyan, mintha elaludnánk. Néha hirtelen történik, például balesetben. Máskor pedig, mint a nagyanyád esetében, hosszú ideig tart, mire a halálig eljut valaki. Van, aki békésen alszik

el, és mielőtt örökre lehunyná a szemét, még marad ideje arra, hogy utoljára rámosolyogjon a szeretteire és elbúcsúzzon tőlük. Az én apám például így halt meg, és olyan érzésem volt, mintha örülne, hogy végre megpihenhet.
- Csing Pao-csu is így fog meghalni?
- Remélem, hogy igen, gyermekem.
- És te is, grandmere?Te is mosolyogni fogsz, amikor meghalsz?
Rafaellát az utóbbi években gyakran foglalkoztatta a halál gondolata.
- Most már igen, Kék Pötty - válaszolta magabiztosan.
- És amikor én is meghalok, viszontlátlak téged és Csing Pao-csut?
Rafaella ismét elgondolkozott, mielőtt felelt volna.
- Azt mondják, ha nagyon erősen hiszünk benne, akkor találkozni fogunk a mennyországban. - Kék Pötty megkönnyebbülten felsóhajtott, és hálásan köszönömöt rebegett. Aztán együtt elfogyasztották Rafaella főtt tojásból és pirítósból álló reggelijét, és egy időre megfeledkeztek a halálról.

53

Misnap reggel mindenki korán kelt; rövidnadrágban, pólóingben, hátrakötött hajjal indultak szüretelni - kivéve persze Rafaellát és Juliette-et, akik megígérték, hogy dél körül utánuk ruccannak, és visznek nekik Haigh „frissítőiből".
Scott a nyugati domb lábánál várta a kis csapatot, ahol már javában dolgoztak az első szüretelők. Nagy ollóikon megcsillantak a máris forró napsugarak, amint lenyisszantottak egy-egy hatalmas fürtöt, és óvatosan elhelyezték a közelükben felállított fonott puttonyokban.
Scott egész délelőtt ki sem látszott a munkából, épp csak egy-egy pillantást vetett néha Clare-re. Beállította őket egy-egy dűlősorba, megmutatta nekik, milyen egy levágásra váró, tökéletesen érett fürt, és azt is, hogy milyen az, amelyiknek még érnie kell. Aztán felhívta a figyelmüket a darazsakra, amelyek mindig különös csapást jelentettek vendange idején, végül sok szerencsét kívánt nekik és magukra hagyta őket.
Clare Frannyre nézett.
- Visszatértem a gyökereimhez - mondta, miközben felkötötte a haját. - A szüleim is a földeken kezdték, csak nem szőlőt szedtek,

hanem hagymát. Ami nem nagy különbség, ha engem kérdezel. Mindkét munka nehéz.
Valóban az volt. Egy óra múlva Frannynek már sajgott a háta, és Clare-t kétszer is megcsípték a darazsak. Két óra elteltével Kék Pötty is lassulni kezdett. Három óra kemény munka után már úsztak a verejtékben a perzselő napsugarak alatt, és azért fohászkodtak, hogy Haigh frissítői mielőbb odaérjenek. Néha meg-megálltak, belekortyoltak a napon felmelegedett műanyag vizes palackok valamelyikébe, aztán a konténerhez vonszolták a puttonyukat, ahol alapos átvizsgálás után egy emelőrendszer segítségével bebillentették a szőlőt a hatalmas tartályba, a szárazásra előkészített fürtök közé. Aztán visszavánszorogtak a nekik kijelölt sorba, és folytatták a szedést.
Franny tudta, hogy ezentúl másképp tekint majd minden üveg borra. Letörölte az arcáról az izzadságot, és vágyakozva gondolt egy jó hideg zuhanyra. Felnézett, és jóval arrébb észrevette Jake-et, aki módszeresen vagdosta a fürtöket. Alaposan leelőzte mindannyiukat. Felsóhajtott, és újra munkához látott.
Amikor a chateau autója végre befordult a dombra vezető úton, Scott elrendelte az ebédszünetet. A munkások behúzódtak az árnyékba, hogy elfogyasszák a magukkal hozott hideg burgonyás omlettet és szendvicseket, aztán pár nagy korty vörösborral öblítették le az ételt. A chateau vendégei visszabotorkáltak az udvarba, ahol piros-fehér kockás viaszosvászonnal leterített kecskelábú asztalok várták őket a boltívek hűvösében. Megmosták arcukat-kezüket, ellátták a darázscsípéseiket, majd hálásan lehuppantak, és mohó tekintettel pislogva várták, hogy Haigh felszolgálja nekik az aznapi menüt: a ropogós salade nigoisé-t,[27] annak a burgonyás omlettnek az általa készített változatát, amelyet az idénymunkások is ettek, a köretnek szánt hosszú, friss bagetteket, valamint a gazdagon megrakott sajtos és sonkás tálakat.
- Nos, hogy tetszik a kétkezi munka? - kérdezte Scott Clare-től.
A nő elmosolyodott, és hatalmasat harapott a burgonyás omlettből.
- Nem az tetszik, hanem a jutalom - felelte. - Isteni ez az omlett. Majd megkérem Jarrét, tanítson meg, hogy kell elkészíteni.
- Jarrét? - Scott meglepett képet vágott.
- Főzőórákat ad nekem. Holnap kezdek. Lehet, hogy szakácsként fogok elhelyezkedni, ha visszamegyek Kaliforniába.
- Miért? Visszamegy?

Clare-t magát is elszomorította a távozás gondolata.
- Nem beszélhetnénk valami másról?
- Ahogy akarja. De tudja, nagyon hozzászoktam, hogy itt van a közelemben. Nem szeretném, ha át kellene sorolnom a „nagyon hiányzol, drágám" kategóriába.
- Nem? - kérdezte Clare, és a már jól bevált módon megrezegtette a szempilláit.
- Hallgasson ide - folytatta Scott. - A szüret és a préselés szinte minden időmet leköti. Fogalmam sincs, mikor tudom szabaddá tenni magamat, de ha egyszer sikerül, eljönne velem vacsorázni? Nagy örömet szerezne vele.
Clare felnevetett.
- Úgy érti, hogy maga és én? Kettesben?
- Kettesben - válaszolta határozottan Scott, Clare pedig bólintott, és azt mondta, rendben. Ebéd után folytatódott a szüret. Frannynek roppant nehezére esett a munka, Kék Pötty viszont, aki új erőre kapott az ebédtől, igencsak belelendült. Jake már a harmadik sort szedte, mikor Franny még az elsőt sem fejezte be. Úgy érezte, mindjárt leszakad a karja a puttony súlya alatt, amit az észak-afrikai idénymunkások, akik szüret idején megszállták a déli országrészt, oly könnyedén hordoztak a fejükön. Az egész teste verítékben úszott, a keze csupa kék volt a ráfolyt szőlőlétől, a haja kócos, ragacsos masszaként tapadt a fejéhez a kalapja alatt. Piszkos volt és fáradt, így aztán határtalan boldogságot érzett, amikor Scott bejelentette, hogy a chateau-ból érkezettek számára véget ért a nap. A napszámosoknak még maradniuk kellett, amíg be nem fejezik a domboldalt.
Franny még sohasem érezte olyan üdítőnek a zuhanyt, mint amikor a chateau-ba visszatérve letusolt, és mindennél jobban csábította az ágy, benne a szeretett férfival. Semmi mást nem kívánt, csak hogy befészkelhesse magát Jake karjaiba. Érezni akarta a teste melegét, a bőre illatát, és meg akarta cirógatni a szőlőtől kékfoltos ujjaival. Ott akart aludni mellette az ölébe telepedve, és ha az ereje engedi, szerelmeskedni is akart vele egy kicsit.
Este az egyszerű vacsorát követően Rafaella és Juliette leült monopolyzni Kék Pöttyel és Haigh-jel. Clare kijelentette, hogy korán le akar feküdni, mert másnap segédkezni fog Jarrénak az ünnepi ebéd elkészítésében, majd visszavonult a szobájába. Franny és Jake sétálni indult a ház körül.

A férfi karja Franny derekán pihent, miközben a tó felé lépegettek a kékes félhomályban. Gengszter a nádasban szimatolt valamilyen vad után, majd hangos csaholásba kezdett, amikor megcsúszott a lába, és egy pillanatra a víz alá került. Ugatására hangos hápogás közepette a magasba röppent egy csapat vadkacsa. Franny és Jake leült az illatos fűbe, s a visszatérő kacsákat nézték, akik körözni kezdtek a tó vizén, és amikor ennivalóra bukkantak, sárga lábukat meredeken kitartva lecsaptak rá a víz alatt. A túlsó part mentén egy hattyú járőrözött, mert észrevette a kutyát, és meg akarta védeni a párját és a csemetéjét. Egyszer csak belekapott a fák koronájába ugyanaz a szél, amely előző este megszaggatta az ernyőket. Jake azt mondta, hogy ez a misztrál, és egyenesen Szibériából érkezik. Keresztülvágtat Észak-Európán, aztán befurakodik a hegyek közé, és addig fúj, míg Provence-ba nem ér.

- Jobb lesz, ha Scott siet a szürettel - tette hozzá -, különben nagy bajba kerül.

Aztán elnyúltak a puha fűben, időnként csókolóztak, és jelentéktelen dolgokról beszélgettek. Majd fáradtan visszaandalogtak az elcsendesedett házba. Az utolsó lépcsőnél Jake megállt, és megfogta Franny kezét. Nem szólt, csak a tekintete kérdezett. Franny mosolyogva bólintott válaszképpen, és kéz a kézben mentek Jake szobájába. Amint lefeküdtek, Franny befészkelte magát a férfi mellé, és a feje még a párnához sem ért, már aludt is. Félálomban még átsuhant az agyán, hogy ismét túl van egy boldog napon. Vajon még mennyit tartogat számára az élet?

54

Clare a nappal együtt kelt. Munkához öltözve kocogott végig a faluba vezető ösvényen, és éppen akkor ért a kávéházhoz, amikor Jarré kinyitotta a spalettákat.

- Bonjour, Jarré! - kiáltotta. A férfi meglepett arccal fordult felé.

- Dolgozni jöttem - mondta Clare. - Elfelejtette?

- Nem hittem, hogy komolyan gondolja - válaszolta még mindig döbbenten Jarré.

- Hát, pedig itt vagyok, munkára készen, uram - jelentkezett katonásan Clare.

Jarré továbbra is kétkedve nézett rá, még mindig nem akart hinni neki. El is határozta, hogy próbára teszi, nem unalomból csinálja-e mindezt, nem játszik-e vele.
- Eh bien, akkor először meg kell tisztítani a zöldségeket - mondta, és bevezette tanítványát a kicsike konyhába, ahol éppen hogy elfértek ketten. - Aztán a salátához valókat kell előkészíteni, a paradicsomot, a fejes salátát meg az uborkát. A piros paprikát meg kell grillezni, hogy fekete legyen, aztán ha kihűlt, le kell húzni a héját, és fel kell kockázni. Végül tisztára kell súrolni a kagylókat is.
A férfi megmutatta Clare-nek a „munkahelyét": egy vágódeszkát a mély porcelánmosogató mellett, ahol már ott sorakoztak az egymásba csúsztatott fémtálak és a borotvaéles kések.
- Vigyázzon a késekkel! - intette, aztán magára hagyta.
Clare aggodalmas tekintettel nézett utána. Nem egészen erre számított. Azt gondolta, a tűzhely mellett kell majd foglalatoskodnia, illatos fűszert szórni a szépen előkészített halszeletekre, majd elrendezni őket egy feldíszített tálon. Fogott egy kést, és ellenséges pillantásokkal méregetni kezdte. Ezzel könnyedén meg lehetne gyilkolni bárkit, gondolta. Tekintete közben már a gumikesztyűket kereste, de egyet sem talált. A jelek szerint Jarré nem aggódott különösebben a bőre épsége miatt. Nem mintha a szüret után nem lett volna teljesen mindegy. Az ő keze is vágásokkal meg csípésekkel volt tele, és még néhány körme is betört. Letette a kést, fogott egy kefét, és súrolni kezdte az apró zöldségeket. Elmosolyodott. Tényleg visszatért a gyökereihez: ugyanolyan munkát végez, mint szegény gyermekkorában.
Amikor Jarré jó félóra múlva visszajött, a megtisztított zöldségek már halomban álltak a tálakban, a zöld saláták megmosva és lecsepegtetve várták a sorsukat, a piros paprika pedig ott sercegett a grillezőn. Clare felnézett a munkából: éppen a paradicsomokat szeletelte nagy odafigyeléssel. A férfira mosolygott, s ekkor megszaladt kezében a kés, és mély sebet ejtett az egyik ujján.
- Ó, a fenébe! - kiáltotta, amint spriccelni kezdett az ujjából a vér. - Most tönkretettem a paradicsomjait!
Jarré rémült kiáltással máris mellette termett, megvizsgálta a sebet, és próbálta elállítani a vérzést. Az arca többször is megrándult, miközben hideg vizet folyatott a vágásra. Clare elmosolyodott. Szerinte nem volt súlyos a dolog, mégis jólesett neki a figyelem.

- Az én hibám - nyögte Jarré. - Miért is adtam amatőr kezébe azokat a késeket! Tudhattam volna, hogy ez lesz a vége.
- Semmi baj - nyugtatta Clare halkan, és közben a férfit figyelte, amint a seb fölé hajol. -Nem olyan vészes, és nem is fáj.
- Dehogynem, csak maga bátor, és nem vallja be - nézett fel Jarré, egyenesen Clare szemébe. Az arcuk olyan közel volt egymáshoz, hogy Clare nem tudta legyőzni a kísértést: lágyan szájon csókolta a férfit.
- Látja, most, hogy kaptam egy csókot, máris jobban érzem magam
- mondta a szempilláit rezegtetve. Jarré elpirult. Hát ez elképesztő, gondolta Clare még mindig mosolyogva. Egy férfi, aki elpirul egy csóktól, ahelyett hogy magához rántaná a nőt, akitől kapta. Valóban a tej és a méz országában érezte magát. Azon tűnődött, vajon a férfi is olyan finomnak találta-e a csókot, mint ő. Élvezte, ahogy a szúrós bajusz csiklandozta az arcát, és még jobban élvezte az ajkak keménységét, a borotválkozás utáni arcszesz friss illatát és a férfi bőréből áradó tisztaságot.
A még mindig égő arcú Jarré kötszerért szaladt. Amikor visszajött, bekötötte a sérült ujjat, aztán leültek a bárpulthoz kávézni.
- Erre semmi szükség nem volt - mondta a férfi, amikor meg tudott szólalni.
- Mire? - kérdezte Clare ártatlanul.
- Hát. a. csókra - bökte ki Jarré, és hogy ne kelljen Clare-re néznie, a kávéjába bámult.
- Ó. És miért nem?
Jarré felsóhajtott.
- Úgy látom, maga olyan nő, aki mindig azt teszi, amit akar. Igazam van?
- Igen - bólintott Clare, és rágcsálni kezdte az egyik bagett csücskét, mivel Jarrénak megint csak nem volt croissant-ja.
- Nincs férfi, aki meg tudna birkózni ezzel - nyögte végül Jarré nagyon komolyan. -Hogyan tudná kiszámítani, mi következik?
- Sehogy - felelte Clare. - És éppen ez benne a jó. -Jarré erre felnevetett, s elővillantak erős, hófehér fogai, amitől Clare-nek kedve támadt megkérdezni, hogy ki a fogorvosa. De éppen ekkor megérkeztek a konyhai kisegítők, ami azt jelentette, hogy ismét munkába kell állniuk.
A konyhába visszatérve Clare figyelte, miként készíti el Jarré a szószokat a halhoz és a kacsamellhez. A férfi ezután megkóstoltatta

vele saját készítésű őszibarackfagylaltját, és elmondta, hogyan készül. Majd új feladatot adott Clare-nek: a piacról frissen hozott erdei szamócát kellett megtisztítania. Amikor végzett, együtt megterítették a teraszon felállított hosszú asztalt Rafaella ebédjéhez. Clare-nek ezt követően vissza kellett sietni a chateau-ba, egyrészt hogy átöltözzön, másrészt mert konyhai kisegítőből vissza kellett vedlenie díszvendéggé.

Pontban fél egykor Haigh előállt a Bentleyvel, és levitte Rafaellát meg Juliette-et a faluba. A fiatalabbak gyalog mentek. A sort Kék Pötty vezette, aki vidáman ugrándozott kényelmes, új cipőjében. Csak a szökőkútnál állt meg, hogy megnézze az árnyékban hűsölő kutyákat.

- Nézd, Jake! - kiáltotta. - Itt van Gengszter!

Gengszter valóban ott lógatta a nyelvét a szökőkút mellett, mint a francia kutyák. Amikor meglátta a gazdáját, megemelte a fejét, csóvált egyet a farkán, aztán mintha mi sem történt volna, tovább lihegett, amin jót kacagott mindenki, aki csak ismerte.

A kávéházban Kék Pötty mint mindig, most is a nagyanyja oldalán foglalt helyet. Maga mellé ültette a fehér játék bárányt, amely soha egyetlen pillanatra sem maradt el mellőle, úrihölgyhöz méltó eleganciával bele-belekortyintott a limonádéjába, és vidáman cseverészett azon a sajátos nyelven, amely az angol, a francia és a mandarin keveréke volt, és amit érdekes módon mindenki megértett.

Jarré komoly arccal üdvözölte a vendégeit. A saját borából töltött a poharakba, és közben szokásához híven az elismerés jeleit várta, noha Scott most nem volt ott, mert még mindig lefoglalta a szüret. Az előző esti szél lágy szellővé csitult, s magával hozta a sziklás domboldalakról a vadrozmaring, a rekettye és a garrigue friss illatát. Miközben Jarré fokhagymával és tárkonnyal fűszerezett Szent Péter halát fogyasztották, vidám beszélgetés folyt az asztal körül. Egyszer csak megszólalt Jake mobiltelefonja. A férfi elnézést kért, és odakint fogadta a hívást. Rafaella aggódó tekintete azonban oda is követte. Sötét hajába belekapott a szellő, és ahogy összeborzolta, pontosan úgy festett, mint az a fiatalember, aki tizenhat évesen a chateau-ba érkezett.

Jake befejezte a beszélgetést, de nyomban felhívott egy másik számot, és csak azután tért vissza az asztalhoz.

- Sajnálom, de néhány napra vissza kell mennem New Yorkba - mondta. Közben Frannyre nézett, és ebből Rafaella tudta, mennyire nem szívesen megy, főleg most nem, amikor ilyen szépen alakulnak a dolgok kettőjük között, ráadásul épp azon a helyen, amelyet Jake a világon mindennél jobban szeret. - Avignonban vár a gépem. Ma este indulok. És visszajövök, amilyen gyorsan csak lehet - tette hozzá.

Az ebéd látszólag zavartalanul folytatódott, de Rafaella elkapta Franny pillantását az asztal fölött. Pontosan kiolvasta a szeméből, mire gondol: hogy mit fog csinálni a szerelmese nélkül az elkövetkező napokban. Az asszony elmosolyodott. Nála jobban senki sem ismerhette ezt az érzést. S bár segíteni nem tudott rajta, végtelenül együtt érzett Frannyvel.

55

Késő este, amikor Jake már elment, a többiek meg lefeküdtek, Rafaella kettesben maradt Frannyvel a kis szalonban. A kis gyöngyház berakásos kártyaasztal mellett ültek és dámáztak. Mimi és Louis a megszokott módon Rafaella lábánál hevert, míg Gengszter az ajtó előtt terpeszkedett, s fél szemét nyitva tartotta, mint mindig, hogy szükség esetén időben észrevegye a bajt.

- Látom, már most hiányzik Jake - jegyezte meg Rafaella, miközben a következő lépésen törte a felét, mert nagyon szeretett nyerni.

Franny felsóhajtott.

- Sosem gondoltam volna, hogy ennyire hiányozhat valaki. Egyáltalán hogyan hiányozhat, amikor még csak ilyen rövid ideje ismerem?

- Nem kell ahhoz sok idő, hogy beleszeressünk valakibe.

- Te Jake apjába voltál szerelmes, ugye, Rafaella néni?

- Igen. Sőt, bevallom, a történtek ellenére, mind a mai napig szeretem.

Az asszony lépett egyet, és megnyerte a játékot. Elégedetten hátradőlt, de közben Frannyt nézte; megérezve a szívéből felé áradó együttérzést.

- Szerettem és veszítettem - folytatta egy száraz félmosollyal az ajkán. - Ennek ellenére ma is hiszek az igaz és tartós szerelemben.

És mivel látom, hogy te is így vagy ezzel, elméselem neked, mi is történt.
A lángok izzó parázzsá csitultak a rostélyon. Rafaella felállt, feltett egy CD-t, aztán beült az öreg bőr karosszékbe, és átadta magát az ismerős dallamnak. Mindez olyan érzést keltett benne, mintha Lucas is ott lenne a szobában. Belefogott megismerkedésük és szerelmük történetébe. Elmesélte Frannynek, milyen körülmények között került hozzájuk Jake, akit aztán a saját apja zavart el a chateau-ból, s hogy ez volt az a mozzanat, amikor minden megváltozott.
Befejezte a történetet, s elhallgatott. Azon tűnődött, miként satnyult el a szerelmük lassan, fokozatosan, Franny pedig továbbra is csak hallgatott.
- Jake távozása után minden más lett - folytatta végül Rafaella. - Haragudtam Lucasra, amiért elzavarta a fiát, és ezt meg is mondtam neki. Válaszul új hódításba kezdett. Egy-egy új nő meghódítása után mindig férfiasabbnak érezte magát. Biztosan ismerős ez neked is, hiszen a legtöbb férfi már csak ilyen. - Frannynek Marcus jutott az eszébe, és bólintott.
- Nem tudtam, mitévő legyek - folytatta Rafaella. -Szerettem Lucast. Úgy éreztem, képtelen vagyok csak úgy egyszerűen elhagyni. Juliette-nek meg is mondtam, hogy ez a férfi a végzetem. Mire ő azt mondta, tudnom kellene, hogy a végzetnek nincs jövője. Az élet választások sorozata, így mondta, és mi hozzuk a döntéseket.
Pár hét múlva egy éjjel egyedül feküdtem az ágyamban, és azon tűnődtem, hol lehet Lucas. Mit csinál? Kivel van? Csupa olyasmi járt a fejemben, ami egy őrülten szerelmes nőnek ilyenkor az eszébe juthat. Természetesen pontosan tudtam, hova utazott. Ezt mindig tudtam. Akkor éppen Angliában volt, hercegekkel és grófokkal pólózott. Hirtelen úgy éreztem, egyetlen percig sem bírom tovább nélküle. Bementem a gardróbba, és behajítottam néhány ruhát egy bőröndbe. Amikor lementem a földszintre, Haigh már ott állt régimódi, csíkos hálóingében, ami alól kikandikáltak a piszkaik lábai. „Utána akar menni, ugye?" - kérdezte. „És ha igen?" - vetettem oda harciasan. Haigh figyelmeztetett, hogy nagy hibát készülök elkövetni, de nem érdekelt. „Hát nem érti? Muszáj mennem."

Haigh betette a bőröndömet a kocsi csomagtartójába, és megkérdezte, nálam van-e az útlevelem. Letett róla, hogy visszatartson. „És pénz? Van magánál pénz?" - kérdezte. Természetesen megfeledkeztem arról is.
„Biztos voltam benne - mondta erre Haigh -, mint ahogy azt is tudtam, mire készül, amikor meghallottam föntről a csapkodását" Azzal benyúlt a hálóinge zsebébe, és előhúzott néhány összehajtogatott bankjegyet. „Bon voyage!" - kiáltott még utánam, de már alig hallottam. Egyetlen dolgot akartam: odaérni Lucashoz. Mielőbb.
Egész éjszaka vezettem, így értem előbb Párizsba, majd Calais-ba. Az első komppal átkeltem Doverbe, majd Londonba hajtottam. Kimerült voltam, és egészében véve szörnyen éreztem magam. Ráadásul tudtam, hogy úgy is nézek ki. Márpedig csakis a legjobb formámban kerülhettem Lucas szeme elé. Ezért egyenesen a Ritzbe mentem, és kértem egy lakosztályt. Vettem egy hosszú, forró fürdőt, és melegebb ruhába öltöztem. - Frannyre nézett, és felnevetett. - Ha hiszed, ha nem, ma is pontosan tudom, mit viseltem. Egy pasztellszínű Chanel tweedkabát volt rajtam, hozzáillő szoknya, és még egy kis kardigánt is fölvettem, mert ugyan beköszöntött már a nyár, Londonban sokkal hidegebb volt, mint Provence-ban. Aztán elsétáltam a Burlington Arcadehoz, ahol a híres férfiüzletek vannak, és vettem néhány ajándékot Lucasnak. Ám akkorra már erőt vett rajtam a félelem. Még sohasem fordult elő, hogy Lucas nyomába eredtem volna, még egyszer sem leptem meg bejelentés nélkül. Visszasétáltam a Ritzbe, beültem a Pálmaudvarba és hogy lecsillapodjak, rendeltem egy pohár pezsgőt. Úgy néztem a díszes mennyezetet, a hatalmas csillárokat meg az aranyozást, mintha először jártam volna ott. Közben irigykedtem a többiekre, akik vidáman beszélgettek a plüsskanapékon, vagy teázgat-tak, ezüst teáskannával az asztalukon, és uborkás szendvicset ettek vagy eperlekvárral töltött fánkot, vagy éppen devoni pudingot. És látszólag semmi bajuk nem volt. Nem úgy, mint nekem.
Istenemre mondom, Franny, életemben nem ittam olyan lassan pezsgőt. Igyekeztem mind későbbre tolni azt a pillanatot, amikor már nem halogatom tovább, hogy felhívjam Lucast a vidéki szállodában, ahol tartózkodott. A csinos ajándékcsomagok nagy halomban álltak a mellettem lévő széken, és próbáltam arra

gondolni, mennyire fog örülni nekik. Szinte láttam az arcán felvillanó örömöt. Lucas időnként pont úgy viselkedett, mint egy gyerek. Nagyon tudott örülni még a legkisebb ajándéknak is.
Végül visszamentem a lakosztályomba, és felhívtam a szállodáját. A recepciós azt mondta, hogy Lucas nem veszi fel a telefont. Nem számít, feleltem. Egy órán belül ott leszek. Aztán leszóltam a recepcióra, hogy készítsék elő az autómat, majd lementem.
Lucas szállodája a Temze partján volt, egy erdős részen. Még ma is magam előtt látom az elegáns, udvarházszerű épület hófehér, négyszögletes előcsarnokát. Magas, György stílusú ablakai voltak, előttük nehéz, aranyszínű bársonyfüggönyök, amelyek a legkeményebb angol télben is biztosan kívül tartják a hideget. Jól emlékszem a recepciósra is. Hetvenéves lehetett, és ápolt bajuszával, szögletes szemüvegével úgy festett, mint egy nyugalmazott katonatiszt. Hogy milyen átható pillantással mért végig, amikor Mr. Bronson holléte felől érdeklődtem!
„Szóval Mr. Bronsont keresi - mondta. - Értem. Nos." - Aztán hosszan tanulmányozta a vendégkönyvet, mintha valamilyen egzotikus nyelvű írást kellett volna kisilabizálnia.
„A 23-as szobában van" - próbáltam segíteni. Korábban, amikor telefonáltam, ezt a számot mondták.
„Ó. igen. A 23-as szobában. Csakugyan. Attól tartok, most éppen. házon kívül van, asszonyom."
Gyors pillantást vetettem a háta mögé, arra a táblára, ahol a kulcsokat tartották, és láttam, hogy igazat mondott. A 23-as kulcsa valóban ott lógott a helyén, ami azt jelentette, hogy Lucas tényleg nem tartózkodik a szobájában. Közöltem, hogy megvárom, mire ő meglehetősen vonakodva átkísért a tágas, de hideg szalonba, és elment, hogy hozzon nekem egy teát.
Soha életemben nem állhattam a várakozást, és most is rögtön megtagadtam a kínálkozó alkalmat. Mint a villám, besurrantam a pult mögé, és leakasztottam a kulcsot a kampójáról.
Aztán az ajándékos szatyrokkal megpakolva felrohantam a vörös szőnyeggel borított lépcsőn, és hamarosan meg is pillantottam a 21-25-ös számú szobák felé mutató táblát. Mosolyogva dugtam a kulcsot a zárba. Arra gondoltam, meztelenül fogom várni Lucast, amikor visszatér. Előtte azonban rendelek egy üveg pezsgőt a fontoskodó recepciósnál, és behintem a párnákat a mimózaillatú

parfümömmel, hogy pontosan olyan legyen minden, mint otthon a chateau-ban.
Benyitottam, és beléptem az elfüggönyözött, homályos szobába. Meleg volt odabenn, és ebből arra következtettem, hogy nem vagyok egyedül. Mégiscsak itt van Lucas, gondoltam ujjongva, s a székek és asztalok között kitapogattam a baldachinos ágyhoz vezető utat.
„Lucas?" - suttogtam. És akkor megláttam őket.
Lucas felemelte a fejét a párnáról, és egy pillanatra találkozott a tekintetünk. A következő pillanatban sarkon fordultam, és rohanni kezdtem kifelé, szanaszét szórva a padlón az ajándékokat, majd becsaptam magam mögött a 23-as szoba ajtaját.
Nem akartam tudni, kicsoda a nő, és nem voltam kíváncsi Lucas magyarázkodására sem, olyan hazugságokra pedig, hogy még mindig engem szeret, végképp nem. A szívem mélyén úgyis tudtam, hogy nem először történt ilyesmi.
Útban Provence felé azon gondolkodtam, amit Juliette mondott a végzetről: hogy az élet választások sorozata, és mi hozzuk a döntéseket. Nekem is döntenem kellett, és tudtam, hogy véget kell vetnem ennek a kapcsolatnak. - Rafaella elhallgatott, lehunyta a szemét, és hosszú ideig csak ült némán. - A baj csak az volt - fordult végül Frannyhez -, hogy még mindig szerelmes voltam belé.
- És találkoztatok még ezután? - kérdezte Franny. Rafaella pár pillanatig habozott, csak aztán válaszolt.
- Ó, igen - felelte, és a lányra nézett. - Soha senkinek nem mondtam el, hogy ezután is találkoztunk, még Juliette-nek sem, Haigh-nek pedig pláne nem. Az én titkom maradt, és most, mivel tudom, hogy hiszel az igaz szerelemben, megosztom veled.
S ekkor elmesélt Frannynek egy újabb történetet.

56

Végül mégiscsak visszajött hozzá Lucas. Senki sem tudta, még Juliette és Haigh sem, csak Lucien és Janine, akik a villára vigyáztak, mert természetesen ott történt, ahol először találkoztak: Cap d'Antibes-ban.

Haigh Angliába utazott valamilyen üzleti ügyben, és Rafaella, aki nem volt hozzászokva, hogy egyedül legyen a chateau-ban, elhatározta, hogy leutazik a villába. Természetesen a kutyáival. Szürkület volt, és Rafaella a teraszon ült. A tengert bámulta, amely úgy csillogott, mint egy hatalmas, kék pöttyös opál, és a környező fenyőkön nyugovóra térő madarak egyre halkuló csicsergését hallgatta, amikor megütötte fülét a zaj. A házhoz vezető úton felhangzó léptek zaja. Noha egyedül volt, nem félt. Sohasem félt a villában. Ugyanakkor kíváncsi volt, vajon ki lehet az. Talán Lucien, gondolta. Biztosan hoz neki egy kosárka őszibarackot a kertjéből. Vagy Janine jött vissza valamiért. Fülelt és várt, s egyszer csak meglátta a magas, fehér inges férfit. Az inge ujját könyékig feltűrte, a bőre és az arca olyan sötét volt, hogy szinte beleolvadt az este színeibe. Bár Rafaella nem tudta kivenni az arcvonásait, de a testet úgy ismerte, mint a sajátját. Vagy még jobban.

- Lucas - suttogta, de a férfi így is meghallotta. Megtorpant, és az asszonyra nézett, aki még mindig ott ült az emeleti verandán, mivel annyira elgyöngült a térde, hogy nem tudott felállni, és a fejében rögtön felhangzott az a régi dallam, amelyet a zongorista játszott azon az estén, amikor először találkoztak.

- Hazajöttem, Rafaella - mondta a férfi. A hangja rekedtes volt, jóval durvább, mint ahogy az asszony emlékezetében élt, és ebből rögtön kitalálta, hogy valami baj van. Összeszedte minden erejét, és leszaladt azon a néhány lépcsőn, amely elválasztotta őket egymástól

- de az utolsónál megállt, és rámeredt arra, ami az emlékeiben élő Lucasból megmaradt.

Borzasztóan lesoványodott, gyötrelmes volt még nézni is, ahogy vonszolta magát. Bizonytalanul járt, mint akinek nagy fájdalmai vannak. Rafaella dermedten figyelte minden mozdulatát. Amikor egészen közel ért hozzá, és belenézett abba a megkínzott, elgyötört arcba, azonnal tudta, hogy Lucas haldoklik. Csak a szeme maradt a régi. Ott szikrázott benne az életerő, amely nem volt hajlandó megadni magát.

- Megtudtam, hol vagy, és visszajöttem hozzád - mondta Lucas, mintha ennél természetesebb dolog nem is történhetett volna. Rafaella pedig kitárta két karját, és magához szorította a férfit, éppen úgy, ahogy a megismerkedésüket követően.

Nyilvánvaló volt, hogy Lucasnak nincs sok ideje hátra, de amennyi maradt, azt együtt töltötték. Ugyanolyan közel kerültek egymáshoz,

mint régen, sőt talán még közelebb. Egyszer sem hagyták el a villát. Lucas Rafaella ágyában aludt, és az asszony ébren figyelte, mint küzd minden egyes lélegzetvételért. Közben visszagondolt arra, amikor a férfi még fiatal volt, erős, és csak úgy sugárzott belőle az élet szeretete. Nem akadt még egy olyan férfi a világon, mint Lucas Bronson. Sehol.

Rafaella apró falatkákkal etette, mert azokkal még megbirkózott, bár az asszony biztosra vette, hogy csakis az ő kedvéért hajlandó lenyelni néhányat. Lucas nem akart enni, nem akarta meghosszabbítani a szenvedését. Gyakran kiültek a verandára, és nézték, mint vált a Földközi-tenger kékje zafírból türkizre, míg végül össze nem olvad az éggel. Bort kortyolgattak, fogták egymás kezét, és olyan elégedettséget éreztek mindketten, amilyet korábban soha.

- Szeretlek, Rafaella - mondta egy ilyen alkalommal Lucas. - Mindig is szerettelek. Sohasem találkoztam hozzád fogható asszonnyal. Mégis végzetes hibát követtem el. Arrogáns voltam, szerettem játszani az emberekkel, és volt egy nagy hiányosságom, amit erényként könyveltem el. Képtelen voltam ellenállni, ha egy nő felkínálkozott. Most már hiába bánom, hogy így történt, hiszen mindennek vége. De visszajöttem hozzád, Rafaella, hogy még egyszer lássalak, mert sohasem tudtalak elfelejteni.

Öt napot töltöttek együtt. A hatodikon Rafaella arra ébredt, hogy Lucas nincs mellette. Elment. Mindenütt kereste, míg végül egy privát klinikán akadt rá Cannes-ban. A férfi a másnap meghalt.

Mivel régebben híres volt, a nekrológja minden valamirevaló lapban megjelent. A végrendeletében, ahogy azt egész életében tette, megfeledkezett a fiáról, és a vagyonát egy lovakkal foglalkozó jótékonysági szervezetre hagyta. Ugyanakkor azt kérte, hogy a hamvait a chateau-ban szórják szét, a kerti lakot körülölelő vadrózsabokrok között. Ahogy régebben mondogatta:

- Azon a helyen, amiről mindig te jutottál az eszembe, Rafaella. S Rafaella teljesítette az utolsó kívánságát.

Franny arca könnyben úszott, mire Rafaella befejezte a történetet.

- Olyan bátor vagy, és olyan jó - suttogta. - Csak remélni merem, hogy az én szerelmem is annyira erős lesz, mint a tiéd.

- Olyan lesz, gyermekem - paskolta meg Rafaella a lány kezét. - Ha én mondom, elhiheted. És most hadd javasoljak valamit. Le kellene foglalnod magad, amíg Jake távol van. Nincs kedved lemenni a

villába? Kék Pöttyöt is magaddal vihetnéd. Azt szeretném, ha mindketten látnátok, milyen csodálatos a Cöte d'Azur. Én magam is szívesen elmennék veletek, de túl messze van. Egy ilyen út már nagyon megviselné az ízületeimet.
Franny életében másodszor kapott olyan ajánlott, amilyenre mindig is vágyott. A Cöte d'Azurról gyakran álmodozott, de látni csak az utazási magazinok oldalain látta, vagy a televízióban - és most odautazhat! Rafaella nemcsak a szerelme történetét osztotta meg vele, hanem kitalált valamit, amivel megkönnyítheti neki a várakozást az ő szerelmesére.
Rafaella nyaka köré fonta a két karját, és szeretettel megölelte az asszonyt.
- Köszönöm! - mondta. S Rafaella tudta, hogy Franny nem az utazásért mondott köszönetet, hanem a történetért.

57

Scott Harrist kellemes meglepetésként érte, amikor másnap este naplementekor váratlanul megjelent Clare, piknikes kosárral a kezében. Éppen akkor állított be a présházba, amikor teljes kapacitással beindultak a gépek.
- Üdv - mondta, megállt az ajtóban, és belepislogott a félhomályba.
- Itt a vacsora. Arra gondoltam, néha mindenkinek szüksége van néhány falatra, még a természetfeletti tulajdonságokkal bíró borászoknak is.
Scott elvigyorodott, és egy fáradt mozdulattal hátrasimította a haját.
- Azt hiszem, igaza van. Ha maga most nem jön, valószínűleg csak egy sajtos-sonkás szendvicset ettem volna valamikor éjfél körül.
- Így azonban erre nem lesz szükség - jelentette ki Clare, és letette a fonott vesszőkosarat a műanyag borítású asztalra, amelyen volt már egy laptop és több tucatnyi üres üveg. -Figyelje csak a varázspálcámat! - mondta, azzal felnyitotta a kosár tetejét, és elegáns kezének egyetlen széles mozdulatával felhívta a figyelmet a tartalmára, majd mint egy cirkuszi mutatványos a különlegesen nehéz száma után, csaknem a földig hajolt.
- Esetleg az is lehetséges lenne, hogy engem meg herceggé változtasson az a varázspálca? - kérdezte Scott reménykedő hangon, mire Clare felnevetett, és megrázta a fejét.

- Ez túl nagy kérés, még az én képességeimet is meghaladja, de annyit megígérhetek, hogy boldoggá teszem, hacsak pár pillanatra is. Nézze csak ezt a varázslatos fűszeres csirkét, egyenesen Alliettől... - Megemelte a doboz tetejét. - .. .és hozzá a szaftjában sült krumpli! -Kivett egy darab krumplit és bekapta. - Hm. mennyei! El sem hiszi, milyen finom! Aztán -folytatta, és meglengetett a férfi orra előtt egy ropogós bagettet, majd kiemelt a kosárból egy palackot és két poharat - van itt még tájbor Mademoiselle Doritée-től, és egy szép darab sajt. Kívánhat ennél többet az emberfia?
- Igen. Magát - felelte Scott, és megcsókolta Clare-t.
A nő meglepetten, de nem kedveszegetten hátralépett.
- Mindenkinek csókkal mond köszönetet?
- Csak annak, aki csinos.
Clare gyanakvóan összevonta a szemöldökét.
- Nem szeretnék magában rossz benyomást kelteni.
- Az egyetlen benyomásom az, hogy maga gyönyörű, és hogy szeret enni, ahogy én is. Igaz?
- Igaz - ismerte be hangos sóhajjal Clare. - Imádom a finom ételeket. Ezért is veszek főzőórákat. És hiába leszek terebélyes, nagy hasú vénasszony, még nyolcvanévesen is szeretni fogom a fűszeres csirkét sült krumplival.
- És a bort se felejtse ki - tette hozzá Scott, miközben megvizsgálta a Mademoiselle Doritée-től származó fehérbort, majd kinyitotta, és teletöltötte a két poharat. - Tudja, mit? Odakint túl szeles az idő. Mi lenne, ha a cave-ban fogyasztanánk el a vacsorát? Meggyújtjuk a gyertyákat, és úgy teszünk, mintha romantikus lenne.
- Miért kellene úgy tennünk, mikor ez tényleg nagyon romantikus? - bizonygatta Clare, ahogy helyet foglaltak a kőasztal mellett, és kiadagolták a papírtányérokra az ennivalót.
- Igazából miért jött Provence-be, Clare? - kérdezte Scott, miután a svájci bicskájával lekanyarított egy darab csirkét - Clare ugyanis megfeledkezett a késről - és a nő tányérjára tette.
Clare beleharapott az omlós húsba, és hogy időt nyerjen, némán rágni kezdett.
- Elkísértem a barátnőmet Párizsba - mondta végül. -Mint Kennedy elnököt a felesége. -Aztán a férfi szemébe nézett. - Az igazság az, hogy elhagytam a férjemet, mert megcsalt, és elindultam, hogy bosszút álljak a nőn, akivel viszonya volt. Akarom mondani, a sok nő közül az egyiken. Még az elutazás előtt beadtam a válókeresetet,

és minden erőmmel azon voltam, hogy a lehető legjobban lekopasszam a hitelkártyáját.
- Maga egy megcsalt feleség?
- Úgy bizony!
- És most mit akar tenni?
Clare tudta jól, mire irányul a kérdés.
- Most? Kitanulom a szakácsmesterséget, aztán elmegyek commisnak egy menő Los Angeles-i étterembe, ahol kidolgozom a belemet, de ingyen kajálok.
- Legalább nem fog éhen halni.
- Sajnálná, ha éhen halnék? - kérdezte mosolyogva Clare.
- Nem engedném, hogy megtörténjen. És ezt maga is tudja.
Clare a tányérjába bámult.
- Jóleső érzés, hogy törődik velem. No, most, hogy megetettem, jobb lesz, ha visszaengedem a présházba, én meg szépen hazamegyek.
- Haza? Máris az otthonának érzi a chateau-t? Clare habozott egy kicsit.
- Nemcsak a chateau-t érzem annak, hanem az egész falut, SaintSylvestre-et, meg. Provence-t. - Vállat vont. -Persze, nem ez az otthonom. Nincs is igazi otthonom, de ahol most vagyok, az sokkal, de sokkal jobb, mint régen az a valami ott a hagymaföldek mellett, ahonnan elindultam; és ahol naponta güriztem a nagyapám mellett. Istenem, az életben nem akarok több hagymát látni!
Nevetett, de Scott látta rajta, hogy a lelke mélyén még mindig fájdalmasan érintik a nehéz gyermekkor emlékei. Mégsem szólt. Inkább segített összecsomagolni a maradékokat, majd felsétáltak a kőlépcsőn és kiléptek a szőlőszagú levegőre.
Clare előhalászta a kocsi kulcsát. Vett egy mély lélegzetet.
- Már ettől be lehetne rúgni.
- Ahhoz azért meg kell várnunk, hogy bor legyen belőle. Köszönöm a vacsorát. Igazán remek volt. - Scott habozva hátralépett, bár szíve szerint ismét megcsókolta volna a nőt. Ám Clare a következő pillanatban megtette ezt helyette. Leheletfinoman végighúzta ajkát a férfi száján, és már be is ült az autóba. Aztán elfordította a slusszkulcsot, majd a kormánykereket is, és elindult a boltíves kapu felé.
Már majdnem a kijárathoz ért, amikor kihajolt az ablakon, és hátrapillantott a férfira, aki még mindig ugyanott állt, és őt figyelte.

- Maga igazán édes, Scott Harris, tudja-e? - kiáltotta, mire a férfi felnevetett, Clare pedig áthajtott a boltív alatt, kicsit talán túl gyorsan is, és elindult a chateau felé vezető lejtős úton.

58

Clare maga sem tudta, mit szeret jobban, főzni tanulni Jarrétól, vagy bort kóstolgatni Scott-tal. A „főzőórák" leginkább azokból a tevékenységekből álltak, amelyeket Jarré szerint az éttermi ranglétra legalján álló commis szakácsnak, azaz a kuktának bármely étteremben el kell végeznie.

Clare rendkívül jól érezte magát. Szerette a csipkelődős frisson-okat Scott-tal, aki -legalábbis ha ráért, mert borászként mindig nagyon elfoglalt volt - szabályos kampányt indított érte. Virágokat küldött neki, telefonon kereste, meghívta magához, hogy megossza vele a szendvicsét, megmutatta neki az otthonát, egy elbűvölő régi kőházat, amely előtt egy gyönyörű bougainvillea és egy fügefa állt, és amelynek a bútorzatát csupa ósdi darab alkotta férfias összevisszaságban, a könyvek és a lovas magazinok halmokban álltak a földön, a hallban pedig, a díszhelyen egy csodálatosan régi angol nyereg ékeskedett. A férfi megmutatta Clare-nek az istállóját, no meg persze a lovát is, és bár Clare még sohasem lovagolt, Scott felültette egy békés kancára, és addig lovagoltatta a sziklás domboldalban, míg Clare háta bírta. Clare rendkívül élvezte az együtt töltött időt, de több csók nem esett köztük.

Ugyanakkor alig várta, hogy reggelente lesétálhasson a faluba, és újra lássa Jarrét, aki a bárpult mögül üdvözölte, olyan pillantással sötét, ámuló szemében, mintha nála szebb nőt soha nem látott volna. Még mindig képtelen volt elhinni, hogy egy ilyen istennő segédkezik a konyhájában. Minden istenáldott reggel grand cafe créme-mel várta, és az utóbbi időben frissen sütött croissant-nal. Mindemellett Clare egy pillanatra sem hagyhatta figyelmen kívül Jarré férfias jelenlétét, hiszen minduntalan egymásba ütköztek az aprócska konyhában. Munka közben Clare egészen belejött abba a nem éppen irodalmi francia nyelvbe, amelyet a falu-" siak beszéltek, sőt Jarré provence-i akcentusát is siketült majdhogynem tökéletesen elsajátítania.

A baj csak az volt, hogy mindkét férfi tetszett neki, és nem tudott választani. S mivel egyik sem tartozott az ő köreibe, nem érthették, milyen nagy utat kellett megtennie, hogy idáig eljusson. Ezt még Frannyvel is tisztázni akarta, őt azonban teljesen lekötött a készülődés élete nagy kirándulására a Cöte d'Azurre. Clare mégis úgy érezte, hogy nem várhat tovább, Frannynek tudnia kell, hogy ki is ő. Ha a barátja akar maradni, nem csaphatja be. S ugyanez vonatkozott leendő szerelmesére is. Akár veszít, akár nyer, eljött az igazság pillanata.

Gengszter felugrott, amikor meghallotta a közeledő lépteket, majd amikor meglátta Clare-t, megcsóválta a farkát, és visszaült az ajtó elé.

- Szia, Gengszter, szia Fran - köszönt Clare.

- Ó, szia! - üdvözölte Franny, miközben bedobott a táskájába még egy utolsó pólót. -Biztos, hogy nem akarsz velünk jönni? Olyan jól éreznénk magunkat, és egyáltalán. .. hogy gondolod, hogy kihagyhatod a Cöte d'Azúrt?

Még el sem hangzott a kérdés, Clare-ben egyszerre megvilágosodott valami, és most már pontosan tudta, miért nem akar elmenni Frannyvel. Ám ezt még nem mondhatta el neki. Először is túl kellett esnie azon, ami miatt bejött hozzá. Levetette magát Franny zöldfehér selyemmel bevont ágyára, és máris neki akart fogni, de megbénította a nyelvét a kétségbeesés.

Franny megijedt. Eddig sosem látta ilyennek a barátnőjét. Még abban az olasz étteremben sem, ahol Marcus miatt találkozott vele. Ott is vidám volt és gunyoros, gyakorlatilag be nem állt a száj a.

- Szeretnék neked meggyónni valamit - szólalt meg végül Clare olyan komolyan, hogy Franny azonnal félbehagyta a csomagolást, és leült mellé az ágyra.

- Meggyónni?

- Nem voltam veled egészen őszinte azzal kapcsolatban, hogy. ki is voltam. Illetve hogy ki vagyok - helyesbített. - Valami olyasmit mondtam, hogy egyszer megválasztottak Georgia szépének. Hát ez nem igaz. Vagyis igaz, csak egy kicsit másként. - Clare válla előregörnyedt, a keze élettelenül lógott két térde között. Azon tűnődött, hogyan fogalmazza meg, amit el akar mondani. - Azt hiszem - folytatta végül egy rezignált vállrándítás után -, az lesz a legjobb, ha az elején kezdem. - Frannyre nézett, akinek szemében most is ott ült az a rá olyannyira jellemző szeretetteljes kifejezés, és

ettől Clare a legszívesebben elsírta volna magát. - Ennél nehezebb dolgot még életemben nem csináltam - dünnyögte elveszetten -, illetve. talán. mégis csináltam olyat, ami még ennél is nehezebb volt. Majd te eldöntőd.

Franny megfogta Clare kezét, aki egy nagy levegővétel után belekezdett.

- Meséltem neked, hogy nagyon szegények voltunk gyerekkoromban. Sosem volt igazi otthonom, teljesen rendszertelenül éltünk, állandóan úton voltunk. Egyik helyről a másikra költöztünk, mire megszokhattam volna az egyik iskolát, már a következőbe jártam, és mindig új gyerekek között találtam magam. Sokan azt hiszik, az ilyen vidéki szegénység már a múlté, de csak azért gondolják így, mert még sohasem kerültek kapcsolatba vele. Nekem elhiheted -mondta keserűen -, nem a múlté. Nagyon is él, és naponta szedi az áldozatait. Hogy rövidre fogjam, megelégeltem a helyzetemet, és elhatároztam, hogy kimászom belőle. Ahogy te is. Csak te - nézett Franny szemébe - a nehezebb utat választottad, a tanulást meg a munkát, meg a többit, én viszont a könnyebbiket. Legalábbis akkor ez tűnt a könnyebb megoldásnak.

Az ajkába harapott, és a padlóra meredt, nem nézett föl. Franny odahajolt hozzá, megértően, mint mindig.

- Minden rendben, Clare. Semmit sem kell mondanod. Én megértelek. Igazán.

- Nem, nem. Semmit sem érthetsz - felelte színtelen hangon Clare. - Hacsak nem voltál te is ott. Szóval amikor tizenhat éves lettem, elszöktem New Yorkba. Természetesen egy vasam sem volt, és ezzel még keveset mondtam. Ugyanakkor csinos kiscsaj voltam. Idősebbnek hazudtam magam a koromnál, és táncolni kezdtem egy klubban. Egy igazi alvilági helyen, ahol az összes lány olyan volt, mint én. Szerencsétlen, otthontalan szökevényekként másra sem vágytunk, csak arra, hogy valaki átöleljen bennünket, és a fülünkbe súgja, hogy szeret.

- Ó, istenem! - motyogta Franny, de Clare megint csak megvonta a vállát.

- Ugyan, ez nem is volt olyan szörnyű. Szerettem a flitteres ruhámat, és tetszett, hogy amikor leveszem, a férfiak megcsodálják a testemet. Korábban senki sem mondta, hogy csinos vagyok.

„Férfiklub", így hívták, és nekem elhiheted, ez volt a legszánalmasabb, legrondább hely, ahol valaha megfordultam. Miss Georgia néven léptem fel. A szokásos sztriptíz rúd mellett kellett táncolnom, és miközben meztelenre vetkőztem, úgy kellett tennem, mintha őszintén élvezném, amit csinálok, és mintha valóban tetszenének a színpad mellől engem bámuló férfiak, mert csak így remélhettem pénzesőt a számom után. És amikor vége lett a számnak, meztelenül körbe kellett kúsznom a színpadon, hogy a férfiak röhögése meg éljenzése közepette összeszedjem a feldobált dollárokat.
Frannyre nézett.
- Láttál már ölben táncolást, Franny? Nem, persze hogy nem. Hát az ölben táncolás a jó öreg szex elfajzott, kőkemény változata, a pasi ölében riszálod magad, megjátszod, hogy eszméletlenül élvezed, miközben a fickó tényleg élvezi, és aztán néhány plusz dollárért elvonulsz vele egy hátsó szobába, ahol azt csinál veled, amit csak akar. És ezt már nagyon nem szerettem. Sőt kifejezetten gyűlöltem, amikor tapizni kezdtek, mégis hagytam, hogy csinálják. Eszembe sem jutott, hogy nem kellene hagynom, mert hát mit tudtam én? Semmit a világon.
A végén aztán mégis abbahagytam, kiszálltam. A többi lány azt hitte, megőrültem. Hogy dobhatsz el magadtól ennyi pénzt, kérdezgették, de amikor az arcukba néztem, az igazi, festetlen arcukba, amit a kuncsaftok sohasem láthattak, úgy éreztem, saját magammal nézek farkasszemet. A smink és a műszempilla meg a póthaj csillogása mögött észrevettem a szomorúságot és kilátástalanságot, és hirtelen fájni kezdett értük a szívem. Volt köztük olyan, akinek gyerekei voltak, mások kábítószeresek lettek. Nekik nem volt választásuk, nekem igen. - Megint nagy levegőt vett. - Szóval kiléptem. És újra ott álltam pénz nélkül. Mi mindent megcsináltam, de hiába, semmire sem jutottam vele. Akár otthon is maradhattam volna, mondtam magamnak, és gürizhettem volna tovább a hagymaföldeken.
Valahogy mégis összeszedtem magam. Kidobtam a flitteres cuccaimat, felvettem egy fekete ruhát, és elmentem hostessnek egy étterembe. Néha a pult mögé is be kellett állnom, ha talpon akartam maradni. Dolgoztam, randiztam és éltem egyik napról a másikra. És akkor megismertem Marcust.

Mellette jól éreztem magam a bőrömben. Elhitette velem, hogy szeret, hogy én is vagyok valaki. De azt hiszem, csak tévedésből kérte meg a kezemet. A lényeg, hogy megtörtént -egyszer csak ott álltunk egy ócska vegasi kápolna papja előtt, aki pillanatok alatt összeadott minket. Még most sem igazán értem, hogy lehettem ennyire ostoba. Mert, talán mondanom sem kell, szinte rögtön jött a nagy kiábrándulás. Hidd el, Franny, Marcus engem sokkal jobban kihasznált, mint téged. Egyik nő jött a másik után, egy csomó életbe beletenyerelt, és tönkretette mindegyiket. De aztán találkoztam veled, te elhívtál ide, Provence-ba, megismerhettem ezeket az igazi embereket, és itt hirtelen megértettem, hogy végre a magam ura lehetek, lerázhatom magamról a múltamat. - Bátortalan, esdeklő tekintettel nézett Frannyre. - Most már mindent tudsz rólam - mondta akadozó hangon. - És megértem, ha a továbbiakban nem tartasz igényt a barátságomra.

Franny kitárta a karját, hogy megölelje Clare-t.

- Mindig a barátom leszel - felelte határozottan. - Miből gondoltad, hogy amit elmondtál, az számítani fog? Amint megismertelek, megszerettelek. Mindjárt az első alkalommal, amikor kitálaltál Marcusról. Nem kellett volna, hogy így legyen, mégis megtörtént. És tudod miért? Mert olyan vagy, amilyen vagy.

Clare arcán peregni kezdtek a könnyek.

- Nagyon szeretlek - szipogta.

- Tudom. - Franny megsimogatta a fejét. - Én is nagyon szeretlek téged.

- A szeretetről jut eszembe - folytatta szipogva Clare. - Képzeld, azt hiszem, most tényleg szerelmes vagyok.

- Clare, hiszen ez csodálatos!

- A helyzet az. szóval talán ő is gyanítja, de úgy látom, nekem kell felnyitnom a szemét, és akkor neki is el kell mondanom az igazat. Mármint a múltamról. Mert így tisztességes. -Ahogy ezt kimondta, megremegett. Franny pedig sok szerencsét kívánt neki gondolatban, és nagyon remélte, Scott képes lesz arra, hogy a múltjával együtt elfogadja Clare-t.

- Ne aggódj - mondta vigasztalóan. - Nem lesz semmi baj. Mert ugye megbízható és rendes?

- De még mennyire! - motyogta Clare, miközben felszárogatta a könnyeit. Aztán kijelentette, hogy most már jobban érzi magát. Megteszi, amit meg kell tennie, és reméli a legjobbakat.

Misnap reggel Franny és Kék Pötty elindult Cap d'Antibes-ba. A piros Fiat hátsó ülésén utazó kislány már egészen más volt, mint az a halálra vált gyermek, akit az avignoni vonat mellett a nyakukba sóztak. Csinos kék sortjában és szűk pólójában, a fejére biggyesztett szalmakalapban és napszemüvegben pontosan úgy festett, mint bármelyik nyaralni induló kölyök. Arcáról le sem lehetett volna törölni a mosolyt, alig várta, hogy megmártózhasson a Földközitengerben és játszhasson a parton.

- Mikor érünk már oda? - kérdezte negyedóránként, mint általában a gyerekek.

Gengszter az első ülésen gubbasztott a tőle megszokott türelemmel. Nyelvét lógatva, szkeptikus pillantásokkal figyelte a mellettük elsuhanó autókat. Franny időnként lekanyarodott egy pihenőbe, ahol megfuttatta a kutyát, és vett Kék Pöttynek egy Fantát meg egy szendvicset, mert a kislánynak úgy megnőtt az étvágya, hogy szinte állandóan enni kért.

Amikor Kék Pötty az autóút egyhangúságától kifáradva elszenderedett, Franny egyedül maradt a gondolataival, amelyek többnyire Clare körül forogtak.

Barátnője vallomása nagyon meglepte. Mindig a tökéletes hölgyet látta benne, aki ápolt, jó modorú, természetesen viselkedik minden helyzetben, és szépségével elkápráztatja az embereket. Tökéletesen meg tudta érteni, hogy el akart menekülni a szegénységből. Nem hibáztatta, ugyanakkor azt kívánta, bár ne kellett volna ilyen nehéz utat bejárnia. De Clare élete most fordulóponthoz ért: végre maga mögött hagyta a múltját, és talán boldog jövő vár rá egy olyan férfi oldalán, amilyenről mindig is álmodott: aki gondoskodik róla, aki megnevetteti, és aki úgy fogja szeretni, ahogy mindenkit szeretni kell. Scott Harrisnál megbízhatóbb, rendesebb férfit el sem tudott volna képzelni. Két lábbal állt a földön, amelyen egyébként dolgozott, és ahol oly sikeresen megkereste a mindennapi kenyérre valót.

Az egyik díjfizető kapunál egy hatalmas Mercedes mögött várakozva Franny eltűnődött, vajon mit csinálhat épp Jake New Yorkban, de sehogy sem tudta elképzelni a városi környezetben, a flancos irodákban, amelyekről a férfi mesélt. Ezzel szemben bár

sohasem járt ott, tökéletes elképzelése volt a hegyi házról és arról, hogy milyen érzés átlépni a küszöbét, hiszen Jake olyan nagy szeretettel beszélt róla a kerti lakban töltött első éjszakán. Azt mondta, ez az egyetlen hely a világon, ahol egyedül van ugyan, de szívesen látott társasága a magány, és Franny ezt meg is tudta érteni.

Végre ahhoz a ponthoz értek, ahol elhagyhatták az autópályát, és rákanyarodhattak a tenger felé vezető útra. Árnyékos fenyők alatt kanyargó útjaival, illatos kertekben eldugott villáival a Côte d'Azur egészen másként festett, mint a hosszú, tagolt kaliforniai tengerpart, ahol a partokat szélesre mosta az örökös hullámverés. Miközben lassú tempóban elhaladtak az egyik szinte teljesen átlátszó zöldeskék vizű öböl mellett, Franny észrevette, hogy a víz ugyanolyan tökéletesen visszaadja a felette úszó felhőket, mint egy igazi tükör. Felébresztette Kék Pöttyöt, hogy ő is lássa, és még Gengszter is kilógatta a fejét az ablakon, hogy beszippanthassa az izgató tengeri szagokat, és szemügyre vehesse a halászokat, akik lapos csónakjaikkal olyanok voltak, mintha Monet egyik festményéből léptek volna elő.

Rafaella utasításait követve Franny egy keskeny, fákkal szegélyezett útra kormányozta az autót, és addig ment rajta, míg egy tisztáshoz és egy kőoszlopok között sötétlő, nagy fakapuhoz nem ért, s azon meg nem pillantotta a VILLA Marten feliratot.

Kék Pötty kiszállt, megnyomta a csengőt, és egyik lábáról a másikra ugrált türelmetlenségében, míg ki nem nyílt a kapu. Aztán meg ijedtében ugrott egy jó nagyot, amikor meglátta az apró termetű öregembert, akinek naptól cserzett, ráncos arcán a füléig ért a fogatlan mosoly.

- Bienvenue, bienvenue, les nouveaux Martens. Je suis le gardien, Lucien. Eh bien, c'est un beau jour... Venez, mesdemoiselles, venez üdv.[28] - Az apó integetve betessékelte őket a homokos, fenyőfákkal szegélyezett útra, amelynek végében ott állt a kétszintes, krémszínű villa. Zöldre festett, faragott verandáját szinte teljesen befutották a bougainvillea lila virágok alatt görnyedező ágai. A veranda alatti oszlopos tornác előtt csobogó szökőkútba egy bukfencet vető kődelfin köpte a vizet. A zöld spalettás ablakok tárva-nyitva álltak, hogy a szobákat is átjárja a sós tengeri levegő. A bejárati lépcső aljában ott várta őket az apóka párja, egy kék ruhás, fehér kötényes anyó.

Janine ugyanúgy mosolygott, mint a férje, ami nem csoda, hiszen hatvan éve voltak házasok. Mindketten a születése óta ismerték Rafaellát. Most örömmel üdvözölték Rafaella új családjának tagjait, de leginkább annak örültek, hogy az öreg villa ismét kitárhatja kapuját a vidámság és a gyerekzsivaj előtt. Még a kertre olyannyira veszélyes kutya látványa is örömmel töltötte el őket.
Az idős házaspár már régen kiköltözött a birtok területén álló kertészlakból, és egy jóval kényelmesebb lakásban élt Antibes-ban. De Janine megígérte Frannynek, hogy minden reggel átjönnek a birtokra, és ha Franny úgy kívánja, útközben szívesen elvégzi a napi bevásárlást, és a vacsorát is elkészíti nekik, bár többnyire biztos a parti éttermekben fognak enni.
Gengszter már el is indult első felfedezőútjára. Végigszimatolta a hall járólapjait, majd szélsebesen eltűnt a konyhaajtó mögött. Néhány perc múlva aztán nagy farkcsóválás közepette ismét előbukkant, méghozzá egy jókora bárányccombbal a szájában. Janine felsikoltott, mire Lucien, amilyen gyorsan csak fájó ízületei engedték, a kutyára vetette magát, de Gengszter könnyedén kicselezte. A hadonászó karok elől kitérve kirohant a kertbe, a leander bokrok közé, ahol az ágak biztonságos takarásában jóízűen marcangolni kezdte a vacsorájukat.
- Nagyon sajnálom, Janine - szabadkozott Franny, és próbált nem nevetni, mert hiszen Gengszter nem tett mást, csak megpróbált megfelelni a hírnevének. - Il est un chien méchant.[29]
Janine még mindig nem tért magához a döbbenetből, de azért elindult, hogy megmutassa nekik a házat. Frannyt váratlanul érte a berendezés egyszerűsége. A tágas, hűvös földszinti szobákból ki lehetett lépni a teraszra és a kertbe, amely egészen a tengerpartig nyúlt, ahonnan egy parányi kőgátról szép kilátás nyílt a La Garoupe-ra.
Janine nem kis büszkeséggel mutatta meg tágas, gerendás mennyezetű konyháját az ősrégi tűzhellyel. Franny látszólag elismerő pillantást vetett a foghíjas acélrostélyra és az ingatag égőfejekre, de titokban őszintén remélte, hogy egyszer sem kell majd vacsorát főznie a megbízhatatlannak tűnő szerkezeten.
Csupa kényelmes, provence-i anyagokkal bevont bútor és puha szőnyeg volt a szobákban, s az egyikben a legkisebb tévékészülék, amit Franny valaha látott. A masszív étkezőasztalnál könnyedén elfértek volna akár húszan is, és az árnyékos tornácon felállított

rusztikus asztal körül még egyszer annyian. A kertben vendégház is volt, de azt évtizedek óta ki sem nyitották.
Az izgalomtól felajzott Kék Pötty felrohant az emeletre, hogy kiválassza a hálószobáját. Végül az öbölre néző sarokszoba mellett döntött, míg Franny a szomszédos szobában rakta le a holmiját. Kipakoltak, fürdőruhát húztak, majd elköszöntek az idős házaspártól, és sétára indultak a La Garoupe-on. Gengszter ott loholt előttük, és szinte lépésenként meg akart állni, hogy körbeszimatoljon, de a lányok éhesek voltak, ezért mindig továbbterelték. Végül a Plage Keller nevű partszakasznál álltak meg, ahol a Café Cézar sárga napernyői alatt üldögélő nyaralók éppen ebédeltek. Az asztalokon ezüst vödrökben jégbehűtött borospalackok álltak, a levegőben sült homár, spagetti, pommesfrites és olívaolaj illata terjengett.
Franny magának salade nigoise-t. rendelt, Kék Pöttynek egy calamars frits[30] nevű fogást. Gengszter leheveredett az árnyékba, és elaludt. Míg az ebédre vártak, Kék Pötty kiszaladt a partra, és a vízbe benyúló fastégről ugráló gyerekeket nézte. Franny békésen hátradőlt, és élvezettel átadta magát a nap simogató sugarainak. Érezte, hogy eluralkodik rajta a keserédes tompaság. A hófehér huzatú, puha ágyra gondolt, amely a villában, a hűvös hálószobájában várta, és hirtelen megértette, miért szieszt̀aznak Dél-Franciaországban az emberek. Szemét félig lehunyva hallgatta a hullámok lágy csobogását és a sirályok gyerekzsivajt is túlszárnyaló, távoli kiáltásait. Arról álmodozott, hogy ha Jake-kel eljönnek ide, mindennap szieszt̀azni fognak.
Alain egy közeli asztal mellől figyelte. Egyedül volt, bár nem egy nő figyelte érdeklődve minden mozdulatát. Fehér pólóinget, rövidnadrágot és nagyon sötét, archoz simuló napszemüveget viselt. A haja ismét szőke volt; szépen lebarnult bőrével, erőt sugárzó mozdulataival még csak nem is emlékeztetett arra az elegáns öltönyt viselő, sötét hajú férfira, aki alig pár napja megszakította a család ünnepi vacsoráját. Rendelt magának még egy Ricard-t, és miközben lassan kortyolgatta, le nem vette a szemét Frannyről.
Kék Pötty visszaszaladt az asztalhoz. Franny felült, és nevetve hallgatta, amit a kislány mesélt. Milyen jól elvannak, gondolta Alain cinikusan, amikor ismét felhangzott Kék Pötty nevetése, és egy újabb Ricard mellől tovább figyelt.

Ebéd után Franny és Kék Pötty lesétált a pattra. Franny kibérelt két nyugágyat és egy ernyőt, de a kislányt csak a tenger érdekelte. Egyenesen a vízhez rohant, Franny pedig, a tökéletes kaliforniai szépség, apró, türkizkék bikinijében lassan követte.
Alain szakértő szemmel mérte végig, nem hazudtolva meg a nők körében kivívott hírnevét. Nem is rossz, állapította meg, és elégedetten elmosolyodott. Az élet néha váratlan ajándékkal lepi meg az embert. Most éppen azt a két személyt pottyantotta az ölébe, akik közte és jogos öröksége között álltak.

60

Amikor Alain elhagyta a chateau-t, nemigen volt választása. Ha Jake valóban kihívja a rendőrséget, akkor ő ha nem is halott, de bevonulhatott volna a börtönbe, és ott tölthette volna az életét. Kábítószer, fegyverek - szinte mindennel volt dolga, igaz, csak piti bűnözőként, gondolta bosszúsan, a nagymesteri rangig egyik területen sem sikerült felkapaszkodnia. Ennyi év után már gazdagnak kellett volna lennie, gazdagabbnak Felixnél, az anyjánál, sőt Jake-nél is. Ám a sors összeesküdött ellene, ezért amikor utoljára elment Felixhez pénzt kérni, és Felix elutasította, hirtelen haragjában felkapta az ezüst papírvágó kést, és szinte gondolkodás nélkül belevágta a bátyja halántékába. Még most is nevetnie kellett, ha a Felix arcára kiülő döbbenet eszébe jutott.
Bátyja testét belerakta egy műanyag szemeteszsákba, amelyet a szekrény aljában talált, így nem maradhattak utána árulkodó vérnyomok, aztán a vállára vette a hullát és odacipelte a teherlift aknájához. Tapasztalatból tudta, hogy aki magasból zuhan le, az általában a fejére esik, és szerencsére ez Felix esetében is pontosan így történt, így a szúrt seb, amelyet ő ejtett rajta, teljesen megsemmisült.
Ösztönösen tudta, mi a teendő ezután. Testvérek lévén eléggé hasonlítottak ahhoz, hogy szinte bárkit lóvá tehessen. Hasonló volt a felépítésük, a magasságuk, így magára öltötte Felix egyik elegáns öltönyét és a hozzá illő, méretre varrt angol cipőt, amely nagy volt ugyan a lábára, de azért tudta hordani. Aztán felkapta a bátyja aktatáskáját és belegyömöszölte a saját ruhadarabjait. Majd megkereste Felix kulcscsomóját, a széfhez lépett, és kivette belőle

az összes pénzt, amit talált, mintegy ötvenezer dollárt. Mivel jól ismerte a bátyját, biztosra vette, hogy senki sem tud a széfben tartott pénzről, ezért úgy gondolta, nem is fogják keresni. Az órákat és az ékszereket azonban nem vette magához, nehogy felmerüljön a rablás gyanúja. Amikor mindennel végzett, lifttel lement a földszintre, és a gallérját felhajtva, a nyakát behúzva elsietett a portás előtt. A következő percben már az utcán volt. Semmi sem veszélyeztette a szabadságát.

A chateau-beli kínos kudarc után, amikor Jake gépéhez kísérte egy kigyúrt testőr, forrt benne a harag amiatt, hogy míg az ellenségének ilyen luxusra is futja, neki a pénzszerzésre irányuló rengeteg mesterkedés és fondorlat ellenére még mindig kuporgatnia kellett. Ho Si Minh-városba vitték, és a hosszú repülőút alatt sem egy korty italt, sem egy falat ételt nem adtak neki. Az a nagydarab, zúzógép testőr egész úton rajta tartotta a szemét, miközben őt majd' szétvetette a méreg. Ezért még megfizet Jake, ezt ott helyben megfogadta. Sőt mindenki megfizet!

Vietnamban egyetlen szó nélkül kipenderítették a gépből, ő azonban az első kereskedelmi járattal visszajött Európába. Genfben szállt le, bérelt egy autót, és Dél-Franciaországig meg sem állt.

A villa mindig is az egyik kedvenc tartózkodási helye volt. Fiatalabb korában gyakran hozott ide lányokat - és néha fiúkat is. Alain ugyanis nagyon szerette az orgiákat. Ilyenkor úgy érezte, hatalma van a nők felett, és ez különös élvezettel töltötte el.

Tudta, hogy jó ideje senki sem használja a villát, így az különösen jó búvóhelynek ígérkezett, de először még ki kellett derítenie, mikor végzi Lucien a szokásos ellenőrzéseket. Mint kiderült, szombat reggelente, és az egész alig több egy futó pillantásnál.

Alain a vendégházat választotta. Az egyik hátsó ablakról leemelte a zsalut, benyomta az ósdi zárat, és máris otthon érezhette magát, mi több, biztonságban. Robogóját a közeli bambuszligetben rejtette el, a bérelt Renault-t pedig egy antibes-i parkolóházban tartotta. Visszafestette a haját szőkére, a meggyilkolt bátyja pénzén vett magának néhány új ruhát, és máris ugyanúgy érezte magát, mint régen - mintha a valóság őhozzá nem érhetne el. Bosszúra vágyott. Egyetlen gondja volt csupán - nem tudta, miként állhatna bosszút. Most azonban, hála a sorsnak, megoldódni látszott ez a problémája is.

A nap már lemenő félben volt, amikor Franny és Kék Pötty hazatért. Franny tusolás közben azon tűnődött, miért mindig egy strandon töltött nap után érzi a legkellemesebbnek a felforrósodott test a víz hűvös, lágy, tiszta sugarát? Megtörölte nedves haját, maga köré csavart egy fürdőlepedőt, és átment Kék Pöttyhöz, aki az ágyán lustálkodott.

- Mit szólnál egy omletthez? - kérdezte. Nagyon remélte, hogy tudja használni a szörnyeteg gázsütőt, és nem robbantja fel az egész házat. Aggodalma azonban fölöslegesnek bizonyult. Kék Pötty azt mondta, ahhoz is túl fáradt, hogy egyen, így Franny magára hagyta a félig már szundikáló kislányt, és egyedül ment le a konyhába.

A hűtőszekrényben volt tej, gyümölcslé, bor és egy darab aranyszínű vaj. A pulton talált egy vekni ropogós kenyeret, egy pöttyös tojásokkal megrakott kosárkát és egy nyári gyümölcsökkel teli tálat. Franny felkapott egy őszibarackot, megszagolta, és olyan ínycsiklandozónak találta az illatát, hogy nyomban meg is ette, mit sem törődve azzal, hogy a gyümölcs dús leve ragacsos cseppekben folyik le az állán. A kamrában egy hűtődobozban felfedezett egy tál átható illatú sajtot. Átvitte a konyhába, a pultnál levágott magának egy darab kenyeret, megkente vajjal és rátett pár sajtszeletet. Kitöltött magának egy pohár bort, és máris boldogan hozzálátott a vacsorához.

Békésen üldögélt a pult mellett; kiélvezett minden egyes falatot. Gengszter a lábánál kuporgott, és reménykedő pillantásokkal méregette hol őt, hol az ennivalót. Franny nem tudott ellenállni a könyörgő tekintetnek, odavetett hát egy darabka sajtot, amit a kutya rögtön le is nyelt, anélkül hogy megrágta volna. Franny ezt felháborítónak találta, mert a sajt annyira finom volt.

A konyha ablakain bekúszott az esti szürkület, az ajtó előtt lengedező gyöngyfüggönyt meg-megzörgette a könnyű szellő. Franny megpróbálta elképzelni, milyen lehetett itt, amikor a villa a fénykorát élte, tele fiatal, boldog emberekkel, gyerekekkel és állatokkal. Akár a chateau-ba, a Villa Martenbe is új életet kellene lehelni, gondolta, ugyanakkor tudta, hogy Rafaella már sohasem fog visszatérni ide.

Felállt, és kilépett a kertbe. Odakint semmi mást nem lehetett hallani, csak a nyugovóra térő madarak csicsergését a fenyőfák felől és a homok puha surrogását a meztelen talpa alatt. Még mindig meleg volt, és mint éjszakánként mindig, most is felerősödött a növények, a jázmin, a rózsák, a tengeri szegfűk és a különféle gyümölcsök varázslatos illata. Franny most különösen örült annak, hogy Lucas ebbe a paradicsomba tért vissza Rafaellához.
Végül visszament a házba, és gondosan bezárta maga mögött a nagy bejárati ajtót. Gengszter időközben kiválasztott magának egy hűvös sarkot a konyha köves padlóján. A hátán hevert, lábai az égnek álltak - mélyen aludt. Kék Pötty ugyancsak az igazak álmát aludta odafenn. Szétvetett tagokkal, békésen feküdt a hátán, és halkan szuszogott.
Hogy a friss szellő éjszaka is átjárja a házat, Franny nyitva hagyta a veranda ajtaját, majd meztelenül befeküdt az ágyába. Lehunyta a szemét, és az éjszaka neszeitől és illataitól elkábulva szinte azonnal elaludt. Az utolsó, boldog gondolata az volt, hogy hamarosan egy új, talán még szebb nap virrad rájuk, és minden egyes nappal közelebb kerül a viszontlátás Jake-kel.
Olyan mélyen aludt, hogy nem hallotta meg a halk lépteket a verandán, és nem vette észre a franciaablakban álló férfit sem, aki őt figyelte, miközben meztelenül aludt. Így a mosolyt sem láthatta a férfi arcán. Semmi sem jutott el a tudatáig egészen reggelig. A konyhából felhallatszó edénycsörömpölés ébresztette fel, de hogy Janine tesz-vesz, a reggelit készíti, arra csak akkor jött tá, amikor megérezte a friss kávé illatát.

62

Éppen visszatértek a napsütötte tengerpartról sziesztázni, amikor megszólalt a telefon. Franny a harmadik csörrenés-re felvette.
- Hiányzol - mondta Jake, és a lány már attól olvadozni kezdett, hogy meghallotta a hangját.
- Te is nekem - felelte halkan. Úgy érezte, mintha Jake ott lenne vele. - Imádok itt lenni, de még jobb volna, ha te is itt lennél velünk.
- Beszámolt Jake-nek a nap eseményeiről. Elmondta neki, mennyire szereti és mennyire szeretne együtt sziesztázni vele. Jake azt

válaszolta, hogy amint végez New Yorkban, Nizzába repül, és akkor mindennap együtt fognak szieszt̀ázni.
- És van még egy hely, ahová szeretnélek elvinni - folytatta Jake. - Egy jópofa kis fogadó Saint-Tropez mellett. A Hotel Riviéra. A tulajdonosai, Lola és Jack Farrar, nagyon helyes emberek. Biztos vagyok benne, hogy kedvelni fogod őket. Tudod, mit? Elmehetnétek Kék Pöttyel, akár csak egy éjszakára, és rögtön meglátod, milyen varázslatos hely. Egy szempillantás alatt beleszeretsz.
- Én már most szerelmes vagyok - válaszolta Franny. Másnap csakugyan elmentek Saint-Tropez-ba. A ramatuelle-i úton haladtak, amíg meg nem pillantották a virágmintával díszített feliratot: ISTEN HOZTA A HOTEL RIVIÉRÁBAN.
Franny rákanyarodott a kicsiny telken keresztülvezető, fákkal szegélyezett, keskeny útra, s ez vezetett el a rózsaszín villához, amelynek a Földközi-tengerre nézett a terasza. A homokos partra egy dúsan zöldellő kerten át lehetett kijutni, amelyben az elszórtan felállított tengerkék ernyők alatt aranybarnára sült vendégek élvezték a napfürdőzést. Egy rövid fastég mellett gumicsónak ringott a vízen, a parttól százméternyire pedig egy ósdi fekete bárka horgonyzott.
A szálloda lépcsőjén egy Frannyvel körülbelül egykorú, szőke, mosolygós nő fogadta őket.
- Jó napot! Vagy a bonjour helyénvalóbb lenne? - kérdezte. - Lola Farrar vagyok. Szobát keresnek?
Franny bemutatkozott, és elmondta, hogy Jake ajánlotta nekik a villát.
- Határozottan kijelentette, hogy nem szabad kihagynunk - tette hozzá.
- Á, a jóképű, titokzatos Jake Bronson - mondta nevetve Lola. - Minden este megveri dámában a férjemet. Ráadásul pénzben játszanak, játszmánként öt euró a tét. Esküszöm, Jake-nek még egyszer sem kellett fizetnie a szállásért, amikor elköszönt. - Kíváncsi pillantást vetett Frannyre. -Jól ismeri?
Amikor Franny beismerte, hogy igen, Lola csak annyit mondott:
- Már abból sejtettem, ahogy az arca ragyog, amikor megemlíti. - Bementek. Lola körbevezette őket, és megnézték az üres szobákat.
- Csupán kettő van - közölte Lola, miután belepillantott a vendégkönyvbe. - A Colette és a Bardot. Francia művészekről és

írókról neveztem el a szobáimat. Nem mintha olyan sok volna. mármint szoba. Összesen nyolc, de mindegyik más.
Kék Pötty Gengszterrel a nyomában majdnem átesett a küszöbön. Lola Farrar rögtön megnyugtatta őket, hogy a kutyát is behozhatják, főleg, ha Jake kutyája.
- Talán majd eljátszik a miénkkel - tette hozzá. - Őt nyilvánvaló okokból csak Rosszcsontnak hívjuk, és a magukéhoz hasonlóan azonosíthatatlan fajta. Ami pedig a szobát illeti. szerintem a Colette lesz a megfelelő. Kicsit nagyobb, mint a másik, és két különálló ágy van benne. Jöjjenek, megmutatom.
A szoba szebb már nem is lehetett volna: falait őszibarack színűre festették, rézágyait fehér muszlinfüggöny takarta, ágyneműje makulátlanul ragyogott, köves padlóját puha szőnyegek borították. Kék Petty nagy zörgéssel kinyitotta a fémspalettát.
- Nézd! Nézd! - kiáltotta. - Itt az ajtó mellett éppen érik a füge, a parton pedig gyerekek játszanak. Menjünk már, Franny, menjünk! Lola azt mondta, hogy nyugodtan menjenek csak, ő majd megeteti Gengsztert, és keres neki egy hűvös helyet a konyhában. Így hát a lányok magukra kapták a fürdőruhájukat, leszaladtak a földszintre, és a virágban pompázó, teraszos kerten át, a Dél-Franciaországban gyakori, nagy zöld ernyőre emlékeztető fenyők árnyékában leszaladtak a puha, homokos partra.
Kék Pötty csatlakozott a sekély vízben pancsoló gyerekekhez, Franny pedig belevetette magát a szelíd hullámokba. Élvezte a testét simogató víz hűvös selymességét. Az örömtől eltelve felsóhajtott, aztán a hátára fordult, és miközben súlytalanul lebegett, a hihetetlenül kék eget bámulta. Jake-re gondolt, és arra, hogy egy napon majd együtt is eljönnek ide. Egy idő után odaúszott a fekete bárkához. Felnevetett, amikor meglátta a nevét. Rosszcsont. Rögtön tudta, hogy a bárka gazdája, Jack Farrar csak jó ember lehet.
Aznap este a fogadó teraszán vacsoráztak Kék Pöttyel. Saint-Tropez fényei úgy csillámlottak az öböl mentén, mint egy hosszan elnyúló kristály nyakláncon a kövek. Csodás kilátás tárult elébük. Ahogy Franny a Lola által javasolt jéghideg Paul Signac rozét kortyolgatta, igen távolinak érezte a Házi Kedvencek Klinikáját. Megtudta Lolától, hogy Signac híres festő volt, aki pályafutása korai szakaszában Saint-Tropez-ban alkotott. Grillezett crevette-et[31] ettek abból a nagyméretű fajtából, amelyet a helyiek bouquet-nak neveztek, majd báránysültet, amely egyenesen az Alpilles

hegyvonulat lankáiról érkezett. A záró fogás, a levendulaszínű creme brűlée egyenesen mennyei volt. Kék Pötty rögtön vacsora után bebújt az ablakhoz közelebb álló ágyba, és perceken belül elaludt.
Franny csatlakozott Lolához a teraszon, ahol a jóképű Jack Farrarrel is megismerkedett.
- Mondja meg Jake-nek, hogy legközelebb biztosan megverem dámában. Ezt veheti akár fenyegetésnek is! - tréfálkozott a férfi, majd a következő pillanatban máris kénytelen volt beismerni egy újabb vereségét: ezúttal egy magas, hihetetlenül vörös hajú, „Répa" Shoup nevű vendégnek sikerült legyőznie. Így aztán Franny a legnagyobb jóindulattal sem tudta fenyegetésnek tekinteni a szavait. Később beszélgetésbe elegyedett egy Nightingale kisasszony nevű angol hölggyel, aki Erzsébet királynő szakasztott mása volt, és hamarosan azon kapta magát, hogy a Scotland Yard detektívjeiről folytatnak élénk eszmecserét. Mint kiderült, Miss N., ahogy a hölgy nevezte önmagát, valamikor egy nyomozó felesége volt. Többek között azt is elmesélte Frannynek, miként próbálta elvenni Lolától a Hotel Riviérát egy velejéig romlott, erkölcstelen milliomos.
Franny a bortól és az érdekes történetektől bódultan úgy aludt aznap éjjel, mint a tej. S amikor másnap reggel indulás előtt nagy ölelések és puszik közepette szomorúan elköszöntek Lolától, megígérte, hogy hamarosan Jake-kel is visszajön.
Még előző nap, miközben Franny és Kék Pötty indulni készült, Alain lesből figyelte, ahogy bepakolnak a kocsiba, és amikor elindultak, nagyot káromkodott. Megijedt, hiszen ha végleg távoznak, akkor kútba esett a terve. Amint eltűnt az autó, felkapaszkodott az emeleti verandára, és bement Franny szobájába. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor látta, hogy még ott van a lány holmija. Aztán lement a konyhába, hogy megvizsgálja a gázsütőt. Ellenőrizte az égőfejeket, megállapította, hogy a sütő földgázzal működik, nem propánnal, majd a konyhaajtón keresztül távozott, és gondosan bezárta maga után. Elsétált a bambuszligetbe, felült a robogójára, és Antibes-ba hajtott. A parkolóházhoz érve átült a kocsijába, és csúcssebességre kapcsolva Cannes felé vette az irányt. Kaszinózni és szórakozni akart. Ha nincs otthon a macska, nyugodtan cincoghatnak az egerek, gondolta, és most különösen találónak érezte a régi bölcsességet. Miért is ne szórakozhatna, amíg nem jön el az ő ideje?

Clare úgy érezte, lépnie kell, most vagy soha. A jövője forgott kockán. Lezuhanyozott, felvette a legegyszerűbb holmiját, amit a szekrényében talált, egy fehér pamutruhát. Nyaknál magasan záródott ugyan, de majdnem az egész hátát szabadon hagyta, és a szoknyája puha, kislányos fodrokban hullámzott a térde körül. Spárgatalpú vászoncipőt húzott hozzá, és egy narancssárga szalaggal, amely eredetileg egy süteményes dobozt díszített egy olyan cukrászdából, ahol még a süteményt is elegáns papírba csomagolják és átkötik szalaggal, lófarokba kötötte sötét haját. Aztán alaposan szemügyre vette magát a tükörben.

- Gyerünk, kislány! - biztatta magát.

Festetlen arcával, szűzies fehér ruhájában pontosan úgy nézett ki, mint Franny, csak épp sötét hajú változatban. Aranykarikát akasztott a fülébe, aztán rögtön ki is vette. Finoman megszórta magát a Mademoiselle Doritée boltjában vásárolt levendulaillatú kölnivel, amelyet a környéken készítettek, kifejezetten a turisták számára. Csupán néhány euróba került, és odahaza eszébe sem jutott volna, hogy megvegye, ha egymillió évig él, akkor se, de itt, vidéken, tökéletes választásnak bizonyult. Felpróbált egy szalmakalapot, aztán azt is letette, inkább kék kendőt kötött a fejére Jackie Onassis stílusában.

Felkapta a francia-angol szótárt, amit megérkezése óta mind gyakrabban forgatott, meg a kis jegyzetfüzetet, amelybe kiírt néhány hasznosnak ígérkező kifejezést, és mindkettőt a zsebébe csúsztatta.

Még mindig habozott. Rendben hát. Most már tényleg készen állt. Ha most nem indul el, a végén még meggondolja magát. Felkapta a slusszkulcsot, és leszaladt a földszintre. A hallban megállt egy pillanatra, megnézte, nincs-e ott valaki, majd amikor úgy látta, hogy egyedül van, megkönnyebbülten felsóhajtott. Így ugyanis senki sem kérdezhette meg, hova készül.

Hogy Haigh az utolsó pillanatban mégiscsak kikukkantott az étkező függönye mögül, és szemtanúja lett annak, ahogy ő a kelleténél jóval gyorsabban végiggurul a kocsifelhajtón, azt már nem vette észre. Az öreg komornyik csak egy pillanatig tűnődött azon, hova

mehet Clare, mert gyanította a célját. Haigh ugyanis mindig tudta, mi történik a chateau körül.
Még csak két óra múlt, és ahogy ez Dél-Franciaországban ilyenkor szokás, minden zárva volt. Egy lelket sem lehetett látni a falu főterén, így a Café des Colombes-ban sem. Még az öregek is eltűntek a padokról, s a kutyák is visszahúzódtak a fasor hűvösébe.

Clare leparkolt a fák árnyékába, kiszállt, lesimította fehér pamutruháját, vett egy nagy levegőt, aztán eltökélt léptekkel elindult a kávéház felé.
Jarré épp a pultot törölgette, amikor megszólalt a csengő. A bajusza megrándult, a szeme pedig elkerekedett, amikor meglátta a fehér jelenést. Letette a rongyot, kilépett a pult mögül, és közben a derekára kötött köténybe törölte a kezét.
- Clare. - nyögte, és ezúttal meg sem próbálta leplezni a sötét cigányszemébe kiülő csodálatot. - Az ebéd már elfogyott, de biztos találok valamit a kamrában, ha enni akar.
A közös munka során Clare füle tökéletesen hozzászokott Jarré jellegzetes provence-i hanglejtéséhez.
- Nem vagyok éhes, köszönöm.
- Eh bien, akkor mivel szolgálhatok? Egy itallal esetleg? Mit kér? Egy pohár bort? Ricard-t? Vagy inkább pezsgőt? - Bármit felnyitott volna Clare-nek, amit csak akar.
Clare arra gondolt, hogy pezsgőt bontani talán korai lenne, ezért megrázta a fejét.
- Non, merci. Jarré, beszélnünk kell.
A férfi úgy nézett rá nagy, barna, megértő szemével, hogy Clarenek összerándult a gyomra.
- Bien sür, Madame Clare.
- Csak Clare - helyesbített határozott hangon a nő.
- Clare- bólintott a férfi.
Clare felkapaszkodott egy zöld műbőrrel borított bárszékre, a pultra könyökölt, és azon tűnődött, hogy is kezdje. Jarré odaült mellé. Nagydarab volt, melegség áradt a szeméből, a szívéből. megbízhatónak és rendesnek látta Clare.
S mivel időközben arra is rájött, hogy a gesztusok beszédesebbek minden szónál, két kezébe fogta a férfi kezét, és egészen közel hajolt hozzá.

- Csókoljon meg, Jarré! - mondta, és elmosolyodott, amikor a szép barna szempárban meglepetés villant. Nagy termetéhez, erőteljes alkatához képest hihetetlenül puha, gyengéd és édes volt az ajka, kíváncsi, mintha különleges bort kóstolna.
- Clare - mormolta, azzal magához húzta a nőt és újra megcsókolta. Clare lecsusszant a bárszékről, így még közelebb kerültek egymáshoz. - Ó, Clare - ismételgette kábultan Jarré, majd újra meg újra birtokba vette a felkínált ajkakat. A kék kendő Clare füle mögé csúszott, mire felnyúlt érte és félredobta. A mozdulat nyomán kibomlott a haja. Jarré azonnal megmerítette ujjait a selymes fürtökben, ám a tekintete továbbra is Clare szemét kutatta, aki úgy érezte, mindjárt belehal a boldogságba, de aztán rájött, hogy nem teheti meg, mert az a nagy-nagy boldogság talán még nem is az övé.
- Azóta szeretlek, hogy először megpillantottalak - mondta Jarré franciául, de Clare a szíve mélyén pontosan értette minden szavát.
- Én is szeretlek - válaszolta.
Legnagyobb meglepetésére a férfi összevonta a szemöldökét.
- Clare, te gazdag nő vagy, a messzi Amerikában élsz - mondta szomorúan. - Én meg csak egy falusi kávéház tulajdonosa vagyok. Még Párizsban sem jártam soha. Hogyan kérhetnék egy ilyen nőt arra, hogy a feleségem legyen? Nem beszélve arról - folytatta szomorúan -, hogy tudomásom szerint férjnél vagy.
- Már nem sokáig - jelentette ki határozottan Clare. - És nem vagyok gazdag. Természetesen feleségül kérhetsz, de előtte el kell mondanom valamit.
Ellépett Jattétól. Leengedte a karját, s a fejét fölszegve igyekezett megőrizni a méltóságát.
- Nézz rám, Jarré! Azt akarom, hogy pontosan megérts mindent, mert tudnod kell, hogy amit itt látsz, az nem ugyanaz, mint amit kapni fogsz. - Elhallgatott, előhúzta a zsebéből a jegyzetfüzetet, és megkereste az előre kiválasztott francia kifejezéseket, melyekre a magyarázathoz szüksége volt.
- Jarré - kezdte kissé kifulladva, mert nagyon ideges volt. - Amikor fiatal voltam, nagyon szegény voltam. Olyan szegény, mint az itteni vendégmunkások. És ahogy ők is, a földeken dolgoztam. Ki nem állhattam, amit csinálnom kellett, a legszívesebben megszöktem volna, mert tudtam, hogy van egy másik, egy gyönyörű, nevetéssel teli, boldog világ. De ahhoz, hogy elmenekülhessek, pénzre volt szükségem. - Elhallgatott, és a férfira nézett. - És egy hozzám

hasonló, tanulatlan, de csinos kis fruskának csak egyetlen módja volt arra, hogy pénzhez jusson. És én megragadtam.
Jarré nem szólt, csak szomorúan nézte Clare-t.
Ő pedig folytatta, félig angolul, félig franciául, és akadozva elmondta ugyanazt a történetet, amelyet Frannynek is elmesélt. Semmit se hagyott ki. Amikor befejezte, vett egy nagy levegőt, és csak állt behunyt szemmel, várta, hogy a férfi mondjon valamit. Még akkor is, ha előre tudta, mit fog hallani: isten veled, Clare. Ám Jarré még mindig nem szólalt meg, s ebből Clare arra következetett, hogy mindennek vége. Hogy el ne sírja magát, összeszorította az ajkát, elfordult, és elindult a kijárat felé.
Érezte, hogy a férfi utána lép, és azt is érezte, hogy megragadja a vállát, de kirántotta magát a kezéből, és hogy Jarré ne láthassa a szemét égető könnyeket, ügyetlen mozdulattal az orrára tolta a napszemüvegét. Jarré azonban maga felé fordította. Először végignézett rajta, aztán levette róla a szemüveget, és vaskos ujjával, amelyen még érezni lehetett az aznapi frittattához felaprított fokhagyma illatát, kitörölte Clare szeméből a legördülni készülő könnycseppeket.
- Még sohasem találkoztam ilyen nővel - mondta nagyon halkan, de Clare továbbra is csak a spárgatalpú cipőjét nézte üres tekintettel. Hát persze hogy nem. Az olyan nők, mint ő, nem kifejezetten provence-i falucskákban élik az életüket.
- Clare, már nem vagy szegény kislány. Már nem táncolsz meztelenül bárokban. Azt tetted, amit tenned kellett, hogy életben tartsd magad. Gyönyörű nő vagy, akinek lelke van. És most már pontosan az vagy, akinek látszol. - Clare szemében, ha csak egy szikrányira, megcsillant a remény.
- Szeretlek, Clare - folytatta Jarré -, de én csak egy egyszerű falusi kávéház tulajdonosa vagyok. Zöldséget termesztek a kiskertemben, és ebédet főzök a helyieknek meg a turistáknak. Egyszerű életet élek, és ezen nem is akarok változtatni. Nem kívánhatom, hogy ezt az életet megoszd velem. - Szomorúan megvonta a vállát. - Nincs semmim, amit egy ilyen nőnek felajánlhatnék cserébe.
Clare szíve hangosan kalapált. Már megint azt mondta: ilyen nő. Elhúzódott hát a férfitól.
- Viszontlátásra, Jarré - mondta, de a férfi megint megállította.

- Nem tudok megváltozni - mondta, és egészen közel hajolt Clarehez, az arcuk szinte összeért. - Ez az életem, ez az én világom. Tényleg a részese akarsz lenni?
Clare úgy bámult rá, hogy majdnem kipottyantak a szemei. Azt hitte, rosszul hall.
- Akár ebben a pillanatban! - suttogta, és a férfi nyaka köré fonta a karját.
Jarré valószínűleg nem értette, amit Clare mondott, de azt nagyon is jól értette, amit a szeme üzent. S amikor azt kérdezte tőle: - Hozzám jönnél feleségül, gyönyörűséges, drága Clare? - Clare csak annyit mondott: - Igen!

64

Jake olyasmit tett, amit korábban csak nagyon ritkán: egy kollégájára bízta a munkát. Nem mintha nem törődött volna azzal, mi történik az ügyfeleivel, csak éppen megváltozott az életében a fontossági sorrend, és tudta, hogy ezzel párhuzamosan meg fog változni az életmódja is. Nem hívta fel Frannyt, hogy elmondja, úton van hozzá, mert látni akarta nagy kék szemében a meglepetést, hallani akarta a hangjában az örömöt, és azt akarta, hogy kigyúljon az arcán az a napsütötte mosoly. Franny Marten egyetlen valamirevaló megnyilvánulásából sem akart kimaradni, hogy létrehozhassa emlékezetében azt az adatbankot, amely írott naplóként fogja nyomon követni közös életüket.
Mielőtt elindult, elment a Tiffanyba, és vásárolt egy jegygyűrűt. Arra gondolt, hogy Franny romantikus lélek, mint az Alom luxuskivitelben Hollyja, ezért régimódi, platinába foglalt, párna alakú gyémánttal készült gyűrűt választott. Úgy tervezte, hogy a villában fogja átadni neki. Majd este lemennek a kertbe. A háttérben ott mormol a tenger, szél borzolja a fákat, és kivételesen talán még a tücskök is elhallgatnak. Felnevetett. A jelek szerint egyre romantikusabb lesz ő maga is. Már meg is rendelte a villába a pezsgőt az ünnepléshez, és meghagyta Janine-nak, hogy hűtse be. S egy hatalmas csokor Casablancai liliom kiszállításától is gondoskodott.
Már Dél-Franciaország fölött járt vele a repülő. Ha Jake is a fedélzeten tartózkodott, mindig a remek pilóta és régi jó barát,

Johnny Lang vezette a gépet. Rajta kívül egy utaskísérőből és egy szakácsból állt a személyzet. A repülőgép kicsiny, zárt világában száguldottak Európa felé.
Jake megnézte az óráját, majd megkérdezte a pilótától, hol járnak pontosan. Elkortyolgatott még egy csésze kávét, és mivel nem tudott aludni, erőt vett rajta a nyugtalanság. Időnként lepillantott a fehér szalaggal átkötött kék Tiffany dobozra, amely ott hevert előtte az asztalon. Már a látványától mosolyognia kellett. Bízott benne, hogy Gengszter vigyáz Frannyre. Mert ha nem, megtépi a fülét, az biztos.
A villa vendégházában Alain meghallotta az érkező kocsi zaját. Ajtók csapódtak, aztán felugatott egy kutya. Vidám hangok üdvözölték Janine-t. Alain visszafeküdt az ágyra, és összekulcsolta két kezét a tarkója alatt. Elmosolyodott. Fejében már készen állt a terv. Még néhány óra, és végre is hajtja. Csak ki kell várni a megfelelő pillanatot.
Gengszter kedvenc helye az emeleti verandán volt, itt szeretett a legjobban szunyókálni, bát mivel sokáig élt az utcán, az egyik szemét mindig nyitva tartotta, hogy az esti szendergés közepette is lássa, mi történik körülötte. Most elégedett morgással maga alá húzta a hátsó lábait, az elsőket pedig kinyújtotta, és megpihentette rajtuk a fejét. Aztán behunyta az egyik szemét, és nemsokára elszunnyadt. A földszinten Franny odalépett a telefonhoz. Fel akarta hívni Clare-t, hogy elmondja neki, mennyire hiányzik. A füléhez tartotta a kagylót, és csodálkozva állapította meg, hogy nincs vonal. Vállat vont, és úgy döntött, majd másnap telefonál.
Elindult föl az emeletre, hogy esti mesét olvasson Kék Pöttynek. Gengszter meghallotta a hangjukat, feltápászkodott, bebotorkált a teraszról, és elnyúlt a küszöb előtt. Nemsokára mindketten aludtak, mint a bunda: Kék Pötty is, és a kutya is.
Franny lezuhanyozott, aztán fölvett egy vékony pamut köntöst, kiment a verandára, s a korlátnak támaszkodva a csillagos eget bámulta és a parton villogó fényeket. Szokatlanul párás éjszaka volt, és most az egyszer a tücskök is hallgattak. A tenger fölött színpompás ernyőkként tűzijáték fényei villantak, hol arannyá, hol ragyogó kékké vagy bíborszínűvé varázsolva az eget. Franny végignézte a parádét, aztán lefeküdt, és eloltotta a lámpát. A holnapi az utolsó napjuk lesz a villában, aztán „hazamennek" a chateau-ba. Jake-hez.

Jake-et Nizza fölött érte utol a telefonhívás, éppen akkor, amikor a gép ereszkedni kezdett. Megtudta, hogy Alain Martent egy montecarlói kaszinóban látták aznap, ahonnan hatalmas, harmincezer eurós nyereménnyel távozott. Éppen ez hívta fel rá a figyelmet. A haja ismét szőke volt, de a személyazonosságához nem férhetett kétség. Egy fehér Renault Lagúnát vezetett, de hogy hol lakik, azt nem tudta megmondani Jake embere.

Jake szíve a torkában dobogott, amikor eszébe jutott Franny és Kék Pötty. Hol másutt lenne Alain, ha nem a villában? Felhívta a villa számát, de a vonalban csak süket csönd hallatszott. Érezte, hogy feláll a nyakán a szőr. Nagyon nagy bajtól tartott. Felhívta a rendőrségi kapcsolatát Cannes-ban, bemutatkozott, mindent elmondott neki Alainről, és hozzátette, hogy két ember veszélyben van. Aztán feltárcsázott egy helikopterkölcsönzőt, és lefoglalt egy Sikorskyt. Biztosították, hogy a gép készenlétben fogja várni, amikor leszáll. Neki csak be kell ülnie a kormány mögé.

Alain az egyik kerti kőpadon várta ki, hogy a villában elsötétedjenek az ablakok. A vendégházban tökéletesen helyreállította a rendet. Még a leemelt zsalut is visszarakta az ablakra a hálószobánál, ahova betört. Biztosra vette, hogy nem hagyott nyomot maga után. A kezében szorongatott műanyag tasakban jókora szelet sült hús lapult. Felállt, csöndesen odasétált a veranda alá, és közben azért fohászkodott, hogy az az átkozott kutya meg ne hallja a lépteit. Aztán áthajította a húst a veranda korlátján, és visszalépett az árnyékba. A kutya körmei hangosan kopogtak a padlón, amint kirohant a verandára. Először körbeszimatolt, majd elégedetten felvakkantott, és nyalogatni kezdte a váratlan csemegét. Alain közben leült a hosszú asztal mellé, ahol gyerekként az anyja barátaival együtt annyi finomságot elfogyasztott. „Boldog idők" - ezt mondogatta mindig Rafaella, de Alain már akkor is másnak érezte magát. Néha olyan érzése támadt, mintha a saját testén kívül élné az életét. S ez a testéből kilépett fele félrevonult, és a háttérből szemlélte az eseményeket. Megfigyelte az asztalnál ülőket, gondolatban kigúnyolta őket, majd - persze csak gondolatban - könyörtelenül megszabadult mindegyiktől. Végül egyedül maradt, és ő lett a korlátlan úr. Most ezt az ábrándot igyekezett megvalósítani. Ehhez persze nagyon okosnak kell lennie. Úgy kell intéznie mindent, hogy később balesetnek tűnjön, ami történt. Az emberek úgyis arra fognak gondolni, kivéve Jake-et, meg persze

Rafaellát, de addigra ő már túl lesz árkonbokron, és ahogy Felix meggyilkolását, ezt sem tudják majd rábizonyítani.
Hallotta, hogy a kutya fuldokolni kezd, majd tompa puffanás jelezte a veranda padlóján, hogy elterült. Alain ekkor az épület hátuljához sétált, és azzal a kulccsal, amelyet gyerekkora óta magánál tartott, kinyitotta a konyhaajtót. Egyenesen az ósdi tűzhelyhez lépett, és elfújta az őrlángot. Aztán kitárta a sütő ajtaját, és megnyitotta az összes csapot. Összeráncolta az orrát, amikor a szagot megérezte. Gyorsan visszament a hátsó ajtóhoz, és miután kilépett a kertbe, gondosan bezárta maga után. Korábbi leshelyéhez érve felállt a kőpadra, és átlendítette magát az emeleti veranda korlátján.
Tornacipős lépteivel könnyedén, zaj nélkül ment körbe a verandán a ház túlsó oldalára, ahol Franny és Kék Pötty hálószobája volt. Útközben megállt, és megnézte a kutyát. Gengszter az oldalán feküdt, állkapcsa elnyílt, a szeme kidülledt. Alain óvatosan belerúgott. A kutya nem mozdult. Nem volt benne élet.
Alain először Franny nyitott ajtajában állt meg. A nő úgy szuszogott, mint egy kisgyerek. Két kezét hosszan előrenyújtotta a feje mellett, és békésen aludt, mint akinek semmi gondja nincs. Alain halkan behúzta a verandaajtót, majd elfordította a zárban a kulcsot és zsebre vágta. Aztán Kék Pötty ajtajához lépett.
A kislány összegömbölyödve aludt, mint egy labda, rövid fekete haja glóriaként terült szét a feje körül. Hamarosan csatlakozni fog az angyalokhoz, gondolta Alain, és elmosolyodott. Aztán ezt az ajtót is bezárta kívülről, és a zsebébe csúsztatta ezt a kulcsot is.
A verandán újból megkerülte a házat, kényelmesen lement a földszintre, beleszippantott a gázszagú levegőbe, majd átsietett a nappaliba, és meggyújtotta a kandallópárkányon álló gyertyákat. Nem kell sok időnek eltelnie, gondolta elégedetten, és a gáz összegyűlik, találkozni fog a lángokkal, és akkor nem lesz többé Villa Marten. A vendégeivel együtt eltűnik örökre.
Már maga mögött hagyta a házat, és a robogóján elindult Antibes felé, amikor meghallotta a feje fölött a helikoptert és a távolból a rendőrségi szirénák vijjogását. Az volt az első gondolata, hogy nem őt keresik, hiszen azt sem tudhatják, hogy itt van, de azért óvatosságból letért a főútról, és a szárazföld felé vette az irányt. Minden utat ezerszer bejárt errefelé, a gyalogösvényeket, a fasorokat és a csapásokat egyaránt. Úgy ismerte a környéket, mint a tenyerét.

Kék Pötty a szirénák hangjára ébredt. Egy pillanatig azt hitte, hogy ismét Sanghajban van. Felült az ágyban, és tekintetével a nagyanyját kereste, de Csing Pao-csu persze nem volt ott. Ahogy Gengszter sem, aki pedig mindig a közelben aludt. Hirtelen furcsa szagot érzett. Korábban a konyhában, a gáztűzhely mellett érezte ugyanezt a szagot.
- Franny, Franny! - kiabálta, és átrohant a szomszéd szobába. - Ébredj fel, ébredj fel, valami baj van!
Franny már azelőtt kihallotta a kislány hangjából a félelmet, hogy megérezte volna a gázszagot. Kiugrott az ágyból, megragadta Kék Pötty kezét, és máris rohant volna ki vele a verandára. Csakhogy nem tudta kinyitni a verandaajtót, hiába rángatta a kilincsét. Tudta, hogy nyitva hagyta, amikor lefeküdt. Hogy lehet, hogy most zárva van? A félelem jeges kígyóként kúszott végig a gerincén. Úgy, hogy valaki meg akarja ölni őket!
Egy pillanatig csak állt, megbénította a félelem, aztán felkapta a cipőjét, és a zár melletti üvegtáblába vágta. Az üveg megrepedt ugyan, de nem tölt ki. Franny kétségbeesésében az öklével mérte rá a következő ütést. Hallotta, hogy Kék Pötty felsikolt, és azt is tudta, hogy a csuklójából spriccelő vér miatt. De legalább sikerült kinyitnia az ajtót, és végre kiléphettek a verandára - ahol rögtön Gengszter élettelen testébe botlottak. Megálltak, és dermedten nézték. Még Kék Pötty is felismerte a halál jeleit, és a korábbinál is hangosabb sikoltozásba kezdett. Ezúttal csatlakozott hozzá Franny is. Aztán robbanást hallottak, és hirtelen óriás narancsszínű tűzgömbbé változott körülöttük a világ.

65

A helikopter lebegve megállt a part közelében elnyúló üres parkoló felett, és éppen kezdett leereszkedni, amikor a robbanás elszippantotta körülötte a levegőt, és alaposan meg is hintáztatta. Aztán néhány másodperc múlva kipattant a gépből Jake, és rohanni kezdett a lángok felé.
Ugyanaz a rémálom megint. Bekövetkezik a robbanás, ő futásnak ered, aztán meglátja az összeégett testet. A nőét, akit az életénél is jobban szeret.

Rohant, ahogy csak bírt, amíg a Villa Marten helyén izzó tűzgolyóhoz nem ért. A háta mögött hallotta a szirénákat, a fékező kerekek csikorgását és az ordítozást. S előtte ott tombolt maga a pokol. Ő pedig futni kezdett felé.
Hangok kiáltottak utána, hogy álljon meg. A surrogás azt jelezte, hogy elkezdték letekerni a tűzoltófecskendőket, majd néhány tűzoltó Jake után vetette magát. Megragadták, próbálták visszarántgatni. A felső verandát addigra szinte teljesen felfalták a lángok. Most éppen az ajtókereteket nyaldosták vadul. Azoknak a szobáknak az ajtókereteit, amelyekben Franny és Kék Pötty aludhatott. Jake egy erőteljes rántással kiszabadította magát a tűzoltók kezéből, tovább bukdácsolt, s közben Franny és Kék Pötty nevét kiáltozta. Aztán meglátta őket. Kicsavart testtel, összegabalyodott végtagokkal feküdtek egymáson egy nagy, véres halomban. Jake térdre esett mellettük. Szinte ugyanebben a pillanatban odaért a mentőszemélyzet is. Franny Kék Pöttyön feküdt, s nem mozdult, csak a kislány erőtlen nyögdécselését lehetett hallani. Jake gyengéden megérintette a kezét.
- Minden rendben, Kék Pötty. Jake vagyok. Nem lesz semmi baj, megígérem - csitította. Frannyre nem mert ránézni. Ugyanígy feküdt annak idején Amanda is.
- Szivárog a gáz! - ordította valaki. - Ki kell üríteni a területet. Menjenek távolabb! - Jake azonban nem mozdult. Az orvosokat figyelte.
- Élnek - mondta az egyikük, és Jake szívének végre helyreállt a ritmusa.
- Ha bent maradnak a házban, most mindketten halottak lennének - tette hozzá egy másik. - A robbanás lerepítette őket a verandáról. A kutyát is, de annak nem volt ekkora szerencséje. már ha ez szerencsének nevezhető.
Jake elfordította a fejét. A véres szőrcsomóra nézett amivé egykori társa és barátja lett a robbanás következtében. Aztán ismét visszafordult a sérültekhez.
Franny nyakát addigra rögzítették. Most a hátán feküdt, és még csináltak vele valamit az orvosok. Kék Pöttyöt közben átemelték egy hordágyra. Eszméletlen volt, de két apró keze úgy rángott, mintha hatalmas küzdelmet folytatna valakivel vagy valamivel.
Jake nem akarta. nem bírta még egyszer végignézni ugyanazt. Kényszerítenie kellett magát, hogy Frannyre nézzen, de az

emlékezete a múltba révedt. Amandát látta, ahogy az út szélén fekszik, a feje merő véres pép, mert az arcát teljes egészében letépte a robbanás. Halott volt ő is, meg a gyermekük is. Megpróbálta mindörökre száműzni a fejéből ezt az emlékképet, erre most újból megtörtént ugyanaz, csak ezúttal
Frannyvel. Franny. kék volt a szája, olyan kék, mint a szeme, állapította meg csodálkozva Jake, de az arcán egyetlen karcolás sem esett. Békésnek látszott, mintha csak aludna. Az arcára oxigénmaszkot, a nyakára merevítőt tettek. Rengeteg vér volt körülötte. A csuklóján és a lábán nyomókötéssel próbálták elállítani a vérzést. Aztán sokkfóliába csavarták, majd nagyon óvatosan ráemelték egy hordágyra és betették a mentőautóba.
Jake Gengszterhez lépett és felkapta, majd a kutyával az ölében határozott léptekkel elindult a mentősök után. Megpróbálták becsukni előtte a mentőautó ajtaját, de olyan fenyegetően mordult a mentősökre, hogy azok megijedtek, és végül megengedték, hogy velük menjen. S ha már mehetett, a kutyát is vitte.
Fél óra múlva már a kórház várótermében ült, és a faliórát bámulta, amelyen végtelen lassúsággal peregtek a percek - amelyek talán Kék Pötty és Franny utolsó percei. Időnként megjelent mellette egy-egy orvos vagy nővér, és felszólította, hogy vigye ki a kutyát, Jake azonban úgy tett, mintha meg sem hallaná, így végül felhagytak a próbálkozással, és magára maradhatott a gondolataival. Eltelt egy óra, aztán kettő is. Később a pilótája is megjelent a kórházban a repülőgép személyzetével együtt. A helikopterkölcsönző cégtől tudták meg, mi történt. Kávét hoztak neki, de fölöslegesen, mert Jake nem itta meg, együttérzésükről biztosították, amivel nem tudott mit kezdeni, végül felajánlották, hogy gondoskodnak Gengszterről. Jake azonban egy szót sem szólt, mintha megbénította volna az érzelmi sokk - elvégre újra átélte a felesége halálával végződő poklot és ezt a másikat is, amely talán új szerelmétől fogja megfosztani.
Órák múlva aztán odalépett hozzá egy sebész.
- Szerencsénk van, Mr. Bronson - mondta, és fáradt mosolyt erőltetett magára. - Nem égtek meg. A robbanás szabályosan ledobta őket az erkélyről. A gyermeknek erős agyrázkódása van, ezért megfigyelés alatt kell tartanunk, de a röntgenfelvétel alapján megállapítható, hogy nem érte idegkárosodás. Eltört a lába, és számos kisebb sérülést szenvedett, de rendbe fog jönni.

Jake szíve nagyot dobbant, ezúttal Kék Pötty miatt.
- Mademoiselle Marten testét ennél jóval súlyosabb trauma érte, és még mindig eszméletlen. Eltört a negyedik csigolyája, illetve hétköznapi nyelven fogalmazva a nyaka. Ezenkívül roncsolódott az artériája, és rengeteg vért vesztett. Minden tőlünk telhetőt megtettünk, a sorsa a következő huszonnégy órában fog eldőlni.
A sebész megint felvillantotta fáradt mosolyát, és kinyújtotta a kezét, de Jake észre sem vette.
- Él? - kérdezte, mintha nem tudná felfogni, amit az orvos mondott.
- Él - ismételte meg olyan megkönnyebbüléssel, hogy a közelében állók elmosolyodtak. Aztán az élettelen Gengszter durva bundájába fúrta az arcát, és sírni kezdett.

66

Alain az olcsó cannes-i hotelszobában feküdt az ágyán, és a tévéhíradót nézte. Nem örült annak, amit látott. A Marten Villa megsemmisült ugyan, de akik igazából az útjában álltak, azok életben maradtak.
Egyvalamiben azonban igaza lett. Senki sem jött rá, hogy a gáz a meggyújtatlan égőfejeken keresztül jutott a levegőbe, mert mindent darabokra szaggatott a robbanás. A villát régóta nem használták, és mindenki azt gyanította, hogy az elöregedett vezetékek szivárgása okozta a tragédiát.
Még sokáig feküdt az ágyon, megpróbálta kigondolni a következő lépést. Végül felkelt, és hogy kitisztuljon a feje, vett egy hosszú zuhanyt, majd kocsiba ült. Cannes régi kikötőnegyedébe hajtott, a Le Suquet-be, beült a kikötőre néző egyik bárba, és miközben a száz láb hosszú jachtokat és a fényűző tengerjárókat bámulta, Ricard-t kortyolgatott és sajnálta magát. A kaszinóban nyert pénzt már elköltötte, egyetlen cent sem maradt belőle. Felix pénzéhez nem férhetett hozzá, mert a gazember bátyja mindent Kék Pöttyre hagyott. El sem tudta képzelni, mi a jó büdös fene járhatott Felix fejében, amikor megírta a végrendeletét. Korábban eszébe sem jutott elismerni a gyereket. Ennek persze az volt az oka, hogy félt megtudni az igazat: attól tartott, hogy talán nem is ő a kislány apja, hanem az öccse.

Alain éveken át szemmel tartotta Felixet. Mindig pontosan tudta, hol van éppen, sőt gyakran a nevével is visszaélt, de Felix sohasem jelentette fel. A büszkesége nem engedte, hogy lejárassa a család nevét, gondolta merev mosollyal Alain.
Felixen igazából már évekkel korábban sikerült bosszút állnia. Kiderítette, melyik kocsmában dolgozik a nője. Dolgoznia kellett ugyanis, mert Felix nem akarta elkötelezni magát mellette, neki pedig nem volt pénze. Alain ettől kezdve minden erejével azon igyekezett, hogy a nőről a lehető legtöbbet kiderítse. Állandóan figyelte szegény teremtést. Előbb értesült a terhességről, mint Felix, mert összebarátkozott a lány egyik barátnőjével, aki elmondta neki az ilyen jellegű titkokat. Milyen jót nevetett rajta! Szórakoztatónak találta, hogy a történelem megismétli önmagát. Újra ugyanaz a hármas: egy terhes lány, ő és Felix -és vajon melyikük az apa?
Felhívta Felixet, és kikövetelt egy találkozót. Sohasem fogja elfelejteni, mennyire eltorzult a bátyja arca, amikor - blöff gyanánt persze - közölte vele, hogy a barátnője terhes, de a gyermek nem az övé, hanem a nő másik szeretőjétől van, aki nem más, mint ő maga. Felix először persze nem hitte el, de aztán kételkedni kezdett, végül csak azt hajtogatta: „Nem, ez nem lehet igaz."
- Nem terhes - jelentette ki Felix csendes, síri hangon. Hogy is lehetne az? Hiszen mindig vigyázott, amikor együtt voltak.
- Kérdezd csak meg tőle - biztatta magabiztos hangon Alain. - Kérdezd meg tőle, terhese! Aztán azt is kérdezd meg, hogy én honnan tudok a dologról, ha nem én vagyok az apa.
Felix soha többé nem találkozott a nővel. Kifizette Alaint, és amikor a nő meghalt, havonta küldött egy kisebb összeget a szegénységben élő gyereknek meg a nagyanyjának, leginkább azért, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét. Ezzel lezártnak tekintette az ügyet.
S az is maradt volna, ha Jake Bronson Rafaella meghívójának érkezése után meg nem jelenik Sanghajban, éppen akkor, amikor Alain sokadszor is arra kényszerült, hogy pénzügyi támogatást kérjen a bátyjától. S amikor nem kapta meg a kért segítséget, hirtelen felindulásában megölte Felixet.
Könnyen megúszta azt az éjszakát, de azóta mintha elpártolt volna tőle a szerencse. Egy ekkora robbanásnak mindenkit meg kellett volna ölnie, aki a közelben tartózkodik, és lám, a nő és a lány mégis életben maradt.

Alain újabb Ricard-t rendelt, és amikor kortyolgatni kezdte, az anyjára terelődtek a gondolatai. Ha Rafaella megadta volna neki, amit kért, ha neki adja a szőlőt meg a chateau-t, amelyek jog szerint amúgy is őt illetik majd, akkor elég pénze lett volna ahhoz, hogy fenntartsa a megszokott életvitelét. S akkor mindannak, ami történt, nem kellett volna megtörténnie. A problémái fő forrása tehát Rafaella volt.
Legurította az italt, majd rögtön rendelt egy másikat. Aztán vett egy Nice-Matint, és miközben a tűzesettel kapcsolatos híradást olvasta, ismét fortyogni kezdett a szívében az indulat. Erősebb haragot érzett, mint korábban bármikor. Még sokáig ült a bárban, egyik Ricard-t itta a másik után, és az életéről gondolkodott. Meg persze arról, hogy mit tegyen. Egyszer csak nem bírta tovább az őrlődést. Meghozta a döntést. Ismét hazamegy. S ezúttal nem fogja hagyni, hogy Rafaella kidobja.

67

Franny mozdulatlanul feküdt, mégis olyan érzése volt, mintha nagyon nagy sebességgel repülne egy hosszú alagútban. Súlytalan volt, lágy fuvallatok simogatták az arcát, és liliomillatot érzett.
Aztán megremegett a szemhéja, s lassan felnyílt. Franny körülnézett. Nagyon éles, fehér fény hasított a szemébe. Fel akart ülni, de mozdulni sem bírt. Beleremegett a rátörő félelembe. Már-már arra gondolt, hogy börtönben van, de aztán a liliomillat miatt elvetette ezt a lehetőséget. Akkor viszont csakis valamilyen kertben lehet.
Jobban kinyitotta a szemét, és ekkor észrevett egy levegőben felfüggesztett, begipszelt lábat. A saját lábát. Aztán jobbra pillantott. Egy nyitott ablakot látott, és hallotta, hogy a szellő zörgeti a spalettát. Ugyanaz a szellő, amelyik az álombeli alagútban az arcát simogatta. A tekintete balra siklott. Egy hatalmas vázában liliomok illatoztak az asztalon. Casablancai liliomok. Azt hitte, a virágokat is álmodta, és lám. valóban ott a gyönyörű csokor. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, de a mozdulattól szörnyű fájdalom hasított a hátába. Mintha egy éles kést húztak volna végig a gerince mellett. Bágyadtan hagyta, hogy a keze visszahulljon a párnára, és ekkor észrevette, hogy az egyik ujján megcsillant rajta

valami. Lassan, óvatosan ismét fölemelte a kezét, és a középső ujján megpillantotta a gyönyörű gyémántot. Gurgulázva nevetni kezdett. Ezt hallotta meg Jake, amikor befordult a kórteremhez vezető folyosóra. Franny nevet! Visszatért hát hozzá az ő szerelme!
Amint belépett a fényben úszó kórterembe, egybekapcsolódott a tekintetük.
- Azért megkérdezhettél volna - suttogta Franny rekedt hangon, mivel jó darabig voltak csövek a torkában, és egy ideje nem beszélt. A férfi elvigyorodott.
- Megkérdeztelek, csak te nem válaszoltál. De azt akartam, bárhol jársz is, tudd, hogy hozzám tartozol, és hogy a jövőben mindig rajtad fogom tartani a szememet.
- Oké - sóhajtotta Franny. - És mi lenne, ha ezt közelebbről tennéd? Gyere ide, és csókolj meg!
S Jake szót fogadott. Megcsókolta Frannyt. Gyengéden, szerelmesen.

68

Amint eljutott a chateau-ba a „baleset" híre, Clare autóba ült, és Cannes-ba ment. A hosszú napokon és éjszakákon, amíg Franny kómában feküdt, mindvégig ott ült az ágya mellett, sztoikusan, mint egy szobor, így most különösen őrjítőnek találta, hogy „lekéste" az ébredést. De amikor meglátta az éber, mosolygós Frannyt, összeroppant.
- Ó, istenem, majdnem elveszítettelek! - zokogta egy papír zsebkendőbe. - Amikor épp, hogy rád találtam. A francba, Franny.
- Ne aggódj. Egy darabig most nemigen megyek sehova - válaszolta Franny. Még mindig rajta volt az a nagy műanyag gallér, amely nem engedte, hogy mozgassa a nyakát, és amitől Jake szerint úgy nézett ki, mint a német juhászkutya a klinikán. - Meglepetésem van számodra - közölte lelkesen, és megmutatta Clare-nek a gyűrűjét.
- Titeket egymásnak teremtettek - mondta barátnője. - A sors akarta, hogy találkozzatok. És hogy ez így történt, az a családi találkozónak köszönhető. Az hozott össze benneteket. Ami azt illeti - folytatta közönyös hangon -, engem is eljegyeztek, csak nekem még nincs gyűrűm, amivel be tudnám bizonyítani.

- Scott! - Franny elkeskenyedő szemében öröm villant. - Illik hozzád.
- Hmm. igazából nem Scott az, aki megkérte a kezem - felelte Clare, és amilyen szerényen csak tudta, lesütötte a szemét.
- Ugye nem azt akarod mondani, hogy visszamész Marcushoz? - kérdezte döbbenten Franny.
- Természetesen nem. Soha nem mennék vissza ahhoz a féreghez. Elválok tőle, amilyen gyorsan csak lehet, aztán újra férjhez megyek. Jarréhoz - tette hozzá, és elvigyorodott a barátnője arcára kiülő döbbenet láttán.
- És én még elhittem, hogy csak főzőleckéket veszel! - jegyzete meg Franny nevetve.
- Tényleg leckéket vettem. és veszek továbbra is. Segíteni fogok neki a kávéházban. Én leszek a commis, a másodszakács, a pincér, a konyhalány. bármi, amire a férjemnek szüksége lesz. Még akár a szerető szerepét is vállalom. - Habozva elhallgatott, majd Frannyre nézve így folytatta: - Pedig, ha hiszed, ha nem, még nem is szeretkeztünk. - Lesütötte a szemét, és manikűrözetlen kezét nézegette, amelyet nem díszített más, csak néhány vágás. -Tudod. .. szóval. az a helyzet, hogy azt a nászéjszakára tartogatom. „Szűz" menyasszony szeretnék lenni. Ilyet még úgysem csináltam sosem. És. megérdemli. Hiszen olyan gyengéd, olyan jó, olyan figyelmes, olyan.
- Olyan megbízható, rendes férfi - fejezte be helyette Franny a mondatot, aztán egymásra néztek, és kitört belőlük a nevetés.

69

Jake nem felejtette el, amit azon az éjszakán látott. Ahogy azt sem, ami Gengszterrel történt. Az ösztöne azt súgta, hogy a robbanás nem baleset volt. Alain megpróbálta megölni a szeretteit. Felboncoltatta a kutyát, és a gyomrában patkányméreg maradványaira bukkantak. Gengszter már a robbanás előtt halott volt. Nyilvánvalónak tűnt, hogy először tőle szabadult meg Alain, hogy az ugatásával ne riaszthassa fel a villában alvókat.
Jake elhamvasztatta szeretett társát. Elhatározta, hogy a hamvait később visszaviszi a hegyi házhoz. Ott kiáll majd a hegyoldalba, és átadja Gengsztert az elemeknek, hogy a fák koronáját szaggató szél

felkapja a hamvait, és a hűséges kutya végre megtalálja az imádott szabadságot azon a helyen, amelyet annyira szeretett.
Bár Gengszter elpusztult, Alain nagyon is élt. És gonosz volt, mint az ördög. Nyilván lecsapni készült, és veszélyt jelentett mindenkire. Különösen Rafaellára.
Olyan erőteljesen hasított Jake fejébe a gondolat, hogy egy pillanatra földbe gyökeredzett a lába. Mintha Alain maga súgta volna a fülébe. Alain minden kudarcáért Rafaellát hibáztatta. Ki más lenne a következő célpontja, ha nem ő?
Jake tudta, hogy Alain nem juthatott messzire, mivel az ő régi titkosszolgálati kapcsolatai a tűzeset óta készenlétben álltak, hogy lecsaphassanak rá, Marseille-től Mentonig, sőt egészen Provence-ig, ahogy készenlétben állt a rendőrség is. Felixhez hasonlóan Alain is nagyon magas volt, százkilencven centiméternél is magasabb, nyúlánk termetű, majdhogynem sovány. Hiába változtatta meg a hajszínét vagy viselt a fél arcát elfedő napszemüveget, volt benne valami, ami miatt mindenütt kitűnt a többiek közül. Fölényes mozdulataival, arrogáns viselkedésével nem tudott elvegyülni sehol. Mindenkinél többnek, jobbnak hitte magát, és Jake biztosra vette, hogy ez az önhittség lesz egyszer a veszte.
Pár nap múlva hírt kapott arról, hogy Avignonban látták Alaint. Egy fehér Renault Lagúnát vezetett, és egy autópálya melletti motelben lakott a város szélén. Jake két óra alatt Avignonba ért, de addigra elröppent a kismadár. Nemsokára újabb hír érkezett, miszerint azon a kanyargós úton látták, amely egy kanyonban némi kerülővel ugyan, de egyértelműen Saint-Sylvestre és Marten-de-Provence felé vezetett.
Jake perceken belül kerített magának egy helikoptert, és a levegőből vette üldözőbe Alaint. ö maga vezette a gépet. Olyan alacsonyan szállt a kanyonban, hogy szinte elérte a sziklafalat. A bokrok meghajoltak előtte, a fű egészen a földig lapult, a nyulak és az apró állatok ijedten menekültek a fejük fölött dübörgő hang elől. Végül Jake meglátta a fehér Lagúnát. A kocsi úgy vette a kanyarokat, mint egy versenyautó. A nyitott ablakból Alain felnézett a helikopterre. Nyilvánvalóan rájött, hogy üldözik, mert még nagyobb sebességre kapcsolt. Úgy süvített a sziklafal tövében kanyargó meredek úton, mint a puskagolyó. Mielőbb el akarta érni a rendes országutat.
Alaint felvillanyozta az üldözés. Az adrenalin forrón áradt szét a testében. A meredek szerpentin nyárfákkal szegélyezett,

nyílegyenes útban folytatódott a vasúti töltéses egy békés csatorna között. A vízen ringatózó csónakokból nyaralók integettek felé. Az üldözésbe bekapcsolódott egy rendőrségi helikopter is, amely olyan alacsonyra ereszkedett, hogy a meder aljáig felkavarta a csatorna ezüstös vizét. A parton játszadozó gyerekek örömteli kiáltásokkal nagy karlengetéssel szaladtak utána.
Alain bekanyarodott egy keskeny erdei útra, kiugrott, és a fák között hagyta a Lagúnát. Aztán felkapaszkodott a vasúti töltésre. Ott sötétlett előtte egy alagút.
Gondolkodás nélkül berohant, és az enyhén ívelő falnak lapulva kivárta, hogy elzúgjanak fölötte a helikopterek. Elmosolyodott, és elindult az alagút sötét belseje felé. Megint túljárt az üldözői eszén. Tudta, mit kell tennie. Mégiscsak eljut a chateau-ba. S akkor az anyja nem menekülhet.
Jake rádión hívta a rendőrségi helikoptert.
- Nem juthatott messzire. Biztos a fák között bujkál - mondta, miközben egészen alacsonyan elhúzott a fák fölött. A közeledő vonat mozdonyából dühös dudálás harsant, majd a következő pillanatban a szerelvény eltűnt az alagútban. Jake hirtelen rájött, hol van az üldözött. S azt is tudta, hogy Alain kijátszotta az utolsó lapját az élet nagy játékában.

70

Kék Pötty már több hete „otthon" volt a chateau-ban, amikor Frannynek végre megengedték, hogy elhagyja a kórházat, és hazarepüljön Jake-kel.
- Nem hiszem, hogy ehhez valaha is hozzá tudnék szokni - mondta a férfinak, mert megrémítette a Gulfstream fedélzetén tapasztalható fényűzés.
- Az jó - válaszolta Jake -, mert már nem lesz meg sokáig. - Franny értetlen pillantást vetett rá. - Eladom a céget, és arra gondoltam, végre megveszem magamnak azt a tanyát. Lenne kedved ahhoz, hogy falusi állatorvos legyél?
- Hmm. - Franny gőgösen elfordította a fejét. Élvezte, hogy feszültségben tarthatja Jake-et. - És a géppel együtt a flancos városi lakásodról is lemondasz? Többé nem repülöd körbe hetente a Földet? És én nem kapok több Tiffany gyűrűt?

- Ennél pontosabban nem is fogalmazhattál volna - felelte Jake. - Bár ha jobban belegondolok, a gyűrűkről talán nem kéne lemondani.
- Hát. nem is tudom. - Franny úgy tett, mintha komoly fejtörést okozna neki a kérdés. -Talán nem is lenne rossz. Sőt. Lehet, hogy egész jól érezném magam falusi ló-doktorként.
- Ó, hála istennek! - sóhajtott Jake, és óvatosan magához húzta a lányt, akiből kibuggyant a nevetés.
Haigh a jó öreg Bentleyvel várta őket. Könnyezve üdvözölte Frannyt, három csókkal és egy forró öleléssel. A faluba érve Franny kihajolt az autó ablakán, s a falusiak, akik mellett elhaladtak, felismerték és odaintegettek neki. Aztán a kocsi befordult a már jól ismert felhajtóra. Franny izgatottan nyújtogatta a nyakát, alig várta, hogy végre megpillantsa a chateau-t.
S egyszerre meglátta. Ott állt, aranylóan az esti napsütésben, és a látvány olyan melegséggel öntötte el Franny szívét, mint egy régóta nem hallott, kedves dallam. Rafaella Louis-val és Mimivel együtt a lépcsőnél várta az érkezőket. Persze ott volt vele Juliette is, meg a három pomerániai spicc, s végül két kócos, vidáman ugrándozó kutyakölyök-kel a nyomában Kék Pötty is megjelent.
Franny egyre szorosabban fogta Jake kezét, és teljes bizonyossággal tudta, hogy eztán bárhol járjon is a világon, ide fog hazajönni, ebbe a régi, mégis kortalan provence-i chateau-ba.

NEGYEDIK RÉSZ

Epilógus

Ő saisons, ö chateaux, Quelle ame est sans défauts? Ő saisons, ö chateaux, J'ai fait la magique étude Du Bonheur, que nul n'élude.

Rimbaud, 1874

Évadok, paloták, Tiszta szív van-e hát? Évadok, paloták, A boldogság kincse vár rád: Jártam mágus-iskoláját.

Rónay György fordítása.

Eltelt egy esztendő.
Rafaella a hallban állt, és a varázslatos kilátásban gyönyörködött, amellyel sosem tudott betelni. A délutáni nap betűző sugarai felmelegítették a parkettát mezítelen talpa alatt; piros szoknyája lágy fodrokat vetett a bokája körül, amint az ajtóhoz sétált, nyomában Louis-val, Mimivel és egy foltos kutyakölyökkel, amelyik feltűnően hasonlított Gengszterre.
Rafaella észrevette, hogy Kék Pötty takaróba bugyolált játék báránya ott hever az egyik széken, a gördeszkája pedig a lépcső mellett áll, olyan helyen, ahol könnyedén keresztülbukdácsolhatott volna rajta bárki. Mellette gyűrött halomban a kislány szvettere búslakodott. Ha nem is fájdalommentesen, de Kék Pötty fokozatosan beletanult a vele egykorú kislányok életvitelébe.
Nemrég tért vissza Sanghajból, ahova Franny és Jake is elkísérte. Két napig el sem mozdultak Csing Pao-csu betegágya mellől. Sao-lan rengeteg vidám történetet mesélt nagyanyjának az új életéről Provence-ban.
A kislány minden erejével azon volt, hogy visszatartsa a haláltól Csing Pao-csut. Megsajdult a szíve, ha csak ránézett a törékeny, összeaszott testre, amelybe már csak hálni járt a lélek. Még a fehér játék bárányt is odaadta nagyanyjának lelkesítésképpen. S miközben visszagondolt arra, amit Rafaella mondott neki a halálról, egyre csak azt várta, hogy a nagyanyja szemében felvillanjon az utolsó mosoly. Amikor aztán meglátta, biztos lehetett abban, hogy Csing Pao-csu boldogan halt meg. Bár keservesen megsiratta, örömmel töltötte el, hogy könnyű halála volt.
A chateau-ba visszatérve Rafaellánál talált vigasztalást. Szinte minden idejüket együtt töltötték, Sao-lannak mégis hetekre volt szüksége ahhoz, hogy ismét Kék Pötty legyen.
A konyhából kihallatszott Haigh gőgös hangja és Kék Pötty csilingelő csevegése, majd felhangzott egy örömteli sikoly, és egy újabb foltos kutya rohant elő, a szájában egy jókora húsdarabbal. Elügetett Rafaella mellett, aztán lerohant a lépcsőn, és eltűnt a bokrok között. Gengszter tökéletes mása volt.
A következő pillanatban húsklopfolóval a kezében Haigh rontott elő a konyhából. Arcát céklavörösre festette a tehetetlen harag.
- Az az átkozott kutya! - ordította. - Mindig túljár az eszemen.

- Remélem, nem akarja bevetni ellene azt a klopfolót - jegyezte meg fanyarul Rafaella, mire Haigh dühösen azt felelte, hogy pontosan ez volt a szándéka, mégis eltekint tőle. Egyelőre.
- Itt lenne az ideje, hogy Mr. Jake móresre tanítsa ezt a büdös dögöt
- dünnyögte elkeseredve, és elindult vissza a konyhába. - Vagy minden este omlettet vacsorázunk.
- Ne aggódjon! - kiáltott Rafaella a zsémbes komornyik után. - Majd a kávéházban eszünk. Úgyis szeretném meglátogatni Clare-t.
Clare esküvőjét pár hónapja tartották a falusi templomban. Haigh-t kérte fel, hogy kísérje az oltárhoz, és a komornyik a nagy napon ráosztott szerepben igen büszkén viselte a cilindert, a hajszálcsíkos szürke nadrágot és a zsakettet, meg persze a Juliette-től kapott gazdagon díszített, nyomott mintás selyemmellényt. Clare gyönyörűen festett az egyszerű, testhez simuló szaténruhában. Egyetlen dísze a hajába fűzött vadvirágcsokor volt.
Koszorúslánya, Franny úgy nézett ki levendulaszínű sifonruhájában, mint egy törékeny harangvirág. A kék különleges árnyalata csak még jobban kiemelte a szeme színét. Kék Pötty rózsaszínű fodros pamutruhájában virágszirmokat szórt a menyasszony előtt.
Rafaella látta, mint ragyog fel Jarré cigányos szemében az imádat, amikor Clare elindul felé a templom kapujából, és örömmel töltötte el a remegő hangjukból kicsendülő boldogság, miközben örök hűséget esküdtek. Egymás iránt érzett szerelemükhöz kétség sem férhetett.
Rafaella felajánlotta a chateau-t az esküvő utáni fogadáshoz, ám Clare azt mondta, igazán hálás, de az ő otthonuk a kávéház, és úgy szeretnék kezdeni közös életüket, ahogy folytatni is akarják, vagyis hogy maguk csinálnak mindent.
Az esküvőre meghívott vendégek a kávéház kicsike teraszáról kitódultak a falu főterére, ahol a korábban felállított kecskelábú asztalok szinte roskadoztak a virágkosarak és borospalackok alatt. A fákra ismét felkerültek az ünnepi szalagok, a poros platánokat selymesen fénylő égőfüzérek díszítették. A falusi kutyákat - Gengszter kedvesével együtt, aki a két Gengszter küllemű apró kutyakölyöknek életet adott - aznap estére kitiltották a szökőkút mellől, mert komoly veszélyt jelentettek volna a hatalmas grilleken perzselődő bárányhúsra. A jókora, gazdagon megrakott és soha ki nem ürülő büféasztalról mindenkinek bőségesen jutott ennivaló,

aztán mikor mindenki jóllakott, rázendített a helyi zenekar, és a násznép hajnalig ropta a táncot.
Scott Harris az elsők között gratulált Clare-nek.
- Győzött a jobbik - mondta bánatos hangon, majd gyengéden megpuszilta Clare-t, aki azt felelte neki, szó sincs jobbikról meg győzelemről, egyszerűen így hozta a sors.
Természetesen Juliette is ott volt, csillogó aranykaftánban, egy ékszerboltnyi arannyal a karján meg a nyakán. A spiccek szintén aranyszalagot kaptak a nyakukba a nagy alkalomra, Mimi gyapjas, fekete fején pedig egy bíborszínű selyem masni jelentette az ünnepi díszt. A kutyák közül egyedül Louis volt morcos, mert tudta, hogy nevetségesen fest a selyem masnival megegyező színű csokornyakkendőben. Ennek ellenére tökéletesen viselkedett, és kivételesen a pomerániaiakra sem lehetett panasz, bár nyilvánvaló volt, hogy sokkal jobban élvezik a büfét, mint a ceremóniát.
Rafaella káprázatosan festett remekbe szabott, természetesen skarlátvörös Valentino selyemruhájában, amelynek behúzott dereka még most is tökéletesen illett rá, és ez nem kis büszkeséggel töltötte el. A ruha kivágása előnyösen mutatta hosszú, kecses nyakát, rajta a többsoros rubint nyakláncot, amely a hozzáillő rubint fülbevalóval együtt éppen úgy ragyogott, mint Rafaella boldogságtól sugárzó mosolya.
Pirkadatkor Clare és Jarré elköszönt a sorra távozó vendégektől. Amikor búcsúzóul Rafaella is megcsókolta az ifjú asszonyt, és megjegyezte, hogy reméli, ma nem ő mosogat, Clare felnevetett és azt válaszolta:
- Nem. Jarré mára kimenőt adott. - Majd miután Frannytől és Kék Pöttytől is elköszönt, Madame Jarré belekarolt a férjébe, és bevonult új otthonába.
Az esküvő után Juliette visszatett New Yorkba, de megígérte, hogy Franny küszöbönálló esküvőjére - a pomerániai spiccekkel együtt - visszatér, és akkor még hosszabb ideig marad. Rafaella már alig várta, hogy ismét vele lehessen, mert így elkerülhette a fenyegető magányt. Úgy döntöttek ugyanis, hogy Kék Pötty Frannyhez és Jake-hez költözik. Jake időközben eladta a cégét, s azóta boldogan és nyugodtan éltek új tanyájukon, ahol Jake régi álmát megvalósítva lovakat kezdett tenyészteni.
Rafaellának már most hiányzott az unokája, de a fiatalok megígérték, hogy a chateau-ban fogják tölteni a nyarakat, és szíve

mélyén az asszony tudta, hogy a gyereknek jobb helye van olyanok mellett, akik a korukat tekintve akár a szülei is lehetnének.
Franny esküvőjét a következő hónapra tervezték. A tó melletti nyári lakban akarták megtartani, „szűk családi körben", ahogy Franny fogalmazott, és ennél nagyobb örömet nem is szerezhetett volna Rafaellának.
Valóban mindössze egy év telt el az óta a délután óta, amikor Rafaella megelégelte a csend suttogását az üres házban, a porvédő huzatba bújtatott bútorok és a zárt szobaajtók között?
A háta mögött megcsikordultak az állóóra fogaskerekei, és a vén szerkezet ütni kezdett. Hat óra volt. Minden ablak nyitva állt. Rafaella a madarak csivitelését hallgatta, amelyet időnként elnyomott a konyhában felhangzó edénycsörömpölés. A vén vezetékekben víz csobogott, a medence felől boldog sikolyokat lehetett hallani. S a háttérben valahol felcsendült az „As Time Goes By" keserédes dallama. Vagy talán inkább csak az ő fejében?
„Ó, Lucas! - gondolta Rafaella. - Egy nap ismét találkozunk, bár a történetünknek ezennel vége. Helyesebben mások folytatják. Franny és Jake, Clare és Jarré, meg az unokám, Kék Pötty. És az egészben az a legszebb, hogy nemcsak a család tért vissza a Chateau des Roses Sauvages-ba, hanem a szerelem is. Újra boldog vagyok!"

Impresszum

Provence napsütötte vidékén az apró falvak élete titkokkal teli. Ám Franny Marten mit sem tud erről a világról. Az ő kicsiny kaliforniai házát csupán szerelmi álmai töltik meg, csakhogy óriási csalódás éri. Fájdalmáról váratlan esemény tereli el a figyelmét: titokzatos levél érkezik a címére, amelyben egy meghívót talál a régi, neves Marten család provence-i összejövetelére. Noha Franny alig ismeri távoli rokonait, hirtelen elhatározással útra kel élete nagy kalandjára. Egy olyan világba érkezik, amelyikben mintha valamikor régen megállt volna az idő, egy olyan tájra, amelyet a közeli tenger azúr tündöklése ragyog be. És amikor a lány megtudja, valójában miért is terelte a sorsa Provence-be, azt is

megérti, hogy a szerelemben gyakran nem minden az, aminek látszik…

Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2008

Fordította H. Prikler Renáta
A fordítás alapjául szolgáló mű: Elizabeth Adler: Invitation to Provence

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Ház Amalfin
Nyár Capri szigetén
Párizsi randevú
Riviéra Hotel
Toszkánai nyár
Velem Velencében

Előkészületben: San Diego mindent visz
www.elizabethadler.hu

Copyright © 2007 by Elizabeth Adler Hungarian translation © H. Prikler Renáta, 2008 © Ulpius-ház Könyvkiadó, 2008

ISBN 978 963 254 087 0

[1] Életöröm.

[2] Cölöpökön álló villa.

[3] Ebbe ne pofázzon bele, Haigh!

[4] Régiséggyűjtő.

[5] - Mi történt? - Az autó. Megállt.

[6] Maguk ugye Martenék?

[7] Philippe Allier vagyok, a zöldséges Marten faluban, örvendek a találkozásnak, hölgyeim. És ami Madame Rafaellát illeti nekem jutott a megtiszteltetés, hogy elvezessem a családot a chateau-ba. Nos, hölgyeim, igyekezzünk.

[8] Szálljanak föl a bőröndökkel, és már indulunk is.

[9] A lámpák nem működnek a vihar miatt. Nincs áram.

[10] Holnapra minden rendben lesz.

[11] Jól van, kicsikém. Nem akarom zavarni Madame Rafaellát és a vendégeit. Jó nyaralást, hölgyeim, és sok szerencsét. Este találkozunk.

[12] Nohát... Kék Pötty, Franny kisasszony és Clare asszony, ha jól sejtem. Nem keveset késtek.

[13] Jó estét, kedves barátaim.

[14] Elnézést, asszonyom, de nincs croissant-unk.

[15] Milyen kár!

[16] Szervusz, édesem.

[17] Gyerünk hát!

[18] Nagyvilági dáma.

[19] Törkölypálinka.

[20] Cukkini.

[21] - Jó napot, kisasszony, hogy van? - Köszönöm, jól, Monsieur Allier, és maga?

[22] Természetesen

[23] Harapós.

[24] Bazsalikomos fokhagymakrémleves.

[25] Borospincék.

[26] Hegy- vagy dombtetőre épült falu.

[27] Nizzai saláta (bab, tonhal, főtt tojás, kapribogyó).

[28] Üdv, üdv az új Marteneknek, a kertész vagyok, Lucien. Nahát, micsoda szép napunk van! Jöjjenek, kisasszonyok.

[29] Ez egy harapós kutya.

[30] Sült tintahal.

[31] Garnélarák.